

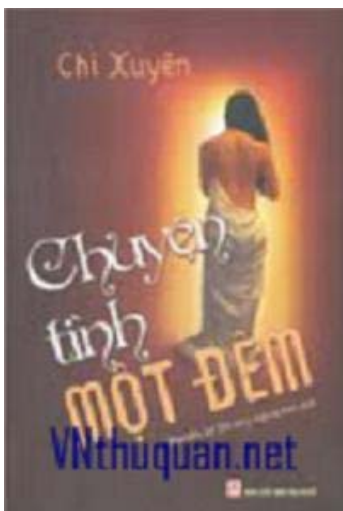
Chi Xuyên

Chuyện Tình Một Đêm

Nguyễn Lệ Chi tổng hợp - biên dịch

Lời Tác Giả

Chìm Trong Nước Mắt Của Thành Phố Dục Vọng

Rất nhiều bạn bè không hiểu nổi tại sao tôi lại viết một cuốn sách loạt này. Bởi tôi vốn là người đàn ông ít nói, luôn trầm cảm, công việc chính là phóng viên kinh tế. Tôi hoàn toàn xa lạ với đề tài “chuyện tình một đêm” mang màu sắc tình ái của các bà các cô. Trước đây tôi luôn cho rằng, đó là cuộc sống của người khác, là thế giới của họ, không liên quan gì tới cuộc sống của tôi. Lại càng không nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi trở nên si mê, đắm mình vào chuyện phỏng vấn và hoàn thành những câu chuyện này. Quả thật, cuốn sách đối với tôi là một bất ngờ.

Tôi vẫn muốn cảm ơn Âu Dương Tuyết- nhân vật đầu tiên trong cuốn sách này. Khi tôi đang ngồi viết trong một quán cà phê ở đường Ba Lý Đôn, Âu Dương Tuyết xuất hiện trước mắt tôi. Cô đập khẽ vào vai tôi, cười và hỏi tôi có phải nhà văn không. Tôi ngại ngùng cười, đính chính rằng tôi chỉ là một Phóng viên. Rồi cô ngồi xuống, nói rằng bất chấp tôi là nhà văn hay nhà báo, cô cũng muốn kể câu chuyện của mình cho tôi nghe. Thế là cô gái thú vị này không chờ tôi có đồng ý hay không đã bắt đầu những lời tự bạch

Thoạt đầu, tôi không để tâm lắm, cho rằng đó chỉ là những việc làm vô bổ vì nhàn rỗi vẫn thường gặp trong các quán xá. Nhưng dần dần, tôi bị thu hút bởi những lời kể đó. Tới giờ, tôi vẫn nhớ tới hình ảnh cô ngồi hút thuốc, cẩn thận lau giọt lệ nơi khóe mắt, bộ dạng chán chường, âm thanh khàn khàn. Kể xong câu chuyện, cô bỏ đi. Trước khi chia tay, cô hỏi tôi liệu có nhớ câu chuyện của một người là như cô không. Tôi gật đầu, lòng không khỏi xót xa.

Sau đó tôi lái xe rời khỏi khu Tam Lý Đồn. Khi lướt qua những dãy xe tắc xi không ngừng đến và đi trên dãy phố nhấp nháy ánh đèn xanh đỏ, tôi thấy thật ảm đạm. "Một thành phố buồn" - tôi nghĩ thầm. Trên đường không có bụi bay, không có những khúc tính ca cũ réo rắt, chỉ thấy nỗi chua xót bị vò xé. Tôi nghĩ tới nỗi buồn của thành phố, chắc hẳn những cô gái như Âu Dương Tuyết vẫn còn rất nhiều. Tôi chợt nảy ra ý tưởng viết nên cuốn sách này, và từ "một kẻ nghiệp dư" tôi bắt đầu sưu tầm tài liệu. Chạy tới chạy lui phỏng vấn các cô gái. Thế là cuốn sách ra đời.

Những điều được kể trong cuốn sách đều là những "câu chuyện tình một đêm" có liên quan tới phụ nữ. Chỉ chọn viết về Phụ nữ vì tôi cho rằng nguyên nhân đàn ông lựa chọn "chuyện tình một đêm" là quá đơn giản. Tình dục là xuất phát điểm và cũng là điểm quy tụ của đàn ông. Nhưng đối với phụ nữ lại khác. Những người phụ nữ đã từng được tôi phỏng vấn đều nói rằng nguyên nhân và cảm giác khiến họ nảy sinh "chuyện tình một đêm" rất phong phú đa dạng. Có người thích buông thả, có người do nhất thời không kìm chế nổi. Có người sau khi phóng túng lại ân hận hoặc vô cảm. Vì thế cuốn sách này là những ghi chép từng sự việc có thật, chứ không hề đưa ra bất kỳ một đánh giá nào đối với "chuyện tình một đêm". Trong quá trình viết, tôi cũng không hề đem tình cảm cá nhân lồng vào đó, mà chỉ cố hết sức thuật lại những điều được nghe một cách chân thực.

Theo tôi, bất kỳ một đánh giá nào cũng không thể chuẩn xác. "Bạn không phải là cá, làm sao có thể biết được cảm nhận của cá?" - một nhân vật chính trong cuốn sách này đã nói như vậy. Cô ấy nói rằng cô ấy không thêm để tâm tới những đánh giá của người khác về

mình, vì mọi người không thể hiểu được tình cảnh thực của cô ấy. Càng phỏng vấn được nhiều, tôi cũng có thể hiểu được tâm trạng của họ. Tôi tin rằng trong lòng mỗi người đều cảm thấy bất lực.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì "chuyện tình một đêm" vẫn là một hiện tượng còn lạ lẫm đối với người Trung Quốc và đang diễn ra ngày càng nhiều trong cuộc sống của chúng ta. Cứ theo xu hướng "chuyện tình một đêm" sẽ trở thành mối trào lan. Tỷ lệ xuất hiện của nó trong các đề tài của giới truyền thông giải trí và của rất nhiều người ngày càng tăng. Nếu tìm trên trang Google.com, có thể được cung cấp gần 60 000 tin tức có liên quan đến vấn đề này.

Trên thực tế, số người Trung Quốc đã từng trải qua "chuyện tình một đêm" cũng gia tăng nhanh chóng. Trong các phòng làm việc tập trung giới trí thức đẳng cấp cao ở Bắc Kinh, chỉ cần nhắc tới "chuyện tình một đêm", mọi người hầu như đều có thể kể ra những ví dụ có thật của bạn bè hoặc được nghe kể lại.

Đúng vậy, thành phố này hàng đêm đều có vô số những trò chơi "chuyện tình một đêm", có vô số các nhân vật nữ chính công diễn. Tôi chỉ muốn biết khi trò chơi kết thúc, khi hơi ấm dần lan, già biệt nhau, tất cả còn đọng lại những gì? Ký ức đẹp đẽ ư? E rằng rất hiếm hoi. Thất bại về "tình dục" ư? Rất có thể. Càng trống rỗng hơn chẳng? Quá có thể. Trở nên biến thái, cuồng dâm hơn ư? Khả năng thật đáng sợ. Khi tinh trùng và trứng không may cùng gặp nhau ở tử cung, khả năng bất hạnh sẽ xảy ra. Bị giày vò bởi các chứng bệnh tình dục? Không phải không có khả năng. Hãy tính xem, trò chơi này thật nguy hiểm vô cùng.

Hiện tượng "chuyện tình một đêm" của phụ nữ rất đáng quan tâm. Vì từ những chuyện phỏng vấn được, có thể thấy phần lớn phụ nữ đều rơi vào trạng thái đau khổ dần vật. Có lẽ ở một số người, biểu hiện bề ngoài của họ rất "phớt đời", rằng thế nào cũng được, nhưng thẳm sâu trong lòng họ là xiết bao đau khổ khôn nuôi. Nhưng tôi rất hiếm khi nghe nói sau khi xảy ra "chuyện tình một đêm", đàn ông lại trở nên đau khổ và ân hận (trừ phi vì chuyện đó mà họ bị mắc bệnh kín). Tôi cho rằng ở một mức độ nào đó đã phải

ánh được một số vấn đề đáng suy ngẫm.

Điều đáng phải nhấn mạnh là "chuyện tình một đêm" luôn đem lại cho phụ nữ những hậu quả nghiêm trọng. Vì một khi "sự việc" xảy ra, đương sự đa phần đều ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn và xúc động, nên luôn thiếu mất những biện pháp tránh thai cần thiết. Do vậy hậu quả để lại khôn lường. Hơn nữa những hậu quả này đa phần đều do phụ nữ gánh chịu, đàn ông đã có ưu thế trời sinh. Để đạt được khoái cảm, họ gieo rắc tình trùng vô lối, không thêm suy tính tới việc chúng có đâm hoa kết trái hay không. Sau khi giải quyết xong, họ thường tránh né trách nhiệm một cách nhẹ nhàng.

Vì vậy đã có không ít các chuyên gia cho rằng, trong chuyện tình dục, đàn ông và đàn bà không hề bình đẳng. Nếu xảy ra "chuyện tình một đêm", phụ nữ thường rơi vào thế bị động. Trong thực tế đã chứng minh rằng, trong ấn tượng của mọi người, ngoại trừ khoái cảm và hưng phấn nhất thời ra, còn tồn tại một số vấn đề nghiêm trọng khác.

Câu Chuyện Thứ Nhất

Phóng Túng Và Nỗi Đau

Âu Dương Tuyết, 22 tuổi, giáo viên nhà trẻ

Âu Dương Tuyết kể rằng, có những đêm buông thả, cơ thể như bay cao. Nhưng niềm hoan lạc rất ngắn ngủi, còn lại đa phần là cô độc, trống rỗng. Lúc đó cô sẽ châm một điếu thuốc, đau buồn nhả ra những cụm khói mờ ảo, rồi thở dài, rồi khóc than.

Những đêm đó, Âu Dương Tuyết như nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ lạo xạo. Cô đã lựa chọn buông thả để cơ thể được giải phóng, còn trái tim lại rỉ máu. Cô nói đã quen buông thả, buông thả tình dục và buông thả cả nỗi đau.

Trong đêm tối, Cô như con bướm tuyệt sắc, muôn phần quyến rũ. Nhưng khi trời sáng, cô lạnh lẽo như một xác chết. Cô vĩnh viễn nói "không" với tình yêu.

Một quán bar ở Tam Lý Đồn. Âu Dương Tuyết ngồi trước mặt tôi lặng lẽ và khoan thai. Chốc chốc cô lại khuấy chỗ cà phê trước mặt hớp vài ngụm, rồi từ từ đặt ly xuống, trên mặt luôn khoác một nụ cười âm ỉ. Ngoài cửa sổ, hoàng hôn dần buông, khắp quán đông kín từng cặp nam thanh nữ tú. Tiếng nhạc du dương khiến người ta phải mê mẩn cứ lan tỏa khắp phòng. Nhưng cô ấy cứ im lìm ngồi ở cái góc khuất đó, thỉnh thoảng lại hút cùng tôi một điếu thuốc, nhẹ nhàng phả ra một luồng khói. Rồi chăm chú nhìn đám khói đó dần tan trong không gian, phảng phất như một bà già đang già biệt một câu chuyện hồng trần nào đó trong cõi đời.

Không thể phủ nhận rằng cô ấy là một phụ nữ đẹp, không cần trang điểm cũng đủ thu hút cánh đàn ông. Hôm đó cô mặc một chiếc áo len rộng và quần bò, gương mặt không chút son phấn. Nhưng ánh

mắt yêu kiều và gương mặt xinh đẹp của cô vẫn luôn có sức hút.

Xem ra cô thường lui tới đây. Suốt cả tối, không ngớt các chàng trai bước tới chào hỏi. Còn cô nhẹ nhàng vẫy tay chào lại, cười đáp lễ rất lịch sự, không lạnh nhạt, cũng không mặn mà. Cô kể Tam Lý Đồn là một nơi âm cúng, có nhạc, có bia và cà phê mà cô quen thuộc. Tất nhiên còn có cả ánh mắt trêu chọc của cánh đàn ông nữa. Cô nói, rất nhiều đêm đều được tạo thành từ chốn này.

Hôm đó, chúng tôi trò chuyện rất vui vẻ. Cô rất thẳng thắn, cũng rất thích kể chuyện riêng tư. Mặc dù trong con mắt của số đông, một cuộc sống như vậy quả không lành mạnh. Nhưng cô cứ rủ rỉ kể như vậy, thậm chí còn chủ động hỏi tôi "Anh có muốn biết cảm giác của tôi khi làm tình với anh ta lúc đó không?". Ngôn ngữ trần trụi tới tàn khốc. Nhưng khi vừa nhớ lại những phút giây buông thả trong cuộc đời, nom cô rất thương tâm. Cô nói những kỷ niệm đó thực sự rất buồn.

Mười ba tuổi đã biết yêu

Những đứa trẻ sinh năm 1980 đều trưởng thành sớm, tôi cũng vậy. Tôi bắt đầu yêu từ năm 13 tuổi, 16 tuổi không còn trinh trắng, 18 tuổi đã muốn tìm người lấy chồng. Bây giờ tôi 22 tuổi, chẳng nghĩ gì nữa, chỉ thích ngồi yên tĩnh như thế này, nghe những ca khúc quen thuộc, uống cà phê, cùng nhớ lại những kỷ niệm sắp quên với một người xa lạ như anh. Có lúc tôi cảm thấy thật chán ngán, dường như cái gì cũng đã từng trải qua, chẳng còn thiết tha gì nữa, cũng không có ai đủ sức khiến tôi rung động.

Rất nhiều đàn ông đều nói tôi đã già, mặc dầu trong con mắt của bố mẹ, tôi vẫn là một đứa trẻ chưa lớn. Bố mẹ tôi đều là người trí thức, bố là giáo viên đại học, mẹ là bác sĩ. Từ nhỏ họ đã quản lý tôi rất nghiêm ngặt. Anh không thể nào tưởng tượng nổi ở nhà tôi ngoan như thế nào. Mãi đến giờ, bố mẹ tôi vẫn ngỡ rằng tôi là một đứa con gái ngoan. Năm bốn tuổi, mẹ ép tôi học đàn, mỗi ngày phải luyện bảy, tám tiếng. Một ca khúc đơn giản cũng phải tập đi tập lại mười mấy lần. Phải đàn tới khi mẹ tôi hài lòng mới chuyển sang

bài khác. Những ngày tháng như vậy kéo dài suốt mười năm, khế khan và mệt mỏi. Cũng không hiểu tại sao tôi lại vượt qua được.

Ở nhà, tôi là đứa con ngoan. Song ở trường tôi lại khác hẳn, rất ngổ ngược, nhưng cũng rất dũng cảm. Tôi theo học một trường âm nhạc. Vì nhà cách trường rất xa nên tôi phải ở nội trú. Cuộc sống sau khi tan học được tự do hơn ở nhà rất nhiều. Kiểu tự do như vậy khiến tâm hồn bị áp lực trĩu nặng của tôi trong phút chốc trở nên điên loạn. Mỗi tình đầu cũng nảy nở từ đó.

Giờ đây nhớ lại, chuyện đó thật con nít. Bạn trai đầu tiên của tôi là một đứa trẻ trạc tuổi tôi, đáng vẻ nho nhã, cũng khá đẹp trai. Nó kén violon nhưng cũng không nổi bật trong lớp. Nó cũng không thích nói chuyện, thường ngượng ngùng khi đứng cạnh các bạn gái. Nhưng không biết tại sao, vừa nhìn thấy đáng vẻ ngượng ngập đó tôi đã muốn bắt nạt, muốn bẹo mũi, muốn đánh vào đầu nó. Giờ đây nhớ lại mới thấy mình thật ghê gớm.

Tôi thường chủ động kiểm soát trò chuyện với nó trong giờ giải lao. Nhìn gương mặt đỏ dừ của nó, tôi vui không tả xiết. Rồi dần dần chúng tôi trở thành bạn thân. Nó thích làm bạn với tôi, tôi cũng vậy. Các cuộc chuyện trò hồi đó rất trẻ con, thường là kể tội, oán trách bố mẹ nghiêm khắc, nói xấu các bạn học, cũng có lúc giận dỗi nhau. Thời đó tôi chưa biết tình yêu là gì.

Nhớ có một tối, tôi gọi nó cùng đi dạo. Hai bên đường thấy nhiều anh chị lớn đứng ôm hôn nhau. Tôi thấy rất vui liền ra lệnh bắt nó phải hôn tôi. Nó không dám, cứ dằn ra nhìn. Tôi cười phá lên rồi ôm chặt và hôn lên mặt nó. Sau đó chúng tôi hôn nhau như các đôi trên truyền hình vậy. Cảm giác về nụ hôn đầu thật thú vị. Tất nhiên đối với nó cũng là lần đầu, căng thẳng lắm. Răng của hai đứa cứ đập lập cập vào nhau, thật buồn cười và vui. Lúc đó tôi cứ ngỡ rằng mình đã là người lớn.

Kể về mối tình đầu ngây thơ, trên gương mặt cô nở một nụ cười trẻ thơ, ánh mắt cũng có phần mơ màng như thiếu nữ. Cô hỏi tôi có thấy buồn cười không. Tôi không biết trả lời ra sao, chỉ cười và

đáp: “Những năm tháng ấu thơ luôn có kỷ niệm vui”. Cô im lặng, ánh mắt chợt u ám, lại thở dài: “Đúng thế, nhưng trong trí nhớ của tôi, những lúc được vui sướng rất hiếm hoi”.

Mười sáu tuổi không còn trinh trắng

Người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời tôi là một tay chơi nhạc Rock. Năm đó tôi mới 16 tuổi. Sau khi tốt nghiệp, tôi về làm giáo viên một trường mẫu giáo. Tôi bắt đầu đi làm kiếm tiền như người lớn, không còn là một cô bé vô tích sự nữa. Tuổi xuân qua đi cứ vội vàng như vậy.

Khi đi làm, tâm trạng tôi luôn không vui. Phải rất lâu sau tôi mới thích nghi dần việc chuyển đổi từ thân phận học sinh sang cô giáo. Thật ra công việc cũng rất nhẹ nhàng, trông trẻ, dạy chúng hát. Giờ đây tôi vẫn thích nghề này, thích được nhìn thấy lũ trẻ ngây thơ hàng ngày, nhưng lúc đó, tâm trạng tôi thật tụt dốc. Vì thế sau khi tan trường, tôi thường thích đi chơi ở các quán bar, sàn nhảy, và quen với anh ấy ở Tam Lý Đồn.

Quán bar đó thường mời ban nhạc tới biểu diễn vào các dịp cuối tuần. Anh ấy là một thành viên. Còn nhớ lần gặp đầu tiên, tôi mặc một bộ màu cam, nom rất trong sáng, nổi bật hẳn. Tôi cầm một chiếc thuốc, chen lẫn trong đám đông cuồng loạn, vừa lắc lư theo tiếng nhạc kích động, vừa cố ngấm nhìn anh qua mái tóc dài buông rũ của người đứng bên cạnh. Những người chơi nhạc này ít nhiều cũng khác người, dốc hết mình đến cùng cực, y hệt lũ điên trong bệnh viện tâm thần vậy, nhưng lại cứ cho rằng trong cả thế giới chỉ có riêng mình là bình thường. Nhưng anh ấy rất đặc biệt, không hề nhìn ai, chỉ chuyên tâm vào đàn. Mái tóc dài buộc sau gáy, gương mặt rất bình thản như đang ngồi trên bãi cỏ bên hồ vậy.

Tôi biết anh ấy đã phát hiện ra ánh mắt của tôi nhưng không thèm liếc tôi lấy một cái. Hơn một giờ đêm, những vui thú cuồng loạn đã kết thúc, anh biến mất cùng ban nhạc. Tôi muốn làm quen với anh. Một luồng dũng khí, một khát vọng bao trùm khắp người tôi.

Tôi ra khỏi quán, lấy điện thoại bấm số di động của anh được ghi trên tờ quảng cáo chương trình. Tôi nói dối là một nữ sinh đại học vì muộn quá không có chỗ về, muốn anh tìm giúp một chỗ để nghỉ.

đêm. Anh rất kinh ngạc nhưng sau phút giây im lặng liền lập tức nhận lời tới đón tôi.

Tôi đứng co ro một mình đợi chờ trong gió đêm đông đầu mùa. Một lát sau thấy anh và hai nam một nữ khác cùng đi tới, họ đều là các thành viên trong ban nhạc cả. Tôi lại bắt đầu không rời mắt khỏi anh. Anh tránh ánh nhìn của tôi, giờ tay ngoắc một chiếc taxi. Cùng anh chen vào trong taxi, khi hai thân hình tựa sát nhau, tôi bắt đầu cảm thấy căng thẳng và hưng phấn, không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng của anh, tôi biết bất luận dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng cam tâm tình nguyện. Trên đường, anh hỏi tuổi tôi. Tôi đáp 22 tuổi, anh không tin, nói nhiều lắm tôi cũng chỉ 18. Rồi cũng không thấy nói thêm gì nữa. Dường như anh cũng không cảm thấy tò mò đối với một đứa con gái đột nhiên xuất hiện như tôi. Có lẽ anh đã gặp phải những việc như vậy hàng ngày. Tôi có phần hơi bức mình và thất vọng. Nhưng anh mặc kệ, cứ chăm chú nhìn cảnh lướt qua cửa xe.

Anh đưa tôi tới nhà anh. Anh nói không ở cùng bố mẹ. Hai người bạn ngủ một phòng, một mình anh một phòng. Và bảo tôi có thể phải ngủ cùng phòng anh ấy, hỏi tôi có đồng ý không. Tôi ngốc nghếch gật đầu, còn nói mấy câu cảm ơn, giả bộ vui sướng như không nhà cửa nay lại may mắn có người nhận về.

Phòng của anh không lớn, chỉ có một cái giường, một cái ghế sofa. Trong phòng lộn xộn đĩa CD và sách vở. Đầu giường còn vút cả quần áo và tất bẩn. Anh nói sẽ ngủ ở sofa, nhường giường cho tôi. Thế là anh đi thu dọn giường chiếu, rồi chả thèm đề ý tới tôi nữa. Tôi cảm thấy anh rất kỳ lạ, sao lại có thể cư xử với một cô gái như vậy. Anh tắt đèn, ngồi một mình trên ghế hút thuốc. Tôi đòi hút cùng, anh không cho, lại còn nói con nít mà cũng học đòi. Tôi giận quá, thấy mình thật thất bại, để người ta thấy mình là trẻ con. Lúc đó tôi rất ghét đàn ông chê tôi trẻ con. Thực ra bây giờ ngẫm lại thấy đúng thật: tóc bện hai bím, mặc áo len hình nhân vật hoạt hình, cách nói năng cũng còn hơi sữa, chẳng có chút nữ tính gì cả mặc dù thân hình đã phát triển đầy đủ. Tôi không phục, cởi tuột áo len và quần bò, cố ý để anh nhìn thấy bộ đồ lót bó sát cơ thể tròn trịa. Anh lướt nhìn tôi một cái, giọng dầm dề hỏi phải chăng tôi muốn làm tình với anh. Tôi đáp sợ gì ai. Đột nhiên, anh nhảy từ trên sofa xuống, chẳng nói chẳng rằng, thô bạo cởi hết quần áo trên

người tôi, cũng không thèm nhìn lấy một cái đã ấn chặt tôi xuống giường. Tôi sung sướng, nghĩ thầm thế là rút cục mình cũng quyến rũ được anh ấy. Nhưng anh ấy không tiếp tục làm gì nữa, chỉ nhìn cơ thể lỏa lồ của tôi bằng ánh mắt rất đáng thương, lắc đầu. Rồi như một ông bố bồng con vậy, anh dịu dàng đặt tôi vào giữa giường, đắp chăn lên khế khàng. Tôi muốn chồm lên ôm anh ấy nhưng bị anh ấy ghì cản lại, ra lệnh cho tôi đi ngủ. Tôi khóc. Anh nói tôi nhỏ quá, cũng không thuộc típ người anh thích. Tôi bò dậy, dùng hết sức đánh vào vai anh ấy rồi lại ôm chặt anh ấy, vừa khóc vừa nói rằng rất thích mẫu người đàn ông như anh. Thái độ của anh dịu dàng, như dỗ một đứa trẻ, còn nói rằng anh không phải loại đàn ông tử tế gì, khuyên tôi đừng thích anh. Tôi muốn chứng minh mình đã là đàn bà, không còn là con nít nữa nên ra sức ấn đầu anh vào bộ ngực căng tròn của tôi. Quả có tác dụng. anh đột nhiên như biến thành một động vật bị chọc tức, thô bạo liềm lên bầu ngực tôi, ra sức túm chặt nó. Từng đợt hưng phấn ào ạt khắp người, tôi lại càng ra sức ôm chặt đầu anh, hôn điên cuồng lên tóc và tai anh. Anh càng bị kích thích, động tác cũng dịu dàng hơn, và nhanh chóng tự cởi hết quần áo trên người, đồ vật ra giường cùng tôi. Anh đã không còn coi tôi như con nít nữa, mà muốn được hưởng thụ thân hình tôi như một người đàn bà thực sự. Sau đó anh hỏi tôi rất nhiều lần rằng tôi có còn trinh trắng không...

Thế là trong một đêm, tôi đã trở thành đàn bà. Ân ái xong, anh mệt mỏi ngủ thiếp đi. Tôi ôm chặt lấy anh, say sưa ngấm dung mạo anh, sợ rằng sau này sẽ quên mất khuôn mặt tuấn tú nhưng u uất ấy. Tôi vuốt ve từng bộ phận cơ thể anh. Lúc đó tôi rất muốn được nằm trong vòng tay anh suốt đời.

Nhưng khi vừa tỉnh giấc, tôi phát hiện mình không đáng giá một xu trong mắt anh. Anh đã dậy trước, đang chơi đàn trên sofa. Nhìn thấy tôi thức dậy, anh quăng đồng quần áo của tôi tới, ra lệnh tôi phải mặc nhanh lên vì buổi chiều anh phải ra ngoài, có một buổi diễn quan trọng. Tôi ngoan ngoãn mặc quần áo, trước khi đi còn ngu ngốc hỏi rằng khi nào lại có thể tới tìm anh. Anh nhìn tôi, nghiêm túc nói đừng đến nữa, anh rất bận, rồi mở cửa. Tôi ngần ngừ nhìn anh, cố tìm một chút lưu luyến trong thái độ của anh, nhưng tuyệt nhiên không thấy. Ánh mắt anh vẫn lạnh lùng. Tôi ra

khỏi cửa nhà anh như thế, giống hệt một kẻ vô gia cư.

Tôi lặng lẽ nghe, cố gắng không chạm phải ánh mắt của cô với vẻ đau thương khó kìm nén. Lúc đó tôi rất phẫn nộ. Câu chuyện kiểu này khiến tâm trạng người nghe trĩu nặng. Một đứa con gái mới 16 tuổi lại hiến dâng tâm thân trình trướng của mình một cách ngu xuẩn như thế. Còn gã đàn ông kia lại cư xử lạnh lùng như vậy. Nhưng sau này tôi thấy sự phẫn nộ của mình thật vô lý. Bởi anh ta chỉ là một kẻ bị quyến rũ. Gã đàn ông nào trong tình huống đó đều làm vậy cả. Cái giá của buổi tối hôm đó thật nặng nề biết bao!

Sau đó tôi không chịu nổi vẫn tới nhà anh ấy tìm mấy lần. Thái độ của anh vẫn lạnh lùng, kêu tôi đừng tới làm phiền nữa. Một lần tôi khóc trong điện thoại, nói cái đêm đó là đêm đầu tiên của tôi. Anh cũng trong giây lát rồi phẫn nộ quát rằng, bắt kể tôi là gái trinh hay không, tất cả đều kết thúc trong đêm đó rồi. Rồi lại dùng cái giọng rất tàn nhẫn dạy tôi là đã dám chơi phải hiểu quy tắc của luật chơi. Đứa nào bị tổn thương, đứa đó chết. Không chơi nổi thì đừng chơi cứ sống tử tế, chẳng đụng chạm đến ai, lại càng đừng đụng tới gã đàn ông không lòng dạ này. Cũng đừng coi sự buông thả là trò chơi thời thượng, hãy tự hỏi xem mình có chơi nổi hay không.

Nực cười rằng tôi còn ghi lại từng lời của anh ấy rất rõ ràng. Sau này tôi cũng dạy lại những gã đàn ông khác, cũng bằng giọng như thế, cũng lạnh lùng vô tình như thế.

Tôi thực sự đã thay đổi rất nhiều từ trong ra ngoài. Nhuộm tóc đỏ đeo khuyên tai, mặc những bộ đồ gợi cảm đang mốt nhất. Tối nữa đêm tôi trang điểm khêu gợi tới các quán bar, sàn nhảy, điên cuồng nhảy và uống rượu không ngừng với đàn ông. Chỉ cần gã nào dám liếc mắt đưa tình, tôi sẽ đáp trả bằng ánh nhìn khiêu khích, đầy quyến rũ. Khi lũ đàn ông mê đắm trên giường, tôi vẫn luôn giữ được trái tim lạnh cảm. Nếu gã nào sau một đêm vẫn muốn tiếp tục giữ quan hệ, tôi sẽ cười nhạo vào mặt hắn. Rồi lạnh lùng hỏi hắn có hiểu luật chơi hay không, nếu không chơi nổi, xin mời về nhà hầu vợ con. Nếu mặt hắn lúc đó hơi kinh ngạc hay ngờ vực càng tốt, tôi sẽ rất vui. Một niềm vui tự ngược đãi. Từ đó về sau, tôi học được sự

lạnh lùng. Lạnh lùng tìm kiếm lạc thú trên người lũ đàn ông.

Mười tám tuổi muốn lấy chồng

Âu Dương Tuyết châm một miếng thuốc, hít một hơi sâu, rồi dùng hết sức thả ra. Khuôn mặt cô phủ kín một tấm màn khói dày đặc. Rất lâu sau tôi mới nhìn rõ mặt cô đã ướt. Cô cố gắng kìm chế tình cảm, nước mắt không tuôn rơi mà dần tự khô đi. Cô bình tĩnh lại như cũ. Tôi chú ý nhìn kỹ khuôn mặt xinh đẹp của cô, không tài nào tưởng tượng nổi hình dáng trước đây với son phấn trét kín. Tuy nhiên vẻ lạnh lùng và bất cần đời vẫn lộ lộ trên khuôn mặt cô.

Những tháng ngày trụy lạc khiến trái tim tôi mệt mỏi. Những đêm buông thả đó đã hủy hoại tôi. Quá nhiều rượu, quá nhiều đàn ông đã tàn phá tâm thân tôi. Không chỉ riêng thể xác mà ngay cả tâm hồn cũng đã trở nên trống rỗng. Cứ như vậy, tôi trở thành người đàn bà nổi tiếng của khu phố Tam Lý Đồn này. Dạng đàn ông nào tôi cũng từng trải qua, có tiền, đẹp trai, xã hội đen, dân nghệ thuật... Mỗi người đàn ông tạo nên mỗi buổi tối khác nhau, hoặc điên cuồng hoặc yên bình. Có lúc lao vào ân ái như điên, có lúc chỉ nằm trò chuyện chả đụng gì tới nhau. Có đêm khiến người ta đau đớn nhưng cũng có đêm khiến người ta vui sướng, nhưng tất cả cùng chung một quy tắc trò chơi. Thứ nhất tôi không cần tiền của đàn ông, bởi tôi không phải loại "bán xác thịt". Thứ hai, tôi không dẫn đàn ông về nhà. Địa điểm hò hẹn đều do họ chọn, phần lớn trong các khách sạn, nhà nghỉ. Thứ ba, tôi không rung động trước đàn ông. Nếu họ rung động thì họ chết. Tôi không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì. Thứ tư, chỉ là một đêm, một đêm tiêu chuẩn, kiên quyết không nhận lời yêu ai hoặc nhận lời cầu hôn của ai.

Tôi biết đặt ra những quy tắc đó để cố ý đòi hỏi mình không được rung động trước đàn ông. Tôi có thể khống chế được tâm tư tình cảm. Vì phần lớn đàn ông đều đơn giản và thô lỗ. Họ chỉ cần khoái lạc giải tỏa tình dục. Họ thích hưởng thụ ánh mắt phiêu diêu và tâm thân tươi trẻ của tôi. Cũng tốt thôi. Tôi không để tâm. Có xảy ra chuyện gì đối với tôi cũng thế thôi. Có lẽ rất nhiều cô gái đều thấy rằng thân thể họ là trong sáng, sạch sẽ, không thể cho phép mình quan hệ bừa bãi với đàn ông. Nhưng đối với tôi, thực lòng chả còn

gì. Tôi chỉ muốn chìm trong buông thả, để những khoái cảm ác độc và ngược đãi làm mê muội chính mình, không muốn nghĩ gì nhiều. Trong sáng, khỏe mạnh, hạnh phúc - những từ ngữ đó cứ nhảy nhót trước tôi như nỗi khát vọng không bao giờ với tới được. Tôi thích nhìn thấy mình chìm ngấm, trụy lạc, cũng biết giằng xé, cũng cảm thấy đốn đau. Nhưng tôi thản nhiên chấp nhận, như thể mình sinh ra vốn chịu đựng mọi nỗi khổ trong cuộc đời, không oán trách ai, cũng không tự trách mình. Chỉ luôn cảm thấy cuộc sống của mình chính là như vậy. Lúc đó, tôi không nghĩ về tương lai, chỉ thấy nó thật xa vời. Tôi chỉ muốn buông trôi, thả hết những lạnh lẽo và ác độc mà tôi đang có.

Nhưng tôi cũng có lúc mềm yếu. Mềm yếu tới mức rất muốn trước khi bình minh vừa ló dạng chỉ muốn đem mình “giải quyết” cho xong. May thay đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua, chưa đủ dũng cảm để thực hiện. Tuy nhiên, tôi có đủ dũng khí biến mình sống như một xác chết.

Khi con người mềm yếu rất dễ bị tổn thương, rất dễ chịu sự tác động của những người xung quanh. Vì thế có những đêm, nhìn ánh mắt dịu dàng và chân thành của đàn ông, tôi cũng khát vọng muốn dừng lại, khát khao được nếm trải một cuộc sống lành mạnh. Theo tôi, một khi đàn bà đã có suy nghĩ đó cũng tức là phải chấm dứt buông thả. Giống như một sát thủ khi tự dưng thương cảm con người cũng là lúc anh ta phải chuyển nghề.

Hai mươi hai tuổi - tỉnh- ngộ

Tôi không nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào bỗng cảm thấy rất mệt mỏi, chán ngán, thậm chí đau lòng khi ngắm mình trong gương. Từng lớp phấn dày cố gắng che lấp khuôn mặt buông thả quá độ, ánh mắt không còn sức sống, làn da xám xịt. Trên người khoác bộ quần áo ngắn cụt cớn tới quái dị, bên trong giấu một cặp vú từng bị đám đàn ông giày vò. Nụ cười là chúng giống như hai con quái vật, thờ ơ treo trên người tôi. Cứ nhìn mãi, ngắm mãi, tôi bắt đầu rơi lệ, âm thầm, nhẹ nhàng, nước mắt lăn trên gò má, trái tim cũng âm thầm khóc theo. Tôi chán ghét mình trong gương, bực tức tháo đôi hoa tai, cởi quần áo vứt xuống đất. Nhìn thân hình trần trụi của mình, tôi đột nhiên thấy thật dơ bẩn, liền chạy vào phòng tắm, ra sức kỳ

cọ từng bộ phận trên cơ thể. Từ đó, tôi không buông thả nữa, cũng chấm dứt việc dùng rượu và tình dục làm tê liệt mình. Tôi như được thay da đổi thịt, mới có được hình dáng như hôm nay. Tôi lại giống một phụ nữ an phận, thích ngồi yên tĩnh, trái tim bình thản.

Tôi tự hỏi, cái gì đã khiến tôi chuyển biến như vậy. Không có đáp án. Thậm chí tới nay, tôi vẫn không đoán ra nổi. Vì một người đàn ông nào đó chăng? Tôi không biết. Tôi không dám khẳng định có người đã khiến tôi rung động và thức tỉnh, người đã khẩn cầu tôi xin tiếp tục liên lạc với anh ta.

Đó là một tối mùa hè mát mẻ năm ngoái. Tôi như một con vật mệt mỏi cô đơn trốn trong một góc quán bar nghỉ ngơi. Nhân viên trong quán ngạc nhiên khi thấy tôi gọi một tách cà phê thay cho bia rượu hàng ngày. Lặng lẽ châm thuốc, tôi chìm vào trầm mặc.

Có lẽ hôm đó tôi gặp chuyện không vui, hoặc bị cha mẹ la rầy, cũng có thể quá mệt vì bị lũ trẻ ở trường mẫu giáo giày vò. Tóm lại, tôi thấy kiệt sức, không thềm chú ý tới những lời trêu chọc ong bướm của cánh đàn ông. Cũng không uống rượu, thật ra là không dám uống vì đau dạ dày.

Tiếng huyền ảo trong quán khiến tôi phát chán. Chưa từng có cảm giác như vậy bao giờ. Trước đây tôi luôn thích các quán bar ồn ào, thích tìm kiếm tiếng cười và niềm hoan lạc để mê muội mình. Nhưng hôm đó tôi cảm thấy ghê tởm, và không thể chịu đựng nổi các cô gái xanh xanh đỏ đỏ cùng lũ đàn ông háo sắc. Chúng quen thuộc tới buồn nôn.

Tôi đi tìm chủ quán, nói rằng tôi muốn đánh đàn. Anh ta rất kinh ngạc, hỏi tôi sao hôm nay chán nản thế, rồi đáp không có đàn piano, chỉ có đàn organ điện. Tôi bước lên bục, đàn một ca khúc quen thuộc vẫn tập hàng ngày. Tôi đàn rất say sưa, dường như quay trở lại thời thơ ấu đơn điệu: mẹ kiên nhẫn đứng bên cạnh nghe tôi đàn, cha làm cơm trong bếp. Tôi ngược nhìn mẹ bằng ánh mắt sợ sệt, hy vọng tìm thấy nét hài lòng trên gương mặt bà. Nếu không, bữa tối hôm đó sẽ phải ăn muộn.

Những ký ức ấu thơ cứ dần dần mở ra trong tiếng đàn. Nước mắt tôi cũng bắt đầu rơi xuống, có lẽ do xót xa những ngày tháng luyện đàn vất vả, cũng có lẽ do thương xót thời trong sáng và lành mạnh đã trôi tuột qua quá nhanh. Hôm đó tôi đàn rất hay, mọi người trong quán đều im lặng nghe tôi đàn. Trong nét mặt họ có lẽ vì tôi

nên đã thêm phần trầm lắng, thêm phần bình an.

Đàn xong, tôi về chỗ. Đột nhiên lòng rất xót xa, không muốn ở lại đây nữa. Tính tiền xong, tôi bỏ đi. Những ánh đèn màu hắt lên khuôn mặt tôi. Đầu óc tôi choáng váng hết cơn này đến cơn khác. Bỗng thấy thật xa lạ với cái nơi tôi đã chìm đắm bấy lâu, một sự xa cách tuyệt giao. Lúc đó đầu tôi đau dữ dội. Khi cảm thấy mình sắp ngất đến nơi thì nghe thấy một tiếng nói vang lên sau lưng. "Cô đàn hay quá. Tôi có thể làm quen với cô không?". Quay đầu lại, thì ra là một chàng trai chừng hơn 30, sạch sẽ, nho nhã với cặp kính cận. Anh nhìn tôi chân thành, không chút tà ý. Tôi cười, nhưng lúc đó đầu nhức nhối rất khó chịu. Tôi vịn vào tay anh, hỏi có xe không, nói rằng muốn rời khỏi chốn này. Anh ngạc nhiên nhìn tôi, rồi kêu gọi một lát, sẽ đánh xe tới ngay. Tôi gục xuống đường. Một lát sau, anh đánh xe tới. Tôi nói tùy anh đưa đi đâu cũng được, rồi mặc kệ, không thêm chú ý tới anh, cứ u uất nhìn ra ngoài cửa xe.

Tôi có cảm giác lúc đó anh rất muốn nói chuyện với tôi. Có lẽ muốn nói về cảm tình của anh đối với tôi hoặc có lẽ muốn tìm hiểu xem tôi là dạng đàn bà nào. Tôi không thêm để tâm, chỉ yên lặng tựa vào ghế. Con nhức đầu đã dịu bớt rất nhiều. Tôi hút thuốc. Anh nhìn tôi kinh ngạc, nói rằng không ngờ tôi biết hút thuốc. Tôi không nhìn kỹ anh, nghĩ bụng chắc anh muốn nói rằng tôi là một con đàn bà quái đản, sao lại có thể cư xử với đàn ông lạnh lùng như thế.

Xe dừng trước một tòa chung cư cao cấp. Tôi xuống xe, thấy rõ anh hơi do dự không biết có phải đỡ lấy tay tôi hay không. Nhưng tôi đã tự đi thẳng vào. Trong thang máy, anh im lặng nhìn tôi, tôi cũng nhìn trả. Anh hỏi có phải tôi vẫn còn mệt. Tôi đáp, đúng thế, rất mệt. Anh hỏi có phải tôi thường tới nhà những người lạ như thế này, rồi cười rất gượng gạo. Tôi đoán anh không phải là gã đàn ông từng trải, sao lại hỏi những câu hỏi ngu xuẩn như vậy, nên chỉ cười xòa cho xong.

Nhà anh rất ngăn nắp, thậm chí còn thoang thoảng mùi thơm. Anh bật một ca khúc rất chậm rãi, rồi chạy tới chạy lui kiểm đồ ăn cho tôi.

Tôi để ý trong phòng ngủ có treo ảnh cưới của vợ chồng anh. Anh kể vợ đi công tác xa, giọng hơi hối lỗi. Đàn ông toàn những đồ vô lại, vợ vừa vắng nhà đã muốn giở trò bày bạ.

Anh giúp tôi nấu chút súp trứng, thơm không chịu nổi. Sau đó, anh hỏi tôi có muốn tắm không. Quả thực tôi rất muốn tắm cho thoải mái liền cởi ngay quần áo trước mặt anh, còn giục anh cởi hộ áo lót. Tôi thấy lúc đó anh rất muốn kiềm chế niềm vui sướng nhưng không tài nào giấu nổi. Tôi lại nghĩ anh không phải là gã đàn ông từng trải.

Ngâm mình trong bồn tắm, thân thể dễ chịu rất nhiều, đầu không đau nữa. Hơn một tiếng đồng hồ sau, tôi mới bước ra, mình để trần. Giường của anh rất lớn, đệm rất mềm khiến người ra có cảm giác đã ngã vào sẽ không tài nào đứng lên nổi. Tôi cuộn mình trong chăn, vẫn không thèm liếc nhìn anh, bụng bảo dạ, quá lắm là làm tình với nhau một lần chứ gì.

Anh không cởi quần áo, cũng không chui vào chăn, mà kéo một cái ghế tới bên cạnh giường, lặng lẽ nhìn tôi. Tôi không nhìn lại. Sau đó nghe anh nói tôi giống một đứa trẻ, một đứa trẻ chơi đã mệt. Tôi không muốn nói chuyện, cũng không muốn nhìn anh, chỉ muốn ngủ một giấc. Cũng may, anh chỉ ngồi một lúc rồi bỏ đi. Anh nhẹ nhàng kéo chăn cho tôi, tắt đèn, bước ra khỏi phòng ngủ.

Tôi không biết đêm đó anh ngủ ở đâu. Ngày thứ hai tỉnh dậy, phát hiện thấy anh đang ngồi bên giường nhìn tôi, ánh mắt rất trong sáng, không một chút ham muốn. Tôi hỏi mấy giờ rồi, anh đáp đã trưa, còn nói anh vẫn chưa đi làm vì muốn ngắm tôi thêm, rồi cười ngượng ngùng. Đột nhiên tôi cảm thấy nụ cười của anh thật quen thuộc, giống như cậu bạn trai đầu tiên vậy. Tôi nhồm dậy, ôm lấy anh, vùi đầu vào ngực anh. Cảm giác thật ấm áp như một người bố vậy. Anh ôm tôi âu yếm, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần của tôi. Tôi thô bạo lột sạch quần áo của anh, nghịch ngợm anh bằng bàn tay rất kỹ thuật. Anh không còn chống cự lại nổi, ánh mắt tràn ngập khát khao, thủ thỉ bên tai rằng ngay từ cái nhìn đầu tiên ở quán bar đã thấy tôi rất đặc biệt. Anh còn nói nhìn dáng tôi đánh đàn, nghĩ rằng tôi là một cô gái rất u buồn, nên muốn tìm hiểu tôi, thậm chí còn nghi ngờ rằng đã hơi yêu tôi. Tôi cười to, đẩy anh sang một bên. Anh kinh ngạc và hơi phẫn nộ. Tôi châm một điếu thuốc, cảnh báo rằng anh không nên thích loại đàn bà không tốt như tôi, yêu tôi sẽ chẳng đem lại lợi ích gì cho anh. Nếu chỉ muốn chuyện ấy thì OK. Anh ra sức chứng minh mình không phải là hạng đàn ông đó, rằng đã trải qua nhiều người đàn bà. Đối với anh, chuyện chăn gối

không còn là của lạ nữa. Tôi nghĩ lại thêm thẳng đạo đức giả, những thứ mà tụi đàn ông cần chẳng qua chỉ là chiếm đoạt thể xác của tôi mà thôi. Tôi cảm thấy chán ghét, phát ngán cái ánh nhìn say đắm của anh. Thà cứ lập tức mây mưa với tôi như đối với bọn gái còn hơn. Thế là tôi ấn anh xuống giường, hôn cuồng nhiệt. Rồi tôi chủ động, ra sức lắc lư như một vũ nữ. Anh mắt nhắm nghiền, mặt đỏ ửng, hưng phấn tột độ, thở hắt hắt từng đợt. Đúng lúc đó, từng hạt nắng lọt qua cửa sổ trượt lên cơ thể tôi. Trong phút chốc, lòng tôi chợt lạnh giá và tuyệt vọng.

Sự việc kết thúc rất nhanh sau đó, anh nhìn tôi bằng ánh mắt từ bi. Một luồng gió mát lùa qua cửa sổ mơn trớn mái tóc dài của tôi. Anh vọc tay vào đó, run rẩy khen tôi rất đẹp khiến người ta khó giữ. Tôi nhoẻn miệng cười, bụng thầm nghĩ những thứ khó giữ trên cuộc đời này còn đầy. Anh nói rất muốn tìm hiểu tôi, còn nói tôi là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà anh từng gặp. Tôi không nói gì, trở dậy rửa mặt, rồi kêu anh đưa tôi về nhà.

Trên đường về, anh nhìn tôi có vẻ lạ và không ngừng hỏi: “Sao em trong đêm và em bây giờ như khác hẳn nhau? Sao khi em buông thả lại đẹp đến thế, còn bây giờ lại giống trẻ con?”. Tôi không nhin nổi cười. Cười cho sự sáng suốt của anh, cho cái nhẹ nhõm của tôi. Có lẽ đêm tối mới là chốn nấu mình của tôi.

Khi sắp chia tay, anh kéo tôi lại hỏi tên. Tôi cười, mắt vụt mênh mông. Anh không giấu nổi phần nộ, nhét tấm danh thiếp vào tay tôi, quát: “Biết chưa? Em phải tìm tôi. Quyền chủ động tuy nằm trong tay em, nhưng tôi không muốn mất em”. Tôi cười, biết rõ gương mặt tôi dưới ánh nắng mặt trời không chút son phấn rất trẻ trung, rất rạng rỡ, nhưng trái tim tôi đã lách tách tiếng vỡ.

Rồi tôi xuống xe, dần rời xa khói tầm nhìn của anh. Biết ánh mắt anh vẫn dõi theo nhưng tôi không hề quay đầu lại. Vì tôi biết mình chỉ là một con ma trôi mà tối qua anh gặp được. Khi mặt trời lên, con ma trôi biến mất. Tôi biết sớm muộn gì, đàn ông đều quên mất cái đẹp dễ trong một đêm.

Nhưng đi chưa được bao xa, anh đã từ sau chạy tới, túm lấy tay tôi, xúc động hỏi liệu tôi có tìm anh hay không. Anh nói thực lòng quan tâm tới tôi, thậm chí sẽ sẵn sàng vì tôi vứt bỏ tất cả. ánh mắt rất chân thành đầy ấp hy vọng, giống hệt ánh mắt tôi năm 16 tuổi khiến người ta phải đau lòng. Tôi tin nhưng hốt hoảng né tránh.

Năm đó tôi cũng y hết anh, ngây thơ hy vọng một đêm là mãi mãi, hy vọng con người với con người luôn đầy ắp tình yêu. Năm đó tôi mới 16 tuổi trẻ hơn anh bây giờ rất nhiều, có quá nhiều thứ không biết. Đàn ông ở tuổi anh bây giờ không nên ngu ngốc như vậy. Vì thế tôi lạnh lùng nói: "Chẳng qua chỉ là một cuộc chơi mà thôi. Sau một đêm, tất cả đều kết thúc rồi. Nếu anh không chơi nổi, đừng đánh đu nữa. Nếu còn muốn chơi tiếp thì tốt thôi, nhưng cần phải hiểu quy tắc trò chơi".

Không nói một câu giả từ, tôi quay đầu đi thẳng, vút toẹt tằm danh thiếp, khiến nó bị gió thổi bật rồi nhẹ nhàng rơi xuống đường. Tôi giẫm lên nó, bước qua, lòng trào lên nỗi chua xót. Nhưng rồi tôi vẫn không nhin nổi quay đầu lại nhìn anh. Anh vẫn đứng đó bất động, gương mặt trống vắng, thờ thẩn, đôi mắt vô hồn, giống hệt tôi năm 16 tuổi. như một đứa trẻ vô gia cư. Vì anh, và cũng vì một đứa bé gái 16 tuổi không quen biết, tôi đã không kìm nổi nước mắt.

Có Một Lần Sẽ Có Lần Thứ Hai

Du Tiệp, 25 tuổi nhân viên công ty nước ngoài

Trước đây, tôi đã từng phỏng vấn một kẻ hoang dã. Anh ta từng than rằng: "Đừng động tới thứ đó. Nó như một thứ ma quỷ, đã vướng vào rồi là gỡ không nổi". Du Tiệp cũng nói một câu tương tự như vậy: "Tốt nhất đừng kiếm "tình một đêm" dù chỉ muốn thử, vì phóng túng cũng khiến người ta có thể nghiện".

Du Tiệp kể cuộc sống của cô giờ hết như một kẻ hoang dã. Tuy lòng rất khát khao quay về cuộc sống trong sạch như trước, nhưng cuộc sống phóng đãng đã biến đổi cô quá nhiều. Những kỷ ức là thói quen xấu cứ dần đẩy cô xuống thẳm sâu của trụy lạc. Giờ đây, cô đã bất lực buông xuôi, coi mình như người đã hết thuốc chữa.

Du Tiệp là típ phụ nữ khiến người ta vừa gặp đã có cảm giác rất cá tì. Mớ tóc ngắn lộn xoăn đậm chất nữ tính vẫn không giấu nổi phong thái đàn ông trong cô. Cô nói chuyện rất nhanh, rất cá phóng cách. Kể về chuyện tình cảm, cô có vẻ rất kích động.

Ở bên nhau chỉ vì tình dục

Không biết sau một cuộc "tình một đêm", những phụ nữ khác có á náy hay không, nhưng tôi hoàn toàn không. Tôi cho rằng mình là người tự do, biết tự chịu trách nhiệm đối với những hành vi của chính mình. Tôi đã từng hết lòng với người yêu, mãi đến khi anh ấy làm tôi thất vọng, tôi mới lựa chọn cuộc sống tình cảm phiêu lãng này. Cũng có thể trong con mắt mọi người, đó là một cuộc sống phóng đãng, trụy lạc nhưng tới giờ, tôi vẫn không hối hận hay oái thán.

Tôi đã từng có người yêu. Chúng tôi sống chung hơn ba năm. Hai đứa quen nhau hồi đại học. Hội văn trường tôi hồi đó rất náo nhiệt. Anh ấy là một nhà thơ cũng có chút tiếng tăm trong hội, thích viết những vần thơ đau buồn, khiến nhiều nữ sinh thích đến rò dại.

Tôi cũng bị thơ của anh ấy lừa. Tôi mê đắm anh ấy, mê đắm ánh nhìn lạnh lẽo và cách nói chuyện thông minh của anh ấy. Nói thực nhé, đến giờ tôi thấy mình vẫn chưa hiểu nổi anh ấy, thậm chí không thể nói rõ là mình có yêu thật hay không. Chúng tôi sống bên nhau chỉ vì tình dục.

Cả hai đều là người độc lập, tự lo được cho mình trong mọi mặt từ học hành tới cuộc sống, nên thường cố gắng không làm phiền lẫn nhau. Chỉ có mặt tình dục, chúng tôi rất gắn bó và chung khát vọng mãnh liệt. Những đêm rồ thời kỳ đầu khiến tôi ngất ngây như say. Nhưng sau một thời gian dài, tôi lại thấy chán ngán. Chúng tôi không nói chuyện với nhau nhiều, toàn trực tiếp xông thẳng vào chủ đề. Hầu như chẳng thèm để ý có vui vẻ hay không, có lẽ thấy không quan trọng. Chỉ thấy cả hai cùng thích cách làm vậy.

Anh ấy từng nói không muốn lập gia đình. Tôi nghĩ mình cũng giống vậy. Tôi không tin vào tình yêu, không tin tờ đăng ký kết hôn. Đối với chúng tôi, đó chỉ là một tờ chứng nhận cho phép làm tình một cách hợp pháp mà thôi. Thế là chúng tôi cứ sống thả mình, vui sướng và đau khổ, rất hiếm khi trò chuyện với nhau.

Tôi còn kinh ngạc khi nhận thấy hai đứa chưa từng ôm nhau ngủ qua một đêm. Đứa nào tự lo đứa nấy, dù ngủ chung trên một chiếc giường. Tôi thích tự do, anh ấy cũng vậy. Vì anh ấy, tôi phải trả một cái giá quá đắt mất đi hai đứa con.

Khi có thai đứa thứ nhất, chúng tôi đều mù mờ về chuyện này. Anh ấy là người đàn ông đầu tiên của tôi. Tôi cũng là người đàn bà đầu tiên của anh ấy. Khi đó, vòng kinh của tôi chưa đều, phản ứng cũng không mạnh, vì thế đứa bé nằm trong bụng hơn ba tháng mà tôi không hay biết. Tôi rất gầy, cao 1m66, chỉ nặng 45 kg. Anh ấy

cũng không biết. Anh ấy là dạng người chỉ biết gieo hạt, chẳng quan tâm tới chuyện gặt hái. Có thai rồi mà vẫn cứ ngủ với nhau. Khi phát hiện ra, tôi phải đi nạo thai. Cái đau đó suốt đời tôi không thể nào quên. Còn nhớ lúc đó tôi tự ra ngân hàng rút 2000 tệ đến bệnh viện một mình. Anh ấy không đi, viện có vừa nhìn, người ta sẽ biết ngay anh ấy còn là sinh viên. Anh ấy không muốn mọi người biết. Tôi uống thuốc ba ngày rồi tới bệnh viện. Từng cơn đau dồn dập, nước ối vỡ. Trong phòng có bốn chiếc giường, chỉ có một mình tôi nạo thai. Một lúc sau, y tá đỡ tôi tới phòng phẫu thuật. Rồi tôi cảm thấy phía dưới mình ào ra một đồng. Tôi biết mình vừa sinh, là một đứa con trai, đã thành hình hài. Đó là những điều bác sĩ kể lại. Cô ấy nói tiếc quá. Lúc đó nước mắt trào xuống tận miệng, tôi đã không còn cảm nhận được vị mặn của nó. Rồi tôi nằm lại bệnh viện hai ngày để phòng băng huyết. Buổi tối anh ấy gọi điện tới. Tôi không nói nổi, mãi sau mới buông được một câu "Em sinh rồi", rồi bật khóc nhưng không dám khóc to, sợ làm phiền người khác.

Anh ấy không tới bệnh viện đón tôi, lý do vẫn như cũ. Tôi một mình kêu tắc xi về. Lúc đó mỗi bước đi đối với tôi vô cùng khó khăn, nhưng tôi vẫn phải tự lê lên bốn cái cầu thang. Tối đó, lúc nằm một mình trên giường, thấy thật đau lòng, tim như vỡ tung. Mấy ngày sau, anh tới thăm tôi. Lúc tới mang theo một số đồ bổ dưỡng và một ít tiền, cũng không biết nói gì, chỉ ôm tôi khóc. Lần đầu tiên tôi thấy anh khóc. Anh hỏi: "Con trai hay con gái? Có đáng yêu không?". Tôi đáp: "Con trai nhưng không đáng yêu. Nếu đáng yêu, sao bố mẹ nó lại không thể giữ nó chứ?". Anh không nói gì, chỉ cúi đầu.

Những ngày tháng sau đó, anh ra sức chăm sóc tôi. Tôi vẫn phải đi học nên không được nghỉ ngơi nhiều. Tôi rất gầy nhưng anh lại nói gầy vẫn đẹp, chẳng phải bây giờ đang là mốt hay sao. Mỗi lần nghe vậy, tôi đều im lặng. Anh không hề chạm tới tôi, mãi tới hai tháng sau mới ân ái trở lại. Mặc dù anh đã rất cẩn thận, tôi vẫn thấy hơi đau, nhưng vẫn cố chiều vì nghĩ anh cần có nhu cầu về sinh lý.

Trong chớp mắt chúng tôi sắp tốt nghiệp. Anh học ngành vi tính, tôi học kế toán. Các đôi trong lớp đã chia tay sạch, nhưng chúng tôi vẫn ở bên nhau. Bạn bè nói đôi chúng tôi còn bền mãi. Tôi chỉ

cười, nghĩ thầm, đó chỉ là cái vỏ bề ngoài. Hồi đó, tôi đã mất lòng tin vào tương lai của anh ấy. Sau khi có việc làm, chúng tôi không sống cùng nhau nữa, cách nhau rất xa. Từ chỗ tôi tới chỗ anh ấy cũng mất một tiếng đồng hồ. Do vậy hơn nửa tháng chúng tôi mới gặp nhau một lần, và lần nào cũng là tôi tới thăm anh ấy.

Rồi do không cẩn thận, tôi lại để có thai lần thứ hai. Cũng may phát hiện sớm, tôi uống thuốc xổ nhưng không được, lại phải đến bệnh viện nạo thai. Khi giang đùi ra, nước mắt lại tuôn rơi. Lần này cũng giống như lần trước, tôi lại đến bệnh viện một mình, rồi lại một mình về. Hôm đó, anh đến thăm tôi rất muộn, thanh minh rằng bận. Tôi không nói nhưng thấy tim mình đã chết. Anh hứa với tôi rằng nếu lần sau có con sẽ để sinh luôn. Còn tôi lại hứa với lòng suốt cuộc đời này sẽ không bao giờ có con nữa, dù với bất kỳ ai.

Sau lần nạo thai thứ hai, tôi thấy tình cảm đã nhạt phai. Công việc có lúc khiến anh ấy đau đầu, tôi cũng vậy. Chúng tôi có khi cả tháng không gặp nhau mà gặp thì đi ăn xong ai về nhà nấy. Là phụ nữ. tôi khát khao một tổ ấm gia đình, một người chồng thương yêu tôi, một đứa con đáng yêu. Nhưng đó lại là những thứ mà tôi không thể nói được vì anh không muốn kết hôn.

Một hôm, tôi có mấy người họ hàng ở tỉnh xa tới chơi, nhà lại quá chật. Tôi nhớ tới nhà anh có một phòng trống. Thoạt đầu, anh đồng ý, rất miễn cưỡng, tôi vẫn rất vui. Nhưng một cú điện thoại sau đó đã phá tan tất cả. Đúng lúc tôi chuẩn bị đi, anh gọi điện tới ngăn tôi không thể tới ở được vì hàng xóm nhà anh thường xuyên qua lại với ông chủ nhà. Nếu để họ thấy hai đứa sống với nhau sẽ không hay. Anh ngại miệng lưỡi người đời. Nói trắng ra, anh rất ích kỷ, chỉ lo giữ thể diện, mặc xác người khác. Tôi đáp không sao, sẽ ở tạm cơ quan. Gác máy xong, tôi bật khóc. Đúng lúc tôi cần anh nhất, anh lại vứt tôi sang một bên. Cũng may hôm đó một người bạn tôi-nói chính xác hơn là một người bạn quen qua mạng-từ Nam Hải tới thăm. Anh ta làm việc bên phòng thuế, hàng năm đều tới tham gia lớp huấn luyện nghiệp vụ. Quan hệ giữa chúng tôi rất tốt. Tôi biết anh ta đã có bạn gái, cô ấy rất yêu anh. Anh cũng biết tôi đã có bạn trai, nhưng tôi rất ít khi kể chuyện mình. Khóc chán, tôi chợt nhớ tới người bạn này, liền gọi điện báo sẽ đến thăm.

Lần đầu tiên làm tình với người lạ

Tôi đã suy nghĩ kỹ, nhưng vẫn quyết định tới thăm anh ta. Thật ra lúc đó tôi đã chán ghét người yêu đến cực điểm, thấy thực mệt mỏi. Tôi rất muốn được buông trôi để cơ thể và tâm trạng được nhẹ nhõm, vui sướng một lần. Lúc tới khách sạn, bạn tôi đã đợi bên dưới. Vừa gặp mặt, tôi đã được dục vọng trong mắt anh ta nhưng vẫn theo vào phòng. Vừa vào cửa, anh ta đã ôm chầm lấy tôi, nói rất muốn tôi, hôn tới tấp. Thoạt đầu tôi còn cự tuyệt nhưng sau lại phục tùng. Tôi và anh trò chuyện trên mạng đã nhiều năm, tôi không phủ nhận cũng có một cảm giác thân thiết và hứng thú. Huống hồ hôm đó tâm trạng tôi rất tồi tệ. Tôi tự nhủ với lòng: "Thằng người yêu, hãy cút đi! Từ hôm nay, ta sẽ không còn thuộc về người nữa. Ta thì thuộc về ta mà thôi". Rồi tôi bắt đầu hôn lại anh, rất mãnh liệt. Chắc hẳn anh bất ngờ vì sự điên cuồng này. Cảm giác về anh và về người yêu tôi khác hẳn nhau. Anh rất thơm tho, sang trọng, tôi ngửi thấy mùi thơm của nước hoa Boss và mùi thuốc lá hòa quyện trên người anh. Tôi biết mình đã bị thần phục. Sau một cái hôn nồng nàn, tôi nói muốn đi tắm. Anh cười, khen tôi đúng là một phụ nữ thẳng thắn, rồi hưng phấn nói: "Baby, anh đợi em".

Mất nửa tiếng sau, tôi mới từ buồng tắm đi ra, quanh người chỉ quấn một tấm khăn. Anh tham lam ngắm nghía cơ thể tôi, rồi vừa đi vừa cởi quần áo. Cho tới khi đến cửa buồng tắm, trên người anh đã trần như nhộng. Trước khi bước vào, anh hôn tôi một cái, kêu tôi chờ một lát. Tôi biết tất cả sẽ xảy ra. Kỳ lạ là lúc đó tôi không hề thấy căng thẳng và hưng phấn chút nào, chỉ thấy tất cả không đến nỗi tệ. Trong một căn phòng khá thoải mái, có một người đàn ông ngưỡng mộ, thậm chí mê mẩn tôi, nhất định sẽ xảy ra chuyện đó. Tôi biết nhưng không chút áy náy, cố không chế mình không nghĩ tới gã đàn ông gọi là người yêu của tôi kia. Tôi chỉ muốn thả lỏng người thưởng thức một đêm như vậy, một đêm buông thả.

Ngồi một mình trên giường, uống rượu vang, tôi muốn mình bị mê muội, không thiết nghĩ gì nữa. Nhưng tôi vẫn nhớ tới người yêu của tôi. Chỉ là một khoảnh khắc. Vừa nhớ tới ánh mắt lạnh lùng ích

kỷ của anh, tôi lập tức muốn tống anh ra khỏi đầu tôi. Bọn tôi bước ra khỏi buồng tắm, cũng chỉ quấn một tấm khăn quanh hông. Anh bước về phía tôi, nhẹ nhàng ôm tôi lên giường. Tôi biết mọi việc lập tức sẽ xảy ra. Đây là lần đầu tiên tôi nằm trên giường với một người đàn ông không phải là người yêu mình. Anh lật người tôi lại đôi môi tham lam trườn tới. Tôi không cự tuyệt. Anh lột bỏ mảnh khăn duy nhất trên người tôi, khen tôi rất đẹp. Tôi không đáp. Anh rất nhẹ nhàng, từ từ đi vào tôi.

Có lẽ do rất lâu không có quan hệ, tôi thấy hơi đau nên cứ túm chặt lấy anh. Anh thì thảo bên tai tôi, "Đừng sợ, anh sẽ giúp em thấy thoải mái". Nhưng tôi vẫn im lặng, chỉ mong đêm nay trôi thật nhanh rồi đi tìm người yêu, nói chia tay. Nói thực, lúc làm chuyện đó tôi không thấy hứng thú tí nào. Có lẽ tại tâm trạng không tốt. Xong việc, anh cười hỏi, "Sao lại giống như trẻ con không có kinh nghiệm thế?". Tôi không thêm đề tâm, nhìn nụ cười thoải mái trên mặt anh, tôi chợt thấy nực cười. Đàn ông đúng là thứ nực cười. Chúng chỉ mê mẩn tình dục, bất luận đối phương là dạng đàn bà nào. Tôi nghĩ tới bạn gái của anh ấy. Không biết cô ấy sẽ có cảm giác gì khi biết người đàn ông của mình vừa làm xong những việc này? Nhưng chỉ nghĩ thoáng qua mà thôi, tôi không quan tâm tới cảm giác của bất kỳ ai. Hôm đó, tôi mệt lắm.

Sau đó, tôi dậy tắm. Nhìn dáng kiệt quệ của mình trước gương, tôi bật khóc, khóc nức nở, rất lâu tôi chưa từng khóc như vậy. Tôi biết mình đã phản bội người yêu, vì tôi không có đường lùi. Rồi tôi tự nhủ, không được khóc, khóc không có tác dụng, cũng không đáng. Dạng đàn ông như vậy không đáng để khóc. Lúc đó tôi thực sự quyết tâm chia tay với người yêu.

Tắm xong, chúng tôi nằm nói chuyện, nói về những chuyện mà trước đây vẫn hay nói trên mạng, cũng nói tới bạn gái của anh ta, nhưng không hề nhắc đến người yêu của tôi. Anh ấy không hỏi, tôi cũng không nói. Đó là một lần duy nhất suốt buổi tối hôm đó. Rồi anh ấy không chạm tới tôi nữa, sang ngủ ở giường bên cạnh. Trước khi tắt đèn, đột nhiên anh hỏi một câu rất ngu ngốc: "Anh có mạnh bằng người yêu em không?". Tôi không đáp. Có lẽ anh tưởng rằng

tôi đã ngủ. Thực ra tôi không muốn nói, và cũng không thể nói. Sáng hôm sau, tôi dậy rất sớm vì phải đi làm. Anh muốn tiễn nhưng tôi không cho. Anh hỏi: "Em có gặp anh nữa không?". Tôi đáp: "Có chứ". Thu dọn xong, tôi đi, không hề quay đầu lại và nghĩ cũng không cần phải quay đầu. Tôi biết anh đứng ở cửa sổ nhìn tôi. Sáng hôm đó rời khách sạn, tôi mê mải tới cực điểm, không biết sau này mình phải sống ra sao, cũng không biết những việc này có nên để người yêu biết. Tôi muốn thuận theo tự nhiên, dù anh biết được cũng chẳng sao. Vì tôi đã không còn yêu anh, đã hết sạch cảm giác. Mọi thứ đều phải trôi qua. Tôi cũng không thấy ân hận vì mọi việc đã làm. Nhưng sau đó tôi không gọi điện cho bạn tôi nữa vì thấy rằng không cần thiết duy trì quan hệ. Tôi tin giữa chúng tôi không có tình yêu, huống hồ anh ấy đã có bạn gái.

Trong suốt cuộc trò chuyện, Du Tiệp nỗ lực tỏ ra rất bình thản, nhưng đã mấy lần, giọng cô hơi run rẩy, nhất là khi kể về hai lần nạo thai vì người yêu. Tôi gắng không chú ý ánh nhìn của cô ấy, để cô thấy nhẹ nhõm hơn. Quả thực, phụ nữ khi kể chuyện tình cảm với người lạ, rất muốn nhận được sự thông cảm, dù cho những ký ức đó không hay ho. Rồi cô duyên dáng vuốt mái tóc, tiếp tục kể.

Có lần đầu sẽ có lần thứ hai

Ngày thứ ba sau khi chia tay với anh bạn quen trên mạng, tôi chia tay với người yêu. Tôi không muốn giấu giếm anh điều gì vì cảm giác giấu giếm và lừa dối càng khiến người ta khó chịu. Tôi hẹn anh tới một quán cà phê tĩnh mịch, chia tay trong hòa bình. Thật chưa xót khi anh không chút phần nộ trước chuyện tôi với anh bạn. Tôi nghi ngờ không biết anh có từng yêu tôi không, hay phải chăng anh là một người đàn ông máu lạnh. Anh vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Tôi kể đã qua đêm với người bạn trong khách sạn. Anh cười méo mó, giọng tung tung, "Đó là việc của cô không liên quan tới tôi". Tôi hỏi, "Phải chăng anh giận?". Anh hậm hực nói, "Nghe những chuyện đó, tôi chẳng có cảm giác". Tôi cũng không để tâm nhiều, trước một kẻ ích kỷ, máu lạnh như thế, tôi biết mình không cần thiết phải níu giữ. Tôi trực tiếp đề nghị chia tay. Anh chẳng chút đau buồn, chỉ cười rất lạnh nói rằng tôi sau này tự do rồi, muốn làm gì với ai cũng được. Tôi nhìn anh phần nộ. Một người đàn ông

đã từng chung sống ba năm, lúc chia tay, một câu lưu luyến cũng không có. Tôi tuyệt vọng tới cực điểm.

Thế là chúng tôi chia tay lạnh nhạt như vậy. Tôi cứ ngỡ rằng anh ấy sẽ căm hận chửi tôi một trận. Như thế tôi sẽ dễ chịu hơn. Nhưng lạ thay, anh không hề để tâm. Sau khi đoạn tuyệt quan hệ, qua bạn bè, tôi biết được rất nhanh sau đó, anh đã dắt tay một cô gái khác công khai trước công chúng. Rõ ràng họ đã có quan hệ với nhau từ trước khi chúng tôi chia tay.

Hôm biết tin đó, tôi lồng lên căm tức, còn định tới tìm anh ta, chửi mắng một trận. Nhưng rồi cũng không làm gì, trùm chăn ngủ cả ngày. Tôi trầm mặc suốt một thời gian, cuối cùng cũng nhanh chóng vượt qua. Tôi tự nhủ không đáng huỷ hoại sinh mạng mình vì bất kỳ ai, đối với lũ đàn ông ích kỷ lại càng không đáng. Tôi muốn sống vui vẻ.

Thực ra giờ đây tôi vẫn tự hỏi, những cuộc "tình một đêm" với đám đàn ông xa lạ có thực sự khiến tôi thấy vui vẻ không? Tôi cũng không biết nữa, có lúc thấy vui, có lúc thấy nực cười, có lúc lại thấy khốn nạn, cảm giác gì cũng có. Nhưng ít nhất có một điểm phải khẳng định rằng, "tình một đêm" là do tôi tự chọn. Tôi chịu trách nhiệm về mọi kết quả do hành vi của mình tạo ra. Mọi thứ đều đơn giản như thế, rõ ràng như thế. Cảm giác ấm áp và giãy vò khi không yêu ai thật khó phân tích.

Nhưng dù thế nào đi nữa, những cuộc tình một đêm tiếp theo với những người quen qua mạng cũng đều rất bất ngờ. Rất nhiều chuyện sau khi đã có lần đầu sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Tôi đã đếm, số đàn ông từng trải qua chuyện tình một đêm với tôi có cả bảy mươi người. Không biết con số đó có khiến ai giật mình không, nhưng tôi thấy rất bình thường. Một đêm cũng tốt, nhiều đêm cũng tốt, chỉ cần không phải là thứ tình yêu thê non hẹn biển, tôi đều có thể chấp nhận. Hơn nữa, quan hệ với đàn ông lạ cũng có mặt tốt chỉ ít cũng không phải nghĩ nhiều. Chẳng qua chỉ là một đêm buông thả mà thôi. Sau khi trời sáng, lại ai đi đường nấy, chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của ai. Nhưng tôi không cho rằng cô gái nào cũng đủ sức chấp nhận chuyện "tình một đêm". Bởi những chuyện như vậy cần phải có năng lực chấp nhận. Nếu không bản thân lại tự

khoác thêm gánh nặng tinh thần trĩu nặng, sẽ cảm thấy bị dày vò, day dứt, thậm chí tội lỗi. Tôi không có cảm giác đó, thậm chí còn thích dùng cách sống như vậy để phá vỡ những ngày tháng cô đơn. Nhưng có hay không lần đầu tiên là rất quan trọng. Từ sau khi có quan hệ với người bạn đến từ Hải Nam, tôi không hề có tâm lý bài xích về chuyện "tình một đêm". Thỉnh thoảng có cũng chẳng sao. Tôi nghĩ vậy.

Lại thêm một cuộc tình

Hai tuần sau khi chia tay với người yêu, tôi lại có “chuyện tình một đêm” lần thứ hai. Có lẽ do cô đơn quá cũng có lẽ muốn tự dày dạn mình. Tôi làm quen với một người đàn ông trên mạng tự xưng là nhà văn và đã có gia đình. Anh khoe làm biên tập một tờ báo, lúc rảnh rỗi thường sáng tác. Thực ra trên mạng tôi không có nhiều cảm tình với anh. Anh là dạng đàn ông kiêu ngạo, tự cho mình là hoàn hảo, luôn khoe khoang gia đình anh hạnh phúc, vợ luôn yêu anh nồng nàn. Tôi thấy rất nực cười. Nếu đã vậy, sao còn nói những lời ngọt ngào với tôi trên mạng? Lũ đàn ông khôn kiếp. Tất nhiên cũng không thể nói anh chẳng có gì. Chữ nghĩa của anh quả thực rất tinh tế, giàu sức hấp dẫn. Anh nói không làm thơ bao giờ, điểm này khiến tôi dễ chịu. Cứ nhớ lại anh người yêu thi sĩ cũ, tôi lại thấy ghê tởm. Nhà văn này biết rõ hoàn cảnh của tôi. Trên mạng, tôi không giấu giếm cảm giác thực của mình. Tôi kể với anh rằng đã chia tay với người yêu, đã quan hệ với người bạn quen qua mạng đến từ Hải Nam. Anh nghe xong, an ủi mấy câu, còn ám chỉ rằng nếu tôi gặp mặt anh trò chuyện chắc hẳn sẽ giúp tôi điều chỉnh được tâm lý. Tôi cười thâm, ôi gã đàn ông giả dối, chẳng qua chỉ muốn làm tình với tôi mà thôi. Nhưng rồi tôi vẫn nhận lời gặp mặt. Tôi dùng cách này để giải quyết nỗi cô đơn và buồn tủi trong lòng.

Anh chọn địa điểm gặp mặt là một cửa hàng Macdonal ở gần nhà anh. Tôi đoán anh chọn nơi này vì muốn dễ dàng dụ tôi tới nhà. Khi gặp mặt, tôi hơi ngạc nhiên vì anh trẻ hơn cái tuổi 40 rất nhiều, ngoại hình cũng rất hấp dẫn. Lại càng khiến tôi kinh ngạc hơn là anh ở ngoài đời rất khiêm tốn, rất chân thành, không chút điên rồ như trên mạng. Anh rất quan tâm tình hình của tôi, hỏi thăm tâm trạng tôi ra sao. Tôi cười, dùng nụ cười nhợt nhạt trả lời anh.

Nhưng đàn ông quả thực rất giỏi ngụy trang. Thoạt đầu chúng tôi chỉ nói về những chuyện không liên quan tới nỗi đau. Anh kể về gia đình anh. Tôi kể về chuyện tình cảm của mình. Cả hai đều thấy có phần gần gũi. Rồi cuối cùng anh vẫn không giấu nỗi dục vọng của mình, giả vờ dùng giọng nhẹ nhàng hỏi tôi có muốn tới thăm qua gia đình hạnh phúc của anh không. Tôi cười khẩy, hỏi lẽ nào anh không sợ vợ? Anh thở dài, đáp vợ đi công tác xa, một vài ngày nữa vẫn chưa về. Tôi cười nhạo về giả tạo của anh, lại cười nhạo cho sự trụy lạc của mình khi thấy đứng trước một gã đàn ông khôn nạn như thế mà tôi không hề có cảm giác ghê tởm. Nhận vừa nhìn thấy ánh mắt ám áp của anh, tôi lại hốt hoảng. Nói thực, từ sau khi xảy ra chuyện với người bạn đến từ Hải Nam, tôi vẫn cảm thấy căng thẳng khi nảy sinh quan hệ với người lạ. Vì tôi đã quen với tiết tấu cuộc sống ba năm cùng người yêu. Dù chuyện xảy ra lần trước với người bạn kia, nhưng tình hình lúc đó có phần đặc biệt. Lúc đó tôi có phần lạc lõng, cũng rất mệt mỏi mới bị anh ta nhân cơ hội chiếm được. Nhưng lần này khác hẳn, người đàn ông 40 tuổi này đối với tôi rất xa lạ. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp mặt tâm sự những chuyện thâm kín với một người đàn ông nhiều tuổi đến vậy, huống hồ lại xảy ra chuyện quan hệ xác thịt. Tôi từ chối lời mời, anh có phần hơi hụt hẫng. Rồi lại trò chuyện tiếp tới hơn 11 giờ đêm. Tôi đề nghị anh tiễn tôi về nhà, anh lập tức đồng ý. "

Nếu hôm đó tôi không cho anh cơ hội đưa tôi, chắc hẳn sẽ không có những chuyện xảy ra tiếp đó. Nhưng một người đàn ông 40 tuổi quả thực rất giàu kinh nghiệm, rất lão luyện. Về điểm này, tôi không hề nghĩ tới.

Ngồi trên xe tắc xi, tôi ngả người vào ghế. Tầm thân vật vờ suốt một ngày lập tức được thả lỏng rất nhiều. Trên đường chúng tôi không nói chuyện nhiều. Sự im lặng đó khiến tôi cảm thấy áp lực, thậm chí còn cảm thấy nếu nói gì đó hoặc làm cái gì đó còn dễ chịu hơn nhiều. Anh ấy cũng nhận thấy điều này, nên cố gợi chuyện, nhưng ngày càng cố ý, cố ý tới mức khiến tôi thấy căng thẳng. Đèn đường lúc mờ lúc tối, khuôn mặt anh dưới ánh sáng tối nom rất cương nghị, rất đàn ông. Anh kêu tài xế bật chút nhạc du dương.

Bác tài mở ngay một khúc nhạc piano, tuy âm thanh nghe không hay lắm nhưng cũng giúp tôi thấy nhẹ nhõm hơn. Có lẽ anh đã chú ý đến những biến đổi tâm lý của tôi, nhẹ nhàng cầm tay tôi đặt lên tay anh và rất nhẹ nhàng vuốt ve nó. Bàn tay của anh rất ấm áp, rất to và rộng, có thể đem lại cảm giác an toàn. Không biết tại sao, tôi không hề cản anh lại, cứ mặc kệ những vuốt ve của anh xoa dịu trái tim tôi. Anh đích thực là một gã đàn ông sành sỏi, chỉ là động tác nhẹ nhưng cũng đủ khiến người ta cảm thấy sự dịu dàng, ấm áp của đàn ông tuổi 40 khác hẳn ở tuổi 20 ra sao. Lúc đó cơ thể tôi tê liệt dần, rồi lại trào lên từng đợt. Tôi nhỏ giọng kêu anh ấy đừng làm vậy, giọng tôi nghe mới căng thẳng, run rẩy làm sao. Nhất định anh đã cảm nhận được những phản ứng mãnh liệt trên cơ thể tôi nên không ngừng lại thì thảo bên tai tôi rất dịu dàng rằng "Tới nhà anh đi". Rồi không đợi tôi trả lời, anh nói với tài xế địa chỉ nhà anh. Tim tôi đập loạn xạ, cũng không cự tuyệt. Tôi không phải là dạng phụ nữ yếu đuối. Tôi có thể quyết đoán từ chối những việc mà tôi không muốn làm. Nhưng tôi không từ chối. Tôi nghĩ lúc đó tôi tự nguyện tới nhà anh. Anh ôm đầu tôi, mơn trớn hôn tôi. Tôi phải thừa nhận rằng kỹ thuật hôn của anh tuyệt nhất trong đám đàn ông mà tôi từng gặp. Mùi đàn ông từng trải phả tới, cơ thể tôi như mềm ra, không còn tự chủ được nữa, mặc cho bàn tay ấm áp của anh vục vào trong áo lót tôi vầy vò, mơn trớn. Tôi mê đắm, tiếng nhạc không ngừng dìu dắt bên tai. Cơ thể tôi như bay lên trên không trung dục vọng. Tôi an ủi mình, "Hãy thưởng thức đi, hãy hưởng thụ thú tình mơn trớn đó, hãy chấp nhận đêm nay. Hãy quên đi, hãy quên gã đàn ông ích kỷ đã làm tổn thương tôi suốt ba năm qua. Hãy để mình sống vui vẻ hơn, rục rờ hơn".

Trên xe tôi không hề đáp lại những cơn rạo rạo của anh. Nhưng vừa tới nhà anh, chúng tôi đã lập tức điên cuồng hôn nhau trong phòng khách suốt mấy phút.

So với lần trước hoàn toàn khác nhau. Tôi chủ động, cũng điên rồ hơn. Có lẽ liên quan nhiều tới tâm trạng. Lần trước tâm trạng tôi rất nặng nề, có lẽ vì thấy có lỗi với người yêu. Lần này lại khác, tôi là một phụ nữ tự do, không còn thuộc về ai, chỉ thuộc riêng tôi. Tôi nghĩ đó là niềm vui sướng mà tôi muốn. Tôi vui vẻ lao vào vòng

tay của người đàn ông từng trải.

Anh bật một ngọn đèn mờ, mở nhạc rồi dịu dàng dìu tôi vào lòng. Một trận mưa hôn cuồng nhiệt dìu tôi vào phòng ngủ, đỡ tôi xuống giường, giúp tôi cởi đồ, cẩn thận gấp lại, đặt trên kệ đầu giường. Tôi lóa lờ nhưng không thấy gương ngập, lặng lẽ nhìn anh cất quần áo của tôi, rồi nhẹ nhàng nằm bên cạnh. Chúng tôi không nói năng, chỉ hưởng thụ những cái hôn nồng nàn, những cái vuốt ve của nhau... Không có ngôn từ giả dối, chỉ có sex, tuyệt diệu và gần bó. Thì ra tình dục có thể khiến người ta quên đi tình yêu và thù hận. Tôi thầm nghĩ, cứ như vậy chẳng có gì là không tốt.

Anh đưa một cánh tay làm gối cho tôi, tay kia châm thuốc hút, còn đưa tôi hút chung. Thường ngày tôi rất hiếm khi hút thuốc nhưng hôm đó tôi hút với anh hai điếu. Mãi rất lâu sau tôi mới bắt đầu chú ý tới khung cảnh ở nhà anh. Diện tích trong nhà không rộng lắm nhưng trang trí rất tinh tế, nhất là những vật trang trí nghệ thuật tinh xảo bày xung quanh phòng khiến người ta cảm thấy rất vui vẻ. Chắc hẳn vợ anh là một phụ nữ rất tinh tế, phải mất rất nhiều thời gian để trang trí cho căn nhà được ấm cúng như vậy. Nằm trên chiếc giường to rộng mềm mại, tôi thấy cơ thể thật thoải mái. Đây là giường của nhà anh. Rồi tôi cười nhạo trêu anh có thấy hơi lỗi không? Anh đáp chỉ cần không để vợ biết sẽ không sao. Day dứt chỉ là chút thoáng qua mà thôi. Tôi thấy như vậy rất hay, chẳng có gì sai cả. Mặc váy ngủ và đi dép của vợ anh, tôi đi đi lại lại trong căn nhà xa lạ, cứ như mình là nữ chủ nhân vậy. Lòng thầm nghĩ, "Ít nhất đêm nay, ta cũng là chủ nhân ở đây".

Tôi tiếp tục nằm trên giường của một phụ nữ lạ, nằm bên cạnh chồng cô ta. Ánh trăng lọt qua cửa sổ quan sát, như cảm nhận được ánh nhìn trách móc của cô ấy trong tấm ảnh cưới trên tường. Nhưng chồng cô vẫn nằm ngon giấc trong lòng tôi. Tôi thấy thật sai lầm song không nhiều lắm.

Sáng sớm hôm sau, anh cắn tai tôi, gọi dậy tắm và ăn sáng. Tôi vừa ăn bánh mì vừa nghĩ anh đúng là một người tình một đêm mẫu mực. Dù sao đi nữa, tôi vẫn không thể lưu luyến anh. Nhìn anh, tôi cũng không tìm thấy chút dấu vết lưu luyến. Chúng tôi như một đôi vợ chồng, bình thản thưởng thức bữa sáng, nói chuyện rất ít, cũng

hiềm dùng động tác trêu chọc nhau. Đối với tôi thân thể anh đã không còn bí ẩn. Có lẽ anh cũng nghĩ vậy về tôi. Trong một đêm, chúng tôi có hiểu được thêm thân xác và linh hồn của nhau chăng? Không hề, có lẽ phải thêm một đêm nữa. Tôi không muốn làm vậy. Việc gì cứ phải mất công tìm hiểu một người vốn xa lạ cơ chứ? Tôi tin rằng anh ấy cũng nghĩ vậy.

Anh tiến tôi xuống lầu, gọi tắc xi. Rất lịch sự mở cửa xe, đợi tôi ngồi ngay ngắn, rồi lại thò đầu vào, thơm một cái lên má và vỗ lên vai tôi nói, anh không tiễn em về nhé". Tất cả đều rất tự nhiên, chúng tôi như những người bạn thân nhiều năm. Không ai nói với nhau về lần sau, cũng không ai nói lời yêu thương.

Xe dần dần lăn bánh, rời xa người đàn ông từng trải nom đã hơi mỏi mệt. Không chút đau khổ, không chút lưu luyến, tôi nghĩ, như vậy thật hay.

Du Tiệp cười hờ hững, ánh mắt phiêu diêu ngó tôi, hỏi nghĩ gì. Tôi cũng bắt chước cách nói dừng dừng của cô, "Tôi thấy, như vậy rất hay". Thật tình, tôi không biết cần phải nói gì. Kiểu "tình một đêm" như thế thật thân thiết, dịu dàng, tự do, không ai làm tổn thương tới ai, không làm ai phiền muộn. Chỉ là một chút tình được tự do đốt cháy trong một đêm. Tồn tại theo cách như vậy cũng là một cách tồn tại chân thực. Tôi nghĩ vậy. Sau đó Du Tiệp nói, cô rất hiếm khi nhớ tới anh người yêu cũ đã làm tổn thương trái tim cô. Mỗi lần nhớ cũng chỉ cười dừng dừng, lòng thầm nghĩ sao lại ngu xuẩn yêu anh ta tới ba năm. Rồi sau đó cô cũng gặp mấy đêm rất hài lòng. Cô nói mình buông thả không hẳn vì tình dục, mà chỉ vì muốn hâm nóng tự do. Tôi gật đầu, ra dấu hiểu cô ấy.

Trước khi giã biệt nhau, tôi hỏi cô khi nào mới chấm dứt buông thả, sống một cuộc sống ổn định. Cô cười bất lực và bí ẩn, đáp, không biết, có lẽ một ngày nào đó sẽ có một chàng trai chinh phục được trái tim cô, chứ không phải thể xác. Nhưng cô cũng không vì thế vứt bỏ tự do. Có lẽ điều này rất khó thực hiện. Có lẽ cô sẽ mãi mãi trôi dạt trong các đêm tình tới tận cùng.

Dùng Chuyện "Tình Một Đêm" Để Cứu Hôn Nhân

Tiêu Nhiên, 34 tuổi, phóng viên

Hôn nhân và "chuyện tình một đêm" là hai kẻ thù không đội trời chung. Phần lớn mọi người đều cho rằng nếu ai đó ngoại tình, đó chính là bằng chứng bất trung của hôn nhân.

Nhưng Tiêu Nhiên lại cho rằng "tình một đêm" đã cứu vãn cuộc hôn nhân của cô. Tình cảm và hưng phấn mà cô đã mất được tìm thấy trong những cuộc "tình một đêm". Cô phát hiện ra ngoài cuộc sống hôn nhân, cô đã có một không gian tự do có thể thở, mặc dù chỉ là một đêm mà thôi.

Nhưng điều này rất nguy hiểm. Khi chồng phát hiện, cuộc hôn nhân của cô sẽ vỡ tan. Đây cũng là vấn đề khiến cô rất do dự, suy nghĩ.

Ấn tượng đầu tiên về Tiêu Nhiên là một phụ nữ rất no đủ về tinh thần. Hôm đó, cô mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đang rất thịnh hành, tấm khăn choàng cùng màu khoác hờ trên bờ vai tròn lẳn. gương mặt bừng sáng với những nét biểu cảm sinh động.

Cô chọn cuộc hẹn ngay tại phòng họp của tòa soạn nơi cô làm việc. Theo tôi, phụ nữ nào cũng thích nói chuyện tình cảm riêng tư trong một không gian nhỏ, thoải mái. Đây là người phụ nữ đầu tiên nhận trả lời phỏng vấn ngay tại cơ quan. Nghĩ thay hộ cô, tôi đề nghị đổi địa điểm khác thoải mái hơn. Cô chỉ cười, nói không bị khung cảnh tác động, vả lại thời gian gấp gáp, còn mấy bài báo phải viết.

Tiêu Nhiên là một phụ nữ rất thú vị, có tư duy, cũng rất sôi nổi. Cô nói mình là một phụ nữ có chuyện để kể.

Chồng không thỏa mãn được tôi

Tôi muốn kể câu chuyện của mình, dù nó rất bình thường, hy vọng những phụ nữ khác cũng giải quyết hôn nhân giống tôi. Nói một cách đơn giản tức là dùng "tình một đêm" để cứu vãn hôn nhân.

Chồng tôi vốn tốt nghiệp khoa vật lý trường Đại học Thanh Hoa, là một người đàn ông trung niên cẩn thận, gầy mảnh, luôn luôn mặc bộ đồ Trung Sơn cùng cặp kính cận, là hình ảnh phần tử trí thức Trung Quốc tiêu chuẩn. Tôi miêu tả anh như vậy không phải là ghét anh. Anh rất lương thiện, chân thành, yêu nghề tha thiết, luôn đi đầu trong lĩnh vực khoa học của mình. Thành quả nghiên cứu khoa học của anh rất nhiều lần được cấp bộ trao giải, từng tham dự hội nghị giao lưu khoa học quốc tế.

Nhưng... trong tình dục, anh lại rất yếu đuối. Anh đã quá quen với tư duy trừu tượng, thích tư duy số học nghiêm khắc. Cá tính của anh thiếu màu sắc, mọi việc làm đều đúng trình tự, đúng khuôn mẫu, không chút lãng mạn. Chung hưởng cuộc sống tình dục với anh chẳng khác nào suốt ngày ăn bắp cải, nhạt nhẽo không mùi vị. Giống như đang ngằn ngủ trên con đường xưa cũ không chút cảm xúc mới mẻ. Cũng giống như một anh sinh viên giải đề vật lý lớp 10, quá đơn giản và dễ dàng, không chút hấp dẫn.

Về năng lực tình dục và tâm lý tình ái, anh hoàn toàn yếu đuối, hơn nữa sức khỏe anh cũng không cho phép. Còn tôi, tinh thần tràn trề, dục vọng mãnh liệt. Tôi hút thuốc, uống rượu, là rượu trắng đầy nhé, còn chạy bộ, đánh cầu lông hàng ngày. Tôi mong muốn được tận hưởng mọi lạc thú và đau khổ như tất cả các phụ nữ khác. Tôi cần những cuộc đi dạo thoải mái, những cuộc trò chuyện ăn ý. Do công việc liên quan tới văn học, tôi còn cần một người bạn có năng lực thưởng thức cao, có trình độ phê bình để cùng đi xem triển lãm tranh, hoặc đi nghe nhạc . . .

Nhưng chồng tôi không thể đáp ứng được những khát vọng đó. Anh mãi là anh ấy, không thay đổi. Tôi nói như vậy không hề có ý trách móc anh. Tôi cho rằng, phụ nữ không cần tìm cách thay đổi chồng. Chỉ có những người ấu trĩ nhất mới bị thay đổi một sớm

một chiều. Tính cách của đàn ông quyết định việc họ mãi mãi cho rằng mình là kẻ mạnh. Và tâm lý đó rất có lợi cho việc họ đầu tư vào cạnh tranh trong sự nghiệp. Nếu bị đả kích bởi bất lực trong tình dục, họ sẽ từ đỉnh cao tự tin rơi xuống vực thẳm, trở nên bi lụy. Như vậy không chỉ khiến họ hoàn toàn mất đi khả năng tình dục, mà còn có thể dẫn đến tình trạng trượt dốc về tinh thần, thất bại trong sự nghiệp.

Dù sao chúng tôi cũng là vợ chồng kết tóc xe tơ, đã từng yêu đương nồng nàn. Tôi cho rằng giữa vợ chồng với nhau cần phải thông cảm và lượng thứ. Ai chẳng có khiếm khuyết, đàn ông cũng vậy. Tôi không tin trên đời này có người đàn ông hoàn hảo, tức là có thể đáp ứng được nhu cầu của tôi trong mọi mặt. Chồng tôi cũng tốt lắm rồi, anh yêu tôi rất nhiều. Tôi cho rằng làm người không thể không nói tới tình nghĩa. Ngoại trừ việc không đủ lãng mạn và khả năng tình dục không đủ mạnh, tôi chưa thấy điểm nào của anh khiến tôi không hài lòng. Vì thế, tôi không hề gây cho anh thêm rắc rối hoặc khó xử trong chuyện tình dục. Tôi luôn giả vờ thể hiện mình rất thỏa mãn. Những lúc ân ái, tôi thường khen anh rất mạnh. Thế nên mười mấy năm qua, anh tiến thủ trên con đường sự nghiệp khá nhanh. Con người không thể đòi hỏi cầu toàn được. Tôi không muốn bỏ rơi anh.

Chồng tôi rất yêu tôi. Dù anh không biết yêu, nhưng quả thực anh yêu tôi. Tôi giúp anh có gia đình, có con trai. Trong con mắt mọi người, gia đình chúng tôi thực hạnh phúc, toàn vẹn. Con trai sáu tuổi, rất đáng yêu, cũng rất nghịch ngợm, đem lại cho chúng tôi rất nhiều niềm vui trong cuộc sống. Càng ngày tôi càng cảm thấy rằng, chồng tôi không thể rời xa tôi, không chỉ vì những việc lật vật trong cuộc sống, mà còn vì không thiếu nổi sự chăm sóc của tôi. Năng lực tự lo liệu cuộc sống của anh ấy rất kém, không biết nấu nướng, cũng không biết giặt quần áo, nhờ anh đi mua đồ cũng luôn mua phải đồ dở. Nếu bị tôi bỏ, cuộc sống của anh ấy chẳng khác nào mất đi cái cột chống. Có lúc tôi đã nghĩ tới ly hôn, vì quả thật quá vô vị. Nhưng vừa nghĩ tới tim tôi đã mềm lại. Tôi không thể nhìn người đàn ông yêu tôi rơi vào cảnh khó khăn, huống hồ chúng tôi đã có với nhau một mặt con.

Vài cô bạn thân đã từng khuyên tôi bỏ quách cho xong, nhưng tôi không thể. Tại sao cứ nhất định phải ly hôn? Ly hôn, tức là phá vỡ đi một sự cân bằng đã trở nên quen thuộc, nhất định chồng tôi sẽ không chịu đựng nổi. Rồi còn ảnh hưởng tới bố mẹ, thông gia, anh chị em, con cái, sẽ tạo nên những xáo trộn kinh thiên động địa. Tôi nghĩ không cần thiết.

Nhưng cũng có lúc, tôi rất bực mình vì chồng. Anh lý trí quá, còn tôi lại quá tình cảm. Cách thể hiện tình cảm của anh rất nực cười chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay, bờ vai, ngượng ngập như kẻ không biết gì mây mưa. Tôi hiểu đó là tất cả cách diễn đạt tình yêu của anh. Tôi hiểu và chấp nhận, nhưng quả thực vẫn thấy chưa đủ. Phụ nữ cần vừa lý trí vừa tình cảm. Tôi luôn khát khao được ân ái với một người đàn ông mạnh mẽ và điên cuồng. Cũng biết cách nghĩ của mình thật điên rồ, nhưng rất nhiều bạn gái của tôi cũng nói có khát vọng như vậy. Phụ nữ cũng là con người, cũng giống như đàn ông, cũng có khát vọng mãnh liệt. Huống hồ tôi lại đang nằm trong độ tuổi “chín mươi”.

Tiêu Nhiên cười, kể về dự vọng của mình mà mắt cô vẫn rất thờ nhiên. Nói thực, tôi từng gặp rất nhiều phụ nữ đã ly hôn. Trong đó không ít lý do vì chồng không đủ lãng mạn, không đủ sức hấp dẫn, cuộc sống bị áp lực. Nhưng tôi thấy hôn nhân đúng là một bức tường thành vây chắn, bất kể bạn sống với ai dù lâu tới đâu, cũng có thể nảy sinh tâm lý no đủ, chán ngán. Điều này rất khó tránh.

Lúc này, Tiêu Nhiên rút mấy tấm hình gia đình từ trong túi ra. Chồng cô quả thực nom rất nho nhã. Tuy không mặc áo Trung Sơn, nhưng vẫn gây cảm giác mãnh liệt về một hình tượng trí thức. Con trai họ quả nghịch ngợm, vòng hai tay lên ôm cổ mẹ. Tôi chú ý khi cầm lại tấm hình, Tiêu Nhiên say đắm ngắm con trai trên tấm hình, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Tình một đêm trở thành nơi xả xúp páp

Vì con trai, tôi không thể chia tay với chồng. Tuy cãi nhau suốt một thời gian nhưng nguyên nhân đều rất vụn vặt. Lý do thật chỉ vì tôi

không thỏa mãn. Mỗi lần cãi nhau, trông chồng tôi rất ảm ức, song anh luôn nhường tôi. Bây giờ nghĩ lại thấy mình thật không đúng. Rất nhiều chuyện không thể trách chồng được. Lúc đó tôi không nghĩ như vậy. Cũng bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, tôi cãi nhau với chồng suốt từ sáng tới tối. Có lúc cãi nhau ác liệt tới mức tôi ném vỡ đồ đạc. Sau khi cãi nhau, tôi lại khóc và thương anh. Vì tôi biết, anh không làm gì sai, chỉ tại trong lòng tôi có nhiều suy nghĩ phức tạp. Mùa đông năm ngoái, cả hai vợ chồng đều tuyệt vọng. Lúc đó tôi đã nghĩ rằng cuộc hôn nhân giữa chúng tôi sắp tan vỡ, nhưng tôi lại không nỡ ly hôn. Vì rất nhiều lý do đã nói ở trên. Nhưng tôi cũng không thể để mình luôn ở trong trạng thái không thỏa mãn. Vì thế tôi đã chọn "chuyện tình một đêm". Vì cách này phù hợp với tôi nhất. Tức là khiến dục vọng của tôi được thỏa mãn, cũng không ảnh hưởng tới gia đình. Tôi cũng không muốn tìm người tình lâu dài, vì một khi đã có mối quan hệ lâu dài, gặp gỡ nhiều, con người dễ nảy nở tình cảm thật. Tới lúc khó chia ly, cả hai lại bị thương tổn, cái đau đó không có lợi cho ai cả.

Qua mạng internet, tôi thực hiện khát vọng của mình. Vì tính chất công việc, tôi sử dụng máy tính và lên mạng rất thành thạo. Tôi cần tìm những người đàn ông tài hoa, có trình độ, lãng mạn. Không phải người nào cũng có thể khiến tôi rung động. Tôi là một phụ nữ rất tự trọng và kiêu hãnh. Tôi cần chọn cho mình những người đàn ông có trình độ cao.

Tôi không bao giờ quan hệ với những người bạn trên mạng ở Bắc Kinh để tránh rắc rối. Trước hết về thời gian, tôi không thể vì một người đàn ông nào mà không về nhà buổi tối. Hàng ngày tôi đều về nhà sớm để chăm sóc con và chồng. Hơn nữa tôi cũng ngại rắc rối. Có một số đàn ông quả thực rất thích dăng dai tán tỉnh. Nếu họ thích tôi thật, rất có khả năng sẽ nghĩ cách kiếm bằng được điện thoại của tôi, hoặc tới cơ quan tìm tôi. Như vậy rất dễ bị chồng phát hiện. Tôi không muốn điều đó xảy ra. Vì thế tôi chỉ tìm người ở các thành phố khác. Những người tình của tôi phần lớn là người ngoại tỉnh.

Tôi làm phóng viên, tôi thường xuyên có cơ hội đi công tác. Thâm

Quyển và Thượng Hải là hai thành phố tôi đến nhiều nhất. Những người đàn ông trong danh sách kết bạn của tôi đều là người của hai thành phố này.

Tôi ngắt lời cô vì muốn biết cô đã lựa chọn bạn tình như thế nào. Vì mạng thực ra là một chốn ảo, rất nhiều người lừa đảo, tự khen, tự tăng bốc, tự miêu tả hình dáng của mình rất đẹp, khiến nhiều cô bị lừa. Tiêu Nhiên cười, đáp “Đã có cách”.

Bạn trên mạng muốn gặp tôi phải là những người đã trò chuyện suốt một thời gian dài, thậm chí phải hơn một năm sau mới được gặp nhau thật. Thời gian càng dài càng tốt, càng biết được lòng người. Một người đàn ông có thể duy trì quan hệ với mình trên một năm nhất định là người trọng tình cảm. Nếu không, anh ta đã không phải mất nhiều thời gian cho một người đàn bà lạ cách xa tí tắp đến vậy. Hơn nữa, trò chuyện nhiều, hai bên cũng dần trở nên thân thiết hơn, có thể chăm sóc được cho nhau những phần rất tinh tế, ví dụ khung cảnh mà tôi thích, cách nói mà tôi thích nghe... Tôi thích được ân ái với những người đàn ông hiểu tôi. Tức là khi mây mưa với nhau, tôi cũng hy vọng đối phương hiểu rõ hơn cảm nhận của tôi.

Ngoài ra, những người bạn tình này còn phải nhất thiết trải qua một loạt “kiểm nghiệm” của tôi. Tôi là một phụ nữ làm công việc viết lách nên rất thích những người đàn ông giỏi văn, lãng mạn, giàu tưởng tượng về cuộc sống. Rất dễ kiểm tra trình độ học vấn của một người bằng cách hỏi nhiều và đọc nhiều thứ người đó viết. Tôi thấy cứ kiểm tra bằng cách đó, rất hiếm khi gặp phải dạng hàng “chất lượng kém”. Tôi đã gặp gỡ không ít bạn tình quen trên mạng nhưng chưa có người nào khiến tôi cực kỳ thất vọng. Có một số người có thể khiến tôi thất vọng đôi chút về hình dáng bên ngoài, vì con người thật của họ và trên hình rất khác nhau. Nhưng điều này cũng rất bình thường. Chính tôi cũng vậy, có lúc hình chụp ra đẹp hơn hoặc xấu hơn so với người thực. Những điều này đều không quan trọng. Tôi không còn là một nữ sinh, tìm bạn cứ đòi anh đẹp trai. Đối với tôi, đẹp trai không phải là nhân tố rất quan trọng. Tất nhiên nếu người tình vừa tài hoa, vừa lãng mạn, lại vừa đẹp trai, tôi sẽ hưng phấn hơn rất nhiều.

Một nhà văn hiểu mình

Tôi cười hỏi cô đã gặp được người đàn ông nào như ý chưa. Cô cười ngượng ngùng thú nhận đã gặp một người, vừa quen tháng trước.

Tên gọi trên mạng của anh ấy là Lý Linh. Sau tôi mới biết đó cũng là tên thật của anh ấy. Người đàn ông này quả thực rất thú vị.

Anh là một nhà văn cũng có chút tiếng tăm ở Thâm Quyển. Ngay cả trên mạng, anh cũng rất đặc biệt, khác hẳn mọi người. Ở anh có nét đàn ông phương Bắc đa màu sắc, đa tính cách, lúc dịu dàng, lúc mạnh mẽ, khiến bạn không thể hiểu được anh ra sao. Anh rất có tài khi trò chuyện với tôi trên mạng luôn làm thơ tặng tôi tại chỗ. Về hầu như không cần nghĩ ngợi gì, từng bài thơ cứ tuôn ra ào ào. Anh cũng là người vui ghét buồn thương lẫn lộn. Có lúc rất kiêu ngạo về độc đoán tới mức không để bạn nói thêm câu nào. Nhưng cũng có lúc rất tinh tế, nói rất nhiều câu bạn thích nghe.

Cũng như tôi, anh đã có gia đình. Anh kể vợ anh rất xinh đẹp nhưng rất dung tục và không có đầu óc. Cô có một thân hình kiêu diễm luôn khiến anh hưng phấn nhưng lại có cái đầu đơn giản tới mức ngán ngẫm. Hai vợ chồng không hợp nhau trong cuộc sống, chỉ hợp nhau trên giường. Anh cũng hiểu được tình cảnh của tôi. Quen nhau chưa lâu, chúng tôi đã trở thành những người bạn thân thiết không giấu nhau điều gì. Tôi thường kể cho anh về nỗi khổ của mình, về hạn chế của chồng. Anh rất thông cảm chuyện ngoại tình của tôi thậm chí còn khen tôi là một phụ nữ thông minh. Anh cho rằng phụ nữ giải quyết chuyện hôn nhân như vậy là hợp lý.

Tóm lại, anh là một người đàn ông có đầu óc, có sức quyến rũ. Tôi rất thích anh ấy, quyết định gặp mặt sau hơn một tháng quen nhau. Đối với tôi, đây được coi là trường hợp ngoại lệ vì trước đây tôi chỉ chấp nhận gặp mặt sau khi chuyện trò ít nhất nửa năm.

Sau khi quen anh được một tháng, đúng dịp tòa soạn cử tôi tới Thâm Quyển làm phỏng vấn. Hôm được giao nhiệm vụ, tôi rất vui sướng gọi điện báo cho Lý Linh. Khi biết được chúng tôi sẽ gặp

nhau ngay hôm sau, anh cũng rất xúc động. Tôi chưa từng gửi ảnh cho anh. Tôi tin rằng anh bị tôi hấp dẫn bởi sự quyến rũ về tinh thần, chứ không phải về nhan sắc. Qua điện thoại, chúng tôi hẹn nhau thời gian và địa điểm gặp gỡ. Anh nói sẽ mặc một bộ đồ Trung Sơn. Thật dí dỏm vì anh biết chồng tôi mặc quần áo Trung Sơn cả ngày. Anh nói hy vọng trông giống chồng tôi. Tôi cười đáp tùy anh, thích mặc gì thì mặc. Có lỡ lộ đi gặp tôi cũng không sao. Chúng tôi cười vang trong điện thoại. Hôm đó tôi rất vui. Chúng tôi đều thích nhau, đều rất tò mò về nhau. Gác máy xong, tôi cười rạng rỡ.

Sáng hôm sau, tôi bay tới Thâm Quyển. Ngủ một giấc, tôi trang điểm kỹ lưỡng, mặc một cái váy bó sát người. Lý Linh quả là một người đàn ông điên rồ. Hôm đó là một ngày hè nóng bức, nhưng anh vẫn mặc một bộ đồ Trung Sơn màu xám. Tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay vì trông anh rất kỳ lạ. Quả thực khi cười, trông anh còn rạng rỡ hơn trẻ con, lúc nghiêm nghị lại rất u buồn, tang thương. Tôi nghĩ suốt đời mình cũng không thể nào hiểu nổi những người đàn ông này.

Ngày đầu tiên gặp gỡ, tôi ôm anh nồng nàn, như những người bạn thân lâu năm không gặp nhau. Tôi ôm chặt anh, còn anh vuốt ve bờ vai tôi trước con mắt chứng kiến của mọi người xung quanh. Tôi cười, đấm yêu anh một cái, anh nhăn nhó cười chọc tôi. Thật không hiểu nổi. Trên đời này lại có những kẻ lưu manh đáng yêu như thế. Rồi anh kéo tay tôi vào xe. Trên đường, tôi hút thuốc rất thành thạo, anh bật một đĩa CD nhạc Rock, không ngừng lắc lư theo tiết tấu nhạc, mồm huýt sáo như một gã thanh niên 20 tuổi, không giống một người đàn ông 38 tuổi chút nào. Hôm đó, chúng tôi đều thấy rất nhẹ nhõm. Tôi sẽ là người tình của anh. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã có cảm giác đó. Anh cũng vậy. Về sau, anh kể với tôi rằng ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh biết chúng tôi sẽ nhanh chóng hợp nhau.

Nhưng trên giường là chuyện của 10 tiếng sau. Trong 10 tiếng đồng hồ đó, chúng tôi như hai đứa trẻ đi chơi lang thang khắp thành phố Thâm Quyển muôn màu sắc này. Chúng tôi chơi đua xe,

ném phi tiền trong khu giải trí. Tài bắn súng của anh rất hay, kiếm được cho tôi vô số quà lưu niệm. Rồi chúng tôi tới một quán bar huyền ảo, anh kêu hai người bạn tới, họ cũng là phóng viên. Tôi đó chúng tôi uống rượu, trò chuyện. Tôi chưa bao giờ thấy thoải mái như hôm đó. Ở bên chồng, tôi u uất tưởng phát điên đến nơi, cuối cùng cũng có một lần tự do thả mình. Bốn chúng tôi đều là những người chữ nghĩa, dễ trò chuyện. Chúng tôi xưng hô rất thân mật, đây là điều trước đây chưa từng có. Lý Linh càng vui sướng và nói nhiều hơn. Tôi đó, anh kể vô số chuyện buồn cười, uống rất nhiều bia, dường như chưa từng vui đến vậy. Trong quán, anh công khai ôm tôi. Thật lạ, tôi cũng không thấy khó chịu, thậm chí còn thấy nếu anh ấy không ôm, tôi sẽ rất khó chịu, như thể từ lâu, tôi đã coi anh như người tình của mình rồi.

Uống tới hơn hai giờ sáng, bốn chúng tôi lão đạo bước ra khỏi quán bar. Có thể hai người kia đã nhìn thấy ý đồ của chúng tôi nên nhanh chóng chia tay, về trước. Họ vừa đi, chúng tôi hôn nhau. Tôi thích mùi rượu trong miệng anh, rất nam tính. Anh cười, nói cũng thích mùi thuốc lá trong miệng tôi.

Sau đó, tôi hỏi anh có phải về nhà với vợ không? Vừa nhắc đến vợ, mặt anh đã sa sầm, chửi ngay vợ. Không biết có phải vì anh uống say quá không, sao lại có thể nói ra những lời như vậy. Rồi anh lái xe đưa tôi về khách sạn.

Cả hai đều không vội vàng, như việc này sẽ xảy ra rất tự nhiên. Vừa bước vào phòng tôi, anh đã ngã vật ra giường. Anh say khùng khiếp. Sợ anh nôn hết ra thảm, tôi vội vã giúp anh cởi quần áo, chuẩn bị nước tắm. Khi làm những việc đó, tôi không hề thấy khó chịu, chỉ thấy mình như một người vợ chăm sóc chồng. Rồi anh lão đạo đi vào buồng tắm.

Tắm xong, tôi ôm anh, nằm bên cạnh anh. Anh dần dần tỉnh dậy, chúng tôi ân ái.

Nói thực, anh có thể đem lại cho tôi mọi khoái cảm mà trước đây tôi chưa từng có. Anh khiến tôi hưng phấn vô cùng. Những người có thể khiến tôi hưng phấn không nhiều. Anh giúp tôi cảm nhận được một tình yêu mãnh liệt, mạnh mẽ. Ở bên anh, tôi mới hoàn toàn ý thức được mình là phụ nữ, yếu ớt, được yêu chiều. Khi ngủ

bên anh, tôi luôn gối đầu lên tay anh. Nhưng khi ngủ với chồng, chồng tôi luôn lười biếng rúc vào lòng tôi.

Tối đó, tôi nhớ đến chồng và con, nhưng chỉ thoáng qua, không chút day dứt. Tôi thấy cơ thể mình tự do, không chút cảm giác mắc lỗi. Có lẽ đối với nhiều phụ nữ, ít nhiều họ sẽ thấy ân hận, nhưng tôi thì không. Vì khi được thỏa mãn về tình dục, trái tim của tôi vẫn hướng về gia đình, thu hẹp lại khoảng cách với chồng. Tôi nhớ tới chồng ngày càng nhiều, nhớ tới những tháng ngày chúng tôi yêu nhau trước đây, nhớ tới những phong ba của mười mấy năm qua. Tôi có phần cảm động, cũng có phần thương cảm. Thời gian cứ trôi đi nhẹ nhàng như thế, chớp mắt một cái, từ một cô gái trẻ trung, tôi đã trở thành một bà mẹ. Nhưng thương cảm cũng chỉ thoáng qua mà thôi, không ân hận. Tôi kể cho Lý Linh nghe về cảm nhận của mình. Anh nói tôi quả là một phụ nữ thú vị. Đối với đại đa số, việc ngoại tình chỉ đem lại thương tổn cho hôn nhân mà thôi, nhưng tôi lại khác, thấy có lợi cho hôn nhân. Sau một đêm buông thả, tâm tư không còn bức bối, khó chịu nữa, người được cân bằng, hiểu rõ hơn khoan dung. Nếu suốt ngày sống bên chồng từ sáng tới tối, tôi nghĩ ắt hẳn sẽ thành kiêu khác.

Chúng tôi nằm nói chuyện rất nhiều. Cuối cùng, Lý Linh nói về hôn nhân của hai đứa. Anh nói sẽ ly hôn với vợ vì không còn tình cảm. Anh hỏi có nghĩ tới ly hôn không, có muốn sống cùng anh không. Tôi không biết anh có đùa không vì ngay từ đầu, anh đã phải biết tôi muốn gì. Tôi không muốn phá vỡ gia đình mình.

Tôi không muốn bỏ chồng, lại càng không muốn xây dựng gia đình mới với người đàn ông khác. Đối với tôi, dạng người như Lý Linh chỉ thích hợp làm người tình mà thôi.

Tôi nói chỉ không thỏa mãn chồng ở một số điểm thôi, nhưng điều này có thể hoàn toàn được bù đắp bằng ngoại tình. Vậy tại sao nhất định phải ly hôn? Ly hôn rồi, tôi sẽ mất tất cả.

Lúc đó, anh cười, nói chỉ đùa thôi. Anh định ly hôn thật, vì không còn lưu luyến với cuộc hôn nhân đó. Huống hồ họ lại chưa có con, chưa có nhiều phức tạp như tôi. Theo tôi, cảm nhận về hôn nhân ra sao chỉ có mình biết. Tôi thấy cuộc hôn nhân của mình vẫn còn rất đáng giá, vì thế tôi mới có quyết định như vậy. Nếu anh thấy cuộc hôn nhân của anh không còn đáng giá nữa, thì việc ly hôn hay không cũng vậy thôi.

Ngày hôm sau tôi phải đi phỏng vấn, Lý Linh cũng có việc phải đi ai bận việc người nấy. Lúc chia tay, tôi không hề buồn, cũng không có cảnh biệt ly khó dứt. Tôi thấy như vậy rất hay. Cuối cùng chúng tôi bắt tay nhau tạm biệt, tất cả đều rất tự nhiên, như tối qua chưa hề xảy ra điều gì.

Sau khi về lại Bắc Kinh, tôi gọi điện cho anh. Anh cảm ơn vì tôi đã tặng anh một đêm tuyệt diệu. Thực ra, tôi cũng muốn nói với anh như vậy.

Kể tới đây, Tiêu Nhiên có vẻ hơi mơ màng. Tôi đoán chắc cô chưa nói thật. Lễ nào tất cả mọi thứ đều nhẹ nhàng như cô nói? Tôi không tin. Tiêu Nhiên cười đau khổ, thú thật: Lúc đó thật ra cũng hơi tiếc khi chia tay với anh ấy. Nhưng cuối cùng tôi vẫn không che được mình. Tôi biết mình không phải là dạng người vứt bỏ hôn nhân vì ai đó.

Không vứt bỏ hôn nhân vì ai đó

Tiêu Nhiên kể không phải với bạn tình nào cũng có được những đêm mở đầu và kết thúc như vậy. Giống như thả một cánh diều, có thể thả rất nhẹ nhõm, khiến mình có thể bay lên rất vui sướng, và cuối cùng vẫn có thể nhanh chóng thu lại được. Hôn nhân như chiếc dây diều. Cánh diều được thả như khát vọng bị đè nén bấy lâu của người phụ nữ.

Cô nói “tình một đêm” đem lại vô số niềm vui, cũng đem lại lợi ích cho hôn nhân của cô.

Tôi thích những "chuyện tình một đêm" vì một mặt được giải tỏa về tinh thần. Kiểu buông thả tự do như vậy rất có lợi cho cơ thể. Tất nhiên ngoài ra còn vì một số nguyên nhân thầm kín khác khiến tôi bằng lòng duy trì tình trạng hiện nay. Vì luôn nằm trong trạng thái tình ái mộng lung, chúng tôi mới thấy hấp dẫn nhau. Chúng tôi luôn cảm nhận đối phương, thích ứng với đối phương một cách tinh tế và không ngừng điều chỉnh mình. Vì thế tình cảm luôn nồng nàn, luôn tràn đầy. Cơ hội gặp gỡ không nhiều, đầy tính mạo hiểm vì thế các mối quan hệ này càng hấp dẫn hơn, kích thích và độc đáo. Tình cảm vợ chồng do không bị áp lực nên không đạt được cảnh giới này hoặc khó duy trì cảnh giới này. Tâm tư tình cảm và quá trình diễn ra hành vi tình dục luôn diễn ra tương đối bình lặng, không đạt được cao trào. Nhất là khi gặp phải những người đàn ông có năng lực tình dục kém như chồng tôi, cuộc sống tình dục cho phụ nữ luôn lè

những nỗi niềm, thậm chí là đau khổ.

Tôi đã từng nghĩ liệu như vậy có hay ho không? Nhưng không có kết luận. Tôi không thể trả lời. Tôi là người sống, có nhu cầu bình thường. Tôi thấy tình một đêm có thể giúp tôi duy trì được sự cân bằng về tâm sinh lý. Nếu không có những hưng phấn, vui sướng khi hò hẹn, những chua xót, day dứt khi chia tay thì cũng đồng nghĩa với việc không có đau khổ và thỏa mãn về tình ái. Cuộc sống như vậy sẽ không toàn vẹn tí nào. Tôi không thỏa mãn về chồng mình. Nhưng phần lớn phụ nữ đều khó mở miệng thừa nhận chuyện tình dục không thỏa mãn. Tôi không ngừng cãi nhau với chồng, cứ như anh nợ tôi cái gì. Nhưng giờ đây, có được cái mà chồng không thể cho, vợ có thể tìm kiếm được từ những nơi khác, không ai làm hại tới ai, không ai nợ ai. Tôi không trách móc chồng, vậy hà cớ gì anh trách móc tôi? Huống hồ, chuyện này còn tốt hơn việc ly hôn. Ly hôn sẽ đập tan một cuộc sống. Nếu việc bù đắp tình ái ngoài hôn nhân giúp cân bằng và ổn định tâm sinh lý, tại sao lại không làm?

Thú vị là người tán thành phương pháp này của tôi có khá nhiều. Đó là một ngày mùa xuân, cơ quan tôi tổ chức đi du xuân. Mọi người mang theo bia, rượu hoa quả đi dã ngoại. Ai nấy đều hớn hờ, uống rất nhiều, ăn xong mọi người chơi trò chơi. Ai bốc phải mảnh giấy nào phải làm đúng theo đó hoặc phải thành thật trả lời.

Tôi được giao nhiệm vụ viết các mảnh giấy, nào là bắt chước tiếng mèo kêu chó sủa, lại phải biểu diễn cảnh "cưỡi ngựa đánh trận". Nhân lúc hưng phấn, trên một mảnh giấy tôi viết hai dòng sau: các vị chưa kết hôn xin trả lời đã có ý trung nhân chưa? Các vị đã kết hôn xin trả lời đã ngoại tình chưa? Xin chú ý nói thật.

Không ngờ mảnh giấy này lại rơi đúng vào tay Phó Tổng biên tập đang tích cực cảm tình Đảng. Nhìn thấy ông tóc bạc, kính tròn to như đĩa chai lập cập đọc hai lượt mảnh giấy rồi thở dài đứng lên, lòng tôi hoảng hốt, "Kiểu này chắc sẽ bị phê bình ngay". Không ngờ ông nói ra những lời rất thật lòng, khiến mọi người kinh ngạc. Ông nói, vấn đề này rất đáng trả lời. Theo quan điểm của Einstein, hôn nhân là do ngoại tình bù đắp mà tạo thành. Nói thực, nếu cơm trong nhà ăn không no, ra ngoài gặp được cơm, ai lại không đói cơ chứ? Con người tôi cũng hy vọng được ngoại tình nhưng đến nay vẫn chưa có. Như vậy cuộc đời này cũng có phần đáng tiếc.

Có lý! Câu trả lời khiến mọi người vỗ tay rào rào.

Đương nhiên cũng có người có những ý kiến khác nhau. Một người bạn thân thường mắng tôi rằng: mày có tư cách gì mà mở miệng nói yêu chồng?

Tôi thấy cách hỏi này thật không công bằng. Theo tôi biết, có một số người không phải có vấn đề về mặt tình dục mà tình cảm hai bên không hòa hợp. Tóm lại chuyện ngoại tình hiện nay tương đối nhiều. Tôi cho rằng ngoại trừ bọn gái mại dâm ra, những tình huống thông thường xuất hiện người tình, phần lớn đều nhằm bù đắp những thiếu hụt nào đó trong tình ái, muốn khắc phục sự mất cân bằng về tâm lý. Quả thực tôi cho rằng đây là cách phù hợp nhất với tôi hiện nay để phù hợp đáp những thiếu hụt của hôn nhân. Nếu không như vậy sẽ giống như các cặp vợ chồng khác do sự đè nén về tình dục hoặc tình cảm không thoải mái sẽ dẫn đến sự mất cân đối về tâm tư tình cảm, thời gian kéo dài sẽ rất dễ tan vỡ. Chồng tôi khó có thể chịu đựng được tai họa như vậy.

Tôi cũng không biết nói thế nào mới phù hợp với đạo đức tình dục xã hội. Nhưng trực giác, bản năng và thực tiễn của tôi đều muốn tôi duy trì cách sống như vậy.

Nhưng tôi cho rằng quả thực "tình một đêm" đã cứu vãn được hôn nhân của tôi. Nếu không có quan hệ "tình một đêm" với các bạn tình trên mạng, có lẽ tôi đã sớm bỏ chồng rồi. Nhất định lúc đó sẽ có người bị tổn thương, con trai tôi sẽ mất đi một khung cảnh gia đình lành mạnh. Còn tôi lại bị áp lực thêm.

Lúc sắp kết thúc cuộc phỏng vấn, đột nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề, lẽ nào chồng cô không biết tí gì? Tiêu Nhiên lúc này không cười nữa, nom cô hơi căng thẳng. Cô nói cũng lo lắng một ngày chồng cô sẽ phát giác ra mọi chuyện. Chắc hẳn anh sẽ bị sốc ghê gớm. Chuyện này sẽ khiến đàn ông cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm nhất, hướng hồ cô lại ngoại tình với nhiều người đến vậy.

Nhưng rồi cô lại tự an ủi rằng chắc sẽ không xảy ra, vì cô đều quan hệ với những người ở tỉnh khác. Tôi cười, hy vọng cô tiếp tục giữ mãi các mối quan hệ như vậy. Trên gương mặt cô nở một nụ cười mơ hồ.

Không Thể Không Xảy Ra Chuyện Tình Một Đêm

Bạch Dương, 27 tuổi, nhân viên cao cấp trong doanh nghiệp nước ngoài

Những ai từng xem bộ phim “Mộng tiếc lương kiều” đều thương cảm cho câu chuyện tình lãng mạn của cặp nam nữ nhân vật chính. Nếu cuối cùng họ không có được cái đêm nồng nàn đó, chắc chắn khán giả sẽ cảm thấy nuối tiếc. Lẽ nào một cặp bạn tình ăn ý đến vậy lại không thể có một cơ hội dù chỉ để ôm nhau đắm đuối.

Đúng vậy, cuộc đời con người khó tránh khỏi một số tiếc nuối. Vì sự ghen ghét con người luôn gặp ghen ghét và lạc lối, khiến người ta khó có thể thực hiện được mộng ước và khát vọng cuộc đời.

Bạch Dương-một cô gái dũng cảm, thẳng thắn-đã nói với tôi bằng một giọng rất khẳng định rằng: Bất luận đàn ông hay đàn bà, cũng đều phải dũng cảm hơn, dũng cảm thực hiện mơ ước của mình, dù đó chỉ là một đêm cũng đáng để tranh giành lấy. Nếu không sẽ tiếc nuối suốt đời.

Yêu thầm suốt bốn năm

Nếu nhìn ngoại hình, Bạch Dương là một cô gái có cá tính mạnh mẽ. Tóc ngắn trang phục một màu đen, kính mát màu xanh da trời. Tuy không xinh đẹp lắm nhưng cô có nụ cười rạng rỡ rất quyến rũ. Trong mọi hành vi, ngôn ngữ đều toát lên vẻ chín chắn, quyết đoán của một cô gái có địa vị cao. Chính sự tươi trẻ, hóm hỉnh trong tính cách cô đã hấp dẫn mọi người nhất. Nhưng cô kể rằng trước đây cô hoàn toàn khác, rất ngượng ngùng, rất khép mình, thích giấu kín mọi chuyện, không dám giao tiếp với mọi người. Bằng giọng u buồn cô kể với tôi rằng chính vì tính ngượng ngùng đó đã khiến cô đánh

mất một chàng trai mà cô nặng lòng yêu thương. Và năm năm sau, một lần "tình một đêm" đã giúp cô cắt bỏ được tiếc nuối đó.

Chắc hẳn anh sẽ không tưởng tượng nổi lúc học đại học, tôi hoàn toàn khác. Khi nói chuyện với bạn trai, mặt luôn đỏ bừng, giọng lè nhè như kiến, rất nội tâm, rất ngượng ngùng, có thói quen kìm nén tình cảm thật.

Tính cách này làm tôi rất khổ vì suốt bốn năm đại học, các bạn học nam đều hiểu về tôi rất ít. Càng buồn hơn là, do không dám thể hiện, tôi để tuột mất một chàng trai xuất sắc đã thầm yêu bốn năm nhưng không dám thổ lộ.

Đó là Cường, bạn học cùng lớp tôi. Cường chơi bóng rổ rất giỏi, rất đàn ông. Tôi rất thích nụ cười mê hồn, sự tươi trẻ hoạt bát của anh khi chơi bóng, thậm chí còn thích cả cái khiếm khuyết hơi gù lưng của anh. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã yêu thầm anh. Nhưng chỉ thầm yêu trộm nhớ, không dám bày tỏ nỗi lòng.

Hồi đó, rất nhiều cô trong lớp mê anh, còn có cả mấy người đẹp đứng nhất nhì lớp. Nhìn người khác, rồi tự nhìn mình, tôi thấy rất tự ti vì mình không xinh đẹp, thân hình thấp, làn da cũng xấu. Hồi đi học do không biết son phấn nên nom rất nhà quê. Hồi đó tôi chực rằng bao nhiêu cô gái xuất sắc theo đuổi Cường như vậy, con vị con xấu xí như tôi chỉ nên đứng bên cạnh châu rìa mà thôi. Nhưng tôi vẫn không thể kìm chế được tình cảm của mình với Cường. Tôi chỉ nhìn trộm anh, tham lam ngắm nghía từng động tác, từng nét biểu lộ tình cảm, thầm chúc phúc cho anh có một tương lai rực rỡ.

Hồi đó tôi cực kỳ thích ca khúc "Ngượng ngùng" của Vương Phi. Lời ca trong đó uyển chuyển réo rắt, rất phù hợp với tâm tư của tôi. Bốn năm đại học, tôi luôn ôm ấp hình bóng Cường, giấu kín tình yêu trong lòng, thậm chí không dám tiết lộ với bất kỳ cô bạn thân nào. Tôi không muốn người khác chê tôi nực cười. Dư vị yêu đương phượng khiến người ta trĩu nặng.

Bốn năm trôi nhanh như tên bắn, thoát cái đã sắp tốt nghiệp. Nghĩ

tới ngày mỗi người một nơi, thời gian còn lại không nhiều, tôi lại cảm giác sốt ruột, rất muốn Cường biết đã từng có đứa con gái như tôi thầm yêu anh suốt bốn năm. Đến một ngày, tôi dồn hết dũng cảm, viết một lá thư cho Cường, kể hết tình cảm của mình. Nhưng kết quả tôi rất thất vọng khi phát hiện thấy bên anh đã có một cô gái tóc ngắn, trong sáng, đáng cao mảnh. Họ thân mật tay nắm tay đi dạo trong trường. Lúc đó tôi mới hiểu thế nào là đau khổ, nhưng tất cả đã quá muộn.

Chúng tôi tốt nghiệp. Cường và cô gái đó cùng chuyển tới một thành phố phía Nam. Tôi quay về quê nhà-một thành phố nhỏ ở phía Nam. Thật trùng hợp, hôm đó chúng tôi cùng ngồi một chuyến tàu. Nhìn họ ríu rít, lòng tôi chua xót vô cùng, không thể phủ nhận rằng tôi đang ghen. Còn nhớ tôi xuống trước họ mấy trạm. Lúc tôi xuống tàu, Cường đỡ hành lý hộ tôi, trịnh trọng bắt tay tôi tạm biệt. Nước mắt tôi trong lòng như tuôn chảy nhưng bên ngoài vẫn giả bộ tươi cười. Nhìn anh quay người, nhảy lên tàu, vẫn cái dáng hơi gù tìm tôi đau nhói, thầm nói, "Tạm biệt Cường, có lẽ sau này không bao giờ em được nhìn thấy anh nữa. Cường, anh biết không, có một cô gái đang thầm yêu anh".

Tàu rời ga rất nhanh, tiếp tục lao về thành phố Cường ở. Tôi vẫn như nhìn thấy nụ cười mê hồn của Cường đắm đắm nhìn tôi. Rồi nụ cười đó ngày càng xa, nom không rõ nữa. Tôi cô độc đứng trên sân ga, nước mắt giàn giụa, tự thấy thương cảm vô cùng.

Câu chuyện tình yêu trong sáng ấy khiến lòng tôi không khỏi xót xa. Nhiều năm trước, tôi cũng từng yêu thầm một cô gái như Bạch Dương yêu Cường. Quan hệ giữa chúng tôi rất thân thiết, không giấu diếm nhau điều gì. Không biết bắt đầu từ bao giờ, tôi nảy sinh một tình cảm với cô. Lúc đó mọi người đều đang ở trong độ tuổi thanh niên rạng rỡ nhất. Nhưng tuổi xuân của tôi lại bị đốt cháy trong những đêm dài kìm nén. Tôi cũng có nỗi khổ như Bạch Dương, cũng tự ti như vậy. Cứ sợ rằng một khi sự thật được bày tỏ, quan hệ giữa chúng tôi sẽ đứt, thậm chí mất luôn cả tình bạn. Nỗi đau đó, tôi đã quá thấm thía. Vì thế khi Bạch Dương bắt đầu kể, tôi cũng hiểu hơn và càng tò mò hơn về câu chuyện của cô. Tôi hy vọng những tiếc nuối như vậy có thể cân bằng lại qua thời gian.

Bạch Dương tò mò quan sát tôi. Có lẽ bởi tôi quá chăm chú. Cô cười hỏi tôi có hiểu được chuyện của cô không, có thấu hiểu được cảm giác của cô không. Tôi cười đau khổ, không đáp. Tôi động viên cô kể tiếp câu chuyện tình yêu "khác" của cô.

Từ nhút nhát thành dạn dĩ

Hình ảnh Cường mỗi ngày mờ nhạt trong kí ức tôi, những lần nhắc anh cũng ít dần. Mỗi khi chợt nhớ tới anh, tôi lại nhớ tới dáng hơi gù của anh, nhớ tới dáng tức cười ngờ ngạc nhiên của mình khi thân yêu anh thuở đó. Nhưng mọi thứ xuất hiện đều nhàn nhạt, không còn giống như thời đại học khiến tôi trĩu nặng nữa.

Tôi lao vào công việc, đã chuyển mấy nơi làm, qua vài thành phố. Tất nhiên cũng trải qua vài cuộc tình, nhưng không đáng nhắc đến. Tôi thay đổi dần, từ một cô nữ sinh nhút nhát, xấu hổ đã trở thành một cô gái mạnh mẽ, làm việc đâu ra đấy, gặp sự cố gì cũng bình tĩnh xử lý. Tôi thấy ngoại hình của mình cũng thay đổi, càng hấp dẫn hơn. Tôi dần dần hiểu ra được một lý lẽ rằng, phụ nữ đẹp hay không, thân hình hấp dẫn hay không đều không phải là điều quan trọng nhất. Tôi đã từng gặp rất nhiều phụ nữ thú vị. Dung nhan của họ không xuất chúng, nhưng phong cách của họ rất thu hút đàn ông. Có lẽ đây chính là chất nữ tính mà mọi người thường nói. Rồi dần dần, tôi học được cách "rèn luyện" chất nữ tính cho mình, học cách phối trang phục để thân hình nổi bật hơn, học cách trang điểm, lấp đi những khiếm khuyết trời sinh. Tất nhiên tôi cũng học được một số kỹ thuật quyến rũ đàn ông. Chẳng hạn như rất hiểu đàn ông dễ hưng phấn trong trường hợp nào. Tôi cũng biết làm thế nào có thể nhìn được dự vọng thực sự của người đàn ông từ trong mắt anh ta. Đối với tôi, đây là những thứ mà một phụ nữ trưởng thành đều phải có. Nếu không việc đối phó với đàn ông sẽ rất bị động.

Nói thật, sau khi ra trường, những lúc ở gần đàn ông, tôi đều rất chủ động, phải nói là vô cùng chủ động. Có lẽ đã cảm nhận được nỗi đau thời sinh viên, hận mình nhát gan và tự ti nên tôi hầu như cố ý thay đổi tính cách mình. Tôi ngày càng trở nên thẳng thắn, ngày càng dám biểu đạt, dám theo đuổi. Nhiều bạn học của tôi nói rằng

thích hình ảnh của tôi thời đại học hơn, vì lúc đó tôi rất dịu dàng. Nhưng cá nhân tôi rất hài lòng về những thay đổi này, vì tôi có thêm nhiều bạn bè. Dù bạn trai hay bạn gái đều thích chơi với tôi, đều thích nụ cười sáng khoái và ngôn ngữ hài hước của tôi. Những đánh giá này làm tăng sự tự tin của một phụ nữ lên rất nhanh. Giờ đây, đàn ông theo đuổi tôi rất nhiều. Nhiều tới mức tôi không ứng phó kịp. Họ đều nói thích ở cạnh những phụ nữ như tôi, vì thấy thoải mái.

Trong chuyện tình dục, tôi rất chủ động. Còn nhớ người đàn ông đầu tiên mà tôi quan hệ cũng chính là người mà tôi chủ động theo đuổi. Lúc đó tôi vẫn đang làm việc ở miền Nam. Anh là một khách hàng của tôi, còn rất trẻ nhưng tài giỏi, là nhân vật có tiếng tăm hô mưa gọi gió ở đó. Từ tay trắng, anh xây dựng được một công xưởng lớn. Thoạt đầu, anh không để ý tới tôi điều này cũng rất bình thường vì rất nhiều cô gái xuất sắc vây quanh anh. Tôi tìm mọi cách, tạo mọi cơ hội để tiếp cận anh. Cuối cùng, trong một đêm say rượu, tôi đã thành công dâng tặng anh tấm thân trinh nữ. Tôi không hề ân hận vì anh là một người đàn ông đáng để cho phụ nữ phải điên cuồng. Tôi rất vui vẻ dâng tặng lần đầu tiên của mình, không chút tà niệm, không phải vì tiền của anh, cũng không phải vì toan tính muốn trói buộc anh suốt đời. Tôi biết anh đã có một cô vợ rất đẹp. Tôi cũng biết anh rất yêu vợ, không thể vì tôi mà vứt đi tất cả. Nhưng tôi không chút do dự, vì không muốn suốt đời lại phải tiếc nuối lần nữa. Tôi chỉ muốn hiến tặng cho người đàn ông khiến tôi rung động, không nghĩ tới kết quả, nói chính xác là hậu quả. Vì tôi biết, dù có tới tệ đến đâu cũng không thể đau lòng như cảm giác để tuột mất Cường thuở trước.

Lần đầu tiên của tôi chính là "tình một đêm", vì sau đó chúng tôi không tiếp tục nữa. Tối đó đã để lại một kỷ niệm sâu sắc trong lòng tôi. Giờ đây tôi vẫn nhớ rõ những chi tiết đó: Anh ngại ngùng nhìn vết máu trên người tôi, ánh mắt băn khoăn, hơi long lanh nước mắt. Tôi biết anh nhất định không hiểu nổi hành vi của tôi, vì tôi còn trinh trắng, thậm chí tôi chưa kịp nói với anh về tình yêu đã xảy ra mọi chuyện. Hẳn anh nghĩ tôi sẽ ân hận lắm. Nhưng không hề, tôi không chút ân hận. Tôi chỉ khẽ cười, nhìn anh, rồi nói rằng rất yêu

quý và ngưỡng mộ anh, rằng tôi rất vui vẻ dâng tặng thân thể tôi cho một người đàn ông xuất sắc như anh. Tôi gắng làm anh tin rằng mọi chuyện tôi làm đều không có chủ đích. Nhưng anh vẫn nghi ngờ và hỏi có nghĩ tới việc trở thành người tình của anh không. Anh còn nói sẽ có trách nhiệm với tôi. Tôi cười ảm đạm, hẳn anh không hiểu nổi tôi. Sau đó anh gọi điện cho tôi mấy lần, chân thành nói muốn bù đắp cho tôi, vì anh đã không kìm chế được trong cơn say, vì khiến tôi không còn là gái trinh nữa. Nhưng tôi đã từ chối, cự tuyệt bất kỳ sự bù đắp nào của anh. Sau đó, chúng tôi không hề xảy ra chuyện gì nữa, cũng rất hiếm khi liên lạc với nhau. Và dù có liên lạc cũng chỉ hỏi thăm nhau rất đơn giản. Tôi không muốn phá vỡ gia đình hạnh phúc của anh, lại càng sợ một ngày nào đó sẽ yêu anh. Sau đó tôi rời khỏi nơi ấy, không phải vì anh, mà chỉ muốn thay đổi không gian cuộc sống.

Thực ra, mấy năm gần đây, cuộc sống của tôi vẫn luôn bình lặng. Tuy có trải qua mấy lần gặp ghềnh yêu đương và thất tình, song không gây nên nhiều tổn thất và ảnh hưởng lớn. Tôi dần dần học được cách bình thản để xử lý tình cảm. Khi tình yêu tới, tôi rất chân thành đối đãi. Khi mất đi rồi, cứ để nó mất đi, không lưu luyến hoặc đau khổ, lại càng không ngốc nghếch như hồi đại học thăm yêu ai. Gặp phải những chàng trai trượng nghĩa, tôi thường chủ động theo đuổi, dù đó là sự theo đuổi vô vọng. Tôi cũng không giấu giếm với đối phương tình cảm của mình, vì làm như vậy ít nhiều khiến tôi không thấy ân hận.

Gặp lại nhau năm năm sau

Thời gian cứ thế trôi. Tôi đã trở thành một phụ nữ gần 30, cũng có được chút ít thành tựu nho nhỏ trong sự nghiệp. Trong cuộc sống cũng có chút phiền muộn, nhưng bản thân đều có thể bình thản đối diện được. Mãi cho đến một buổi sáng nhận được điện thoại của Cường, trái tim tôi lại quặn thắt, trào lên như sóng.

Hôm đó, tôi không còn tâm trí làm việc. Suốt năm năm không nghe thấy tiếng anh, cũng không cố ý nhớ đến tên anh. Giọng anh qua điện thoại vẫn trong trẻo như hồi ở đại học. Anh vui vẻ thông báo tới Bắc Kinh công tác nhưng tiếc rằng chỉ ở lại một ngày. Chiều

hôm sau anh phải tới Thượng Hải nên muốn hẹn gặp tôi như một người bạn học cũ. Tôi gắng sức kìm chế cảm xúc nhưng giọng nói vẫn có phần run rẩy, căng thẳng. Cuối cùng, tôi nhận lời.

Để chuẩn bị đến gặp anh, tôi đã tiêu mất hơn 2000 tệ mua một chiếc váy đầm liền tuyệt đẹp, lại mất hơn ba tiếng đồng hồ làm một kiểu tóc rất thời thượng. Tôi muốn đem lại cho Cường một hình ảnh mới. Tôi muốn anh biết con bé nhà quê nhút nhát trước kia đã trở thành một phụ nữ quyến rũ.

Nơi Cường hẹn là một nhà hàng sang trọng. Khi Cường vừa từ tắc xi xuống, trái tim tôi lại lồng lên. Năm năm đã qua nhưng tôi vẫn khó kìm chế được tình yêu sâu đậm dành cho anh. Anh cười vui vẻ, khua tay chào tôi. Hôm đó anh mặc một bộ veston đen, người rất thẳng, vẫn hấp dẫn như năm năm trước. Tôi cười ngượng ngập. Thật kỳ lạ, vừa nhìn thấy Cường, tôi lại vụt trở thành cô gái nhút nhát. Cường nhiệt tình bắt tay tôi, đập vào vai tôi nói thay đổi quá, trở nên trưởng thành hơn, nữ tính hơn. Tôi không biết đó có phải là những lời tán tụng của anh không, song trong lòng rất vui. Tôi hy vọng mình thay đổi thực sự, và đem lại cho Cường một cảm giác mới mẻ. Tôi vui sướng mỉm cười, vịn tay anh bước vào nhà hàng. Còn nhớ lúc đó Cường rất chú ý tới động tác này của tôi và cười sáng khoái, nhìn thẳng tôi như thể mọi thứ đều rất tự nhiên. Tôi nghĩ việc khoác tay anh cũng không quá đáng gì, dù sao chúng tôi cũng là bạn học cũ. Tôi nghĩ Cường lúc đó đã ý thức được những thay đổi của tôi. Đó là những thay đổi không chỉ ở trang phục mới, kiểu tóc mới, mà là một hình ảnh phụ nữ hoàn toàn khác.

Sau năm năm, số phận lại đưa đẩy chúng tôi gặp nhau. Lần gặp này đối với tôi là sự ban thưởng của ông trời. Chúng tôi ngồi đối diện nhau, cảm thấy gương mặt anh kề tôi rất gần. Anh thay đổi rất ít, vẫn cười dịu dàng như trước, cái lưng hơi cong cong, ánh mắt đượm chút tang thương. Tôi thấy thật khó tránh, năm năm đối với một đời người cũng không phải là một con số ngắn ngủi. Hẳn trong cuộc đời của mọi người nhất định phải nảy sinh không ít những biến cố, chỉ ít tôi cho rằng mình đã thực sự thay đổi. Năm năm qua, tôi cảm thấy rõ mình đã già, không chỉ ở dung nhan, mà còn cả tâm

hồn, tình cảm. Khi ở bên Cường, tôi thấy mình từng phút từng giây dần trở lại, như thể quay ngược bánh xe thời gian, từng màn từng màn hiện ra trước mắt. Tôi ngắm khuôn mặt tuấn tú của anh, tự nhủ, không biết anh có nhớ thời đại học như tôi không. Cũng chính trong khoảnh khắc đó, tôi thấy rất buồn. Dù Cường có hoài niệm như tôi thì trong ký ức của anh cũng không xuất hiện hình bóng tôi. Tôi hồi đó quá âm thầm, không đáng nhắc tới, chỉ là một cô gái dung mạo trung bình, không biết ăn nói, luôn ngượng ngùng. Nhưng tôi rất kinh ngạc và vui sướng khi đột nhiên Cường nhắc đến tôi hồi đại học. Anh nói tôi lúc đó rất dịu dàng, luôn lặng lẽ ngồi đọc sách trong phòng tự học. Và tôi hay đọc thơ, đọc xong cứ hý húi viết lách gì đó, hình như cũng là thơ. Nghe anh kể, mắt tôi mở to, không tin nổi tai mình. Thật không ngờ Cường quan sát tôi kỹ như vậy. Lúc đó là khi nào, là buổi tối nào, sao tôi không cảm nhận được? Nhìn Cường gần gũi đến vậy, lòng tôi buồn vui lẫn lộn. Chắc hẳn Cường không biết, để tiêu bớt quãng thời gian nhàn rỗi nhưng nhớ anh, tôi thường một mình tới phòng tự học, lặng lẽ đọc thơ của Mộ Dung. Những lúc đau khổ thường cầm bút, viết những lời thơ ấu trĩ, viết vì Cường, viết về tình yêu của tôi dành cho anh, và cũng viết về nỗi đau khổ của mối tình lặng câm. Tôi thường vừa viết vừa rơi nước mắt. Nhưng cũng chỉ như vậy thôi, tôi vẫn không dám dùng cảm bày tỏ tình cảm của mình. Nhiều đêm như vậy cứ thế trôi qua. Lúc đó tôi muốn Cường vĩnh viễn không biết rằng có một cô gái đang âm thầm làm thơ và rơi lệ vì anh. Lời Cường kể khiến tôi vui sướng vô cùng, thì ra anh đã chú ý tới tôi. Trời ạ, tôi thật khó có thể kìm chế nỗi niềm vui sướng của mình. Tôi hỏi Cường tại sao không lần nào tôi nhìn thấy anh để ý tới tôi. Cường cười, vẻ hơi ngượng ngập. Rồi nói có lẽ lúc đó tôi tập trung viết quá nên không phát hiện thấy anh ngồi cách tôi không xa. Tôi nhìn đôi mắt mê hồn của anh ẩn chứa một dự vọng mãnh liệt. Tôi rất muốn kể cho anh về bí mật đã kìm nén nhiều năm qua, nhưng rồi vẫn không nói. Không biết tại sao, ở bên Cường, tôi lại trở nên nhát gan như thế.

Rồi chúng tôi chuyển sang đề tài khác. Cường kể về vợ mình. Nói thực, khi được nghe kể về cuộc hôn nhân hạnh phúc của anh, lòng tôi đau đớn như kim châm. Tôi không muốn phủ nhận mình đang

ghen tị với vợ anh, đó cũng là một phản ứng rất bình thường vì tôi yêu anh nhiều đến vậy. Hình như Cường không nhận thấy tôi đang ghen. Có lẽ do tôi ngày càng biết cách che giấu mình, có lẽ vậy.

Cường kể rằng họ đã có một cô con gái rất đáng yêu, hơn ba tuổi. Anh còn khoe sống ở phía Nam rất vui vẻ, cũng đạt được thành công nhất định trong sự nghiệp. Gia đình có xe hơi, có nhà riêng, thu nhập cũng không đến nỗi tệ.

Nực cười là trong khi anh kể, tôi luôn chìm đắm trong tưởng tượng. Tôi mơ ước người phụ nữ hạnh phúc đó là tôi, chứ không phải vợ anh. Tôi tưởng tượng được chung sống hạnh phúc với anh ở thành phố miền Nam xinh đẹp nọ. Chúng tôi rất yêu nhau, sống rất hạnh phúc. Tưởng tượng như vậy khiến người ta thật đau khổ, vì Cường luôn miệng nhắc đến tên người phụ nữ nọ. Tôi đau khổ cố kìm nén mình, không để lộ rõ cảm xúc thật trên gương mặt. Lúc đó tôi rất muốn kêu anh hãy ngừng kể, muốn hét to với anh rằng người phụ nữ đang ngồi trước mặt anh là người yêu anh nhất. Rồi tôi vẫn không dám nói. Bởi nếu nói ra, nhất định Cường sẽ thấy buồn cười. Có lẽ đối với anh, một tình yêu thầm của một phụ nữ như tôi đối với anh thật nực cười.

Cuối cùng Cường cũng ngừng kể. Anh hỏi về tình hình của tôi, về tình yêu và công việc của tôi. Tôi thấy thật đau lòng, tình yêu sao mà khó kể thế. Chẳng lẽ tôi lại kể với anh rằng tôi đã tặng cái lần đầu tiên của mình cho một người khác một cách ngớ ngẩn như thế? Lẽ nào để Cường biết sau khi tốt nghiệp tôi lại trở nên trụy lạc, thường quan hệ bậy bạ với những gã đàn ông khác nhau? Mặc dù tôi không vì vậy mà khinh ghét mình, nhưng tôi nghĩ Cường khó lý giải được điều đó. Chắc chắn anh sẽ rất kinh ngạc vì tôi đã thay đổi tới 180 độ. Nhất định anh sẽ thấy lạ, không hiểu tại sao một cô gái nhất gan bỗng chốc lại trở thành một phụ nữ táo bạo như vậy. Tôi không muốn Cường biết bộ mặt thật của tôi. Vì thế tôi bắt đầu dệt nên một câu chuyện. Tôi thực sự khâm phục tài bịa chuyện của mình, chuyện bịa ra cứ như thật, rất cảm động. Tôi nói dối anh rằng sau khi tốt nghiệp, tôi đã yêu cậu hàng xóm chơi với nhau từ thuở thanh mai trúc mã. Đó là thanh niên xuất sắc mọi mặt, rất tuấn tú,

rất tài hoa. Chúng tôi yêu nhau hai năm, có nhiều chuyện rất lãng mạn. Vì anh ta rất yêu tôi nên thường dành cho tôi nhiều bất ngờ. Thế nhưng tình yêu đẹp đó gặp sóng gió. Gia đình tôi phản đối vì cả hai đều có họ gần. Tôi không hề hay biết vì trước đây chưa từng được nghe kể. Thế là cặp uyên ương đang nồng nàn bỗng bị chia ly tàn nhẫn. Tôi còn nói đó là nguyên nhân khiến tôi bỏ thành phố ra đi.

Cường nghe rất chăm chú, ánh mắt rất thông cảm. Tôi thật không thể hiểu nổi mình tại sao có thể bịa ra được câu chuyện như vậy, lại còn kể rất chân thực, rất đáng tin nữa. Rồi anh hỏi tôi giờ đây có bạn trai không. Tôi cười đau khổ, nói tôi vẫn cô đơn từ thuở đó. Cường dịu dàng nhìn tôi, vỗ nhẹ lên tay tôi an ủi, đừng sốt ruột rồi cũng sẽ tìm được người đàn ông mà mình yêu. Lòng tôi chua xót vô cùng, rất muốn nói với anh rằng người đàn ông tôi yêu thực ra đã tồn tại từ mười năm trước, hiện đang ngồi trước mặt tôi.

Hôm đó chúng tôi nói rất nhiều, kể về công việc, về bạn bè . . . Thoáng một cái, hơn ba tiếng đồng hồ đã trôi qua. Lúc sắp gần 11 giờ, Cường nói với tôi lời từ giã bằng vẻ tiếc nuối. Đêm đã khuya, anh lại chưa kịp tìm nơi trọ, vì vừa xuống sân bay, anh đã tới gặp tôi ngay. Anh hỏi tôi có thể đi tìm khách sạn cùng anh không. Tôi nhìn Cường, lòng đầy lưu luyến. Tôi rất muốn được trò chuyện tiếp với anh, dù tới ngày tận thế. Quả thực tôi không nỡ rời xa người đàn ông mình thầm yêu nhiều năm.

Không biết lấy hết can đảm ở đâu, tôi mời anh về nhà. Vừa nói xong, tôi cố hết sức giữ nét mặt thật tự nhiên, như một lời mời vô tư, không chút hàm ý. Cường có vẻ hơi ngạc nhiên. Tôi nghĩ người đàn ông nào khi được phụ nữ mời như vậy cũng kinh ngạc cả. Vì thế tôi cố tình dùng giọng đùa cợt, lẽ nào Cường lại sợ không dám về nhà mình. Cường bật cười ha hả, đáp, sợ gì cơ chứ, đi thôi, lại tiết kiệm được mấy trăm tệ. Tôi thật vui, cuối cùng đã có cơ hội được ở cùng nhà với Cường. Đó là niềm vui sướng mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến.

Người phụ nữ ra chòng ghẹo

Khi tôi và Cường về đến nhà đã sắp 12 giờ đêm. Trong xe, Cường không ngừng ngáp ngắn ngáp dài, mệt lử sau một ngày rong ruổi. Còn tôi không thấy mệt tí nào. Tôi đang quá xúc động. Trên đường tôi không ngừng tự nhủ, không được nhát gan nữa, quyết không được bỏ lỡ đêm nay, nếu không suốt đời phải hối tiếc. Cứ như vậy, tôi tự cổ vũ mình suốt chặng đường. Đồng thời, tôi cũng nghĩ tới một vấn đề-làm thế nào để "tóm gọn" Cường đêm nay?

Vừa vào tới nhà, Cường đã lăn ra sofa. Quả thực anh quá mệt, thậm chí không còn sức tán tụng nhà tôi mấy câu. Nom anh mệt mỏi, tôi không khỏi sốt ruột, không thể để anh ngủ suông ở nhà mình như thế được. Nếu không khi tỉnh giấc, ai lại đi đường nấy, không xảy ra chuyện gì. Tôi quyết không thể tha thứ cho mình nếu để lãng phí một đêm như vậy một cách ngu ngốc. Tôi tự khích lệ mình. Về điểm này, tôi rất tự tin.

Thế là tôi lấy nước nóng cho anh tắm. Thoạt đầu, anh nằm im trên ghế bành không nhúc nhích, nhất định không chịu đi tắm. Tôi đành phải lôi anh vào buồng tắm. Anh vừa vào buồng tắm, tôi bắt đầu dọn dẹp sạch căn phòng, bật một đĩa nhạc du dương. Tôi không biết liệu âm thanh như vậy có hiệu quả hay không. Nhưng ngoài cái đĩa đó ra, tôi không tài nào tìm được một cái đĩa khác phù hợp hơn. Tôi xịt một ít nước hoa thoang thoảng khắp phòng, mùi thơm khiến người ta dễ ngủ gật. Đạo cụ cuối cùng là hai ly rượu đỏ đặt trên bàn. Sửa soạn xong, tôi thay một chiếc váy ngủ mỏng mảnh màu hồng phấn. Xoay người trước gương cho tới khi hài lòng mới thôi. Tôi ngồi đợi anh, nhấp nhòm không yên chờ anh từ nhà tắm ra.

Chẳng mấy chốc, anh ra ngay, có lẽ do buồn ngủ quá trên người độc một chiếc quần lót. Vừa nhìn thấy tôi anh cười ngại ngùng, nói sẽ mặc quần soóc ngay dù thấy hơi nóng. Mùa hè năm đó quả thực rất oi bức. Tôi thầm hoan hỉ, cảm ơn trời đất đã tác thành, rồi cười dịu dàng nói, nếu nóng quá không cần mặc nữa. Chúng ta đều là bạn học cũ, không có gì phải ngại. Cường cũng rất thoáng, thấy tôi không có ý kiến gì cũng rất tự nhiên bước tới cùng tôi trò chuyện và uống rượu.

Tôi cứ ngỡ Cường sẽ chú ý tới những thay đổi trong phòng. Nhưng mọi thứ đều rất tự nhiên. Nếu trong nhà các cô đều bật nhạc, xịt nước hoa... đều là chuyện rất bình thường. Anh chỉ không ngừng liếc nhìn cái váy tôi mới mặc. Tuy ánh mắt không quá thô bạo nhưng cũng không ngừng dừng lại nơi bộ ngực tôi đang phập phồng. Lòng tôi hớn hở, anh nhìn tôi chứng tỏ đã chú ý tới thân hình tôi. Từ sau khi tốt nghiệp, cơ thể tôi đã thay đổi, càng ngày càng nữ tính. Không biết Cường có nhớ tới hình dáng tôi thuở trước nhưng chắc hẳn đàn ông luôn nhạy cảm trước sự thay đổi của nữ giới.

Tối đó chúng tôi uống hết một bình rượu đỏ. Cường uống nhiều hơn. Nói thật, lúc đó tôi còn mong anh uống nhiều hơn nữa. Rồi dần dần tôi nhận thấy không khí trò chuyện giữa chúng tôi thay đổi dần, không giống như lúc trò chuyện khi ăn cơm hồi tôi nữa. Trong mắt anh thấp thoáng chút hoảng hốt. Tôi biết đó là một bằng chứng của niềm khát khao tình dục. Rồi Cường bắt đầu không ngừng ngợi khen tôi, khen cách bố trí căn nhà tôi rất có phong cách, khen tôi nữ tính hơn thời đại học... Tôi còn chú ý rằng anh không ngừng điều chỉnh tư thế ngồi. Nhất định anh hơi sốt ruột. Tôi khắp khởi mừng thầm trước những biến đổi của anh và tôi bắt đầu dùng cơ thể của mình kích thích đôi mắt anh. Giả vờ bị ngứa, tôi khiến anh có nhiều thời gian ngắm nghía cặp đùi trần của mình. Hoặc đôi khi vờ vệt gãi ngực với dây lót trễ nải. Những động tác nhỏ của tôi quả có hiệu quả, đôi mắt anh đã ngập lửa dục vọng nhưng vẫn còn do dự. Anh không dám khẳng định có nên tấn công tôi không. Có lẽ anh đang đau khổ đấu tranh tâm lý hoặc nghĩ đến vợ. Có lẽ anh muốn khẳng chế mình không được làm việc có lỗi với cô ấy. Tôi nhìn thấy sự ngần ngại trong anh. Bản thân tôi cũng do dự. Tôi cũng không rõ mình có nên táo bạo hơn, chủ động hơn hay không. Không biết nếu làm như vậy sẽ xảy ra điều gì. Nếu tôi làm vậy, Cường sẽ cảm thấy khó hiểu, còn tôi chắc sẽ ngượng ngùng không biết trốn vào đâu. Rồi tôi lại ngần ngại, chỉ biết lòng ngực không ngớt phập phồng những tình cảm trào dâng.

Cám ơn ông trời, đúng vào lúc tôi đang do dự chưa dám quyết, đèn trong phòng vụt tắt. Có lẽ tại mất điện. Thời gian này, nhà tôi

thường mất điện vào đêm khuya vì lượng người dùng điều hòa trong mùa hè quá nhiều, điện kè lại không ổn định. Lúc đèn vừa vụt tắt, tôi vui sướng vô hạn, cảm ơn ông trời đã giúp đỡ. Tôi nhòm đứng dậy, định xem đèn đường còn sáng hay không. Không ngờ lúc đó Cường cũng đứng lên. Tay anh vô tình chạm phải ngực tôi, chắc anh định cầm tay tôi. Cả người tôi như đột ngột bị quăng vào đồng lửa, cơn sóng tình dục cổ đờ nén bấy lâu không ngớt trào ra. Tôi giả bộ không để ý tới sự bất cẩn của anh. Cả hai đều im lặng. Tôi tiếp tục tiến về phía trước, nhưng không đi về phía cửa ra vào mặc dù lúc đó tôi nhớ rõ hướng. Không hiểu tại sao tôi cứ đâm sầm vào hướng anh đứng. Quả nhiên không ngoài dự đoán, tôi đâm sầm vào anh, nhưng tôi lại giả vờ ngã. Trong bóng tối, tôi kêu lên một tiếng rồi nhẹ nhàng thả người cho rơi xuống chiếc ghế bành. Đúng lúc đó, cánh tay rắn chắc của anh đỡ lấy eo lưng tôi kéo lại. Tôi vẫn cố ngã, kéo theo cả anh ngã đè lên tôi. Thế là mặt hai đứa kề sát nhau. Tôi nghe thấy tiếng thở gấp gấp đè nén của anh bên tai. không chần thừ, tôi kề sát môi mình lên miệng anh. Không còn ngần ngại dù chỉ một giây, Cường lập tức đón nhận nụ hôn của tôi rất nồng nàn. Một luồng hơi ấm hạnh phúc tràn ngập khắp người tôi. Tôi thấy mình sắp ngất đến nơi, ngất đi trong hạnh phúc. Nhiều năm qua, tôi đã mơ không biết bao lần được hôn Cường. Nhưng đó chỉ là giấc mơ mà thôi, sau khi tỉnh dậy luôn thất vọng tràn trề. Nhưng giờ đây không còn là mơ nữa, đôi môi tôi thực sự cảm nhận được đôi môi anh. Cái lưỡi ấm nóng của anh không ngớt chuyển động trong miệng tôi. Cả thân hình tôi như nhảy nhót. Hơi thở của cả hai chúng tôi ngày càng gấp gấp.

Đêm khó quên suốt đời

Chúng tôi ôm chặt nhau. Cả hai đều mặc rất ít, trên người Cường độc chiếc quần lót, còn chiếc váy ngủ của tôi lại quá mỏng, không cần Cường phải dùng sức lôi kéo, thân thể tôi đã hoàn toàn lộ lộ, hân hoan tới mức lòng tôi như nở hoa. Tôi mê đắm kêu tên anh, nói yêu anh. Mỗi tới khi anh mạnh mẽ đi vào trong tôi, tiếng của tôi lại trở nên mê loạn hơn. Tiếng hét của tôi ngày càng to, vang khắp căn phòng. Cả thế giới như đảo lộn. Tôi muốn Cường nghe thấy tiếng reo hoan hỉ của tôi. Gần mười năm qua, cái đêm mà tôi hằng khát khao rốt cục đã tới. Cơ thể anh đã thực sự hòa hợp với tôi,

không có gì khiến tôi vui sướng điên cuồng như vậy. Thân hình tôi không ngớt chuyển động. Tôi ra sức dùng trái tim để hưởng thụ. Tôi muốn suốt đời mình không quên được cảm giác ân ái với Cường, vì tôi biết rằng rất khó có đêm thứ hai như vậy. Sau đêm nay, Cường sẽ quay về thành phố của anh, quay về bên cạnh một phụ nữ khác. Tôi lại cô độc phiêu bạt ở thành phố này, và tìm không được tình yêu lẫn hạnh phúc. Nghĩ đến đây, tôi không cầm được nước mắt, cứ tong tỏng rớt xuống ngực Cường. Tôi ao ước nước mắt tôi có sức mạnh, lọt được vào tim anh, khiến anh mãi mãi nhớ đến chúng, nhớ đến tôi, nhớ đến một người phụ nữ như tôi yêu anh. Cường dường như không chú ý tới nước mắt của tôi. Trong phòng rất tối, có lẽ anh cho rằng đó là những giọt mồ hôi của tôi. Anh rên rỉ trên người tôi, có lẽ đang rất sung sướng, thậm chí còn hạnh phúc nữa. Âm thanh của anh khiến tôi cảm nhận được niềm hân hoan khi được làm phụ nữ. Lúc đó tôi hy vọng xiết bao suốt đời này được đem lại hạnh phúc cho anh. Nhưng tôi biết hạnh phúc đó chỉ đến vào đêm nay.

Bây giờ nghĩ lại, thú vị là tới lúc sắp đạt được cao trào thì đèn vụt sáng, tôi nhìn thấy vẻ hoan hỉ cao độ trên gương mặt anh. Rồi chúng tôi nằm ôm nhau, rất lâu không ai nói gì. Tôi không biết có nên lập tức kể cho anh nghe bí mật của mình không. Tuy đã ân ái với nhau nhưng tôi vẫn ngượng ngùng không biết có nên kể hay không. Phải rất lâu sau, tôi nghĩ rằng ngày mai Cường sắp đi rồi, không biết khi nào mới được gặp. Nếu không kể cho anh về bí mật giấu kín nhiều năm qua, thì chẳng lẽ cứ ôm nó tới tận lúc chết sao? Giờ đây không còn đi học nữa, ngày mai sẽ nhìn thấy nhau, rất ngượng ngùng. Thôi thì đường ai nấy đi, cứ nói ra vậy, hãy cởi bỏ nỗi niềm này. Thế là cuối cùng tôi đã dũng cảm nói ra.

Quả nhiên Cường rất kinh ngạc. Anh không hề biết tôi nặng tình đến vậy. Khẽ thở dài, anh trách: "Sao hồi đó không tới tìm anh?" Câu nói của anh cũng khiến tôi kinh ngạc không kém. Anh chăm một điều thuốc, chìm đắm rất lâu, rồi nhìn tôi bằng đôi mắt u buồn: "Bạch Dương, em có biết không, hồi ở đại học, anh đã bị em đánh gục ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh rất thích vẻ u buồn, ngượng ngùng của em thời đó. Nhưng không dám thổ lộ, vì anh hồi đó

cũng nhát gan như em". Anh nói xong, nước mắt tôi tuôn như mưa, đau xót vô cùng, hận tạo hóa thật trêu ngươi. Vì sao chúng tôi yêu thầm nhau sâu nặng như thế lại phải tự kìm nén suốt bốn năm đại học, thật là chuyện hoang đường biết bao. Nếu tất cả không tàn khốc như vậy, nếu một trong hai đứa đủ dũng cảm, chắc chắn rằng sẽ không có tình cảnh như thế này. Tôi sẽ là một phụ nữ rất hạnh phúc.

Cường cũng khóc, anh ra sức vả vào mặt mình, nói rất căm ghét thói nhát gan của anh thời đó. Đúng thế, tôi cũng nhút nhát chẳng khác gì anh. Cái thói nhát gan chết tiệt đã phá tan giấc mộng đẹp đẽ nhất của đời tôi. Rồi chúng tôi ôm ghì lấy nhau, rất chặt, chặt đến nỗi muốn hòa tan người kia vào trong cơ thể mình. Chúng tôi không ngừng hôn nhau, vừa hôn vừa khóc, rồi tới mức không thể phân biệt nổi nước mắt nào là của tôi, nước mắt nào là của anh. Nước mắt đều mặn, mặn tới xót cả lòng.

Tối đó, cả hai chúng tôi đều thấy đau đớn chưa từng có. Tất cả chỉ vì một lý do rất nực cười đã làm lỡ đi tất cả. Hạnh phúc cuộc đời tôi đã lỡ làng như thế. Tôi căm hận vô cùng. Tại sao thời đó mình lại hèn nhát như vậy? Thậm chí tôi còn hận cả Cường. Tại sao một thằng đàn ông như anh cũng nhát gan, lẽ ra anh phải mạnh bạo bày tỏ tình cảm mới đúng. Nhưng có hận cũng muộn rồi, chẳng có tác dụng gì nữa. Thôi, tất cả đã lỡ rồi cứ để nói trôi đi. Nhưng một đêm như vậy không thể để lỡ được. Đó là đêm đầu tiên chúng tôi giao hòa tình cảm, cũng là đêm cuối cùng thuộc về chúng tôi. Chúng tôi bắt đầu im lặng, dường như mọi ngôn ngữ đều không mang bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Chúng tôi chỉ dùng thân thể để bù đắp cho nhau, dùng tình dục điên cuồng để lấp đầy cái đêm dài dằng dặc.

Tối đó, anh ôm tôi, vừa lần lượt hôn khắp mọi bộ phận, ngóc ngách trên cơ thể tôi, vừa khát khao đòi hỏi tôi tới mức cả hai cùng kiệt sức. Mỗi lần làm tình với anh, lòng tôi lại tràn ngập một nỗi đau đớn ngọt ngào, một cảm giác phức tạp đan xen giữa đau đớn và vui sướng. Tôi úp mặt lên bộ ngực trần của anh, tự nhủ hết lần này tới lần khác, "Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Cường, hãy để em mãi có anh. Cường, người yêu của em!".

Không biết lúc đó anh nghĩ gì, có nhớ tới vợ không? Có nhớ tới đứa con gái đáng yêu của họ không? Tôi không thể khẳng định. Có lẽ cũng phải nhớ tới. Nhưng tôi không đọc thấy gì trên nét mặt anh. Cả hai đều im lặng. Tôi biết giữa chúng tôi đã không còn cần ngôn ngữ để diễn đạt điều gì. Tất cả đều đã quá rõ ràng. Cường không thể vì tôi mà chối bỏ cả một gia đình. Và dù anh có làm vậy, lương tâm tôi cũng không cho phép. Người vợ mà anh yêu bao năm qua, lại còn đứa con kết tinh tình yêu giữa họ, tôi và Cường sẽ không có tương lai. Có lẽ anh cũng đang nghĩ tới những điều này, vì thế chúng tôi mới im lặng, chỉ biết dùng cơ thể để bày tỏ sự xin lỗi về chuyện cũ về tương lai mờ mịt.

Không biết Cường có cảm thấy có lỗi không? Tôi không dám hỏi nhưng tôi thì không. Trong lòng tôi chỉ có lửa tình rực cháy cùng nỗi hận đau đớn. Nếu được sống lần nữa, nhất định tôi sẽ không làm người phụ nữ nhút nhát, thà rằng mang tiếng phóng túng còn hơn.

Cuối cùng Cường vẫn phải nói câu giả từ. Không ai nói về tương lai, có lẽ cả hai đều cố ý tránh đề cập tới những điều này. Đối với tôi, ông trời đã thưởng cho tôi một đêm như vậy đã là quá ưu ái. Tôi không dám đòi hỏi gì hơn. Có được một đêm như vậy, cả đời tôi cũng không còn ân hận nữa.

Cuối cùng, chúng tôi cười vẫy tay chào nhau. Lúc đó cả hai đều cười. Có lẽ trong lòng Cường cũng giống tôi đều muốn cảm ơn cuộc đời. Đúng vậy, sau đêm đó chúng tôi không còn lý do gì mà không mỉm cười với thế giới này. Chỉ ít thì tôi cũng nghĩ như vậy.

Kể xong, nụ cười của Bạch Dương vẫn thản nhiên, tuy trong những lời kể trần trụi của cô đã dùng không ít những từ ngữ mạnh bạo. Chắc hẳn câu chuyện này rất quan trọng trong cuộc đời cô. Cô kể đó là lần đầu tiên cô kể cho người khác về cái đêm khắc cốt ghi tâm đó. Nhưng vừa nhớ tới niềm vui và nỗi buồn nồng nàn đó, tâm trạng cô lại chùng xuống. Dù sao cũng có tiếc nuối vì những đêm như vậy chỉ có một.

Rồi Bạch Dương bần khoản hỏi tôi, nếu không xảy ra một đêm như vậy liệu có tốt hơn không? Làm như vậy có phải sai không? Vì Cường là một người đã có gia đình. Tôi không thể trả lời, thậm chí, có rất nhiều sự việc khó có thể dùng đúng và sai để phán đoán. Vì thế tôi khuyên cô rằng: tất thấy những gì đã tồn tại ắt có lý cả. Trên gương mặt Bạch Dương nở nụ cười sáng khoái. Tôi lại nghĩ nếu đêm đó không xảy ra, ắt cô rất tiếc nuối. Vậy lẽ nào bây giờ vẫn cảm thấy ân hận? Tôi không thể tìm được lời giải đáp trong nụ cười của cô.

Người Phụ Nữ Háo Sắc Như Đàn Ông

Lưu Văn, 23 tuổi, nhân viên tiêu thụ tại doanh nghiệp nước ngoài

Vào những đêm cuối tuần, Lưu Văn thích đến quán bar một mình, gọi một cốc LongIsland, rồi im lặng ngắm mọi người. Đúng lúc cô đang ngắm nhìn một gương mặt tuấn tú trong một góc quán thì bỗng anh ta phát hiện và được đáp lại bằng một nụ cười mời gọi. Cô không vì thế mà cảm thấy khó chịu, tránh né hay cự tuyệt. Trái lại, cô còn cảm thấy vui sướng và bắt đầu tưởng tượng tới giọng nói, khoe môi và cảm giác ngả trên bộ ngực trần của anh ta. Thế là anh ta sẽ bước tới hoặc cô sẽ bước tới, thấp giọng hỏi, "Một mình à?". Và họ sẽ có với nhau một đêm, không nhất thiết có tình cảm, nhưng chắc chắn sẽ thú vị.

Lưu Văn là người phụ nữ đầu tiên tự nhận mình háo sắc. Vào một ngày đông, cô ngồi uống bia với tôi trong một quán bar huyền ảo. Nhìn bề ngoài, không thể ngờ rằng cô là típ người phóng túng bởi cô không nhuộm tóc, không trang điểm lòe loẹt, không đeo hoa tai, không nói những từ ngữ đùa cợt thô tục. Nom cô rất duyên dáng, thanh tú, nụ cười e ấp, ngại ngùng, cách ăn nói cũng tỏ rõ con nhà giáo, được học hành cao. Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là một cô gái như vậy lại không hề giấu giếm niềm đam mê tình dục. Cô hỏi, "Khi anh nhìn thấy các cô gái đẹp ăn mặc thời trang với những thân hình gợi cảm anh có ham muốn lên giường với họ không?" Gượng gạo cười, tôi nhìn quanh đám đàn ông xung quanh đang chìm đắm trong sắc và rượu, không biết nên trả lời ra sao. Tôi nghĩ có lẽ vậy, đàn ông đều vậy cả. Đột nhiên Lưu Văn cười phá lên lanh

lạnh như nhạo báng tôi, rồi lạnh lùng nói, "Tôi là phụ nữ nhưng tôi cũng thích đi chinh phục từng gã đàn ông khiến tôi rung động, cũng giống như cách đàn ông đi chinh phục phụ nữ vậy. Không biết như vậy có bị gọi là chơi bời hay nói khó nghe hơn là hoang dâm không, nhưng thực tình tôi nghĩ như vậy đây. Trên thực tế tôi đã sống như vậy suốt một thời gian dài, mặc dù những việc làm này đã hủy hoại danh tiếng của tôi. Tôi biết cả cánh đàn ông lẫn đám nữ giới đều gọi tôi là đồ trụy lạc. Nhưng tôi không biết nếu mình là đàn ông, liệu có cùng số phận đó không, có bị chỉ trích và khinh rẻ như vậy không. Có lẽ, là đàn ông "tội" được bớt"..

Nghe cô kể, tôi không phản đối. Quả thật, tôi cũng không rõ cái "đa tình" của đàn ông và cái "đa tình", của đàn bà có khác nhau bao nhiêu về bản chất. Nhưng tôi có thể khẳng định một điểm rằng, một gã đàn ông "đa tình" ít bị chỉ trích về đạo đức hơn một người đàn bà "đa tình". Vì mọi người dường như đã quen rằng đàn ông đa tình là chuyện rất đổi bình thường, nhưng phụ nữ lại phải biết "tam tòng tứ đức". Để tránh rơi vào những suy nghĩ phức tạp, tôi bắt đầu liên tục hỏi. Có tìm hiểu nhân tố nào dẫn dắt một thiếu nữ ngây thơ trở thành một người đàn bà "hoang dâm" đến vậy. Thế là Lưu Văn dần uống hết cốc bia, bình tĩnh kể cho tôi nghe các chuyện "tình ái" của cô.

Tôi là một cô gái ích kỷ?

Có lẽ hơi khác với những phụ nữ chơi bời khác là từ nhỏ tôi chưa từng gặp phải sự cố nào nghiêm trọng, để lại hậu quả về tinh thần như bị cưỡng bức, bị lạm dụng tình dục hoặc bị bạn trai bỏ rơi. Tuổi thơ của tôi rất bình thường, không có bóng đen. Bố mẹ tôi đều là trí thức, rất thật thà, công việc ổn định, cuộc sống hôn nhân êm đềm hiếm khi xung khắc. Cho đến tận ngày nay, họ vẫn là một cặp vợ chồng yêu thương nhau nhất mà tôi từng gặp. Họ đều rất yêu tôi và luôn không để tôi thiếu hụt tình cảm. Vì thế tuổi thơ của tôi diễn ra rất lành mạnh, hạnh phúc.

Từ nhỏ tới lớn, tôi yêu chính thức ba lần. Lý do kết thúc mỗi một

cuộc tình đều là do tôi cảm thấy quá chán nên đòi chia tay. Vì vậy tôi bị tổn thương rất ít, phần lớn là tôi làm người khác bị tổn thương. Những cái gọi là kinh nghiệm tình trường này đọng lại rất mờ nhạt trong kí ức tôi. Tôi rất hiếm khi nhớ tới chúng, mà dù có nhớ lại cũng không thấy đau đớn như người khác thường nói. Trong ấn tượng của tôi, có rất nhiều người nói rằng họ không muốn hoặc không dám nhớ lại những mối tình cũ vì mỗi lần nhớ lại các kỷ niệm xưa, họ rất đau đớn. Nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác đó. Tôi cũng lấy làm lạ tại sao mình không có cảm giác đó. Tất nhiên cũng có một số người khi nhắc đến mối tình cũ luôn mỉm cười hạnh phúc, ánh mắt rất say đắm, rất lưu luyến. Nhưng tôi cũng không được vậy. Chắc tôi là một người vô tri vô giác như một người bạn thân đã từng nói, về cơ bản không hiểu nổi tình yêu là gì.

Thật ra tôi chưa từng một lần yêu nghiêm chỉnh. Mặc dù trong con mắt mọi người, mấy cuộc tình đó của tôi đều được công nhận. Những nội dung cần xảy ra đều xảy ra. Có khi cả hai đều rơi nước mắt, cũng có lúc cả hai đều ôm nhau nồng nàn. Tất nhiên cũng có một số đêm tình cảm dâng trào, hầu như gói gọn hết toàn bộ nội dung của tình yêu. Nhưng tôi biết đó vẫn chưa phải là tình yêu thực sự, hoặc chí ít đối với tôi là vậy. Tôi không cảm nhận được dư vị khi thật sự yêu một người. Tôi đã từng nghe mấy cô bạn thân kể về cảm giác khi yêu, dường như đó là một cảm giác rất đặc biệt như mơ mộng lúc đêm khuya, đau đớn khóc lóc vì những chuyện rất nhỏ, đặc biệt chú ý từng hành vi cử chỉ của người đàn ông mà họ yêu.... Những việc này chưa từng xảy ra trong tình yêu của tôi mặc dù những người yêu tôi đã hết lòng vì tôi. Có lẽ tôi là một cô gái chưa thực sự hiểu được cách yêu người khác, hoặc cũng có thể nói, tôi là đứa con gái ích kỷ.

Nhưng khi nghe người khác phê phán tôi ích kỷ, tôi cảm thấy thật vô lý. Tôi rất yêu bố mẹ, luôn lo lắng mỗi khi họ đau yếu. Tôi thường nghĩ cách làm thế nào để báo đáp tình yêu của họ. Tôi đã từng nghĩ tới việc tích góp tiền mua cho bố mẹ một căn nhà lớn để họ được sống thoải mái hơn khi về già. Ngoài bố mẹ ra, tôi còn chăm sóc nhất chú miu con ở nhà tôi. Nó rất xinh, lông trắng, năm

nay tròn năm tuổi. Mỗi lần về nhà tôi đều bế nó lên, thơm mấy cái. Mấy lần nó ốm, tôi cũng sốt ruột, phát khóc vì thương. Tôi nghĩ mình cũng đâu đến nỗi ích kỷ như mọi người nói. Chỉ ít, tôi quan tâm chăm sóc tới bố mẹ, luôn lo nghĩ vì họ. Để họ vui lòng, tôi đã đăng ký thi vào trường đại học mà họ thích. Lẽ ra tôi định đi học ở thành phố khác bởi thích cuộc sống tự do. Nhưng bố mẹ lại muốn tôi ở gần họ hơn. Thế là tôi vứt bỏ ngay ý nghĩ đi xa. Tôi không biết mình có phải là người ích kỷ hay không, có lẽ ở một mặt nào đó, nhất là trong tình yêu.

Tôi là người thích mới nói cũ

Hồi tiểu học tôi mới yêu một lần. Năm đó hình như tôi mới 11 tuổi. Bạn trai tôi hồi đó hình như bằng tuổi tôi. Buồn cười là bây giờ tôi không nhớ rõ hình dáng người đó ra sao. Tóm lại là một dạng tình yêu bọ xít. Tuy không có kỷ niệm gì đặc biệt nhưng nụ hôn đầu tiên tôi đã dành cho người đó. Hình như cả hai đều là lần đầu, không ai biết hôn ra sao nên cũng chưa thể tính là một nụ hôn thực sự đúng nghĩa. Nhưng tôi nhớ lúc đó mình có dáng dượng như rất say đắm vì vừa hôn, tôi vừa nghĩ tới các cảnh trai gái hôn nhau trên truyền hình. Cũng có thể lúc đó tôi tưởng tượng nhân vật nam chính rất đẹp trai đang hôn tôi. Tôi không nhớ rõ gương mặt người đã hôn tôi nhưng còn nhớ rõ dáng của nhân vật nam chính đó rất cao, da ngăm đen, khuôn mặt rất ấn tượng.

Thực ra từ sau khi dậy thì, vừa nhìn thấy các chàng trai có ngoại hình như vậy, tôi đều rạo rực. Bạn trai thứ hai của tôi cũng có nhiều nét giống nhân vật nam chính, chỉ có điều da không đen, lại rất trắng. Tôi thấy đàn ông trắng quá không nam tính, chỉ đem lại cảm giác yếu ớt. Có lẽ đó là nguyên nhân khiến tôi bỏ anh ấy vô cớ sau này. Thực ra bây giờ nhớ lại, anh ấy rất tốt với tôi. Chúng tôi đều là bạn đại học. Anh ấy là một nam sinh xuất sắc trong lớp, mọi mặt đều nổi bật, thành tích học tập tốt, ngoại hình hấp dẫn, hình như còn đứng đầu một hội hè gì trong trường. Cũng chính bởi những ưu điểm đó, một đám con gái trong lớp mê anh như điên đảo. Hình như tôi nhận lời theo đuổi anh cũng vì những ưu điểm đó. Chỉ có điều chưa được bao lâu, tôi đã thấy chúng không còn hấp dẫn tôi mấy tí.

Anh là một người đàn ông rất trọng tình cảm, rất yêu tôi có thể nói là đã yêu tôi tới mức mê muội. Anh luôn phục tùng mọi lời nói của tôi, chỉ cần nghe nói tôi muốn ăn gì, dù ban ngày hay canh khuya, dù mùa đông giá buốt hay tiết hè nóng nực, anh cũng lập tức đi mua, mang tới chân cầu thang khu kí túc tôi ở. Nếu tôi không vui, thường dùng những từ ngữ cực kỳ khó nghe chửi mắng anh, thậm chí có nhiều từ khiến lòng tự trọng của đàn ông bị tổn thương, nhưng anh không bao giờ cáu giận. Trái lại còn vui vẻ nghe tôi chửi, bất luận là đúng hay sai. Mỗi lần cãi nhau đều là anh phải nhận nói lời xin lỗi. Anh cũng tuyệt đối chung thủy với tôi. Khi đi cùng tôi, anh không bao giờ dám nhìn trộm nữ sinh khác, lúc nào cũng nắm tay tôi, mắt nhìn thẳng. Anh ấy thực sự là một người bạn trai rất tốt, rất nghe lời. Lúc đó có rất nhiều nữ sinh thầm yêu trộm nhớ anh. Tôi còn biết một cô bạn chung phòng cũng rất mê anh. Nhưng không hiểu vì sao mới yêu anh được vài ngày, tôi đã thấy chán ngán, luôn không tìm thấy cảm xúc, không tìm thấy nỗi cảm giác khi yêu như mọi người nói. Tôi thấy rất bức bối khi suốt ngày anh ấy ở bên tôi. Từ sau khi nói lời yêu tôi, cuộc sống của anh ấy dường như lấy tôi làm trọng tâm. Tôi muốn cái gì, anh ấy sẽ đi làm cái đó. Tôi đang làm gì, anh ấy cũng cùng làm. Vì vậy luôn có cảm giác một ngày 24 tiếng anh và tôi luôn ở bên nhau. Từ khi yêu tôi, thành tích học tập của anh suy giảm hẳn, cũng rất ít tham gia các hoạt động đoàn xã, hội hè trước kia, thậm chí cũng vì tôi mà xa rời các anh em bạn bè. Quả thực anh ấy đã lãng phí rất nhiều thời gian và công sức vì tôi. Tất nhiên anh cũng tiêu tốn không ít tiền vì tôi, mua quần áo đi ăn cơm. Điều kiện kinh tế nhà anh cũng không khá giả, thậm chí không bằng nhà tôi. Gia đình cho anh ấy mỗi tháng chừng 400, 500 tệ làm sinh hoạt phí, làm sao nuôi nổi tôi? Vì vậy anh ấy thường phải đi làm thêm, đi làm gia sư để rồi tiền kiếm được lại tiêu cho tôi. Thực ra khi còn yêu nhau, tôi cũng rất hiếm khi yêu cầu anh ấy phải đưa tôi đi ăn cơm hay mua quần áo. Tất cả đều do anh ấy tình nguyện, tự nêu ra. Anh ấy thật sự rất yêu tôi.

Nhưng rồi cuối cùng tôi vẫn vứt bỏ anh ấy. Nói vậy thật khó nghe, việc chia tay là do anh ấy đề nghị vì biết được trong thời gian chúng tôi đang yêu nhau, tôi vẫn yêu thêm một chàng trai khác cùng trường. Cậu này ở khoa thể thao, rất cao to, da hơi đen, tướng

mạo cũng rất sắc nét. Tóm lại rất giống nam minh tinh điện ảnh mà tôi yêu thích từ nhỏ. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thực sự hưng phấn và xúc động. Lúc đó tôi đã yêu bạn trai tôi được ba tháng. Tôi gặp cậu nam sinh khoa thể thao này trong một buổi học môn chung. Cả hai chúng tôi đều bị sét đánh. Lúc đó tôi ngồi giữa hai chàng trai. Bên trái là bạn trai tôi, bên phải là cậu kia. Suốt buổi học, tôi luôn căng thẳng, rất hưng phấn. Cậu này cũng rất bạo gan, mới nhìn nhau được vài cái đã dám sờ tay tôi dưới gầm bàn, thậm chí còn nắm chặt tay tôi không chịu buông nhưng nét mặt vẫn tỉnh như không. Tôi căng thẳng quá, chỉ sợ bạn trai nhìn thấy, nhưng kỳ lạ là ngay chính tôi cũng thích được như vậy, cảm thấy rất hưng phấn. Tôi khẽ kéo áo khoác che khuất, tránh bị người khác để ý.

Suốt tiết học, chúng tôi vuốt ve tay nhau. Còn nhớ lúc đó tôi vừa nói chuyện với bạn trai, mặt vẫn cố giữ được vẻ bình thản mặc dù trong lòng đang rất thích thú. Tới giờ nghỉ giải lao, tôi viện cớ đi vệ sinh, đi ra khỏi lớp. Cậu nam sinh kia cũng đi ra theo. Mới đi cách lớp học chừng mười mét, tôi nghe thấy tiếng anh ta gọi, liền dừng lại, lòng trào lên niềm hưng phấn khó tả. Quả thật tôi rất thích những chàng trai thẳng thắn, táo bạo. Rất thú vị rằng chúng tôi đều cảm thấy rất gần gũi, không hẹn mà cùng đi tới một góc khuất vắng ở cầu thang. Chưa đợi tôi đứng vững, cậu ta đã ôm chầm lấy từ phía sau, rồi chúng tôi bắt đầu hôn nhau điên cuồng. Tất nhiên trong hoàn cảnh đó, chúng tôi chỉ có thể hôn nhau mà thôi. Lúc đó tôi rất vui sướng, hôn nhau xong, tôi đấm cậu ta một cái, cũng không mạnh, rồi cười và bỏ đi. Cậu ta cũng không đuổi theo, vì lúc đó cũng có rất nhiều học sinh đi qua đi lại. Lúc quay về lớp học, ngồi xuống bên cạnh bạn trai, tôi lại lấy được vẻ bình thản, dường như chưa hề xảy ra điều gì. Chẳng bao lâu, cậu ta cũng vào lớp, mặt mũi cũng bình thản như tôi, giả bộ rất nghiêm chỉnh ngồi xuống cạnh tôi. Cứ như vậy, tôi bắt đầu bí mật hò hẹn với cậu ta. Tới ngày thứ ba, bạn trai tôi đột nhiên nhìn tôi bằng con mắt phẫn nộ, căn vặn có phải tôi đã có người khác không. Sau này tôi mới biết một người bạn thân của anh đã nhìn thấy tôi và cậu kia hôn nhau ở sân vận động. Nhưng tôi cũng không giấu giếm, thành thật kể hết mọi chuyện giữa tôi với cậu kia cho bạn trai. Khi tôi vừa dứt lời, nét mặt anh ấy biến đổi thật đáng sợ, đau khổ như sắp chết đến

nơi. Anh dùng tay đè chặt lồng ngực, nhìn tôi bằng con mắt thất vọng và phẫn nộ. Tôi vừa xấu hổ vừa sợ hãi, tiến lên định đỡ anh ấy, sợ anh ấy ngã, nhưng anh hất văng tay tôi ra, rồi quay người bỏ đi.

Tôi thích cảm giác làm tình

Cứ như vậy, tôi và cậu kia bắt đầu yêu nhau. Hồi đầu, tâm lý tôi cũng chưa thoải mái lắm vì cứ nhớ lại đáng đau khổ của bạn trai cũ, tôi thấy hơi đau lòng. Nhưng cũng chỉ mất vài hôm, tôi đã quên sạch anh ấy, nhiệt tình lao vào cuộc tình mới với cậu sinh viên khoa thể thao.

Nói thế nào nhỉ, khi ở cùng cậu này, tôi luôn thấy vui sướng, rất có cảm xúc, cũng rất thả mình. Đó là người đàn ông đầu tiên của tôi, cũng nhờ anh ta, tôi mới đắm mê mãi cái cảm giác làm tình.

Thực ra hồi đó anh ta cũng chưa phải là người có nhiều kinh nghiệm. Trước khi quen tôi, anh mới chỉ biết một cô gái. Nhưng anh là một người rất táo bạo, tràn trề sức sống. Chúng tôi thường xuyên làm tình, không ngừng thử các tư thế, với tất cả những địa điểm có thể. Phần lớn là nhân lúc phòng ký túc của anh ta không có người, hoặc đi thuê nhà nghỉ, thậm chí còn làm ở sân vận động trong trường vài lần. Tóm lại cả hai đứa đều rất thích chuyện này.

Có thể nói trong những ngày bên cạnh anh ta, tôi phát hiện thấy mình quả thực là một người đàn bà hoang dã. Vì quả thực tôi rất thích cảm giác làm tình. Lần nào cũng rất nhiệt tình, rất chủ động, rất táo bạo, không hề thấy ngượng ngập. Có lần trong phòng ký túc của anh ta có người nhưng chúng tôi mặc kệ, cứ làm. Sau đó bạn bè ở cùng phòng anh ta rất dị ứng với chúng tôi, phải cảnh cáo rằng nếu lần sau còn làm chuyện đó trong phòng sẽ báo cáo cho nhà trường. Thế là chúng tôi không dám làm chuyện đó trong phòng khi có người nữa.

Kể ra tôi cũng thật hoang dã. Tuy giờ đây tôi cũng không thấy điều đó có gì ô nhục, nhưng quả thực tôi nhớ rất rõ những động tác

và suy nghĩ dâm loạn của mình. Có thể nói trong vấn đề tình dục tôi có dục vọng rất lớn, mặc dù đối với rất nhiều người không quen thân, tôi vẫn được coi là một thiếu nữ trong sáng.

Nhưng rồi chúng tôi vẫn chia tay nhau, vì sau khi tốt nghiệp, anh ta chọn quay về quê công tác, còn tôi lại không thể vì anh ta mà bỏ rơi bố mẹ mình. Anh ta cũng vậy. Nói chung, chúng tôi đều là những người ích kỷ, đều không muốn tình nguyện vì ai mà hi sinh điều gì. Thế là cả hai vui vẻ chia tay nhau. Cho tới giờ, chúng tôi vẫn là bạn tốt, có lúc gọi điện hỏi thăm tình hình nhau. Hình như anh ta sống cũng rất dễ chịu, rồi tôi chưa được bao lâu đã có bạn gái mới. Nghe anh ấy kể bạn gái không xinh đẹp và không nữ tính như tôi. Tôi không biết cái “nữ tính” mà anh ám chỉ ở đây là gì, có lẽ anh định nói rằng cô ta không thích chuyện kia nhiều như tôi.

Ấn tượng của tôi về anh cũng rất tốt. Vì anh rất giống một nam diễn viên mà tôi mê. Ngoài ra, trong hơn một năm bên nhau, chúng tôi chưa hề cãi nhau, lúc nào cũng vui vẻ. Hơn nữa giữa chúng tôi rất hòa hợp trong phương diện tình dục. Nhưng cũng có phần đáng tiếc là trong suốt thời gian bên nhau, chúng tôi chỉ biết làm tình. Ngoài ra, chưa bao giờ chúng tôi yêu nhau một cách nghiêm chỉnh. Từ đó tình yêu là thứ xa vời đối với tôi, thậm chí tôi còn ngỡ rằng tình yêu chưa từng đến bên tôi. Giờ đây nghĩ lại cũng thật đáng thương.

Lưu Văn vừa uống rượu vừa kể ba cuộc tình trong đời cô. Dường như mọi thứ đối với cô đều là nhạt nhẽo. Suốt lúc kể, tôi không hề thấy cô xúc động hoặc đau thương, ngữ điệu nói và sắc thái biểu cảm luôn bình tĩnh. Ngay cả khi kể về người bạn trai thứ hai vì biết cô phản bội mới đau khổ và đòi chia tay, cô vẫn không tỏ ra chút buồn bã hay luyến tiếc. Có lẽ cô cố ý không chế không biểu lộ tình cảm, vì tôi không tin rằng con người là loài động vật không có tình cảm. Nhưng soi vào đôi mắt phiêu diêu của cô, tôi không tìm nổi một đáp án khẳng định. Ánh mắt cô quả thực rất phiêu lãng. Cô luôn có thói quen lướt nhìn một lượt mỗi người đàn ông đi ngang qua bàn chúng tôi, kể cả khi đang trò chuyện với tôi cũng vậy. Tôi càng tin rằng cô là một người phụ nữ rất háo trai. Cô cũng thẳng thắn tuyên bố với tôi rằng cô là một con đàn bà háo sắc. Tất cả

những điều này, giờ đây tôi không còn nghi ngờ nữa.

Nhưng theo tôi, sự háo sắc của đàn bà vẫn khác với đàn ông. Một nhà triết học đã từng nói, đàn ông yêu vì tình dục, đàn bà vì yêu mới làm tình. Đàn ông có thể vui vẻ lên giường với một người phụ nữ mà mình không yêu, nhưng đàn bà rất khó có thể làm vậy. Tôi không biết nhà triết học đó nói như vậy có đầy đủ hay không, hay trong những lời kể của mình, Luru Văn vẫn cố che dấu khát vọng là sự đeo đuổi của cô đối với tình yêu. Nhưng nếu phán đoán từ giọng nói của cô, cô xác nhận mình ham muốn tình dục giống hệt đàn ông, có thể chia tách rõ ràng giữa tình yêu và tình dục. Thậm chí cô còn nói với tôi bằng một thái độ rất bất cần rằng, có lần cô đã qua đêm với một người đàn ông vừa xấu vừa lùn. Tất cả chỉ vì trên mặt anh ta có một vết dao chém. Khi nhìn thấy vết sẹo này, cô rất hưng phấn, ngay lập tức cảm thấy người đàn ông này cực kỳ nam tính. Tôi thấy cách nghĩ này rất giống của đàn ông. Nghe nói có những người đàn ông chỉ vừa ngửi thấy mùi nước hoa đã lập tức muốn làm tình với người phụ nữ đó, bất kể cô ta xấu hay đẹp. Lúc đó anh ta chỉ cho rằng cô ta đậm chất đàn bà, mặc dù xong việc cũng có thể anh ta hơi ân hận một chút. Về mặt này, Luru Văn quả thực rất giống đàn ông, cũng có những cơn hứng khởi tình dục kỳ lạ.

Thực ra càng nghe cô kể, tôi càng nhận thấy một logic đơn giản rằng: một số đàn ông sinh ra vì tình dục, vậy việc phụ nữ nảy sinh ham muốn tình dục trước những tip người đàn ông khác nhau thì có gì là lạ. Nếu so sánh giữa hai bên, phụ nữ còn bình thường hơn. Hơn nữa cũng không loại trừ trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ cũng "háo sắc" như Luru Văn, chỉ có điều có dám hành động như cô ta không. Nghe tôi nói, Luru Văn cười, thú nhận trong đám bạn gái của cô rất ít người quan hệ tình dục bừa bãi như cô. Chỉ ít cũng không có phụ nữ nào chịu chấp nhận quan hệ với một gã đàn ông xấu xí, đó là chưa nói là rất hứng thú khi làm tình.

Thích gã đàn ông xấu xí, mang thọ dài

Chia tay với cậu sinh viên khoa thể thao không bao lâu, tôi đi làm đảm nhận việc tiêu thụ thị trường của một công ty có vốn đầu tư

nước ngoài. Sau khi bước ra xã hội, cuộc sống tình dục của tôi trở nên bừa bãi vô cùng.

Không thể đếm nổi con số những người đàn ông đã quan hệ tình dục với tôi. Những con số như vậy thật vô nghĩa, bởi tôi không hề có chỉ tiêu nào. Tôi không lãng xẹt như một số thằng đàn ông xuẩn ngốc đã tự thề rằng nhất định sẽ chinh phục được một trăm người đàn bà trong đời. Nhưng quả thực số đàn ông lên giường với tôi rất nhiều, chắc chắn phải có hai con số, nhất định không dưới 20 người và đa phần đều là người tình một đêm. Tôi thấy không cần thiết phải tiếp tục duy trì quan hệ với ai trong số họ. Không phải tôi sợ rơi vào lưới tình hay vì nguyên nhân gì khác, mà chỉ vì không có người đàn ông nào sau một đêm vẫn có thể khiến tôi hưng phấn. Phần lớn đàn ông đều khiến người ta thấy nực cười. Sau một đêm, có những người đàn ông từ phong thái uy nghiêm thoát chốc đã biến thành loài "động vật xoi thịt" dữ dội. Cũng có những người đàn ông ban ngày tràn đầy tự tin nhưng vừa lên giường đã trở nên cực kỳ tự ti vì năng lực kém. Cũng có những người đàn ông lúc mặc quần áo trông rất đẹp trai, cao to, nhưng khi vừa cởi đồ đã vụt biến thành "mệnh phụ bụng ông". Thảm hại nhất là có những người đàn ông dưới ánh đèn nom rất sắc nét, góc cạnh, mạnh mẽ đầy nam tính, nhưng khi vừa tỉnh dậy đã bèo nhèo như cái gối, mặt sưng phù. Những việc như vậy tôi đã gặp quá nhiều. Những người đàn ông như vậy tôi đã gặp quá nhiều. Vì thế sau một đêm, tôi thường thất vọng.

Nhưng điều này không cản trở việc tôi tiếp tục duy trì nguồn hứng khởi với đàn ông, tất nhiên chỉ riêng về mặt tình dục mà thôi. Tôi muốn làm tình với đủ các dạng người, không phân biệt chiều cao, ngoại hình, màu da, mùi vị... Bởi vì nhìn thấy những loại đàn ông khác nhau, tôi đều thấy hứng thú tình dục, đều tưởng tượng ra cảnh anh ta trên giường ra sao. Tôi biết nghe như vậy thấy thật bệnh hoạn, như chuyện của đàn ông kể với nhau. Nhưng quả thực tôi muốn như vậy. Tôi thường lui tới dãy quán bar ở phố Tam Lý Đồng vì ở đó người đông, đàn ông hào sắc cũng đông. Tôi tự cho rằng ngoại hình của mình cũng đủ sức hấp dẫn đàn ông. Và thực tế đã chứng minh rằng rất nhiều đàn ông thích típ phụ nữ như tôi. Họ

vui vẻ nghe tôi nói chuyện, lại càng thích thú hơn nếu xảy ra điều gì đó với tôi. Thường phải xem tâm trạng của tôi. Những lúc không vui, tôi thường có khuynh hướng ngả theo những người đàn ông từng trải, nội tâm, vì họ rất kiên nhẫn nghe tôi xả những chuyện buồn phiền và biết an ủi. Những lúc vui vẻ, tôi muốn chơi thật điên cuồng, nên thường thích những chàng trai hài hước, thân thể cường tráng, đẹp trai. Tất nhiên hứng thú với dạng đàn ông nào cũng cần phải căn cứ vào từng hoàn cảnh của tôi lúc đó. Nếu đang ngồi trong một quán bar yên tĩnh, tôi sẽ có hứng thú với những người đàn ông táo bạo đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi. Trái lại, trong một quán bar huyên náo, tôi sẽ có hứng thú với những người đàn ông lạnh lùng, trông u buồn, trầm mặc. Tất nhiên cảm giác đó đa phần là không ổn định. Cũng có khi có rất nhiều cảm xúc kỳ quặc và vô cơ nảy sinh. Chẳng hạn như có lúc tôi đặc biệt hứng thú với các chàng trai có nước da cực kỳ trắng, mặc dù lúc thường nhật không hề thích vì thấy họ không có chất đàn ông. Cũng có khi tôi đột nhiên hưng phấn trước một gã thấp tí nhưng thân hình vạm vỡ. Thậm chí có lúc tôi còn xúc động trước những người đàn ông xấu xí.

Người đàn ông mang vết sẹo trên mặt mà tôi đã kể ở trên có tướng mạo rất xấu xí, cao chưa đầy 1m65, đã thế còn lớn tuổi, chừng 35. Rất kỳ quặc là khi anh ta khoác chiếc áo da màu đen xuất hiện trong quán, tôi đột nhiên có cảm giác lóe sáng trước mắt, giống như đàn ông nhìn thấy gái đẹp gọi tình vậy. Tôi đắm đuối ngắm cái sẹo trên mặt anh ta, lập tức có ham muốn luôn vì cứ tưởng tượng tới cảnh cái sẹo đó nhảy nhót dưới bóng đèn vàng mờ mờ trong nhà tôi, rất đàn ông.

Thế là tôi chủ động quyến rũ anh ta. Nhưng cũng không cần mất quá nhiều công sức, anh ta đã đọc được ngay nỗi khát thèm của tôi. Đó là một tay lão luyện tình trường, mạnh mẽ nhưng cũng rất tinh tế. Chẳng mấy chốc, anh ta đã ung dung ngồi xuống bên cạnh tôi chào hỏi nhẹ nhàng, gọi cho tôi một ly cocktail mạnh. Anh ta quả thực là người đàn ông rất biết quan sát, không bỏ sót bất kỳ hành vi, ánh mắt nào của tôi. Lại giúp khơi gợi những phản ứng của cơ thể tôi cải thiện bầu quan hệ trò chuyện giữa chúng tôi. Lúc đó tôi cười thầm, bụng bảo dạ, anh cần gì mà mất công thế, không cần nói

câu gì, tôi cũng thích anh cơ mà. Vì cơ thể tôi đã mách bảo với tôi rằng người đàn ông trước mặt giúp tôi thấy hưng phấn và xúc động.

Những việc sau đó diễn ra như luật bất thành văn. Chúng tôi về căn hộ tôi thuê, diện tích không lớn nhưng bày biện rất ấm cúng. Thật ra, tôi hiếm khi đưa đàn ông về nhà qua đêm, vì rất ghét họ sau khi biết nơi tôi ở sẽ tới phiền nhiễu. Hôm đó tôi chịu dẫn anh ta về nhà chỉ vì nghĩ rằng, chỉ dưới ánh đèn ngủ nhà mình mới thấy được chất đàn ông từ vết thẹo đó.

Thế nhưng việc xảy ra khiến tôi thất vọng. Vừa bước chân vào nhà, anh ta đã bắt đầu cởi quần áo của tôi. Không đợi kịp bật đèn ngủ, tôi đã phát hiện trên người mình không còn gì. Rồi anh ta muốn làm tình với tôi. Thực ra tôi cũng không khát khao nhiều lắm, chỉ muốn xem cảm giác được nằm với một người đàn ông mặt thẹo dưới ánh đèn ngủ ra sao.

Nhưng rồi tôi vẫn bị anh ta kích thích tới mất hết khả năng khống chế. Biểu hiện của anh ta rất tệ, chẳng được mấy tí đã xong chuyện. Tôi vui sướng bật đèn ngủ, ánh sáng màu vàng nhạt, cũng không chói mắt. Đèn vừa bật, anh ta lập tức bịt lấy mắt, có lẽ chưa quen với ánh sáng khi đang ở bóng tối. Nói thật, bộ dạng anh ta lúc đó xấu ghê hồn, khuôn mặt hình "con chuột", bên trên rộng, bên dưới thót lại, khi nhắm tịt mắt lại càng giống chuột hơn. Tôi cố nhịn không phá lên cười, mặc kệ anh ta xấu đẹp ra sao, chỉ quan tâm tới cái thẹo trên mặt anh ta mà thôi. Tôi dịu dàng xoa lên cái thẹo. Vết thẹo đó không sâu lắm, cứ trơn tuột, không có cảm giác lạnh lùng như tôi tưởng. Tôi cẩn thận ngắm kỹ vết thẹo dưới ánh đèn, hơi thất vọng vì không thấy được chất ngang tàng lạnh lạnh từ nó.

Ngắm càng lâu, càng thấy nó gớm ghiếc, giống như một miếng thịt thiu. Lúc đó anh ta không hiểu những việc làm của tôi, rất lâu sau mới rõ rằng tôi chỉ hứng thú với vết thẹo liền cười. Nụ cười ngoặc ra giống con chuột ăn trộm dầu, lại còn tự hào ve vuốt cái thẹo trên mặt, hỏi: Em nhìn vết tích này của anh phải không? Thật ngại quá. Nghe anh ta nói, suýt nữa tôi ngất. Chuyện sau đó không kể cũng biết, chưa đầy mấy phút sau, tôi lạnh lùng lôi cổ anh ta ra khỏi

giường, đuổi thẳng cô.

Lưu Văn cười ngất nghẻo. rõ ràng cô rất hài lòng hoặc tự hào về đức hạnh của mình. Tôi kinh ngạc nhìn cô, chỉ vì muốn nhìn một cái thẹo, phải chấp nhận lên giường với một gã đàn ông xấu xí. Hành vi đó quả thực không biết nên cho là lập dị hay thương hại hay không? Dù sao, trong tình huống này, tôi cũng rất khó nhếch mặt mà cười góp vui. Nhưng chỉ được mấy tí, cô đã ngưng lại, trong một hớp rượu, mặt lại bình thản như cũ. Tôi nghĩ thầm, những chuyện ân ái kín đáo như vậy đối với cô gái trước mặt lẽ nào lại có ý đạt tới mức bình thường như ăn cơm hay đi ngủ? Uống rượu xong, cô tiếp tục kể, sắc thái vẫn bình thản, phảng phất như đang kể chuyện vui thời thơ ấu hoặc một bộ phim trên truyền hình.

Từ nét mặt anh, tôi biết anh rất kinh ngạc vì sự bừa bãi và dâm loạn của tôi. Nhưng tôi chính là một người đàn bà như vậy. Có chữ tôi là đồ hạ lưu cũng mặc kệ. Trước hết đối với tôi, làm tình không phải là chuyện rất đặc biệt, nó cũng đơn giản như bắt tay hoặc ôm nhau vậy. Tôi không làm tình vì tiền. Tôi không thiếu tiền, mà dù có thiếu đi chẳng nữa cũng không kiếm tiền bằng cách đó. Tôi chỉ thấy như vậy khiến tôi vui vẻ. Và trong phần lớn tình huống, tôi rất vui sướng vì bản thân chuyện làm tình chính nhằm khiến người ta vui sướng. Huống hồ đa phần những người tình một đêm của tôi đều là người tôi thích, đẹp trai có, vui tính có, lực điền có, phong độ có. Tóm lại, tôi không chỉ tìm được niềm vui mà còn hiểu thêm rất nhiều về con người và xã hội. Nói như vậy có lẽ mọi người không hiểu vì những dạng người khác nhau đem lại cho tôi những cảm giác khác nhau, vì làm tình là hành vi chân thực nhất. Khi làm tình người ta mới gỡ bỏ chiếc mặt nạ, phơi bày bộ mặt thật, hoặc nói một cách thanh cao hơn là nhân tính mới thực sự được bộc lộ. Trong quá trình này, xảy ra rất nhiều chuyện, vui, buồn, chua xót thậm chí điên rồ. Có những người đàn ông từ lúc gặp tôi tới lúc lên giường chưa đầy một tiếng đồng hồ. Nhưng họ lại kể cho tôi nghe rất thành thật những kinh nghiệm tình ái quý giá nhất, mạnh mẽ nhất trong cuộc đời họ. Có những người kể chỉ qua một đêm, anh ta từ một thằng nghèo kiết xác bỗng trở thành một kẻ giàu sang ra sao. Cũng có những kẻ hùng hổ kể tội vợ cho tôi nghe.... Dù họ kể những gì, tôi đều cho là thật cả vì họ không cần thiết phải lừa dối.

tôi, bởi sau khi trời sáng, tất cả đều trở thành người lạ.

Tôi thấy kinh nghiệm sống của mình giờ đây thật phong phú. Tất nhiên, tôi vẫn duy trì được sự tò mò và khát khao với đàn ông. Nó ra thật khó nghe, loại đàn bà dâm đãng như tôi chỉ thích nghe tiếng mình kêu gọi tình. Tôi thấy mình hiện nay rất thoải mái, không mấy phiền muộn.

Chắc hẳn Lưu Văn muốn nói rằng cô sẽ thực hiện những “chuyện tình một đêm” này tới cùng, thậm chí tới khi điểm tận cùng của cuộc sống. Nhưng tôi ngắt lời cô và đây cũng là lần đầu tiên tôi ngắt lời người kể. Hoặc có lẽ tôi cũng không hứng thú nghe cô kể tiếp. Tôi chỉ muốn biết lẽ nào cô chưa từng rỏ một giọt nước mắt vì tình cảm, chưa từng có một chút day dứt? Tôi hỏi thẳng. Nét mặt cô lập tức thay đổi, dần trở nên xám lại, thậm chí tôi có thể cảm nhận thấy trong mắt cô thấp thoáng nét tự ti. Dường như cô ra sức kìm nén không để nước mắt lăn xuống, nhưng không thể, chúng rớt cuộc vẫn nhẹ nhàng đậu trên bờ má cô, mãi mãi ngừng lại được.

Thực ra tôi sống hiện nay không sung sướng vì không có một người đàn ông nào thực sự quan tâm tới tôi. Chúng tôi đều chỉ chơi bởi mê thôi. Trước đây tôi chưa từng khóc vì chuyện tình cảm nhưng bây giờ thường xuyên. Vừa nhớ tới bạn trai đầu tiên ở đại học tốt với tôi như thế, tim tôi như bị một dao đâm sâu hoắm, vết thương vẫn nhức nhối. Anh ấy quả thật quá tốt với tôi. Bao năm qua tôi chưa từng gặp một người đàn ông nào tốt như vậy, thế mà...

Tôi thấy mình có lỗi nhất với anh ấy. Mỗi lần nhớ cảnh chúng tôi chia tay, tôi lại khóc. Anh ấy yêu tôi đến vậy, sao tôi lại nỡ đối xử với anh ấy như thế. Nếu thời gian có thể đảo ngược, tôi sẽ không sống như thế này, tôi sẽ sống với anh ấy trọn đời. Giờ đây tôi hiểu ra rằng một người phụ nữ gặp được một người đàn ông yêu mình chính là hạnh phúc lớn nhất trong đời.

Thôi có nói nhiều cũng chẳng ích gì. Tất cả đã quá muộn rồi, ân hận cũng không kịp. Sau khi tốt nghiệp, anh ấy đã rời Bắc Kinh, về một thành phố ở phía Nam. Từ đó chúng tôi không liên lạc với nhau

nữa.

Khi nói đến đây, gương mặt cô đã đầm nước mắt. Nhìn những giọt nước mắt ân hận và đau khổ, tôi không biết phải nói gì. Nhưng tôi cho rằng, thật ra Lưu Văn rất yếu ớt. Rồi tôi hỏi cô sau này liệu có thể yêu một lần tử tế không. Cô cười đau khổ, đáp, không, tôi không còn mặt mũi nào để yêu ai. Giờ đây tôi thấy mình thật bản thủ, đã ngủ với trăm thằng. Thôi thì sau này cứ tiếp tục sống như vậy, được ngày nào hay ngày đó. Nếu có một ngày tôi thực sự yêu ai, tôi sẽ làm một phụ nữ tốt. Nhưng tôi biết mình sẽ không có được cái ngày đó.

Chỉ Một Lần Coi Như Chưa Xảy Ra

Vu Tuệ, 28 tuổi, phóng viên

Chỉ một lần, liệu có giống như chưa xảy ra không? Đối với Vu Tuệ, cái đêm không kiểm chế đó không để lại cho cô dấu ấn gì. Cô không phải là người dễ đánh mất lý trí. Cô rất rõ mình phù hợp với cách sống như thế nào: mặc trang phục đoan trang, có nghề nghiệp ổn định, tìm một người đàn ông yêu cô nhưng không nhất thiết cô phải yêu lại. Thế nhưng trong cuộc đời vẫn luôn có những cuộc gặp gỡ bất ngờ, vẫn luôn xảy ra một số cảnh ngoài ý muốn. "Những chuyện không tốt đã xảy ra rồi thì đành vậy, nhưng không nên để nó tiếp tục kéo dài". Cô là người rất lý trí. Cô nói chỉ cần kết quả không cần quá trình.

Vào một tối cuối tuần, chúng tôi hẹn nhau trong một quán cà phê. Vu Tuệ là đồng nghiệp cũ của tôi. Lúc đó, chúng tôi đều làm biên tập viên một trang web. Sau đó cô chuyển công tác sang một tờ báo. Bạn cũ lâu ngày mới gặp luôn có một đồng chuyện không dứt. Hôm đó, chúng tôi rất hào hứng kể về tình hình gần đây cho nhau nghe, rồi lại nhớ lại những tháng ngày cùng làm việc, rồi lại nói tới cuộc sống tình cảm. Cô kể gần đây gặp một chuyện phiền lòng. Thì ra cô và chồng người bạn thân xảy ra tai nạn "tình một đêm". Tuy bạn cô vẫn chưa biết chuyện này, nhưng từ sau khi xảy ra sự cố, mỗi lần nhớ đến bạn mình, cô lại thấy vô cùng day dứt. Nghe xong, tôi thấy rất lạ, bởi một phụ nữ truyền thống như Vu Tuệ rất khó dính tới những chuyện "tình một đêm". Thân hình cô nhỏ nhắn, ngoại hình đoan trang, cân đối, cư xử với mọi người rất lương thiện, rất chu đáo, hoàn toàn là một phụ nữ truyền thống kiểu vợ hiền mẹ đảm. Nghe xong lời nhận xét của tôi, cô cười đau khổ nói, chính vì nhân

ái quá nên mới dẫn đến sự cố nọ. Tôi nhìn cô không hiểu. Thế là cô đành phải kể ra toàn bộ câu chuyện.

Khi bạn thân đi công tác xa

Không biết anh còn nhớ không, trước đây khi chúng ta còn làm chung thường có một cô gái tên là Sa Sa tới tìm tôi. Đó là bạn gái thân nhất của tôi từ hồi đại học, tính tới nay, chúng tôi đã chơi với nhau suốt 10 năm. Cô ấy làm phóng viên ảnh một tờ tạp chí. Ảnh của cô ấy rất đẹp. Trong phòng tôi bây giờ còn treo rất nhiều ảnh cô ấy chụp riêng cho tôi. Ngay từ thời đại học, hai đứa chúng tôi đã thân thiết không rời, không có gì giấu nhau. Cùng đi ăn cơm, cùng học nhóm. Sau khi đi làm, cả hai vẫn duy trì tình bạn như xưa thường xuyên gọi điện thoại, cùng đi ăn uống và tâm sự. Tình cảm giữa chúng tôi rất sâu sắc. Có thể nói, cô ấy là người am hiểu tôi nhất.

Cô ấy và Thành đã lấy nhau được ba năm. Thành 35 tuổi, làm việc trong một ngân hàng nước ngoài, rất đẹp trai. Tình cảm hai vợ chồng cũng rất sâu đậm, đều hiểu nhau, thực sự là cặp vợ chồng lý tưởng. Thành rất yêu bạn tôi, thường phụ vợ làm mọi việc nội trợ gia đình. Sa Sa như một bà cụ non ngồi xem ti vi hoặc chơi điện tử. Thành rất tích cực ủng hộ công việc của vợ. Chắc hẳn anh cũng biết, làm phóng viên nhiếp ảnh phải thường xuyên đi công tác xa có lúc đi mất vài tuần. Nhưng anh ấy không hề hé một câu trách móc, chỉ luôn cổ vũ vợ. Mỗi lần Sa Sa kể chuyện về gia đình họ trên khuôn mặt cô luôn nở nụ cười ngọt ngào. Tôi cũng rất ngưỡng mộ họ, rất vui mừng khi người bạn thân tìm được một người đàn ông yêu thương cô đến vậy.

Tôi không thể ngờ rằng chính mình trong một đêm lại biến thành tội phạm, làm những việc có lỗi với cô ấy. Đáng phần nộ hơn nữa là tôi chưa hề có một tình cảm đặc biệt gì với chồng cô ấy. Tất cả đều là bạn bè tốt, suốt ba năm qua, chúng tôi thường tụ tập cùng ăn uống trò chuyện, đều rất thân thiết và thoải mái, không có gì giấu nhau. Chúng tôi cũng thường giúp đỡ nhau, quan hệ rất trong sáng. Sau đó Thành cũng nói không ngờ lại làm chuyện đó với tôi, bởi anh

luôn coi tôi như bạn thân, không hề suy nghĩ vẩn đục. Sau khi xảy ra chuyện, hai chúng tôi đều thấy ngại ngùng. Có lúc tôi còn thấy ghê tởm như nuốt phải một con gián.

Giờ đây nghĩ lại, nếu Sa Sa không đi Tây Tạng, có lẽ mọi việc đã không xảy ra. Hôm đó là trung thu, họ hẹn tới nhà. Tôi sống ở Bắc Kinh một mình, lúc đó lại không có bạn trai nên vui vẻ tới nhà cô ấy. Ăn cơm xong, Sa Sa đột nhiên hưng phấn tuyên bố rằng cô sắp tiến quân vào Tây Tạng để chụp một số ảnh phong cảnh tuyệt đẹp. Cô nói tâm nguyện lớn nhất trong năm nay là tổ chức một triển lãm cá nhân vào cuối năm.

Sa Sa rất mê chụp ảnh. Sau khi tốt nghiệp, gần mười năm cầm máy ảnh, bao phong cảnh khắp mọi miền đất nước đều trở thành tác phẩm của cô. Chỉ riêng Tây Tạng là cô chưa đi. Tôi biết, Tây Tạng luôn khiến trái tim cô xao xuyến.

Trước khi đi, Thành bày bàn tiệc tiễn vợ. Tối đó, trăng sáng, chúng tôi uống hết cốc này đến cốc khác. Tâm trạng như chiếc bánh trung thu cứ bẻ nứt ra từng tí một. Cả tôi và Thành đều rất lo cho Sa Sa vì thể trạng sức khỏe cô không được tốt, lại bị chứng dạ dày nặng. Chúng tôi lo lắng thiên nhiên Tây Tạng khắc nghiệt sẽ tàn phá sức khỏe của cô. Nhưng Sa Sa rất quyết tâm. Chúng tôi biết không ai có thể khiến cô đổi ý. Cô là một phụ nữ rất mạnh mẽ.

Sáng hôm sau, Sa Sa ôm hành trang gọn nhẹ và máy ảnh rời khỏi Bắc Kinh. Lúc đi, cứ tạm biệt mãi không dứt. Cô đập đập vào vai tôi, nói, chồng tớ giao cho cậu chăm sóc đấy. Tôi nhìn Thành, Thành cũng đang nhìn tôi. Trong ánh mắt đó, tôi đọc thấy sự bất lực.

Anh giống một đứa trẻ không người chăm sóc

Sau khi Sa Sa đi, mất liên lạc. Thành cũng không hề liên lạc với tôi. Hơn một tháng sau, vào một tối cuối tuần nhàn rỗi, Thành đột ngột gọi điện hẹn gặp. Giọng anh qua điện thoại rất mệt mỏi. Tôi đoán hẳn Sa Sa đã về nên rất phấn chấn, vội vã đi ngay trong gió

bão. Tới nơi mới biết thì ra mình là vị khách duy nhất. Thành gầy rộc, râu ria lởm chởm, mặc một chiếc áo len chùng lâu lắm rồi chưa giặt. Chắc từ khi vợ đi vắng, anh ở nhà một mình cũng sinh hoạt lung tung.

Tôi đảo mắt quanh nhà, khắp phòng loạn xạ, chăn gối xộc xệch trên giường. Cà vạt, quần áo, tất vứt tung tóe trên tấm thảm ngoài phòng khách. Các tấm ảnh do Sa Sa chụp treo trên tường ám đầy khói. Gạt tàn trên bàn khách ngập các đầu mẩu thuốc. Thành im lặng rít thuốc trên ghế sa lông, trữu nặng đáp lại ánh mắt căn vặn của tôi.

Đột nhiên tôi tràn ngập một cảm giác phức tạp và đau đớn về người đàn ông trước mặt. Lòng thầm nghĩ nếu anh là người đàn ông của tôi, nhất định tôi sẽ không để anh phải đơn độc một mình trong căn nhà trống, nhìn vật nhớ người như thế này. Đúng lúc đó, tình thương rất phụ nữ bao trùm khắp người tôi.

Thành đưa tôi một cốc trà đặc, nóng tới bốc khói rồi lại tiêu tụy ngồi xuống ghế. Anh nói hôm nay sinh nhật anh tròn 35 tuổi nhưng không thấy Sa Sa gọi điện thoại về. Đang không biết an ủi ra sao thì anh lại nói tiếp em là người bạn duy nhất đêm nay có thể uống rượu được với anh.

Thật ra không cần nói nhiều, tôi cũng hiểu, Thành đang rất cô đơn. Vì cô đơn nên muốn tìm một người tâm tình, nhất là vào một đêm có thể mượn lý do sinh nhật rất tự nhiên.

Bên ngoài, bão cát quay cuồng nhảy múa, lạnh đến tê người, muốn đi ra ngoài ăn cơm cũng không thể. Tôi đành quán tạp dề vào, nấu một vài món. Chúng tôi ngồi đối diện nhau, vừa uống rượu vừa trò chuyện. Rồi tôi cũng nói với anh lời chúc tụng: Sinh nhật vui vẻ! Nhưng Thành cúi đầu, giọng ừ ừ, em vui nên anh cũng vui.

Chúng tôi trong liên tục, ngất ngư như say. Hôm nay là cuối tuần, cứ thả lỏng thư giãn cũng chẳng sao. Huống hồ rất lâu rồi mới có dịp uống cùng bạn thân lâu ngày không gặp. Thế là hai chúng tôi

cứ thả cửa.

Hôm đó chúng tôi nói rất nhiều. Anh nói rất nhớ Sa Sa, rất lo cho sức khỏe của cô ấy. Tôi rất cảm động, vì tình cảm sâu nặng mà anh dành cho vợ. Nhưng tôi cũng thấy hơi chua xót, nếu có được người đàn ông nào quan tâm tới mình như vậy thì tốt quá. Tôi đã yêu mấy lần nhưng không thành công. Nếu người ta không phụ bạc tôi thì cũng là tôi phụ bạc người ta. Chuyện tình cảm đối với tôi quá trăn trở, không dễ có. Đúng lúc đó Thành hỏi tôi sao không tìm một người đàn ông nào để lấy vì tuổi tác tôi cũng cứng cứng rồi. Tôi cười đau khổ, thừa nhận chuyện tình cảm mình nhiều trắc trở. Có lẽ do chất chứa quá lâu, tới đó tôi kể với anh rất nhiều, thậm chí cả chuyện yêu đương hồi cấp ba cũng kể hết. Anh yên lặng lắng nghe, đôi lúc chen vài câu an ủi. Những câu đó trước đây tôi cũng được nghe người khác nói. Nhưng hôm đó qua những lời đầy ắp ngọt ngào, quan tâm tỉ mỉ của anh, tôi thấy thực sự ấm áp có phần hơi thích anh. Thầm nghĩ anh đúng là một người đàn ông dịu dàng, rất biết thông cảm.

Rượu không say, người say

Cứ như vậy, chúng tôi vừa uống rượu, vừa tâm tình. Thời gian trôi đi rất nhanh. đồng hồ gõ 12 tiếng, chúng tôi đếm được ba vỏ chai rượu trên bàn. Tôi không phải là người uống được, tửu lượng của Thành cũng không tốt lắm. Mới vài chai, chúng tôi đã ngất ngư. Mặt Thành rất đỏ, nom đáng yêu hơn. Anh nói mặt tôi cũng đỏ. Tôi không tin, liền ra phòng khách soi gương, quả nhiên hơi đỏ, mắt cũng mơ màng. Có lẽ do tâm tư không vui, Thành muốn uống tiếp, rồi như một anh hùng Lương Sơn, anh hỏi tôi có làm bạn rượu với anh suốt đêm nay không. Tôi cười nhận lời. Thật ra cũng muốn say cho đã một trận, thậm chí muốn khóc thật to một trận. Tôi thấy cuộc sống thiếu đàn ông như của tôi thật không hoàn chỉnh. Sau đó chúng tôi không nhớ nổi đã uống hết bao nhiêu chai, chỉ nhớ những ngôn từ lộn xộn ngày càng nhiều. Rồi chúng tôi gục xuống sa lông. Thành khua tay kêu tôi dựa vào vai anh. Tôi không từ chối, trước nay chúng tôi vẫn thường như vậy, kể cả khi có Sa Sa. Nhưng hôm đó dựa vào vai anh, cảm giác rất khác, rất ấm áp, thấy an toàn. Tôi đùa cợt rằng mình đúng phải tìm một người đàn ông để nương tựa.

Thành phụ họa, đúng thế. Rồi khen tôi xinh đẹp, muốn tìm đàn ông nương tựa ắt phải được cả đám. Tôi cười, hơi đau lòng. Đúng thế, đàn ông theo đuổi tôi không ít nhưng không hề có cảm xúc. Anh hỏi tôi rốt cuộc muốn tìm loại đàn ông nào. Tôi không biết trả lời ra sao. Quả thực bản thân cũng chưa từng nghĩ phải tìm dạng đàn ông thế nào. Vì thế tôi đùa rằng muốn tìm người giống anh, có tài, lại biết thông cảm và chăm sóc người khác. Anh thở dài, tự thừa nhận đã già. Tôi an ủi đàn ông 35 tuổi mới phong độ nhất. Thành cười, ôm chặt vai tôi, than thở tuổi tác trôi vùn vụt.

Bàn tay ấm áp của anh đặt trên chiếc áo len mỏng của tôi, từng luồng hơi ấm nóng xoáy lốc vào da thịt tôi. Tôi bắt đầu thấy căng thẳng. Quả thật đã rất lâu rồi không có người đàn ông nào ôm tôi như vậy. Nhưng tôi vẫn nhớ tới Sa Sa đang vung vẩy ở Tây Tạng xa tít tắp trong lòng không yên. Tôi nhận thấy tình cảnh của chúng tôi không ổn lắm, cô nam quả nữ ở chung một phòng. Nếu có chuyện gì xảy ra thật có lỗi với Sa Sa xiết bao. Thế là tôi ra kéo rèm cửa sổ, đòi về. Thành lập tức buồn thảm, bước tới bên tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt yếu đuối, khẩn cầu đừng rời anh đêm nay. Nhìn ánh mắt đó, tim tôi đập loạn xạ. Đúng là không nỡ thấy anh cô độc, trông anh như một đứa trẻ đáng thương khẩn cầu người mẹ đừng bỏ rơi. Thoắt cái, lòng tôi tràn ngập một tình cảm như tình mẫu tử, tôi gật đầu nhận lời.

Khi cô nam quả nữ ở chung phòng

Nhưng nhà anh ấy chỉ có một cái giường. Chúng tôi không thể nằm chung. Thành nói, em ngủ trên giường, anh ra ngủ ở sa lông phòng khách. Tôi đồng ý, quả thật tôi cũng không muốn về nhà. Muộn quá rồi, gió ngoài kia lại to nữa. Hơn nữa cứ nghĩ tới căn phòng nhỏ lạnh lẽo của tôi, lòng tôi đã thấy rét tê tái. Vậy ở lại thôi. Tôi tự an ủi không sao đâu, chúng tôi là bạn thân mà. Huống hồ khi Sa Sa còn ở nhà, tôi vẫn ngủ lại ở đây. Anh ấy ngủ ở sa lông, tôi và Sa Sa nằm giường.

Rượu uống quá nhiều, đầu tôi quay cuồng, liền bỏ đi tắm. Lúc tắm, tôi đột nhiên tò mò ngắm nhìn mình trong gương. May mà tôi vẫn

giữ được thân hình mảnh khảnh, bầu ngực vẫn thẳng đứng, eo tuy hơi ra một chút nhưng vẫn chưa thấy có bụng, cặp mông vẫn tròn trịa. Tôi ngắm nghía rất lâu, dần tự cảm thấy quá buồn, một nỗi buồn vì đã làm phụ nữ.

Tắm xong, tôi mặc áo ngủ của Sa Sa quay về phòng ngủ. Vừa bước vào phòng, tôi đã bị cái giường của họ quyến rũ. Cái giường rất rộng, rộng tới nỗi người ta không khỏi nghĩ tới chuyện đó. Đột nhiên tôi tưởng tượng cảnh họ âu yếm nhau trên cái giường này. Những tưởng tượng như vậy khiến tôi hốt hoảng, không hiểu hôm nay mình bị làm sao, luôn nghĩ bậy bạ. Tôi nằm xuống nhưng không tài nào ngủ được. Đã hơn một giờ, tôi cứ thế vẫn vợ tưởng tượng cảnh Thành nằm ngủ trên sa lông ở phòng khách ngay bên cạnh, cách tôi có vài mét. Tôi nghĩ tới chỉ có hai người chúng tôi trong nhà một nam một nữ. Tất cả những điều này khiến tôi nảy sinh hưng phấn thật khó tả. Không biết những phụ nữ khác trong tình cảnh tôi có như vậy không. Tôi chỉ thấy trong lòng đang có vật gì đang ngo ngoáy. Không biết phải miêu tả cảm giác đó ra sao nhưng nó khiến người ta rất hưng khởi.

Tôi không hề tưởng tượng cảnh tôi ân ái với Thành, tuyệt đối không hề. Tôi chỉ cảm thấy có người đàn ông cách tôi rất gần, nhưng đồng thời cũng có một khoảng cách nhất định, nhưng cũng chính khoảng cách đó cứ thúc giục tôi. Khi đàn ông và đàn bà duy trì được một khoảng cách ấm áp quả thật khiến người ta không khỏi khát thèm. Nếu khoảng cách giữa tôi và anh ấy xa tới nỗi không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương sẽ rất tốt. Giữa chúng tôi không hề có tình yêu. Trong đêm tối, tôi không tưởng tượng gì về anh, bởi anh chính là anh, không chút ảnh hưởng tới tâm tư của tôi. Nếu khoảng cách giữa chúng tôi rất gần, tôi sẽ nằm trong lòng người đàn ông, không chút thêm muốn da thịt nhau. Như vậy cũng tốt, tôi cũng có thể an tâm chìm vào giấc ngủ. Nhưng cái khoảng cách ấm áp như vậy vừa đủ để gây cho tôi áp lực. Tôi cảm thấy một nỗi căng thẳng mơ hồ, hết lần này tới lần khác, tôi ý thức được rằng mình là một phụ nữ và Thành là đàn ông. Tôi đoán chắc Thành cũng chưa ngủ, chốc chốc lại nghe thấy tiếng anh trở mình trên di văng.

Căn phòng nhỏ yên tĩnh, tĩnh tới mức nghe được cả tiếng thở của mình. Tôi cảm thấy hơi thở của tôi ngày càng nặng nề. Sự căng thẳng nội tâm kiểu này khiến người ta thấy không thoải mái. Tôi đành nhồm dậy, nửa nằm nửa ngồi tựa vào thành giường, ánh đèn ngủ mờ ảo, tôi do dự không biết có nên bật nó sáng hơn không, rồi tìm một cuốn sách đọc. Nếu như ở nhà tôi, tuyệt đối sẽ không phải ngần ngại vì những chuyện như vậy. Nhưng tới lúc này, tôi lại rất do dự. Tôi không muốn Thành biết thật ra tôi không ngủ được. Cũng không biết tại sao tôi lại nghĩ vậy. Thật ra anh biết được cũng có quan hệ gì? Chần chừ mãi, tôi không dám mở đèn, thậm chí còn cố gắng không chế để không phát ra nhiều tiếng động. Khi xoay người, trở mình đều rất cẩn thận, đặt đùi đúng vào vị trí thoải mái nhất. Sự căng thẳng đó khiến người ta trĩu nặng, đột nhiên tôi muốn hút một điếu thuốc. Buổi tối ở nhà tôi khi mất ngủ, tôi thường thèm thuốc. Quả thật tôi cũng hơi nghiện thuốc lá. Thường ngày hút không nhiều, chừng bốn, năm điếu một ngày. Không biết có nên tìm Thành hỏi thuốc lá không? Tôi ngại đánh thức anh dậy. Nhưng nếu anh vẫn chưa ngủ, liệu có kinh ngạc muộn như thế này mà tôi còn thèm thuốc lá không. Căn phòng vẫn yên ắng, chỉ có tôi do dự, ngần ngại không biết có nên phá tan sự tĩnh lặng bất an này không.

Cơ lũ tình dục tràn qua đập lý trí

Nhưng rồi tôi vẫn dậy, ra phòng khách. Quả nhiên anh vẫn chưa ngủ, đang hút thuốc, ánh đèn mờ mờ. Tôi vặn to đèn, muốn ra điều mình không có điều gì khuất tất. Thành nhìn tôi ngạc nhiên, hỏi tại sao chưa ngủ. Tôi không biết trả lời ra sao, đáp, mất ngủ, muốn hút thuốc. Anh nhồm dậy đưa thuốc lá cho tôi, tới trước mặt tôi, ánh mắt hơi khác lạ, cứ đăm đăm nhìn, ăm ắp vô cùng. Tôi lóng ngóng châm thuốc, không dám nhìn anh. Anh kéo tay tôi, kêu ngồi xuống với anh một lúc, giọng hơi run rẩy. Tôi chối, giọng cũng run rẩy không kém, tìm bắt đầu đập loạn xạ. Rồi cả hai đều im lặng. Cơ thể tôi cứ ỳ ra trước cửa phòng khách. Trong phòng tĩnh tới mức không thể thở nổi. Tôi cảm thấy như sắp xảy ra chuyện gì. Tôi sợ, định bỏ đi lòng hoảng hốt. Nhưng vừa quay đi, Thành đột nhiên đi tới, từ phía sau ôm chặt eo tôi. Rốt cục thì sự tĩnh mịch đã bị phá vỡ.

Trước mắt tôi là một màn nhảy nhót không biết phải làm thế nào. Cơ thể tôi dần mất tự chủ. Anh ôm chặt eo, ra sức kéo tôi quay lại, đăm đăm nhìn, mãnh liệt tới mức tôi thấy sắp tắt thở. Rồi anh kề sát mặt. Tôi ngửi thấy mùi đàn ông trên người anh. Anh nâng mặt tôi, chạm vào môi tôi. Tôi mất thăng bằng. Tình dục như cơn lũ, trào qua đập, phủ kín khắp cơ thể. Đùi tôi tê dại, rồi bắt đầu mềm nhũn. Tôi ngã vật vào lòng anh, điên cuồng đáp lại cái lưỡi ẩm ướt của anh. Tôi quán chặt hai tay lên cổ anh, sợ buông tay sẽ không thể bắt lại được. Tôi biết, từ phút anh bế bổng tôi lên, tôi đã mất hết lý trí, không còn nghĩ gì nữa. Chỉ thấy khắp người nhẹ nhõm, dục cảm ào ạt. Có lẽ Thành cũng bị đè nén lâu, nên ra sức vuốt ve thân hình tôi, sốt ruột cởi tuột chiếc váy ngủ mỏng manh, thuần thục cởi chiếc áo lót của tôi. Rồi như một đứa trẻ hư, anh ra sức hít hà bầu ngực tôi.

Rồi anh bế tôi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt xuống giường. Chiếc giường không còn cô đơn nữa, đã trở thành chiếc giường của hai chúng tôi. Thành ôm chặt thân hình nhỏ nhắn của tôi, điên cuồng âu yếm từng bộ phận. Rồi chúng tôi hoan hỉ làm tình.

Dứt cơn xúc động, chúng tôi mệt mỏi ôm lấy nhau. Căn phòng trở lại yên tĩnh như cũ. Tuy trong bóng đêm không thể nhìn thấy nhau, nhưng ai nấy cũng đều thấy ngượng ngùng, đều đợi bên kia nói trước. Cuối cùng vẫn là anh nói trước, hỏi tôi thấy thế nào. Một câu hỏi thật ngốc, đương nhiên là tốt rồi. Nhưng tôi nghĩ tới Sa Sa. Chắc hẳn anh cũng nghĩ tới cô ấy. Rồi tôi bắt anh đoán Sa Sa giờ đây đang làm gì. Anh im lặng rất lâu, rồi trở dậy hút thuốc, cũng châm cho tôi một điếu. Chúng tôi ra sức hút, giống như bọn tội phạm vừa gây trọng án. Sau khi hút thuốc, tôi thấy nhẹ nhõm hơn. Tôi đề nghị bằng giá nào cũng không được để Sa Sa biết chuyện ngu ngốc chúng tôi vừa làm. Anh đáp, tất nhiên. Tâm trạng chúng tôi đều trĩu nặng, có lẽ đều ý thức được tội lỗi. Rồi anh an ủi tôi, không sao đâu, cô ấy không biết đâu. Lời nói của anh khiến tôi nhẹ nhõm được phần nào. Đúng thế, không ai nói ra, nào biết được. Sa Sa sẽ không biết. Thực ra chỉ cần Sa Sa không biết mọi chuyện vừa xảy ra, cũng đâu có làm sao. Tôi ra sức an ủi mình. Tuy thế vẫn thấy bất an. Rồi Thành lại bắt đầu ôm và vuốt ve tôi, dường như

anh vẫn chưa đủ. Anh tiếp tục âu yếm cơ thể tôi, hôn hên nói đã đè nén quá lâu. Tôi nghĩ cũng đúng, Sa Sa đi đã hơn một tháng. Típ đàn ông như Thành cũng không tìm phụ nữ ở bên ngoài, chẳng trách chỉ biết kìm chế. Rồi chúng tôi lại lao vào nhau. Đêm đó thật điên cuồng, một người đàn ông có vợ đi xa, một người đàn bà rất lâu không chung đụng, có điên cuồng cũng là điều dễ hiểu. Đêm đó chúng tôi làm tới bốn lần, nhiều tới mức đến chúng tôi cũng phát hoảng. Mãi tới khi cả hai đều kiệt sức mới lăn ra ngủ.

Không biết ngủ tới mấy giờ, điện thoại đột nhiên réo vang. Tôi gọi Thành dậy. Chắc Sa Sa gọi về. Lúc đó tôi rất hoảng, cứ như nhìn thấy cô ấy nhìn tôi trách móc. Thậm chí tôi còn cố không thờ, sợ cô ấy nghe thấy âm thanh của tôi. Nhưng Thành quả là người đàn ông từng trải, giọng anh không chút hoảng hốt. Nói chưa được bao lâu đã gác máy. Tôi thấy sắc mặt anh cũng hơi căng thẳng. Anh nói với tôi bằng giọng hơi run rẩy rằng Sa Sa sắp về Bắc Kinh để mở triển lãm cá nhân. Tôi hốt hoảng mặc quần áo mặc dù nhìn đồng hồ mới năm giờ. Nhưng tôi không muốn ở lại nữa. Tôi sợ Thành an ủi tôi không sao, ngủ thêm chút nữa. Tôi phát hiện thấy anh vừa ngủ dậy đáng rất xấu, đầu tóc rối bời, mặt hơi sưng. Tôi không muốn nhìn anh nữa, chỉ vừa nhìn ánh mắt anh đã nghĩ tới cảnh làm tình điên rồ tới qua. Thành cũng vậy, anh nhìn tôi cũng có phần hốt hoảng. Tôi biết cả hai đều ngượng ngập.

Rồi tôi vẫn nằm thêm một lúc vì quả thật còn sớm quá. Phải ba bốn tiếng nữa mới đến giờ đi làm. Tôi không biết đi đâu, có về nhà cũng không biết có thể làm gì. Nhưng thực tình tôi rất chán ở lại căn phòng này, cứ cảm thấy khó chịu. Chúng tôi nằm xoay lưng với nhau. Thành không đụng chạm tới tôi nữa. Như vậy càng tốt, mặc dầu tôi hơi tức. Chúng tôi vẫn trò chuyện. Tôi lo lắng hỏi nếu Sa Sa biết được sẽ ra sao. Thành khẳng định không thể biết được. Tôi lại hỏi, ngộ nhờ thì sao. Anh im lặng. Tôi hỏi như vậy liệu Sa Sa có đòi ly dị không, rồi trong đầu tôi lại bắt đầu xuất hiện hàng loạt tình huống có thể xảy ra sau khi Sa Sa biết chuyện. Tôi nghĩ tới việc cô ấy sẽ chửi mắng tôi, còn nghĩ tới cảnh cô ấy đòi ly dị Thành, mặc anh với khuôn mặt đau thương. Tôi càng nghĩ càng sợ, rồi òa lên khóc, vừa ân hận, vừa tự trách mình. Thành an ủi tôi, cứ

cổ nói không bị phát hiện đâu, chỉ cần từ nay về sau chúng ta không để chuyện này xảy ra nữa. Tôi tức giận nói, ai còn muốn xảy ra tiếp cơ chứ. Anh đáp chắc chắn anh cũng không muốn. Những việc thế này khiến anh cũng bất an. Tôi giận mình, chắc chắn tôi cũng không muốn xảy ra điều gì với anh ấy. Chuyện xảy ra thật ghê tởm. Anh an ủi không có gì ghê tởm cả, chỉ có điều khiến chúng ta cảm thấy có lỗi thôi. Tôi tự thề với mình rằng dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể xảy ra lần thứ hai với anh. Dư vị đó quả thật không dễ chịu.

Kể xong, Vu Tuệ châm một điếu thuốc. Xem ra tâm trạng vẫn rất nặng nề. Tôi hỏi cô sau một đêm, liệu có đem lòng yêu Thành không. Cô cười, nói mình không ngốc. Cô nói không hề có cảm giác gì với anh. Làm nên chuyện hôm đó vì đã uống nhiều rượu, và lại hai người đơn độc cùng một phòng. Cô nói khi ở cạnh những người đàn ông khác, cô tuyệt đối không uống nhiều đến thế, và cũng không đồng ý ở lại nhà ai qua đêm. Chỉ vì quan hệ giữa họ quá thân thiết, đã vứt bỏ hết mọi điều phòng ngự, và lại Thành hôm đó trông rất đau khổ, đáng thương. Nhưng cô nói, từ nay về sau không bao giờ nhân ái như thế nữa, sẽ không thương cảm những ánh mắt cô đơn của đàn ông nữa. Sau đó cô hỏi có nên gặp Sa Sa hay không, nhất định sẽ thấy ngỡ ngàng. Cô băn khoăn hỏi tới lúc đó nên làm thế nào, Sa Sa gọi điện tới báo ngày kia sẽ tổ chức triển lãm cá nhân, kêu cô nhất định phải tới. Tôi không biết trả lời cô ra sao. Quả thật cũng khiến người ta nhức đầu, chắc chắn không tránh khỏi ngại ngùng. Vu Tuệ cũng nghĩ thế. Cuối cùng cô thở dài, nói thôi cứ thuận theo ý trời đi. Trước khi chia tay, cô hứa nếu câu chuyện có tiến triển sẽ báo lại cho tôi.

Vài ngày sau, quả nhiên Vu Tuệ gọi điện tới, giọng đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Cô kể mọi việc tốt hơn cô tưởng, còn tự hào nói rằng không ngờ mình và Thành đều biết diễn kịch, không hề để Sa Sa phát hiện được điều gì khác thường. Nhưng những việc như vậy quả thật quá mạo hiểm, chắc chắn không thể để nó xảy ra lần nữa.

Tại triển lãm cá nhân của Sa Sa, tôi lại gặp Sa Sa và Thành. Vừa nhìn thấy tôi, Sa Sa đã ôm chặt, líu ríu nói rất nhớ tôi. Thoạt đầu tôi

còn chưa tự nhiên, rất khó không chế cảm xúc, sợ Sa Sa đọc được điều gì từ ánh mắt tôi. Nói năng cũng không tự nhiên như trước, rõ ràng khô khan hơn. Sa Sa hỏi tôi sao thần sắc không tốt. Tôi hốt hoảng trả lời tối qua thức đêm, ngủ không đủ giấc. Rồi Thành cười rất tươi đi tới, anh vừa vui vẻ chào hỏi một đám bạn. Anh đập vào vai tôi, hỏi tình hình tôi dạo này ra sao, sắp gả được cho ai chưa, rồi nhìn tôi. Trong khoảnh khắc chúng tôi nhìn nhau, ánh mắt anh ấy hơi hốt hoảng, nhưng lấy lại bình thường rất nhanh. Tôi cũng nhẹ nhàng hơn, vịn tay bọn họ cùng đi xem các tác phẩm của Sa Sa. Tây Tạng trong các tác phẩm của cô quả thực rất đẹp, đẹp đến nao lòng. Nhân lúc không ai để ý, Thành khẽ hỏi tôi, ngày mai liệu em có còn yêu anh nữa không. Rồi cười rất gian. Tôi thui cho anh một đám, nói nghiêm trang, nếu còn dám hỏi vậy, em sẽ kể hết với Sa Sa. Anh ra giấu xin tha, nét mặt trở lại vui vẻ. Xin cảm tạ trời đất. Quan hệ giữa ba chúng tôi lại vui vẻ như xưa, tự nhiên và thân thiết. Hôm đó tâm trạng của cả ba chúng tôi đều rất vui, còn chụp chung rất nhiều ảnh.

Bước ra khỏi triển lãm, đột nhiên tôi nhớ tới câu ngôn ngữ Đức "Einmal ist Keinmal", có nghĩa là chuyện chỉ xảy ra một lần coi như chưa xảy ra.

Giờ đây tôi đã được giải phóng.

Mê Mẩn Vì Chuyện Tình Một Đêm Trên Mạng

Mã Thanh, 25 tuổi, nhân viên dự án công ty quảng cáo

Một giờ sáng, nhất định Mã Thanh sẽ xuất hiện trên mạng. Mặc một chiếc váy ngủ rộng, tóc buông lơi, một tay kẹp điều thuốc, một tay gõ bàn phím. Dù khi nói những câu tình tứ với bạn chat, nét mặt cô vẫn lạnh lùng. Dù rất mệt nhưng cô vẫn không tài nào ngủ được. Cô nói rất thích hít thở hương đêm.

Có lẽ một đêm nhạt nhẽo đó cứ bình lặng thế trôi qua, mệt tới mức không mở nổi mắt nữa, mới lặn ra giường ngủ. Đa phần cô thường nhận điện thoại của bạn chat gọi tới, để rồi trang điểm kỹ lưỡng, thay quần áo đẹp hơn, yên tĩnh ngồi chờ đợi. Chờ đợi một đêm có thể vui vậy. Mã Thanh nói, đó chính là đêm cô thích.

Tuy ngoại hình không có gì đặc biệt nhưng Mã Thanh rất có phong cách giàu nữ tính. quần áo, trang sức của cô được lựa chọn rất tinh tế không thể chê nổi. Ngôn ngữ, cử chỉ cũng rất duyên dáng. Ngồi trước mặt tôi, cô chậm rãi khuấy tách cà phê bằng một chiếc thìa nhỏ. Từ khi cô bắt đầu kể, tôi như bị hút hồn. Câu chuyện của cô cũng giống như làn khói của tách cà phê, nhẹ nhàng lan tỏa.

Kí ức mối tình đầu ngượng ngập

Tôi là người Tứ Xuyên, sinh trong một gia đình trí thức cao cấp. Trong nhà chỉ có mình tôi con gái. Những nơi có trí thức tập trung thường có một thói quen rất đặc biệt, đó là so sánh con cái của nhau, xem con nhà ai thi đỗ vào đại học, đi du học hoặc thi rớt.. Cũng may tôi là đứa con ngoan, không làm bố mẹ thất vọng. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi thi đỗ khoa Văn một trường đại học nổi tiếng ở Bắc Kinh. Vừa vào trường đã được làm Phó chủ tịch Hội

sinh viên khoa Văn. Nếu không phải vì mối tình đầu bất hạnh, có lẽ tôi vẫn là một đứa con ngoan, một trò giỏi, một cô gái tốt.

Bước sang năm thứ hai, tôi bắt đầu yêu. Anh ấy người Bắc Kinh, tên gọi Tôn Tinh, người rất đẹp. Tôi biết, miêu tả đàn ông không thể dùng từ này, mà phải gọi là "đẹp trai", nhưng tôi luôn bị ấn tượng như vậy. Bây giờ nghĩ lại, chính vì ngoại hình của anh ta, tôi mới mê mẩn nên kết cục bị tan vỡ cũng không phải là chuyện có gì đáng kinh ngạc cả.

Tôi quen Tôn Tinh qua cô bạn cùng phòng Điền Anh. Điền Anh cũng là người Bắc Kinh. Đó là một cô gái nội tâm, dịu dàng. Quan hệ giữa chúng tôi rất tốt, thường tâm sự với nhau. Học kỳ hai năm thứ hai, khu kí túc chúng tôi thường tắt điện sớm nên hai đứa thuê một căn hộ gần trường. Con gái khoa Văn đều lãng mạn, rất thích nửa đêm làm thơ hoặc viết tiểu thuyết. Sau khi ra ngoài sống, chúng tôi thấy rất vui vẻ vì được tự do. Chúng tôi cùng đi học, cùng nấu nướng. Tôi cứ tưởng tình bạn giữa chúng tôi mãi bền vững. Nhưng sự xuất hiện của Tôn Tinh đã thay đổi cuộc sống của chúng tôi, cũng hủy diệt luôn tình bạn thâm thiết đó.

Tôn Tinh và Điền Anh là bạn học thuở cấp ba. Anh ấy học vẽ tại một học viện Mỹ thuật. Chúng tôi dọn ra ngoài chưa được bao lâu, Tôn Tinh thường tới tìm Điền Anh uống rượu, tán chuyện văn chương, nghệ thuật, trò chuyện tới nửa đêm mới chịu về. Lâu dần tôi cũng thành thân quen. Thực ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã yêu anh ấy rồi. Tôi chưa từng gặp một chàng trai nào đẹp như thế, đẹp đến nỗi tim tôi run rẩy. Chúng tôi ở bên nhau rất vui vẻ. Tôi chưa từng ham hố chiếm đoạt tình yêu của anh, mặc dù Điền Anh ra sức thề thốt Tôn Tinh không phải là người yêu của cô, chỉ là một người bạn thân. Nhưng đối với tôi, Tôn Tinh quá xuất sắc. Tôi không biết người con gái thế nào mới có thể xứng với anh ấy.

Trong một đêm mưa mùa hè đã xảy ra một kỳ tích tình yêu trong đời tôi. Hôm đó, tôi từ lớp học về, không mang theo ô, khắp người ướt như chuột. Tôi chạy như điên về nhà. Lúc đó Điền Anh chưa về vì còn học thêm hai tiết tự chọn. Vừa vào phòng, tôi vội và thay

quần áo. Quần áo ướt dính vào người thật khó chịu, lại dễ bị cảm lạnh. Tôi cởi hết quần áo, chỉ để lại quần áo lót, và ngồi trên thường dùng máy sấy sấy tóc. Đúng lúc đó có tiếng gọi cửa, nghe rõ giọng Tôn Tinh. Lúc đó tôi hoảng hốt, kêu anh đừng vào vội vì tôi đang thay quần áo. Tôn Tinh đứng ngoài cửa đợi. Tôi lập tức khoác lên người chiếc váy ngủ rộng, soi gương, cảm thấy không đến nỗi mất lịch sự, rồi ra mở cửa. Tôn Tinh đứng trước cửa, nhìn tôi cười ha ha, rồi hỏi, “Làm gì mà mặt mũi hoảng hết thế?”. Rồi anh hỏi Điền Anh có nhà không, tôi đáp, đi học rồi, một lúc nữa mới về, và hỏi anh có vào nhà không. Tôn Tinh bước vào. Ngoài trời mưa rất to. Thấy áo anh ướt đầm, tôi sợ anh lạnh, hỏi anh có muốn cởi áo ra hong không. Ngần ngừ một lúc, anh cởi áo, rồi nhìn tôi cười ngượng ngùng. Lúc đó tôi cười thầm, không ngờ anh chàng đẹp trai này lại ngượng cơ đấy. Không biết tại sao, nhìn thấy cơ thể anh, người tôi trào lên niềm hưng phấn chưa từng có. Thân hình anh ấy tuyệt đẹp, nước da rất trắng. Không biết lấy dũng cảm từ đâu, tôi lấy khăn mặt của mình lại gần anh, cẩn thận lau từng giọt mưa trên người anh. Tôi lau rất tỉ mỉ, cảm giác như lau cho chồng mình vậy. Nghĩ tới đó, mặt tôi đỏ bừng. Tôn Tinh cũng không tự nhiên, mấy lần cất tiếng đòi tự làm lấy nhưng tôi không đồng ý. Cảm giác lúc đó thật quái lạ dường như mình có trách nhiệm lau cho anh ấy vậy. Tôn Tinh cũng đỏ mặt. bắt đầu nhìn tôi đắm đắm. Khi tôi lau cổ cho anh, đột nhiên anh ôm tôi vào lòng, hôn tôi nóng bỏng...

Đó là nụ hôn đầu của tôi. Đúng thời khắc đó, tôi như có cảm giác trời đất đảo điên, hầu như không thể tin đó là sự thật. Nhưng đúng là sự thật. Anh thì thào bên tai tôi: "Em đúng là một cô gái thú vị". Tôi sinh trưởng trong một gia đình trí thức truyền thống, suốt ngày được bố mẹ dạy dỗ rằng nam nữ phải có giới hạn. Nhưng tôi hoàn toàn có lý do cho rằng nụ hôn dài đắm đuối đó là bước mở đầu của một tình yêu.

Thế là, cứ cuối tuần, Tôn Tinh đều tới thăm chúng tôi Ba chúng tôi cùng nấu cơm, ương bia. Lúc sắp về, anh ấy nắm trộm tay tôi. Không hiểu tại sao, tôi không hề kể cho Điền Anh về chuyện giữa tôi và Tôn Tinh.

Chúng tôi thường không giấu nhau điều gì, nhưng tôi không hề hề rằng. Có lẽ do tâm lý còn ngây thơ, ngượng ngập khi kể chuyện yêu đương. Nhưng thực ra quan hệ giữa tôi và Tôn Tinh cũng chỉ như vậy. Sau lần đó, chúng tôi không hề tiếp chuyện ấy nữa. Tôi không hề nghĩ tới và anh ấy cũng không yêu cầu. Đôi khi tôi gọi điện hẹn anh đi xem phim, ăn cơm, nhưng anh luôn lấy lý do bận bài vở để từ chối. Để rồi cứ cuối tuần nào cũng tới nhà chúng tôi. Cứ như vậy tôi cho rằng mình bắt đầu yêu rồi, rằng mình là cô gái hạnh phúc nhất thế gian. Vì trong mắt tôi, Tôn Tinh luôn là một chàng trai xuất sắc đến vậy. Nhưng cảm giác đó chỉ duy trì được chưa đầy hai tháng đã vỡ tung.

Một tối, trời cũng mưa to. Tôi đi về nhà, không hiểu tại sao không mở được cửa, chắc bị khoá trong. Tôi đứng bên ngoài gọi Diên Anh. Đèn phòng bật sáng, cũng không có tiếng động. Đột nhiên tôi linh cảm có điều gì đấy nhưng không đủ dũng cảm đi chứng minh. Đúng lúc định bỏ đi thì cửa mở, Tôn Tinh đi ra. Tôi lặng đi rất lâu rồi phát điên lên quay người bỏ chạy trong màn mưa mê mẩn. . . Rồi cả hai bọn họ cũng tìm ra tôi. Tôn Tinh trách tôi bằng giọng anh vẫn quen dùng: "Thôi đi, đừng trẻ con nữa!". Té ra anh coi tôi như đứa trẻ không hiểu sự đời. Rồi Diên Anh giải thích rằng họ đã quar hệ tình dục với nhau từ cấp ba. Chỉ sau khi cô ấy có bạn trai, họ mới chia tay. Cô ấy ra sức giải thích tho tôi hiểu rằng họ vẫn chỉ là bạn bè, tuy thường xuyên có chuyện ấy với nhau. Nhưng đối với tôi những việc như vậy thật khó hiểu, và cũng khó chấp nhận. Tôi lạnh lùng cười, nói, "Các người thật tân tiến, còn có thể làm được những chuyện đó". Họ im lặng nhìn tôi như nhìn một đứa con nít, cứ như những việc làm của họ là rất bình thường. Tối đó tôi dọn đồ quay lại trường, đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ với Diên Anh và Tôn Tinh.

Kể xong một tình đầu. Mã Thanh cười đau khổ. Cô hỏi có phải mối tình đầu của cô thật ngốc không. Cô nói quả thực hồi đó cô không hề biết gì cả. Kinh nghiệm tình yêu đầu đời đó đã tạo nên vết thương cho cô không chỉ trong lĩnh vực tình cảm, mà còn làm tổn thương cả lòng tự tin và tôn trọng của cô. Trên đường đời, bố mẹ cô luôn đòi hỏi cô chỉ được thắng, không được thua và cô đều làm

được. Nhưng trong chuyện tình cảm, cô lại thua thảm hại. Từ đó, cô thấy mình là một phụ nữ thất bại. Cũng chính vì vậy, cô quyết định làm hai việc: một là phải đối với mình tốt hơn, phải sống một cuộc sống nhẹ nhõm, thoải mái. Hai là cần phải huấn luyện mình thành một phụ nữ có sức quyến rũ thực sự. Nhưng trong suốt thời gian đại học, cô không hề yêu ai nữa.

Mê lên mạng tâm tình

Có lẽ những người bị tổn thương vì tình sẽ giống như cuộn dây thừng bị răn nhẵn mười năm. Sau khi xóa tan được dư vị của mối tình đầu, tôi không dám yêu nữa. Tôi mất niềm tin nghiêm trọng vào đàn ông. Đối với tôi, rất hiếm người đàn ông đáng được yêu bởi vì họ quá vô tình.

Sau khi tốt nghiệp, tôi làm việc cho một công ty quảng cáo khá mạnh. Công việc của tôi là lập dự án. Thật ra làm nghề này rất cực khổ, áp lực cực kỳ lớn. Ban ngày bận như điên, tối đến lại một mình quay về căn phòng thuê. Giá thuê nhà ở Bắc Kinh quá đắt, thu nhập của tôi chỉ đủ thuê một căn hộ nhỏ một phòng trong nhà rất đơn giản, một cái giường, một cái ghế sa lông. Sau đó tôi chỉ mua thêm chiếc máy tính. Sau khi về nhà, tôi thường không có gì làm, những lúc nhàn rỗi đều lên mạng chat.

Thời gian đầu, tôi lên mạng chat đơn thuần chỉ để giết thời gian. Có thể nói đủ thứ trên đời, đến khi mệt rồi thì nói lời tạm biệt, đi ngủ. Mạng tự do như vậy, không bó hẹp và đầy hạn chế như trong cuộc sống thực. Nhưng "lăn lộn" trên mạng đã lâu, tôi phát hiện thấy đàn ông rảnh rỗi trên mạng chiếm hơn nửa. Trong phòng chat, câu đầu tiên của họ luôn là "Có muốn một đêm không?". Rất tự nhiên, tôi cương quyết từ chối, thấy nực cười, và cũng đáng sợ. Vì cả hai đều không quen biết, chỉ vì cô đơn hoặc xúc động mà quan hệ tình dục thật là chuyện không thể tin nổi và cũng rất không an toàn. Tôi đọc trên báo thấy vô số các vụ án liên quan mạng. Phần lớn đều là sau khi hẹn gặp nhau, bạn chat nam cưỡng hiếp hoặc cướp tài sản của bạn chat nữ. Mỗi lần đọc được những tin này, tôi đều rất sợ hãi thường cảnh báo với mình rằng, lên mạng chỉ nhằm thoải mái, thu giãn mà thôi. Tuyệt đối không được xảy ra "chuyện tình một đêm"

với các bạn chat. Vì vậy tôi không chịu gặp mặt, thậm chí cũng rất ít gọi điện thoại với các bạn chat. Tôi cho rằng đó là ý thức tự bảo vệ mà các cô gái cần phải có.

Nhưng rồi mạng vẫn dần dần hấp dẫn tôi. Đầu tiên, cuộc sống của tôi trở nên dựa dẫm vào nó. Lúc đi làm, tôi thường lên mạng tìm tài liệu, có lúc cũng chat nhưng rất ít vì sợ ông chủ bắt gặp. Hết giờ làm tôi vẫn phải lên mạng vài tiếng, chủ yếu để chat. Như vậy cuộc sống của tôi trong một ngày có gần mười tiếng đồng hồ đắm mình trong mạng. Nhưng loại côn trùng bám mạng như tôi đã thâm gì, một đồng nghiệp còn kể với tôi rằng một ngày cô phải lên mạng tới mười hai, mười ba tiếng, và phần lớn thời gian cũng chỉ để chat.

Cuộc sống cứ tiếp diễn như thế, tôi ngày càng y lại vào mạng. Một ngày không được lên mạng, người cứ bồn thần không yên. Mặt khác, lên mạng tâm sự đã thật sự thay đổi cuộc sống của tôi, thậm chí cả tính cách tôi. Được trò chuyện cùng bạn bè khắp năm châu, tôi thấy cuộc sống của mình ngày càng thú vị. Đầu tiên, được biết rất nhiều câu chuyện thú vị, cũng hiểu sâu hơn về cuộc sống của một số người. Nếu không có mạng, chắc hẳn tôi sẽ hiếm có cơ hội hiểu được cuộc sống thực của một cô ca ve. Nhưng trên mạng, tôi làm quen được một cô và cô ấy đã kể rất chân thành về những kinh nghiệm mà cô đã trải qua. Tôi thấy cuộc sống như vậy quả thực bi thảm quá. Quan trọng hơn là Internet cung cấp cho tôi một nơi trút bầu tâm sự. Từ sau mối tình đầu, tôi không còn tin đàn ông nữa, và cũng mất luôn niềm tin vào tình yêu trong cuộc sống thực. Nhưng tôi không cự tuyệt việc tán tỉnh với đàn ông trên mạng. Tôi là một phụ nữ, cũng có những nhu cầu sinh lý bình thường. Thật ra rất nhiều đêm tôi thấy rất cô độc, một sự cô độc hoàn toàn, rất muốn tìm một người đàn ông để ôm. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ mà thôi. Tôi biết mình không dám yêu nữa. Vì thế lúc cô đơn những lời tán tỉnh giả tạo của cánh đàn ông trên mạng cũng đủ thoả mãn tôi một phần nào, bù đắp sự trống rỗng trong tâm hồn tôi. Tôi rất thích chat tâm sự, thậm chí có thể đạt tới mức nghiện chat. Có lúc còn nói chuyện suốt đêm không ngủ, tới mức hôm sau đi làm không có tinh thần tập trung công việc. Không thể ngờ rằng có một ngày tôi cũng gặp phải “chuyện tình một đêm”, để rồi từ đó lại thích nó.

Mạng khiến tôi trở nên dâm loạn

Người bạn tình đầu tiên của tôi qua mạng là một chàng trai có tên là Thiên Thiên. Lần đầu tiên nói chuyện với tôi, anh ấy đã gửi một tấm hình. Kết bạn trên mạng hiếm khi gặp được người thẳng thắn như anh ấy. Thường thì phải nói chuyện rất lâu mới chịu gửi ảnh cho nhau xem. Thiên Thiên khác hẳn. Anh ấy là một người đàn ông thẳng thắn. Anh kể đã lăn lộn trên mạng nhiều năm, đã gặp rất nhiều bạn chất, nhưng đa phần là "khủng long", tức là các cô gái có ngoại hình rất xấu. Mạng và cảm giác thực luôn khác nhau rất xa. Vì thế anh thường phải xem hình trước rồi mới quyết định có nên kết bạn với cô ta trên mạng hay không. Vì thế tôi và anh chưa kịp nói gì, anh đã gửi ngay một tấm hình. Hình như anh rất tự tin vào chính mình, nếu không đã chẳng làm vậy. Nhưng tôi thấy trông anh rất bình thường, đeo kính cận, nom nhỏ nhẽ, không đẹp trai, nhưng cũng không đến nỗi xấu. Hình của anh ấy không hấp dẫn tôi, nhưng tính cách bộc trực của anh cũng thu hút tôi được phần nào. Nói thật, tôi rất thích cung cách đó, vì sau khi nhìn thấy hình của đối phương, tôi an tâm hơn. Tuy hình và người thật nhiều khi khác nhau, nhưng ít nhất tôi cũng có được một cái nhìn tổng quát đơn giản về anh.

Tôi rất tự tin về ngoại hình của mình nên cũng gửi cho anh một tấm hình. Đó là tấm tôi hài lòng nhất, chụp vào mùa hè, mặc chiếc váy màu đỏ, cười rạng rỡ. Sau khi gửi hình, Thiên Thiên lập tức đáp lại rất nhiệt tình. Anh là người hóm hỉnh, chữ nghĩa cũng không tệ. Khi những dòng chữ của anh hiện ra trước mắt tôi, tôi luôn không nhịn nổi cười. Anh quả là một gã rất biết lấy lòng phụ nữ. Lần đầu tiên trò chuyện cực kỳ sảng khoái. Đây là điều tôi hiếm có vì khi lên mạng tôi thường bị động, không tự nguyện nói nhiều, và lại cũng không có mấy đề tài khiến tôi hứng thú. Thiên Thiên lại khác hẳn, đừng tới đề tài nào cũng nói được đều không làm tôi thất vọng. Anh như một kẻ bác học thông hiểu cả thiên văn, địa lý vậy. Hồi đầu tôi hỏi anh làm nghề gì, anh chỉ cười không đáp. Sau đó mới tiết lộ anh là tiến sĩ của một trường đại học danh tiếng học Bắc Kinh, chuyên ngành Văn học. Tôi nói chả trách. Anh cũng không

khien tôn. Sau khi thân thiết hơn, anh kể đám con gái trên mạng rất thích nói chuyện với anh. Anh từng gặp mặt không ít bạn chat, thậm chí còn có quan hệ ấm cúng với một số cô xuất sắc Sự thẳng thắn của anh khiến tôi kinh ngạc, nhưng lúc đó tôi vẫn chưa hiểu mối quan hệ ấm cúng mà anh ám chỉ là gì. Thế là anh kể, phần lớn là "chuyện tình một đêm". Lúc đó quả thực tôi không thể chấp nhận "chuyện tình một đêm", cảm thấy những người đàn ông làm chuyện này chắc chắn đều là lũ xấu xa. Rồi tôi xin lỗi anh, nói lời tạm biệt. Không biết rằng "ghét của nào, trời trao của nấy".

Mấy ngày sau, tôi vẫn chat với anh. Không rõ đó là cảm giác gì, nhưng tôi có nhung nhớ người đàn ông đó dù biết rằng cái anh cần chỉ là cảm giác vui sướng về xác thịt. Thế là tôi ngày càng mê anh đắm đuối hơn, có lẽ vì tò mò, vì cô đơn. Rồi Thiên Thiên biến tôi thành một người đàn bà dâm dăng. Tôi dần dần quen với những từ ngữ trần trụi mà anh gửi tới. Chúng đều là những đoạn miêu tả kinh nghiệm tình dục của anh trước nay. Dường như anh không chút ngại ngùng. Không chỉ dừng lại ở đó, anh còn khiêu khích tôi, đề nghị tôi kể kinh nghiệm tình dục của mình. Thoạt đầu tôi lờ đi nhưng sau đó mất tự chủ, cũng kể ra, có điều lời lẽ không được táo bạo như anh.

Từ lúc thường trò chuyện với Thiên Thiên về tình dục, tôi nhận thấy khát khao tình dục của mình ngày càng sâu đậm. Từ lúc chưa hề có cảm giác, luôn lạnh nhạt về chuyện tình dục tới chỗ ngày càng thích nói về chuyện này. Không chỉ riêng với Thiên Thiên, sau đó, tôi còn nói chuyện với nhiều bạn chat nam trên mạng về tình dục. Quả thật, phần lớn đàn ông trên mạng lúc đêm khuya đều thích nói về tình dục, đều đầy ắp khát khao tình dục như Thiên Thiên.

Cứ như vậy, tôi dần dần quen thuộc sự thay đổi của mình. Trong cuộc sống hàng ngày, tôi vẫn vậy, bận rộn, cô đơn. Nhưng khi vừa về nhà, vừa lên mạng, tôi đã trở thành một dâm phụ hoàn toàn. Nickname của tôi cũng được đổi cho gợi cảm hơn, hấp dẫn hơn, rất kích thích đàn ông. Những kinh nghiệm trên mạng đã biến đổi tôi. Đầu óc tôi nhét đầy những câu chuyện tình ái. Đàn ông có thú khoe

khoang về kinh nghiệm tình dục của mình. Trên mạng, tôi được nghe rất nhiều câu chuyện cổ quái, không thể tin nổi. Tôi định sau này đem chúng viết thành một cuốn tiểu thuyết, nhất định sẽ bán chạy. Những câu chuyện tôi kể đều là hư cấu, đều là chuyện của người khác. Về mặt tình dục, tôi quá thiếu hụt. Sau một thời gian dài như vậy, tôi thấy mình ngả nghiêng, thay đổi hẳn, không chỉ thích nói về tình dục, mà còn có khát vọng sinh hoạt tình dục với những người đàn ông lạ.

Từ chat room tới lên giường

Rồi Thiên Thiên hẹn tôi gặp mặt. Tôi nhận lời không chút do dự, như đã chuẩn bị sẵn việc tiếp nhận sự thay đổi trong cuộc đời. Quả thật, tôi mệt mỏi với những ngày tháng hoang tàn trước đây. Tôi muốn thật rạng rỡ, thật thả lỏng, muốn khát vọng của mình hoàn toàn được thỏa mãn.

Nhưng từ mạng tới hiện thực, tôi vẫn lo lắng không nguôi vì các vụ án quen nhau trên mạng. Vì vậy tôi chọn địa điểm gặp Thiên Thiên ở cổng phía Tây trường anh. Tôi muốn xem cảm giác đối với anh ra sao, rồi mới quyết định có nên đẩy quan hệ tiến thêm bước nữa.

Hôm đó tôi mặc một chiếc váy đầm có thắt lưng màu xanh da trời, lúc thường nhật rất ít mặc, và trang điểm nhẹ. Lúc sắp đi, tôi cẩn thận ngắm mình trong gương. Hình như thay vào đó là một con người khác. Cô gái yêu kiều trong gương là mình đó sao? Lòng tôi hân hoan. Té ra mình có thể trở thành một phụ nữ gợi cảm đến vậy. Vai diễn này hoàn toàn lạ lẫm đối với tôi nhưng tôi bắt đầu thích nó, rất tự nhiên, rất dễ chịu. Đường như tôi vẫn sinh ra đã có một khát khao buông lơi mình, chỉ có điều trước đây chưa phát hiện ra mà thôi. Đó là do mạng đem đến cho tôi thêm nhiều kiến thức chân thực về bản thân. Tôi khát khao buông lỏng. Không biết những phụ nữ khác có vậy không. Tôi mong mỗi ngày gặp gỡ Thiên Thiên, thậm chí đoán có thể sẽ xảy ra điều gì đó với anh.

Lúc Thiên Thiên xuất hiện, người tôi lập tức căng thẳng. Mặc dầu nhìn hình anh rất nhiều lần, nhưng anh bằng xương bằng thịt vẫn

đem lại cho tôi cảm giác mới mẻ. Thân hình cao cao, rất phong độ, cũng rất có dáng trí thức, nom càng quyến rũ hơn trong hình. Anh cười tiến lại gần tôi, nụ cười ấm áp, phảng phất như đã xác định tôi chính là bạn tình của anh. Đối với anh, tôi không hề thấy lạ lẫm. Anh rất dạn, vừa gặp đã ôm tôi ngay, và cười trêu, không ngờ tôi dám tới ngay hò hẹn. Tôi cười, giả bộ cứng cỏi nói không hề sợ anh. Rồi anh chìm đắm ngắm nghía thân hình tôi, khen tôi đẹp hơn trong hình. Đã rất lâu rồi không ai khen tôi như vậy. Tôi cũng đã quên mất lần cuối hò hẹn với người khác giới là khi nào. Anh kéo tay tôi đi vào trường đại học Bắc Kinh. Trường rất đẹp, còn tuyệt diệu hơn tôi tưởng tượng. Trong khung cảnh như vậy, tâm trạng tôi vui vẻ hẳn. Tôi cũng cầm tay anh đi dạo quanh trường. Những lúc không có người bên cạnh còn dựa vào ngực anh. Cảm thấy mình thực sự biến thành một người khác.

Dường như Thiên Thiên cũng không vội vã chiếm đoạt tôi. Chắc hẳn anh là người từng trải, rất hiểu cách tạo hưng phấn và tâm tư lãng mạn cho phụ nữ. Sau khi đi một vòng quanh trường, anh kéo tôi tới thư viện trong trường xem phim. Tôi quên mất hôm đó chiếu phim gì, có lẽ do sốt ruột quá. Phim vừa chiếu, nụ hôn của anh đã khiến toàn bộ sự chú ý của tôi chuyển hết sang người anh. Đó là nụ hôn rất ngọt ngào, tinh tế, nó làm cho cơ thể hoàn toàn mất tự chủ, mặc cho đôi tay anh thám hiểm khắp người tôi. Tôi không kịp hỏi sao lại như vậy, sao lại có thể cho phép một người đàn ông vừa gặp gỡ chưa đầy hai tiếng đồng hồ sờ soạng người mình. Lúc đó tôi cuống quá, muốn cự tuyệt nhưng bất lực. Cơ thể tôi gào lên đòi hỏi, dục vọng rất mãnh liệt.

Không đợi chiếu hết phim, Thiên Thiên đã lôi tôi ra khỏi rạp. Anh nói muốn lập tức được ngắm thân hình tôi. Tôi không từ chối, quả thật lúc đó tôi quá mê mẩn niềm vui sướng buông lỏng mình. Tôi tự an ủi, cứ chơi một lần đi, mình giữ gìn lâu quá rồi. Hãy tốt với mình hơn. Đúng vậy, đến giờ tôi vẫn cho rằng buông thả là một cách đối đãi có lợi cho cơ thể mình. Tôi không có bạn trai, đơn độc một mình trong thành phố lớn này. Tại sao phải ép xác sống một cuộc sống khô khan? Đem lại cho mình một chút rục rờ và vui sướng liệu có quá đáng không? Trước nay tôi chưa hề nghĩ tới

nhưng giờ đây tôi rất chú ý tới những vấn đề này. Có lẽ đó là do mạng khiến tôi thay đổi.

Sau đó, rất tự nhiên, tôi và Thiên Thiên làm chuyện kia. Sau khi rời khỏi rạp, anh đưa tôi tới một nhà nghỉ gần trường. Điều kiện ở đó không tốt, rất cũ. Tôi hỏi tại sao không tìm một khách sạn nào tốt hơn, tôi có thể trả tiền. Thiên Thiên có vẻ không vui, anh nói không có tiền nhưng đã quen với việc tự trả cho những thú vui của mình. Nghe anh nói, tôi hơi kinh ngạc. Đúng vậy, tự trả cho những thú vui của mình, thật là một chuyện không thể đơn giản hơn. Tôi rất thích tính cách thẳng thắn đó của anh. Thật ra, những việc thế này cũng không đến nỗi nghiêm trọng như mọi người thường nói. Đúng là chỉ vì vui sướng mà thôi.

Hôm đó chúng tôi không ở lại đêm. Xong việc, chúng tôi đi uống ở một quán bar nhỏ. Sau khi gần gũi nhau về thể xác, tôi càng thấy thân thiết với anh hơn. Dường như nhận ra những thay đổi tâm trạng của tôi, Thiên Thiên nghiêm khắc hỏi có phải đã yêu anh rồi không. Nếu chưa yêu là tốt nhất. Anh nói đó chỉ là “chuyện tình một đêm”, buông thả chỉ vì sung sướng, nên tuyệt đối không được biến mối quan hệ nhẹ nhõm này thành phức tạp. Tôi cười, nghe anh lên lớp. Đàn ông luôn tự tìm đường giải thoát cho mình. Nhưng tâm trạng tôi lúc đó cũng rất thoải mái, không hề nghĩ tới việc bắt anh gánh trách nhiệm gì. Rồi chúng tôi uống rất nhiều. Thiên Thiên kể rất nhiều chuyện. Anh nói vài tháng nữa sẽ kết hôn. Vợ chưa cưới ở quê nhà, là bạn học cũ từ cấp hai. Họ yêu nhau đã lâu. Anh nói tuy quan hệ giữa họ rất tốt nhưng anh vẫn sợ hôn nhân và hy vọng trước khi kết hôn sẽ được ném trải thêm nhiều người đàn bà khác. Kết hôn xong nhất định sẽ an tâm làm một người chồng mẫu mực. Rồi anh hỏi về cuộc sống của tôi. Tôi không trả lời thật mấy vì không muốn ai tìm hiểu tôi. Mỗi người đều tiếp tục cuộc sống của mình, có nói nhiều với một người lạ cũng phỏng được ích gì? Lúc trò chuyện với anh, tôi mới nhận thấy thực ra anh chỉ là một người xa lạ. Mặc dù vừa ân ái với nhau nhưng anh vẫn là anh, chỉ là một người lạ không thể dừng lại được bao lâu trong cuộc sống của tôi. Rồi chúng tôi chào nhau ra về. Thiên Thiên muốn tiễn, nhưng tôi từ chối. Tôi muốn về nhà sớm, ngủ một giấc.

Thật kỳ lạ, tôi không hề thấy khó chịu từ sau buổi tối đó Cảm giác thật vui sướng, không hề thấy tội lỗi. Từ đó về sau, tôi đã quen việc phân tách rõ rệt giữa tình cảm và tình dục. Tình dục là tình dục, có thể không liên quan gì tới tình cảm. Tôi biết rất nhiều phụ nữ tuyên bố rằng không thể lên giường với một người đàn ông mà họ không có tình cảm, nhưng tôi lại khác. Có lẽ tính nết tôi hơi lập dị, rất dễ từ cực đoan này tới cực đoan khác Có thể nói, trước nay tôi vẫn còn trong sáng, còn xa lạ chuyện tình dục. Nhưng tôi giờ đây rất buông thả tới hết mình. Duy nhất chỉ là yêu cầu đối phương có thể khiến tôi nảy sinh cảm xúc hưng phấn. Ngoài ra, tôi không cự tuyệt việc gặp mặt bạn chat, cũng không từ chối chuyện tình một đêm. Nhưng cuộc sống của tôi không vì vậy mà thay đổi về chất. Tôi vẫn là tôi như trước kia, không vì buông thả mà trở nên trụy lạc. Tôi không trang điểm đậm, không mặc quần áo hở hang, không hút thuốc không uống rượu mạnh. Nghe nói phụ nữ sau khi buông thả ít nhiều cũng trụy lạc, nhưng tôi thì không. Ngoài cái thú gặp gỡ một số đàn ông lạ trong đêm, cuộc sống tôi không có hằn tích gì xấu. Tôi vẫn là một người tích cực, vẫn tràn đầy khát vọng vào cuộc sống, thậm chí còn tích cực hơn, đầy sức sống hơn so với trước. Từ khi có kinh nghiệm sống thả mình, tôi càng trân trọng tính mạng hơn, vì thấy rằng trong cuộc sống còn có rất nhiều niềm vui đang chờ đợi tôi. Dù cho đó chỉ là một người đàn ông xa lạ, một đêm lạ mà thôi.

Sau đó, tôi lại thử gặp một số bạn chat khác. Họ cũng không đến nổi tệ so với tôi tưởng tượng, thậm chí có vài người rất đẹp trai. Họ không gây đau khổ cho tôi. Phần lớn là vui sướng, tuy ngắn ngủi nhưng vẫn đủ an ủi tâm tư cô độc của tôi.

Mã Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi cẩn thận ngắm lại cô. Đúng là một phụ nữ bình thường, không dễ phân biệt trong đám đông. Nhưng trong số những phụ nữ mà tôi từng phỏng vấn, cô vẫn được xếp vào một dạng vì sự lạnh lẽo và bình tĩnh. Cô rất giỏi gói ghém tâm trạng, sau mỗi cuộc chơi vẫn có thể quay về con người thực quen thuộc. Điều này rất khó và đáng quý. Nhưng tôi vẫn còn đôi chút ngờ vực. Mạng quả thực đã thay đổi nghiêm trọng một số phụ nữ như vậy sao? Tôi tin những phụ nữ như Mã Thanh còn rất nhiều, vì ngày nay có rất nhiều phụ nữ đắm mình chat trên mạng. Luôn có

người vì không khống chế nổi đã nảy sinh quan hệ với bạn chat. Mã Thanh đáp đó là điều chắc chắn. Lên mạng chat khiến người ta có thể nghiện. Cô thừa nhận cũng nghiện chat quá nặng. Tuy có lúc cũng thấy thật vô nghĩa là ép mình không lên mạng, không gặp bạn chat. Nhưng chỉ được vài ngày đã thấy cuộc sống thiếu hụt rất nhiều. Thế là lại lên mạng lại tiếp tục gặp bạn chat, lại thấy tình trạng mình tốt hẳn lên. Cô nói, nghiện internet giống hết nghiện ma túy, có lúc rất muốn cai nhưng không thể làm nổi.

“Trời rạn, ai đi đường này, anh hỏi tôi có buồn không ư? Luôn thấy hụt hẫng nhưng không nặng nề lắm. Chỉ luôn cảm thấy nếu lòng có thể mở rộng, thậm chí điên cuồng, cũng là một cách giảm stress hữu hiệu. sau khi trời rạn, chúng ta lại tiếp tục là chính mình” - Mã Thanh kết thúc cuộc trò chuyện như vậy.

Sám Hồi Sau Khi Buông Thả

Hứa Mạn Lệ, 33 tuổi, viên chức một cơ quan nhà nước

Đêm đã khuya, Hứa Mạn Lệ tắt hết đèn trong phòng, im lặng ngồi trên giường. Đầu CD luôn để một ca khúc xưa có tên "Nếu như có thể quay trở lại trước kia". Cô cứ ngồi khô héo như vậy cho tới sáng. Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô sẽ khóc và bấm một số điện thoại nhưng luôn không có ai bắt máy. Thế là lại nghe thấy tiếng thở dài trĩu nặng của cô.

Cứ nhiều năm như vậy trôi đi. Cô vẫn không kìm nén được việc nửa đêm gọi điện thoại cho chồng. Cô rất muốn được nghe lại giọng nói của anh, nói với anh lời xin lỗi.

Trước đây tôi chưa từng gặp Hứa Mạn Lệ. Chúng tôi chỉ quen nhau qua mạng. Những gì biết về cô chỉ thông qua e-mail và chat. Sau khi thân hơn có gọi điện thoại vài lần. Tôi thường hỏi thăm tình hình gần đây của cô, cô trả lời rất ngắn gọn. Cuộc trò chuyện trĩu nặng, đơn điệu, bầu không khí luôn gây áp lực.

Những từ ngữ cô viết trên mạng nghe gần gũi và tinh tế hơn rất nhiều. Có lẽ trốn trong thế giới mạng hư ảo, những người lạ giao lưu với nhau cũng an toàn hơn.

Trong danh sách bạn chat của tôi, cô được coi là một phụ nữ đặc biệt. Nickname của cô là "Người đàn bà cầu xin sự khoan dung" luôn xuất hiện vào lúc đêm khuya. Rất nhiều khi bạn chat của tôi đã không còn một ai, cô mới đột ngột xuất hiện như một con ma trôi. Cô xuất hiện càng nhiều, tôi càng tò mò về cô.

Hồi đầu, chúng tôi chỉ nói chuyện tầm phào. Cô trả lời rất chậm,

chữ viết cũng rất ít, cứ như không có hứng thú vậy. Cô thường dùng các từ "à", "vậy sao" để trả lời các câu hỏi của tôi. Cô đặc biệt không thích tôi hỏi về chuyện tình cảm, chỉ nói rằng đã ly dị. Có lúc, tôi rồi hơi hỏi cô tại sao không tìm kiếm một cuộc hôn nhân mới. Cô cảnh cáo tôi bằng giọng rất nghiêm khắc rằng, đừng nhắc với cô hai từ "hôn nhân". Cô tự nhận mình là một phụ nữ không có tư cách nói đến hai từ này.

Nói chuyện nói cô càng nhiều, càng nhận thấy cô là một phụ nữ không vui vẻ. Sau đó, có lẽ lòng kiên nhẫn và chân thành của tôi đã khiến cô xúc động. Cô tâm tình nhiều hơn, cũng tự nguyện cho tôi tìm hiểu về cô nhiều hơn. Cô còn chủ động kể cho tôi nghe nỗi khổ của cô, về câu chuyện khiến cô không vui. Một "chuyện tình một đêm" ngoài ý muốn đã phá tan gia đình hạnh phúc của cô, gây tổn thương to lớn cho cô và chồng.

Trước khi kể, cô một mực nhận rằng mình là một phụ nữ cực kỳ truyền thống, luôn phản đối chuyện tình một đêm. Nhưng không ngờ sự việc như vậy lại xảy ra với cô. Tới giờ, cô còn luôn tự trách mình và đầy sám hối về hành vi buông thả trong đêm nọ. Cô thường khóc thầm trong đêm vắng, cầu xin ông trời và chồng cô hãy tha thứ cho sai lầm của cô.

Thực ra, sau khi nghe xong, tôi thấy việc trách móc, tự dằn vặt mình của cô là quá nghiêm trọng. Vì có nhiều nhân tố khiến bi kịch này sinh. Việc cô nhất thời không kìm chế được mình, dẫn tới việc quan hệ tình dục với người ta đúng là lỗi của cô nhưng nạn nhân trong chuyện này-chồng cô- cũng cần phải chịu trách nhiệm nhất định.

Những ngày tháng không có chồng ở nhà

Hứa Mạn Ngọc kể cho tôi nghe về gia đình trước đây của cô, giọng không giấu được nhưng nhớ và tiếc nuối. Quả thực, cô đã từng có một gia đình hạnh phúc khiến người đời ngưỡng mộ.

Chồng tôi tên là Vương Hoa. Chúng tôi tốt nghiệp cùng một trường

Anh ấy trên tôi một khóa. Đó là một chàng trai xuất sắc, cao lớn, rất đàn ông. Lúc đó anh làm đội trưởng đội bóng rổ của trường, đồng thời cũng là cán sự học tập của Đoàn trường, thành tích học tập luôn xếp hàng đầu. Anh là đối tượng thầm yêu trộm nhớ của rất nhiều nữ sinh trường tôi.

Không hiểu tại sao lúc đó anh lại mê tôi. Ngoại hình tôi không hẳn là xinh đẹp, tuy cũng rất đoan trang thanh tú, thân hình cũng tạm, thuộc dạng cao to, đầy đặn.

Do chịu giáo dục nghiêm khắc từ nhỏ, tôi rất dịu dàng, hay ngượng, rất ít quan hệ với bạn nam. Anh ấy chủ động tán tỉnh tôi, theo đuổi rất gian khổ. Sau khi tôi nhận lời, bố mẹ tôi lại ra sức phản đối.

Nhưng Vương Hoa là một người đàn ông có dũng khí đặc biệt, cũng rất có tài. Bằng nỗ lực của bản thân, sau khi tốt nghiệp, anh được giữ lại làm việc trong một công ty nước ngoài rất nổi tiếng ở Bắc Kinh, khởi nghiệp từ một nhân viên bán hàng. Sau vài năm nỗ lực phấn đấu, anh đã trở thành giám đốc tiêu thụ của công ty nọ, thu nhập rất cao.

Sau khi tốt nghiệp, tôi làm việc trong một cơ quan nhà nước. Thu nhập hiện giờ cũng rất khả quan. Bố mẹ thấy chúng tôi đều có công việc ổn định, nhất là sau khi tìm hiểu được nhiều hơn và ngưỡng mộ về tác phong sống và tài hoa của anh ấy, đã đồng ý cho chúng tôi lấy nhau.

Đến giờ, tôi còn nhớ rất rõ, cả hai chúng tôi đều xúc động đến rơi nước mắt trong đám cưới. Thế là cuối cùng sau bao nỗ lực, chúng tôi cũng có thể đến được với nhau.

Đáng mừng nữa là chúng tôi đều rất trân trọng cái duyên phận không dễ gì đạt được này. Trong hơn tám năm chung sống, chúng tôi rất hòa thuận. Chồng tôi là người rất biết chăm sóc người khác, quan tâm tới tôi rất tỉ mỉ, không bao giờ để tôi làm việc gia đình. Dù mưa gió bão táp, anh vẫn đưa đón tôi đi làm. Bạn bè và đồng nghiệp của tôi đều rất ngưỡng mộ tôi có được một người chồng tốt

như vậy.

Hứa Mạn Lệ kể cho tôi về gia đình hạnh phúc của cô bằng một giọng xúc động và đầy ắp tình cảm. Cô kể về quá khứ càng nhiều, tôi lại càng nghi ngờ. Một cặp vợ chồng nếu đã yêu nhau như vậy, sao lại có thể có kết cục bi thảm?

Nếu chúng tôi cứ sống hạnh phúc như vậy thật tốt biết bao. Nhưng chuyện trên đời khó đoán trước. Từ sau khi tôi muốn sinh con, giữa chúng tôi nảy sinh nhiều bất đồng.

Tôi cực kỳ thích trẻ con. Khi đi trên đường một mình, nhìn người ta bế trẻ, ôm trẻ, tôi đều tự ngừng bước chân, rất thích tới chọc chúng vuốt ve những khuôn mặt đáng yêu xinh xắn. Và ngưỡng mộ những người sinh ra chúng vô cùng.

Nhưng chỉ cần tôi vừa đề cập tới vấn đề có con, chồng tôi luôn không vui. Lúc vừa lấy nhau, anh kiên quyết không đồng ý có con nói rằng mệt người, mất tự do. Nhưng sau này, tôi và bố mẹ tôi đều gây áp lực cho anh nên dần dần, về tư tưởng, hầu như anh đã có thể chấp nhận việc có con. Nhưng lúc đó công việc còn bộn bề, anh yêu cầu chờ sau khi ổn định sự nghiệp xong sẽ tính tiếp.

Tôi chỉ có cách đồng ý mà thôi. Quả thật trước khi tôi 30 tuổi, công việc của cả hai chúng tôi đều rất bận, áp lực cực kỳ lớn.

Cho đến khi sự nghiệp của chồng tôi đã có thành tựu nho nhỏ, vượt qua được những tháng khó khăn. Tôi lại đòi có con, chồng tôi đồng ý.

Năm đó tôi 31 tuổi. Cả hai chúng tôi đều tích cực nỗ lực nhằm "tạo dựng" thế hệ sau. Tôi cũng hy vọng sớm được làm mẹ.

Nhưng hết năm này sang năm khác, hạt gieo xuống không thấy nẩy hoa. Thoạt đầu, tôi nghi ngờ mình có vấn đề, liền trốn chồng tới bệnh viện kiểm tra. Bác sĩ nói không sao, có thể do công việc quá căng thẳng. Nên thả lỏng người một thời gian xem sao. Nhưng thử thêm một thời gian vẫn không thấy hiệu quả. Tôi bắt đầu nghi ngờ

chồng có vấn đề. Anh chối, nói đã tới bệnh viện kiểm tra, vẫn bình thường. Thấy tôi rầu rĩ vì thèm con, anh thường an ủi: “Vợ yêu của anh, đừng nghĩ lung tung nữa. Chúng ta không sao đâu, chỉ tại ít có cơ hội được ở gần nhau mà thôi”.

Đúng vậy, từ khi đảm nhận chức giám đốc tiêu dùng, anh thường xuyên đi công tác, số lần đi nhiều, thời gian cũng rất dài. Thậm chí có lần đi tới mấy tháng.

Chỉ nghe anh nói sắp đi công tác, lòng tôi đã rất buồn bực. Rất nhiều lần tôi đề nghị anh vì tôi và đứa con tương lai, bớt đi công tác. Còn thực tình nếu không được thì thay hẳn một công việc khác nhàn rỗi hơn. Làm một người vợ, tôi thực tình không đành thấy chồng mình làm việc lao lực như thế. Mấy năm qua, anh già đi rất nhiều, tóc rất nhiều sợi bạc. Nói thực, điều kiện kinh tế gia đình tôi cũng không đến nỗi nào. Kiếm thêm ít tiền đối với tôi cũng không quan trọng nữa.

Mỗi lần tôi nói vậy, anh đều nhìn tôi khó hiểu. Nói rằng đàn ông cần có sự nghiệp riêng, rồi an ủi tôi bảo đảm sau này sẽ tranh thủ thời gian bên tôi.

Khi không có anh, tôi trở thành đứa trẻ không người chăm sóc. Nhiều năm qua, rất nhiều việc trong cuộc sống đều do chồng tôi làm giúp. Tôi đã quen những ngày có anh bao bọc. Anh vừa đi vắng, cuộc sống của tôi trở nên tẻ nhạt. Không có chồng bên cạnh gọi dậy, tôi thường xuyên đi làm muộn. Ăn uống cũng là một vấn đề bực mình. Khi ở nhà, anh nấu rất nhiều món ngon cho tôi nhưng sau khi anh đi, ngày nào tôi cũng ra ngoài ăn. Và phần lớn đồ ăn ở ngoài đều không hợp khẩu vị.

Ở nhà một mình quá buồn, tôi thường gọi điện cho chồng lúc nửa đêm, kể cho anh nỗi khổ của mình. Thường kể rồi khóc, giống như một đứa trẻ oan ức. Hồi đầu nghe vậy, anh cũng rất buồn, an ủi tôi rất dịu dàng, nói nhiều lời xin lỗi. Cũng thường nói nếu làm xong việc sớm sẽ về Bắc Kinh ngay. Nhưng phần lớn lời hứa này đều không thực hiện được. Anh thường gọi lại thông báo công việc có

một số biến động, phải ở thêm vài ngày. Tôi cứ mất hy vọng hết lần này tới lần khác.

Sau đó anh bắt đầu chán ngán việc tôi không ngừng gọi điện. Anh cứ viện cớ đang họp hoặc đang đi ăn cơm với khách hàng quan trọng để từ chối nghe điện thoại của tôi. Phụ nữ những lúc đó thật ảm ức. Nhưng anh ngày càng mất kiên nhẫn nghe tôi kể tội. Thậm chí có lúc còn sẵn giọng trong điện thoại rằng tôi không quan tâm tới anh, không hiểu được cái khó của anh.

Không, tôi hiểu chứ. Nhưng anh có nghĩ tới cảm giác của một người đàn bà cô quạnh một mình ở nhà khổ sở thế nào không. Có lúc vào những chiều tối, tôi đi dạo một mình, nhìn thấy từng đôi thanh niên ríu rít trò chuyện đi qua, nhìn thấy cảnh vợ chồng nhà khác tay trong tay âu yếm, lòng tôi lại trào lên niềm chua xót. Tôi ghen tị với những phụ nữ luôn có chồng bên cạnh bầu bạn. Tuy những người đàn ông này không thể so được với chồng tôi về ngoại hình, về phong cách nhưng dù sao người ta vẫn có một gia đình hoàn chỉnh.

Còn tôi thì sao? Chồng luôn đi vắng, lại không có con. Sau khi tan sở, tôi luôn một mình quay về căn nhà trống rỗng với tinh thần sự giảm sút trầm trọng. Buổi tối ngoài xem ti vi, không biết làm gì nữa. Có lúc cũng muốn gọi điện cho bạn thời đại học trò chuyện, nhưng ai nấy đều có gia đình riêng rồi, ai hơi đâu đủ kiên nhẫn nghe một phụ nữ như tôi kể lể cơ chứ?

Đến đây, tôi đã có thể hình dung câu chuyện sẽ phát triển ra sao. Do chồng thường xuyên không ở nhà, cô luôn ảm ức, không chịu đựng được nỗi cô đơn, bị đàn ông khác quyến rũ nên xảy ra chuyện ngoại tình.

Nhưng sự thật lại không giống như tôi tưởng tượng. Cô thừa nhận cô là một phụ nữ rất truyền thống, rất yêu chồng. Tuy không ít đàn ông ngầm ý bày tỏ sự quan tâm đối với cô, song đều bị cô từ chối. Cô nói dù trong những đêm cô độc tới phát điên, cô vẫn chưa làm điều gì có lỗi với chồng.

Những ngày chồng không có nhà, quả thực tôi thấy rất cô độc. Càng đau khổ hơn là những lúc cô đơn đó, một đối tượng cho tôi kể lể cũng không có. Tôi là một phụ nữ truyền thống. Tôi biết có không ít phụ nữ vì không chịu nổi cô đơn đã ra ngoài tìm đàn ông. Nhưng đạo đức của tôi và nền tảng giáo dục gia đình không thể cho phép tôi làm được cái chuyện thất lễ với chồng như vậy. Huống hồ tôi rất yêu chồng. Vì anh, tôi cam tâm tình nguyện vượt qua.

Những ngày tháng hoang giá thật không dễ chịu. Mỗi lần chồng đi công tác về, tôi đều ôm cứng lấy anh, khóc một trận, rồi ra sức đâm vào bắp vai vững chãi của anh, kể về những ám ức nhin nhục mà mình phải đè nén bao ngày qua.

Lúc đó chồng tôi nhìn tôi bằng ánh mắt xin tha thứ, rồi chân thành tự trách mình không phải là một người chồng làm tròn trách nhiệm, và dịu dàng nói tôi chịu khổ nhiều quá. Rồi anh mở va ly, lôi ra một đồng quà cho tôi. Thường là quần áo, đồ mỹ phẩm, trang sức mà tôi yêu thích. Lần nào cũng vậy. Tôi dùng nước mắt oán trách anh rồi bỏ tôi, còn anh hy vọng dùng quà cáp bù đắp cho tôi. Thực ra, không có phụ nữ nào lại không thích được tặng quà. Nhưng cái mà phụ nữ cần vẫn là một người chồng có thể ngày ngày ở bên mình cho tới tận đầu bạc răng long.

Trong cuộc sống, anh là một người tinh tế, rất biết chăm sóc tôi. Nhưng anh không hiểu tâm lý phụ nữ lắm. Sau khi dỗ dành tôi như dỗ một đứa con nít, anh lại bắt đầu bận rộn như cũ.

Tôi thất vọng, nhưng luôn tự an ủi, sẽ có một ngày, anh mệt mỏi. Giống như một đứa trẻ chơi đã mệt muốn quay về nhà, không rời tôi một khắc.

Tôi cũng hy vọng sau khi có con, anh sẽ dành nhiều thời gian ở nhà hơn. Nhưng nhiều năm đã trôi qua, tôi vẫn không có thai, khiến tôi rất sốt ruột. Xem ra chồng tôi cũng sốt ruột. Chúng tôi đã mua không ít sách vở về lĩnh vực này. Nhưng cuộc sống của tôi vẫn không thay đổi.

Cứ như vậy, việc chồng hay đi vắng và mãi không có con trở thành

hai nhân tố chính phá vỡ quan hệ hòa hợp giữa vợ chồng tôi. Số lần cãi nhau ngày càng tăng. Anh ngày càng tỏ thái độ mệt mỏi và mất kiên nhẫn với tôi. Nhưng dù như vậy, tôi vẫn chưa mất tự tin vào tương lai của hai đứa. Vẫn thường tự an ủi, nhất định sẽ có con, chồng sẽ yêu mình hơn.

Sau đó, việc tôi và cấp trên của tôi xảy ra quan hệ với nhau là một điều rất bất ngờ. Giờ đây nghĩ lại, mọi thứ thật đột ngột.

Đó là mùa hè năm ngoái, chồng tôi lại đi công tác xa, lần này hơn ba tháng.

Một buổi sáng, khi vừa đến cơ quan, tôi nhận được điện thoại của chồng. Anh nói đang trên đường về Bắc Kinh, chắc buổi trưa sẽ đến nơi. Đặt điện thoại xuống, tôi xúc động tới nỗi tim đập thình thịch. Sống xa chồng hơn ba tháng rồi. Những ngày tháng đó, tôi có cảm giác cả cuộc đời mình sắp khô héo.

Tôi còn nhớ sáng hôm đó tôi rất vui, như một cô gái mới yêu lần đầu, chỉ hậm hực không được lập tức nhìn thấy chồng, lao vào lòng anh khóc một trận cho hả.

Đúng hôm đó ở cơ quan cũng có việc gì, sau khi chào hỏi đồng nghiệp xong, tôi về trước. Không ngờ đến thang máy gặp ngay sếp. Sau lưng, mọi người thường gọi ông là "cảnh sát cứu hỏa", vì số máy điện thoại nội bộ của ông là "119". Và cũng vì tính nết ông nóng như lửa, rất dễ nóng giận. Nhưng ông cũng rất biết cách dập lửa cho người khác. Mỗi khi ai đó tức giận, ông luôn trở thành "vòi phun nước".

Tôi lo lắng giải thích rõ lý do nghỉ sớm. Không ngờ ông rộng lượng nói: "Không sao, không sao, về sớm đi. Người ta ở phương xa về, có vui không?"

Lúc đó, tôi thực sự cảm động. Không ngờ "cảnh sát cứu hỏa" lại là một người nhiệt tình và dễ thông cảm đến vậy.

Tôi cảm ơn ông, gọi tắc xi ra về. Ngồi trên xe, tôi sốt ruột không

yên, không ngừng giục lái xe phóng nhanh hơn. Lái xe cứ tưởng tôi vội ra sân bay. Tôi cười nói chồng tôi đi công tác về. Anh tài hơi ngạc nhiên nhìn tôi, cười mà phán rằng, "Tôi chưa từng gặp bà vợ nào yêu chồng như vậy". Tôi đau khổ cười, đúng thế. Đối với người khác, chồng đi công tác là chuyện rất bình thường, nhưng liệu ai có thể hiểu được cái khó của một người vợ như tôi không?

Tôi xuống xe ở một siêu thị gần nhà. Đột nhiên muốn mua một số đồ mà chồng tôi vẫn thích ăn. Tôi muốn khi chồng về tới nhà sẽ không muốn bước ra ngoài nữa, muốn anh cảm nhận rằng được cái đẹp của thiên hạ vẫn không bằng cơm của vợ.

Trời hôm đó rất oi bức. Tôi nấu nướng trong bếp, mồ hôi toát ra như tắm. Trong bếp có điều hòa nhưng tôi lại không chịu nổi điều hòa nên không muốn bật. Và lại cũng muốn cho chồng nhìn thấy dáng vẻ toàn tâm toàn ý của tôi khi nội trợ. Để anh thấy được hạnh phúc và thương vợ hiền.

Tuy hàng ngày hiếm khi nấu nướng nhưng đồ ăn hôm đó rất ngon. Món nào cũng đập vào mắt, mùi thơm nức mũi, bày kín một bàn. Tôi muốn gây bất ngờ cho anh. Chắc chắn anh sẽ không ngờ rằng hóa ra vợ mình lại giỏi như vậy.

Nấu nướng xong, tôi còn lau nhà, dọn dẹp mọi thứ thật sạch sẽ, ươm cúng. Rồi ngồi bên cửa sổ nhìn về hướng anh sẽ về, kiên nhẫn và không động đậy giống như một hòn vọng phu. Tôi khắc khoải chờ anh qua từng phút giây, hy vọng sớm muộn sẽ thấy bóng dáng cao to của chồng xuất hiện trước mặt.

Nhưng đợi mãi vẫn không thấy đâu. Tôi sốt ruột quá, e xảy ra chuyện gì dọc đường. Hơn một giờ chiều, anh gọi điện về xin lỗi, nói là vừa xuống sân bay đã bị tổng giám đốc "cướp đi" tẩy trần. Anh nói "chỉ đi đáp lễ một lúc thôi".

Không ngờ "một lúc" của anh kéo dài tới tối. Phải hơn 12 giờ đêm, anh mới về, người sắc mùi rượu, quét sạch mọi tâm tư lãng mạn, ngọt ngào và sự mong chờ nhưng nhớ của tôi.

Tôi nhin, nghĩ bụng hănh anh sẽ bù đắp cho tôi trên giường. Ai dè, vừa nằm xuống, anh đã như một đồng bunn nhăo, lại còn liên tục kêu ca: "Nóng thế, sao nóng thế sao không bật điều hòa?". Tôi vừa bực và đau lòng.

Tôi chạy ra ban công, muốn xem phản ứng của anh. Anh vẫn không nhúc nhích. Tôi vào phòng thay quần áo, cố gây ra tiếng động lớn rồi đứng chờ ở ngoài cửa ra vào, muốn anh đuổi theo. Nhưng anh vẫn không động đậy. Tôi thất vọng tột cùng, liền bỏ đi. Tôi chạy rất lâu, như một đứa trẻ bị bắt nạt. Tưởng tượng anh mở mắt nhìn thấy mọi thứ ắt phải buồn lắm. Nỗi buồn của anh khiến tôi hả dạ. Tôi còn cố ý mang cả di động và máy nhắn tin, mơ tưởng anh gọi tôi về.

Nhưng chẳng có gì cả. Chỉ có cát bụi do gió quét qua, phủ lên mắt, lên người tôi. Thế giới trong mắt tôi mịt mờ. Gió ngày càng mạnh, cuốn hết những cái oi bức của một ngày. Lúc bỏ đi, tôi chỉ mặc một chiếc váy liền mỏng mảnh, nên giờ đây trong gió lạnh, tôi run lập cập

Không có nơi trú ẩn, tâm trạng lại buồn bực, tôi vào một nhà nghỉ thuê một phòng. Lúc đó tôi chỉ muốn xả hơi một lát nhưng bên cạnh không có một bờ vai để tôi có thể tựa vào mà khóc than.

Thật kỳ lạ, tôi nhớ tới "cảnh sát cứu hỏa", nhớ tới nụ cười đầy quan tâm của ông trong thang máy. Ông đã bước sang tuổi 40, xét về mọi mặt đều được coi là người đàn ông xuất sắc. Trong ấn tượng của tôi, ông là một người đàn ông rất biết thông cảm và chia sẻ, hàng ngày tuy nói ít nhưng luôn gần gũi, thân mật với cấp dưới. Luôn kiên nhẫn lắng nghe những buồn bực và bất hạnh mà cấp dưới gặp phải trong cuộc sống và trong công việc.

Thực ra trước đó, tôi và ông từng "cùng ở một phòng". Mấy tháng trước, chúng tôi cùng đi công tác. Buổi tối ông tới phòng tôi bàn công việc. Chúng tôi càng nói chuyện càng gần gũi hơn. Tôi cũng kể một số phiền muộn trong cuộc sống của mình, kể về quan hệ

giữa hai vợ chồng. Ông im lặng lắng nghe, chốc chốc lại an ủi, rồi cũng khuyên tôi nên hiểu được cái khó của người chồng. Ông có thể hiểu rõ nỗi khổ của tôi, vì vợ ông cũng thường oán trách công việc ông quá nhiều.

Hôm đó chúng tôi nói chuyện rất lâu. Sự khoan dung, biết chia sẻ của một người đàn ông từng trải như ông khiến tôi xúc động. Lần đó tôi thực sự cảm kích ông vì đã rất lâu, tôi không than thở với bất kỳ ai về nỗi khổ tâm của mình. Những lời an ủi của ông đã động viên tôi rất nhiều. Hôm đó tôi cảm động nói tôi không coi ông là một người đàn ông, mà là một người bạn thân nên mới nói với ông nhiều đến vậy. Ông cũng cảm ơn tôi vì sự tin tưởng đó. Rồi ông trở về phòng mình. Chúng tôi không có chuyện gì cả.

Những việc này khiến chúng tôi sau này cộng tác chặt chẽ và thân thiết hơn. Tôi luôn coi ông như một người bạn tâm tình an toàn và đáng tin cậy.

Trong lúc không ai giúp đỡ, tôi lại gọi điện cho ông, khóc và kể lể tình cảnh của mình. Không bao lâu, ông lái xe tới. Ông cứ im lặng nghe tôi kể. Ánh mắt quan tâm của ông khiến tôi không khỏi phải suy nghĩ. Sao chồng mình lại không được như thế này? Lẽ nào khi tôi tức giận mới dỗ dành tôi?

Cứ nghĩ vậy, tôi lại đau lòng hơn, khóc dữ dội tới mức toàn thân run bần bật. Ông ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy tôi. Lập tức, tôi thấy người mềm nhũn, mất tự chủ, ngả luôn lên vai ông khóc than, cảm nhận được hơi ấm của người đàn ông. Rồi dần dần, một dục vọng nóng hổi dâng lên trong người tôi, như thể người bay bổng lên vậy. Ông vẫn nhìn tôi âu yếm, ánh mắt đó khiến hơi thở của tôi trở nên rối loạn, tim đập thình thình. Tôi hiểu rằng thật ra mình thèm khát đàn ông xiết bao. Thân thể khô héo của tôi bấy lâu dần dần bị ánh mắt âu yếm đó đốt bùng lên. Tôi từ từ đổ vào lòng ông, mặc cho hai bàn tay ấm nóng của ông mặc sức du hành trên người tôi. Cuối cùng, tôi ngã ra chiếc giường đôi của nhà nghỉ...

Sám hối sau khi đi lệch đường

Sau giây phút ấy, tôi lại khóc, nhớ đến chồng. Dù anh không hề quan tâm tới tôi, tôi vẫn nhớ anh từng phút từng giây. Ngay cả khi đẩy trong đầu tôi vẫn không ngừng xuất hiện gương mặt và nụ cười của chồng tôi. Thậm chí tôi còn cảm giác thấy người đàn ông đang đi vào cơ thể tôi kia là chồng tôi, chứ không phải là "cảnh sát cứu hỏa".

Không cần tôi giải thích, "cảnh sát" cũng hiểu được lý do tôi khóc. Vì dù sao ông cũng là người đã có gia đình. Nhưng trong mắt ông, tôi không thấy chút day dứt. Lẽ nào ông không nghĩ tới vợ mình dù chỉ một chút xíu? Quả thực tôi rất khó lý giải, tại sao đàn ông và đàn bà lại khác nhau nhiều đến thế? Họ luôn có thể thân nhiên chấp nhận những việc như vậy, nhưng phụ nữ lại luôn day dứt tâm lý.

"Cảnh sát" thư thái nằm hút thuốc. Đàn ông thường có thói quen hút thuốc sau đó. Nghe nói đó là cách rất tốt để giải tỏa những căng thẳng sau khi quan hệ. Tôi cũng muốn hút một điếu. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi hút thuốc. "Cảnh sát" nhìn tôi ngạc nhiên rồi cũng châm cho tôi một điếu. Ông khuyên tôi đừng nghĩ nhiều, chúng ta đều trung niên rồi, đừng quá nặng nề chuyện này. Nhưng tôi vẫn coi nặng và nghĩ chuyện xảy ra và không xảy ra là hoàn toàn khác nhau. Tôi hỏi nếu biết vợ mình với người khác như vậy lúc đó ông nghĩ sao, lẽ nào cũng tự an ủi như thế? Sắc mặt của "cảnh sát" lập tức phần nộ. Rõ ràng câu nói của tôi đã xúc phạm lòng tự trọng của ông. Ông cười khẩy, nói, vợ tôi không bao giờ lên giường với người khác. Trái tim tôi lập tức như bị dội nước lạnh. Đúng thế, chỉ có bọn đàn bà hư hỏng mới ngủ với thằng đàn ông khác. Tôi lập tức nhận thức được rằng mình chính là con đàn bà hư hỏng. "cảnh sát" hút xong điếu thuốc, nói muốn đi tắm, hỏi tôi có thể giúp ông cạo trong bồn tắm không. Tôi không thèm nhìn ông. Ông có vẻ hơi thất vọng, đi thẳng vào nhà tắm.

"Cảnh sát" vừa đi, lòng tôi rối như tơ vò, không biết có nên gọi điện cho chồng không. Tôi rất nhớ anh, thậm chí rất muốn kể thật tất cả mọi chuyện xảy ra. Nhưng tôi lại không dám, không còn mặt mũi nào nữa. Chồng tôi mà biết chắc chắn sẽ bỏ tôi. Tôi sợ, rất sợ

bị chồng bỏ. Nghĩ tới đây, tôi ân hận vô cùng. Nếu không xảy ra chuyện này, chỉ tâm tình với nhau, thậm chí tôi có úp mặt vào ngực anh khóc lóc cũng không sao. Đây là lần đầu tiên, tôi... với một người đàn ông khác không phải là chồng mình. Tôi lại ân hận, lại sợ hãi, mất bình tĩnh. Lúc "cảnh sát" đi ra khỏi nhà tắm cũng là lúc tôi phát hiện thấy mình đã hút xong bốn điều thuốc. Không ngờ mình có thể hút được nhiều đến vậy. "Cảnh sát" quay về giường với gương mặt mẫn nguyện. Ông quàng tay ôm tôi, bị tôi chán ghét đẩy ra. Tôi không muốn ông ấy đụng vào cơ thể của tôi nữa. Ông không hài lòng, bực bội chui tọt vào chăn. Chẳng bao lâu đã ngáy ầm ĩ như lợn, càng khiến tôi thấy ghê tởm. Tôi ngủ sang giường khác, nhưng không tài nào ngủ được. Suốt đêm, tôi không chợp mắt, vừa khóc, vừa nhớ lại những tháng ngày ân ái mặn nồng với chồng. Lúc đó tôi chỉ mong đêm đó qua nhanh, và coi như chưa có gì xảy ra.

Sáng hôm sau, tôi lặng lẽ rời khỏi nhà nghỉ. Mở cửa nhà mình như tên ăn trộm. Chồng tôi đã dậy, đang vội vàng mặc quần áo chuẩn bị đi làm. Thậm chí anh không phát hiện thấy tôi có gì khác biệt, chỉ ra sức xin lỗi. Nói rằng đêm qua quả thật uống say quá. Rồi như thường lệ, anh lôi trong va ly ra rất nhiều quà mua cho tôi. Nhìn thấy quà, tôi lại òa lên khóc rất dữ dội. Anh hốt hoảng ôm lấy tôi, van xin tôi hãy tha thứ cho anh hành vi hôm qua. Tôi thầm nghĩ lẽ ra người phải cầu xin tha thứ là tôi mới đúng.

Rồi tôi nói dối tối qua ngủ lại nhà một người bạn thân. Anh cũng tin, rồi đi làm. "Cảnh sát" gọi điện tới trách sao tôi về không một lời từ giã. Tôi không biết trả lời ra sao, chỉ nói với ông từ nay đừng nhắc tới chuyện xảy ra hôm qua nữa.

Tôi hy vọng xiết bao tối qua không xảy ra chuyện gì.

Nhưng hơn hai tháng sau, tôi phát hiện thấy cơ thể mình khác, liền tới bệnh viện kiểm tra.

Hôm đó, tôi dán mắt vào ô cửa phòng xét nghiệm, không biết khi nó được mở ra sẽ có tuyên bố gì đối với tôi

Kết quả khiến tôi lo lắng nhất vẫn xuất hiện: tôi có thai. Vừa nhìn thấy kết quả xét nghiệm, tim tôi đập hoảng hốt. Sao lại như vậy?

Sao lại có thể?

Tỉ lệ sai lầm trong xét nghiệm là bao nhiêu? - Tôi hỏi bác sĩ. Bác sĩ hỏi, có muốn xét nghiệm lại không?

Tôi xét nghiệm tiếp lần hai, lại phập phồng chờ đợi.

Ô cửa lại mở. Vậy là chắc chắn tôi có thai.

Đầu tôi như nổ tung, vết đau nhức nhối, hận không thể gào to: Trời ơi, sao lại như vậy?

Hôm đó, tôi báo cho "cảnh sát" kết quả xét nghiệm. Vừa nghe, ông lập tức biến sắc, cương quyết nói tuyệt đối không thể là con ông. Tôi nói, thật quái lạ, tôi kết hôn đã bảy, tám năm, chờ mãi mà không có con. Ông nói, cũng khó nói, chẳng lẽ chồng cô sau này không hề đụng chạm tới cô sao? Tôi không biết nói gì, chỉ muốn ông đưa tôi tới một thành phố khác nạo thai. Ông từ chối, nói rằng có thể đưa tiền, nhưng không thể đưa cô đi được.

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của "cảnh sát", tôi tuyệt vọng quá. Không ngờ đàn ông là vậy. Những ảo tưởng cuối cùng của tôi về đàn ông đã vỡ tan.

Tôi tới bệnh viện một mình. Không ngờ bác sĩ nói rằng, với tình hình sức khỏe và tuổi tác của tôi, nếu nạo thai, sau này có thể không có con nữa. Trời ạ, tôi khóc cạn nước mắt. ân hận, bất lực bao trùm lấy tôi. Tôi ngã quỵ, nằm nhà mất ba ngày.

Những ngày đó, chồng tôi lại đi công tác. Ngoài hơi thở của tôi, khắp nhà như không thấy chút sức sống. Lúc đó nếu có một đứa trẻ bầu bạn thì tuyệt biết bao... Tình mẫu tử trong tôi trỗi dậy, không nhịn được khóc. Khóc no, tôi lại quay về với thực tại. Vừa nghĩ đến mầm non đang ủ trong người tôi sẽ là một thứ trái vô danh, tôi lại chìm trong bất lực. Tôi biết không nên giữ đứa trẻ này, nhưng tôi thực sự muốn làm mẹ. Vậy phải lựa chọn ra sao?

Cuối cùng, tôi quyết định thật ngu xuẩn-cứ để đứa bé sinh ra. Tôi quá cần con trẻ rồi. Còn tự an ủi, không chừng đó chính là con của chồng mình.

Sự việc đã đến nước này, chuyện mà tôi ân hận nhất không phải là xảy ra “chuyện tình một đêm” mà báo cho chồng biết rằng tôi đã mang thai.

Hôm anh vừa về, tôi cố tình giả bộ vui sướng báo với anh rằng tôi đã có thai. Rồi ngu ngốc chờ đợi nụ cười hoan hỉ trên mặt anh. Dù sao, anh cũng muốn có con mà .

Không ngờ phản ứng của anh làm tôi sợ hãi. Anh nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt đầy phần nộ, rồi túm chặt mái tóc dài của tôi, quát, "Có con với thằng nào?"

Tôi khiếp sợ, không hiểu tại sao anh đối xử với tôi như vậy. Cứ ngỡ anh không biết gì về chuyện giữa tôi và cảnh sát .

Chồng tôi nhìn tôi bằng ánh mắt hận thù và dữ tợn. Tôi sợ quá nhưng vẫn cương quyết nói đó là con của anh. Anh cười phá lên, nói bao năm qua, anh luôn giấu kín một bí mật rằng anh không có khả năng sinh con. Sau khi chúng tôi cưới nhau, anh đã tới bệnh viện kiểm tra. Vì vậy anh luôn thoái thác rằng không muốn có con.

Lời nói của anh khiến tôi run cả người, nước mắt rơi xuống như mưa. Đó chính là người chồng của tôi đã từng chung sống tám năm ư?. Suốt tám năm đó, anh lừa dối tôi.

Tôi khó có thể chịu đựng nổi tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Càng không dám tưởng tượng chồng tôi sẽ đối xử với tôi ra sao sau khi biết được tôi quan hệ với người khác. Lúc đó tôi tự nói với mình, thôi rồi, tất cả đã chấm hết.

Rồi tôi kể lại hết chuyện xảy ra giữa tôi và “cảnh sát”. Anh khóc, lấy nhau bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh khóc.

Sau đó, anh dọn đi. Vài tháng sau, tôi nhận được thông báo ly hôn. Thế là chúng tôi ly dị nhau. Tới tận bây giờ, bố mẹ và bạn bè tôi đều không biết rõ nguyên nhân thật về chuyện chúng tôi chia tay nhau. Có ai hỏi, tôi chỉ nói do "tính cách không hợp". Tôi không có

mặt mũi nào nói rằng thật ra "một cuộc tình một đêm" đã phá tan hôn nhân của tôi.

Cuộc sống tôi giờ đây coi như đã chấm dứt. Người đàn ông từng yêu tôi nhất trên thế gian này cuối cùng cũng lìa bỏ tôi, mang theo đau khổ và oán hận. Bố mẹ và bạn bè ra sức an ủi tôi, nhưng có ích gì cơ chứ? Cuộc sống mà tôi đã quen thuộc bỗng chốc đảo lộn, từ chỗ mạnh mẽ bỗng trở nên bệnh hoạn, từ hạnh phúc trở thành bi kịch. Cơ thể tôi cũng tan nát từ sau lần phá thai.

Hôm quyết định bó đũa trẻ, tôi không hề nhỏ một giọt nước mắt. Tôi thấy mình không đủ tư cách để khóc. Nằm trên chiếc giường bệnh lạnh lẽo, tôi mù mịt nhìn đăm đăm vào cây đèn vàng mờ nhạt trong phòng. Cảnh thấy cuộc đời mình sau này cũng sẽ vàng vọt, tăm tối, mãi mãi không có một ngày tươi sáng và lấp lánh như trước nữa.

Lúc khối thịt trong lòng tôi bị cắt rời, tôi đau đớn khôn nguôi. Dù sao nó cũng là một sinh mệnh hoàn chỉnh, nhưng tôi không có mặt mũi nào đưa nó đến cái thế giới này.

Cuối cùng Hứa Mạn Lệ vẫn không gặp tôi. Cô chỉ dặn dò nhớ thay tên cho cô trong câu chuyện vì không có mặt mũi nào gặp lại mọi người. Qua điện thoại, tôi chúc cô sớm bước ra khỏi bóng tôi. Cô cười đau khổ, không nói thêm điều gì.

Tìm Một Người Tình , Cho Tôi Được An Ủi

Trương Ái Tú, 41 tuổi, giám đốc cung tiêu

"Chuyện tình một đêm" không chỉ là đặc quyền của thế hệ mới. Trương Ái Tú tuổi tác đã cứng, trang điểm xong, bước vào màn đêm, hít một hơi dài thoải mái, tự an ủi cơ thể sắp khô héo của mình.

Cô rất thích hút thuốc lá hiệu "Hoa Trà", thích uống bia, thích nói câu "Tìm một người tình, cho tôi được an ủi". Cô không cam tâm cô đơn, muốn buông thả một lần. Trước đây cô cho rằng phụ nữ ở lứa tuổi như cô phải sống gấp, không cần phải lo nghĩ. Nhưng từ khi bị biến thành trò chơi, cô chấm dứt buông thả. "Đúng là một trò chơi con nít. Tôi già rồi". Cuối cùng cô đã thoát khỏi thành phố dục vọng này.

Cuộc hôn nhân 20 năm đến hồi kết thúc

Trương Ái Tú lớn tuổi nhất trong số những người mà tôi phỏng vấn. Cô làm giám đốc cung tiêu một doanh nghiệp nước ngoài. Trong ấn tượng của tôi, cô luôn là một phụ nữ thông minh, tài hoa, tính tình khoáng đạt, ngoại hình cũng rất hấp dẫn. So với những phụ nữ cùng lứa tuổi, nhan sắc và ngoại hình cô vẫn hơn đút.

Một tối trời đổ mưa, chúng tôi ngồi trong một quán cà phê ở Tam Lý Đồn. Cô hút điếu "Hoa Trà", tôi uống bia. Bằng một giọng cực kỳ thẳng thắn, cô kể cho tôi về câu chuyện tình một đêm của một phụ nữ trên 40.

Năm ngoái tôi ly hôn. Sau năm năm ly thân với chồng, chúng tôi mới làm thủ tục ly hôn. Năm năm trước khi anh bỏ ra ngoài làm ăn

tôi đã dự cảm được điều này. Ngày anh đi, tôi khóc như mưa, không phải vì không nỡ để anh đi, mà vì nghĩ tới cảnh ly hôn sau này. Năm năm sau, quả nhiên là sự thật. Tôi thấy mình bị thương tổn nghiêm trọng. Nhìn bóng anh khuất dần xa, tôi thấy tình cảm của mình đã bị lừa dối. Giờ đây tôi vẫn không hiểu tại sao đàn ông lại luôn ác như thế. Tình cảm mấy chục năm với nhau mà nói bỏ là bỏ ngay.

Thật ra mấy năm trước, chồng tôi cũng rất quan tâm. Hơn mười năm qua, quần lót tôi mặc đều do chồng tôi đi công tác ở Thâm Quyển mua về. Trong tủ quần áo của tôi bây giờ vẫn còn rất nhiều quần mới tinh chưa mặc. Không phải tại tôi tiết kiệm, mà vì anh ấy mua quá nhiều. Còn áo lót của tôi đều là loại đắt tiền tới mấy trăm tệ, mặc rất thoải mái, cũng đều do anh mua. Tôi cũng không biết mình cỡ nào nhưng chồng tôi lại biết. Một người đàn ông tới hiệu phụ nữ mua áo lót tôi ái ngại thay cho anh. Nhưng mỗi lần đi công tác trở về, anh đều mua cho tôi một cái áo mới nhất, xịn nhất. Một lần đi siêu thị, nhìn thấy giá tiền của loại áo đó tôi không khỏi ớn lạnh, quá đắt. Hơn tám trăm tệ, nhưng chồng tôi không nghĩ ngợi gì đã mua ngay cho tôi. Những sự việc kiểu vậy rất nhiều, kể ra lại thêm buồn. Nhưng một người chồng tốt như vậy đột nhiên có một ngày vô duyên vô cớ, anh lại đòi ly hôn. Không chỉ một lần, anh còn nhiều lần giục giã tôi làm thủ tục ly hôn. Không biết anh có người đàn bà nào khác ở ngoài không. Có người nói đã nhìn thấy anh đi với người phụ nữ khác rất thân mật, nhưng tôi chưa tận mắt nhìn thấy. Có lẽ anh đã dần chán tôi, cảm thấy không còn gì mới mẻ nữa.

Một phụ nữ thanh cao và đầy tự trọng như tôi đương nhiên sẽ chấp nhận ly hôn. Nhưng tôi thực sự không hiểu. Anh nỡ như vậy sao? Thực sự không còn chút tình cảm nào sao? Chẳng lẽ những tình cảm trước kia là giả dối? Dù có đánh chết cũng không thể tin nổi. Nhưng quả thực, anh đề nghị ly hôn.

Tam tòng tứ đức đã nói, phải phục tùng chồng và bố, con gái sau khi kết hôn phải nghe lời chồng như nghe lời bố. Câu này nghe thật chẳng ra sao. Nhưng chung sống với nhau trên chục năm cũng thấy

câu này có phần đúng. Thời gian sống chung lâu dần, người vợ ít nhiều cũng giống như một người mẹ, còn người chồng cũng ít nhiều giống một ông bố. Khi chồng tôi cương quyết đòi ly dị, trong sâu thẳm trái tim tôi có một nỗi đau nứt tách như thể một ông bố không cần con gái nữa.

Ngày làm thủ tục ly hôn, trời mưa to. Lúc chúng tôi nói lời tạm biệt ở bên đường, tôi lại khóc như mưa. Khi nước mắt lăn xuống miệng, tôi thè lưỡi liếm. Không mặn cũng không ngọt, là sự hòa trộn lẫn lộn tất cả cay đắng ngọt bùi. Tôi nhìn bóng chồng khuất dần sau làn nước mắt mờ mịt. Mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng anh nữa, lòng tôi quặn thắt. Không biết nên oán trách ông trời sao nỡ giày vò tôi, hay cảm tạ ông trời giúp tôi có cơ hội được nếm mùi vị này?

Trong đêm tối, tôi khóc thỏa thuê. Khóc xong, người nhẹ bồng. Đứng trong căn phòng trống, ngoài tôi ra, không có ai khác. Khấp nơi chỉ bao trùm màn đêm đen mênh mang và tâm trạng cô đơn của tôi. Nhìn ánh trăng qua cửa sổ, tôi thầm nghĩ, từ nay về sau, e rằng một mình phải đối diện với bóng đêm và cái thế giới hùng vĩ này. Lại nhớ về cuộc hôn nhân hơn chục năm qua, chia tay nhau đơn giản như vậy đó, không chút lưu luyến, không chút ngần ngại. Ánh mắt cương quyết của chồng tôi vẫn như hiện ra phía trước, quả thật khiến người ta đau lòng. Ban ngày, trong ánh mắt của mọi người, tôi vẫn là một phụ nữ kiên cường, vì tôi không hề gục ngã, tôi vẫn đứng. Nhưng lòng tôi biết rõ, vết thương của tôi không nhẹ. Vì từ nay về sau, tôi không muốn kết hôn nữa, cũng không cần đàn ông nữa.

Tìm người tình để an ủi mình

Cứ như vậy, tôi trỗi dậy suốt mấy tháng trời. Một sáng mùa xuân, tôi nhìn thấy các cành cây vốn khô héo bên đường bỗng nay rục những nụ hoa xanh, hồng, tím. Đi dưới những bóng cây tôi nghe phảng phất mùi thơm nhẹ nhẹ bay qua trước mặt. Đột nhiên, tôi nhận thức thấy mình vẫn còn tình cảm đối với cái thế giới này. Hôm đó tôi như con thú chợt tỉnh giấc sau giấc ngủ đông, vươn vai, hít thở, tự nhủ, mình không già, cần phải hưởng thụ cuộc sống, chứ

không phải khóc lóc vì cuộc sống. Không cần kết hôn nhưng có thể vẫn cần đàn ông. Chỉ cần tôi vui sướng, chỉ cần anh ta cũng vui sướng, ai thèm để tâm ai trở thành gì của nhau.

Thế là, tôi quyết định tìm người tình để an ủi mình.

Trương Ái Tú hút thuốc, tôi nhìn người phụ nữ trên 40 tuổi này. Di hóa trang thế nào cũng không thể che nổi dấu vết tang thương trên khuôn mặt cô. Cái dáng cô hút thuốc rất lão luyện. Cô nói sau khi ly hôn mới bắt đầu hút thuốc. Thở ra một làn khói đặc, cô tiếp tục câu chuyện.

“Mọi người hiện nay thường hiểu lầm rằng, vừa nói tới việc tìm người tình đã lập tức coi cô ta là người xấu xa. Theo cách nói của những năm 60 là tác phong xấu. Nhưng đó là quan niệm đã quá cũ kĩ. Khái niệm người tình giờ đây đã phát triển rất rộng. Tuy tôi cần tìm bạn tình nhưng không thể hiện rằng thái độ cuộc sống của tôi là không nghiêm túc. Có thể khẳng định rằng dạng người tình mà tôi cần tìm là loại theo nghĩa hẹp, tức là có thể là bạn tình một đêm. Một phụ nữ ở lứa tuổi như tôi đã cảm thấy chán ngán và không thể tin nổi những lời thề non hẹn biển. Nói thẳng rằng tôi thích sự đơn giản và nhẹ nhõm của tình một đêm” .

Tôi rất thích sự thẳng thắn của cô ấy. Cũng có thể phụ nữ ở lứa tuổi đó mới có thể nhìn nhận rất nhiều sự vật trở nên đơn giản và nhẹ nhõm. Tôi hỏi, việc chọn bạn tình có những tiêu chuẩn gì.

Cô đáp, nói đơn giản rằng, bạn tình chẳng qua là tình nhân, là đối tác cùng phối hợp thực hiện chuyện tình dục mà thôi.

“Tôi muốn tìm người tình theo nghĩa hẹp. Không phải tôi điên rồ, cũng không phải tôi lãng mạn. Chỉ vì tôi không dám kết hôn nữa. Nhưng tôi vẫn muốn sống, muốn có đàn ông. Để tôi nghĩ xem, tôi cần dạng đàn ông như thế nào.

Nhất định phải là người có tiền vì khi đi ra ngoài ăn uống không thể bắt tôi trả. Hai là phải đẹp trai. Như vậy khi lên giường, dù tôi không khát khao, nhưng nhìn thấy đẹp trai cũng nảy sinh hứng thú. Ba là phải có thân hình khỏe mạnh, có thể đáp ứng tốt nhu cầu của tôi. Bốn là về tư duy phải theo kịp tôi. Để khi tôi chán nản, anh ta

có thể an ủi, phủ lấp vết thương cho tôi".

Tôi cười, hồi đã gặp được đàn ông nào phù hợp những điều kiện đề chưa. Cô im lặng dường như chìm vào hồi ức mịt mờ. Rồi đau khổ cười, kể rằng, cô đã có quan hệ tình một đêm với hai bạn chat. Nhưng kết cục đều rất bi thảm.

Tôi mê lên mạng từ khi chưa ly hôn với chồng, hình như là ba năm trước. Vì lúc đó chồng tôi đã ly thân, tâm trạng tôi luôn chơi vơi, có một số chuyện không tiện kể cho bạn bè. Sau đó nghe đồng nghiệp nói về chat trên mạng, tôi thấy rất thú vị, liền muốn thử. Quả nhiên cảm giác chat trên mạng rất hay, muốn nói gì thì nói, muốn tìm người bao nhiêu tuổi đều không có vấn đề gì. Mọi người đều nói chuyện rất thoải mái, cần gì đều nói ra, rất phù hợp với tình hình tôi lúc đó. Rồi tôi mê lên mạng, thường xuyên vào phòng chat của trang sina. Nơi đó khá thoáng, người tham gia rất đông. Tôi quen khá nhiều bạn chat, cũng gặp mặt không ít người, có lúc hài lòng có lúc không, cũng xảy ra vài cuộc tình một đêm.

Bị chơi như gái điếm

Bạn chat đầu tiên là một người đàn ông rất đẹp trai, cũng trên 40. Vì thế khi ở bên nhau chúng tôi nói chuyện rất thoải mái. Anh rất biết ăn nói, cả lúc trên mạng lẫn trên điện thoại đều khiến tâm tư tôi rung động. Trên mạng, chúng tôi thường nói chuyện tình dục.. Một hôm anh nói nhu cầu của anh rất cao, vợ không đáp ứng đủ và hỏi tôi có dám gặp mặt không. Tôi đáp, có gì mà không dám, chỉ cần nhìn thấy thích là làm ngay. Tôi nhận lời không chút do dự. Nói hơi khó nghe, tôi đã gần này tuổi rồi, còn lo ngại gì nữa, đâu còn lẻ thiếu nữ ngây thơ, chưa hiểu chuyện đời? Huống hồ đối với anh thật tình tôi cũng tò mò, muốn ngắm xem rút cục đó là dạng người gì. Sau đó chúng tôi hẹn nhau địa điểm và thời gian gặp mặt.

Hôm đó chúng tôi hẹn nhau trước cửa một tiệm Macdonal. Vừa nhìn thấy anh, tâm trạng tôi khác hẳn. Anh đẹp trai thật, cao trên 1m80, gầy nhưng vai rất rộng, mắt sâu thẳm, cằm rộng, nom như người châu Âu. Tôi nghi ngờ từ đầu tiên anh có dòng máu người Nga

Ánh mắt của anh nghiêm túc nhưng không lạnh lẽo. Nhìn bề ngoài cứ ngỡ anh chỉ hơn ba mươi, nhưng trông rất chững chạc, rất trí thức. Chỉ liếc vài cái, tôi có phần hơi tự ti, thấy ngoại hình của mình không bằng anh. Cũng may tôi không đến nổi thấp nên còn vớt vát lại.

Anh nhận ra tôi vì trước khi đi, tôi có nói rõ sẽ mặc quần áo gì. Tôi lúng túng gật đầu chào. Đối với dạng đàn ông như vậy, tôi không thể không lúng túng.

Anh chìa tay ra định bắt tay tôi. Tôi ngạc nhiên như thể mình được bắt tay với một thần tượng ngôi sao ca nhạc vậy. Tôi sống người mãi mới nhớ ra việc chìa tay ra cho anh bắt. Bàn tay của anh vừa dài vừa mềm ẩm, không giống bàn tay của một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, giống như một bàn tay đánh đàn vậy. Tôi cảm nhận tay của anh, ánh mắt của anh, có phần không muốn rút tay ra khỏi tay anh. Thật kỳ lạ, chỉ là cái bắt tay đơn giản, tôi đã lập tức thích ngay người đàn ông này. Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Anh cũng đang âu yếm nhìn tôi, gương mặt tuy vẫn chưa nở nụ cười nhưng đôi mắt có thể thấy rõ anh rất hài lòng về tôi.

Chúng tôi tìm một tiệm trà ngồi trò chuyện. Xem ra anh cũng là người có trình độ cao, luôn chăm sóc quan tâm tới phụ nữ. Nghe anh trò chuyện cũng cảm thấy anh là người có địa vị xã hội. Sau đó anh kể tự mở một công ty văn hóa. Chúng tôi trò chuyện không nhiều. Có lẽ vì đã trao đổi nhiều lần trên mạng, hai bên cũng phần nào hiểu nhau. Anh nói đã ly hôn, cuộc sống một mình rất cô độc. Rồi anh cũng nói thẳng tuy đã ly hôn, nhưng không muốn kết hôn nữa, chỉ muốn tìm một bạn tình. Để những khi mệt mỏi có người bầu bạn, khi chán nản có người nghe anh nói chuyện. Anh cho biết yêu cầu của anh không cao, chỉ cần mỗi tuần gặp nhau một lần là được. Nếu tôi vẫn muốn kết hôn, muốn tìm chồng thì không phù hợp.

Nghe xong tôi cười. Cười cho bi kịch của người trung niên. Mọi người đã không còn lúng túng về chuyện tình dục nữa. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt quyến rũ, hỏi, loại đàn ông như anh liệu đã đủ tư

cách làm bạn tình chưa. Tôi cười vui vẻ, trêu rằng anh không thạo chuyện đàn bà. Tôi mà lại không thạo ư? Có muốn thử không? Mắt anh lập tức biến thành mũi khoan cứ xoáy chặt vào tôi, khiến các huyết mạch tôi như chấn động, run rẩy xuyên thẳng vào tim. Bao nhiêu năm rồi, tôi không có được cảm giác đó. Tôi không dám nhìn anh nữa, cúi đầu giả bộ lấy một quả sê ri, không ngờ quả cứ trơn tuột, không tài nào lấy được. Anh cười, lấy hộ một quả đưa tới tận miệng tôi. Tôi vươn ra muốn ăn ngay, môi tôi chạm phải ngón tay anh, cảm thấy chúng thật mềm. Tay anh khẽ khàng, đặt trái sê ri vào miệng tôi. Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi tôi. Sự đụng chạm rất khẽ nhưng đủ khiến trái tim tôi phải rung lên. Tôi ngồi không vững, luôn có cảm giác sắp ngã ngất đến nơi. Hai tay bất giác túm chặt lấy tay anh, đúng lúc tay anh chạm lên mặt tôi. Sự tiếp xúc của tay và da mặt khiến tôi tràn ngập nỗi chua xót, như cả thế giới này có lỗi với tôi. Mắt vụt ướt, nước mắt thi nhau rơi xuống. Lưỡi tôi liếm đầu ngón tay như thể đang hôn anh, hoặc cũng có thể tìm kiếm một sự an ủi nào đó.

Rồi tôi nghe anh nói, chúng ta đi thôi. Giọng anh như không khí bị đốt cháy, nhẹ bỗng, khiến tôi lại mềm nhũn. Tôi không tài nào đứng lên được, phải tựa vào anh dìu ra khỏi tiệm trà. Không biết anh đưa tôi đi đâu và cũng không muốn biết, chỉ vì tôi đã kiệt sức quá rồi.

Lúc đi vào nhà nghỉ, tôi hơi do dự. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi cùng một người đàn ông lại không phải chồng mình đi thuê phòng. Không biết có xảy ra chuyện gì không? Nhưng không đề tôi nghĩ lâu, anh đã đưa tôi vào phòng. Phòng rất nhỏ, chỉ có một cái giường, một gian vệ sinh. Tuy tôi đã từng nhìn thấy không biết bao nhiêu cái giường, nhưng đến nhà nghỉ với một người đàn ông như thế này, đối với tôi vẫn là lần đầu. Không biết đó là do trời nóng hay lòng nóng bỏng, tôi chỉ thấy toàn thân nóng ran, liền đi thẳng vào nhà vệ sinh. Không ngờ anh cũng đi theo tôi.

Anh ôm lấy eo lưng tôi từ phía sau, thổi khẽ vào tai tôi. Tôi thấy đứng không vững. Bàn tay anh vuốt nhẹ thân hình tôi êm ái như một con rắn trơn khê. Sau hơn nửa năm ly hôn, đây là lần đầu tôi

lại gần gũi với đàn ông. Thực không rõ lúc đó tôi nhớ đàn ông hay hận đàn ông nữa.

Rất nhanh, chúng tôi quan hệ với nhau.

Nhưng hôm đó có một chi tiết khiến tôi canh cánh không nguôi. Đó là trên đường tới nhà nghỉ, tôi không thấy anh mua bao cao su. Nhưng khi vừa vào phòng, anh đã lấy một hộp bao cao su từ chiếc cặp đi làm của anh .

Khi anh hưng phấn yêu tôi, hai tay tôi ghì chặt lấy vai anh, cùng phối hợp nhịp nhàng, nhưng trong đầu vẫn nghĩ mãi không ra một vấn đề: tại sao anh luôn mang bao cao su theo người? Mãi cho đến khi anh mệt mỏi nằm vật trên người tôi, tôi vẫn không hiểu rõ tại sao anh lại luôn mang theo bao cao su. Đột nhiên tôi thấy anh thật đáng sợ-một người đàn ông luôn mang sẵn bao cao su. Thật không thể ngờ được. Thế nhưng tôi vẫn làm tình với anh. Quả thật tôi muốn lắm. Anh là người đàn ông thật tuyệt, kinh nghiệm rất phong phú. Những dục vọng bị tôi đè nén bấy lâu khiến tôi trở nên điên cuồng vô cùng. Hôm đó, tôi hoàn toàn buông mình, cũng rất vui sướng. Nói ra thật khó nghe, lúc đó tôi cảm thấy hơn chục năm sống với chồng còn không vui sướng bằng hôm đó.

Nhưng chẳng bao lâu, niềm vui cũng tan biến dần. Xong việc, anh mệt mỏi nằm trên giường hút thuốc, không trò chuyện. Hút xong, anh mặc quần áo, và kêu tôi mặc đồ. Tôi nhìn anh không hiểu. Từ lúc bước vào cửa đến giờ chưa đầy ba mươi phút, thậm chí quần áo tôi vừa cởi để bên giường vẫn còn đượm hơi ấm của tôi. Nhưng đã phải đi rồi sao? Nhìn thấy vẻ ngơ ngác của tôi, anh cười, giải thích rằng anh thuê phòng theo giờ. Buổi tối lại bạn đưa một khách hàng đi ăn, không thể ở được lâu. Tôi hơi bất bình, không hiểu từ nãy đến giờ mình bị coi là cái gì? Tôi thừa nhận mình không tự trọng lắm, vừa gặp anh lần đầu đã muốn buông thả, muốn làm tình với anh. Nhưng tôi không nghĩ tới kết thúc như vậy. Anh an ủi, sau này còn nhiều thời gian mà. Tôi phẫn nộ mặc quần áo. Thật lạ, trong suốt quá trình tôi mặc đồ, anh không thèm liếc nhìn tôi. Còn nhớ trong một cuốn sách đã đọc, người đàn ông thích nhất được ngắm động tác của phụ nữ khi mặc quần áo. Nhưng anh không thèm

nhìn, chỉ nghịch cái điều khiến ti vi. Khi tôi mặc xong, anh vỗ vỗ vào người tôi, nói, em nghỉ một lát đi, anh đi tính tiền. Rồi bỏ đi. Anh đi rồi, tôi mới chú ý nhìn kỹ căn phòng. Drap giường rất bẩn, trên cửa sổ đầy bụi. Thật ghê tởm, ân hận đã quan hệ với một người lạ trong một môi trường như vậy. Từ lúc gặp mặt tới giờ chưa đầy một tiếng đồng hồ, thật nực cười. Không thể chịu được khi tiếp tục ở trong một căn phòng như thế này, tôi vội đi ra. Lúc đi qua hành lang, tôi nghe thấy nhân viên nhà nghỉ và anh đang trò chuyện. Những câu nói của họ khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng và phần nộ chưa hề có.

Tôi nghe thấy tiếng cười của anh, rất âm thầm. Rồi một gã trai trẻ cất tiếng, "Anh Vương tài thật đấy, Chị này chắc phải là cô thứ năm trong tháng này phải không?". Tôi không phải là gái mới lớn, tôi hiểu được sự khốn nạn và hạ lưu của đàn ông. Nhưng khi nghe thấy những lời của anh, tôi vẫn không thể kìm chế nổi, đứng không vững, hai tay run rẩy. Tôi nghe thấy tiếng anh cười, đáp, "Chị này hay lắm, anh phải phát triển chị ấy thành bạn cố định mất. Đừng nhìn bên ngoài bình thường như thế nhưng công phu trên giường phải biết" ...

Không kịp nghe hết, tôi đã tức giận ùng ùng, liền đi tới. Gã trai trẻ kia là nhân viên nhà nghỉ, đang cười híp mắt, nhìn thấy tôi, ngừng ngay, lại còn đưa mắt ra hiệu cho anh. Tên khốn nạn kia quay đầu lại, nhìn thấy tôi, nụ cười trở nên gượng gạo. Tôi bước lại giáng cho hắn một cái tát. Lúc đó nếu trong tay có dao, tôi cũng đâm ngay. Hắn cũng tức giận, còn mặt dày đâm mạnh vào miệng tôi. Hắn đánh rất mạnh như muốn tôi chết. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy phía trước như mờ ảo.

Khi tôi lao đảo bò được từ dưới đất lên, tên khốn nạn đó đã đi mất. Rất đông người đang vây xung quanh tôi. Chắc tôi lúc đó thảm hại lắm. Không nghĩ nhiều nữa, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời xa cái nơi nhục nhã này. Tôi lấy bẫy đi ra khỏi khách sạn, không ít người qua đường quan sát tôi bằng ánh mắt kỳ lạ. Tôi thấy mình lúc đó thật đáng thương. Vội vàng đón taxi về nhà. Vừa về đến nhà, tôi đau khổ khóc òa, hận mình quá dễ dãi, lên giường với cả hạng đàn

ông như vậy.

Cũng chính lúc đó, tôi lại chuyển hết hận thù lên người chồng cũ tôi. Chỉ trách anh ta mà thôi, tại anh tàn nhẫn bỏ tôi. Nếu không tôi đã không phải chịu đựng sự ô nhục này.

Trương Ái Tú không phải là một phụ nữ từng trải. Trong câu chuyện cô kể, tôi hiếm khi nhìn thấy nỗi ân hận, sám hối trên gương mặt cô, mà phần lớn là sự hận thù sâu sắc. Chỉ cần nhắc tới chồng cũ, tôi bạn chát, ánh mắt cô luôn lóe lên tia sáng phẫn nộ. Hẳn cô là một phụ nữ hận đàn ông sâu sắc. Với bạn tình đầu tiên đã không mấy vui vẻ, chắc cô không tìm kiếm nữa. Nhưng sự tình không như vậy. Trương Ái Tú lắc đầu, như muốn nói điều gì, nhưng lại khó thốt ra lời. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ngưng ngừng. Cô kể không bao lâu sau đó, cô lại đi gặp một bạn chát khác, và lại xảy ra chuyện tình một đêm. Tôi tỏ ý không hiểu. Cô cười đau khổ, thở dài, nói, tôi là một con đàn bà hạ lưu.

Từ sau lần đầu tiên bị bạn chát đánh, tôi chìm đắm mất mấy tuần rất hiếm khi lên mạng, cũng không nhận lời gặp mặt bất kỳ bạn chát nào. Lúc đó, tôi tự nói với mình, không thể tin vào mạng nữa. Đàn ông ở đó không có ai tốt. Vì thế sau mỗi lần đi làm về, tôi không bận tâm tính. Tôi ép mình phải đọc sách, xem ti vi. Kiên trì chưa được bao lâu, tôi lại bị dao động, như một kẻ nghiện ma túy vậy. Tôi thấy những ngày phải rời xa mạng thật khổ sở, làm gì cũng không ra hồn, không thấy thú vị bằng lên mạng chát. Thế là chưa được mấy tuần, tôi lại lên mạng nhưng tự thề rằng chỉ tâm sự. không gặp mặt. Mấy tuần không lên, rất nhiều bạn chát trên mạng đều hỏi thăm. Hỏi tôi sao không lên suốt một thời gian dài như vậy, có phải đi công tác không... Tôi bịa ra một lý do, thật tình không còn mặt mũi nào kể đúng chuyện đã xảy ra.

Tôi thấy mình thật tội tệ, vừa lành vết thương đã quên mất cái đau. Vừa lên mạng, tôi đã không khống chế được bản thân, gặp gã đàn ông nào cũng trò chuyện, đề tài nào cũng tham gia. Ai tỏ ra biết quan tâm, tôi nói chuyện với người đó nhiều hơn. Tôi thấy vừa lên mạng, tâm tư vui vẻ hơn, tinh thần cũng phấn chấn hơn, giống như

cá gặp nước vậy.

Gặp phải "nghệ sĩ dzôm"

Nói chuyện chưa được bao lâu, tôi đã có cảm tình với một bạn chat có nick là “Đồ ngọt”. Đó là một người đàn ông trung niên rất biết chăm sóc người khác, cũng hơn 40 tuổi. Mới chat với tôi, anh đã gửi ảnh tới. Khi mở ra xem, trời ơi, rất thanh tú, nho nhã, như một nghệ sĩ vậy. Nhìn thấy tấm hình anh, tim tôi lại loạn xạ. Nhưng đã có kinh nghiệm lần trước, tôi vẫn thấp thỏm không an. Ngộ nhớ người đàn ông này nhìn bề ngoài tốt đẹp, nhưng gặp mặt lại đã thú như gã trước thì làm thế nào? Đúng lúc đang ngập ngừng, anh gửi đến những lời lẽ rất nhiệt tình, nói muốn gặp tôi, còn khen rằng chắc chắn tôi là một phụ nữ rất quyến rũ. Giọng nói dịu dàng của anh khiến trái tim tôi ấm áp. Nhưng tôi vẫn chưa dám nhận lời, chỉ để lại số điện thoại. Thật tình tôi rất muốn giữ liên lạc với người đàn ông này.

Sau đó tôi ra khỏi mạng. Không bao lâu, anh gọi tới. Tiếng của anh qua điện thoại cũng rất mê hồn, trong trẻo, tiếng cười vang lanh lảnh. Vừa nghe thấy tiếng anh, tôi đã có cảm giác mình không kìm chế được. Sau đó, anh nói anh làm nghệ thuật, là nhạc sĩ. Lập tức tôi thấy tin tưởng hơn, cũng nhiệt tình hơn với anh. Thế là chúng tôi trò chuyện rất nhiều, kể về công việc về cuộc hôn nhân bất hạnh. Tôi kể mình là một phụ nữ không có niềm vui. Giọng anh ở đầu dây bên kia nghe rất thương cảm. Anh kể đã ly hôn, vợ theo người đàn ông khác bỏ đi nước ngoài. Tôi thấy chúng tôi cùng có cảm giác đau thương như nhau. Khoảng cách cứ dần dần được xích lại gần. Không thể phủ nhận, tôi có hứng thú đối với anh. Thời gian trò chuyện điện thoại càng dài, số lần gọi càng nhiều, tôi càng có cảm hứng mãnh liệt. Cảm giác này khác hẳn với cảm giác đối với người bạn chat đầu tiên. Thậm chí tôi còn hy vọng chúng tôi sẽ lấy nhau, mặc dù lý trí mách bảo tôi đừng nên tin vào hôn nhân nữa. Nhưng tôi đã mê anh thực sự. Chỉ cần nghe tiếng anh, tôi đã thấy rất thoải mái. Tôi luôn cảm thấy tiếng nói của anh mang theo linh hồn tôi. Sau ba cuộc điện thoại, tôi nhận lời gặp mặt. Anh mời tôi đến nhà. Thoạt đầu tôi nghĩ lần đầu tiên đến nhà không hay lắm,

nên từ chối. Nhưng anh nói nhà không chỉ có một mình anh, còn có một đứa con gái. Lại nói chỉ là cùng ăn một bữa cơm, kết bạn với nhau mà thôi. Cuối cùng, tôi cũng nhận lời. Đặt điện thoại xuống, lòng hớn hởi, như thể biến thành một cô gái đang yêu.

Ngày hôm sau, chúng tôi gặp nhau. Địa điểm gặp trước cửa một siêu thị gần nhà anh. Lần này, tôi nhận ra anh ngay. Tuy không cao lắm, nhưng rất trắng kiện, đúng típ người tôi thích. Chắc chắn chuyện kia của anh rất ổn. Có điều hơi thất vọng rằng anh không đẹp bằng trong hình, thần sắc trông mệt mỏi. Tôi đoán chắc do anh nghỉ ngơi không đủ. Gặp tôi, anh có vẻ ngượng ngùng, khác hẳn cảm giác qua điện thoại. Anh ở ngoài đời rất ít nói. Nhưng do qua điện thoại, tôi có ấn tượng tốt về anh nên đối với anh vẫn rất nhiệt tình. Cũng thấy rõ anh rất hài lòng về tôi. Gặp chưa được bao lâu, tôi theo anh về nhà. Nhà anh nằm ở một khu vắng vẻ, kiến trúc nom đã cũ kĩ. Trong nhà không rộng nhưng trang trí nội thất khá có gu, nhìn ra cũng biết là nhà của nghệ sĩ. Vào tới nhà, tôi hỏi sao không thấy con gái anh. Anh cười, đáp, con gái đi gặp bạn chat rồi. Nghe thấy vậy, tôi cười phá lên, nghĩ thầm, anh đúng là một ông bố rất thoáng, còn cho phép con gái giao thiệp rộng. Anh nói gặp bạn chat là việc rất bình thường. Mạng chỉ là một phương tiện để kết bạn, có người xấu, cũng có người tốt, không phải tất cả đều tồi tệ. Tôi đồng ý với quan điểm của anh, thậm nghĩ, anh đúng là một người đàn ông tốt.

Lúc đó là giữa trưa, anh đưa tôi vào nhà bếp. Trên bàn đã đầy ắp rượu và đồ ăn. Anh mời tôi ngồi rồi chuyện trò vui vẻ. Anh rót cho tôi một cốc bia. Tôi hỏi có cần đợi con gái anh không. Anh đáp, kệ nó, có thể nó không về ăn. Tôi nghĩ cũng có thể, biết đâu con gái anh cũng đang ăn cơm với bạn chat. Rồi chúng tôi vừa uống vừa trò chuyện. Món ăn anh nấu rất hợp với khẩu vị của tôi. Tôi khen anh là người rất biết sống, không ngờ anh chợt buồn. Sau đó kể về nỗi khổ sau khi ly dị. Những việc trước đây chưa từng làm như giặt quần áo, nấu cơm... giờ đây không làm không được. Vợ bỏ đi theo trai, anh phải chăm sóc con. Tôi nhìn anh thông cảm. Đúng vậy, một người đàn ông lẻ bóng sống thật không dễ dàng. Rồi tôi lại nghĩ đến mình. Chẳng phải tôi cũng như vậy sao? Khi còn chung

sống với chồng, tôi không phải làm gì cả. Còn bây giờ, suốt từ sáng tới tối tôi đều phải ăn cơm ở bên ngoài. Ở nhà có việc gì cũng phải tự mình giải quyết. Làm một người phụ nữ đã ly hôn thật không dễ dàng. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi rơi nước mắt. Hình như anh cũng hiểu tâm trạng tôi nên nhìn tôi rất dịu dàng. Rồi anh cầm tay tôi. Tôi không từ chối. Tay anh ấm áp, dịu dàng. Tôi thích bàn tay như vậy. Anh nhìn về phía phòng ngủ, ra ý mời tôi vào. Tôi ngượng ngùng, nhưng không phải không bằng lòng. Tôi chấp nhận quan hệ với những người đàn ông như vậy. Tôi hỏi lẽ nào anh không sợ con gái về sẽ nhìn thấy? Anh cười. Sau đó tôi mới biết anh không hề có con gái. Đó chỉ là lý do anh mời bằng được tôi về nhà mà thôi. Tôi đâm anh mấy cái, kêu anh tẹt quá. Nhưng đàn ông không đều, phụ nữ không yêu, tôi vẫn thích sáng kiến xấu đó của anh. Thế là tôi nghĩ dù sao nhà anh chỉ có một mình anh, sao lại không vui vẻ cơ chứ? Rất nhanh, tôi ngã vào lòng anh. Anh thở hổn hển ôm tôi vào phòng ngủ. Phòng rất sạch hơn tôi tưởng. Cứ ngỡ anh ở một mình sẽ rất loạn. Nhưng chưa kịp ngắm kỹ, quần áo của tôi đã bị anh cởi sạch. Tôi thực sự hưng phấn, ngoan ngoãn ngã theo anh xuống giường . . .

Đúng lúc tôi đang chết đi sống lại, thì tiếng gõ cửa dồn dập khiến tôi sợ hãi, toát mồ hôi đầm đìa. Tôi nhìn sang "Đồ ngọt" mặt đầm mồ hôi, bộ dạng hoảng hốt, luống cuống tìm quần áo. Tôi ngơ ngác, cứ cho nhà có khách tới, cũng đâu cần phải. căng thẳng tới vậy. Cùng lắm không mở cửa là xong. Tôi vẫn đang hưng phấn nên ôm ghì lấy anh, kêu mặc kệ họ đi. Anh ra sức gỡ tay tôi ra, căng thẳng nói, vợ anh về rồi. Vợ? Đầu tôi như phủ sương. Vợ ở đâu ra? Chẳng phải anh nói vợ bỏ đi theo người khác rồi sao? "Đồ ngọt" không còn hơi đâu quan tâm tới những căn vặn của tôi, vội vã mặc quần áo. Chẳng mấy chốc, cửa bị mở toang, là dùng chìa mở đàng hoàng. Tiếp đó, tôi nghe thấy tiếng một phụ nữ gọi tên một người đàn ông mấy lần. Chắc hẳn đó là tên thật của "Đồ ngọt". Lúc đó đầu tóc của "Đồ ngọt" rối bời, sắc mặt cuống quýt, tôi càng sợ hơn. Những cảnh như vậy, lần đầu tiên tôi gặp phải.

Rồi cửa phòng ngủ cũng bị mở toang. Thân thể lỏa lồ của tôi hiện ra trước mắt một người đàn bà xa lạ. Sau vài giây lặng đi vì kinh ngạc, cô ta phẫn nộ chửi tôi và "Đồ ngọt". Chửi chưa đã, cô ta nhặt

một cái tách trà đập vào mặt tôi. Tôi không tránh kịp, may mà cái cốc bị rút ra, đập phải đầu gối. Nhưng tôi cũng không thấy đau lắm, có lẽ do quá sợ nên không thấy đau đớn. "Đồ ngọt" tiến lên ngăn lại. Tôi nghĩ may mà vẫn còn là đàn ông. Nhưng chẳng mấy chốc, "Đồ ngọt" bị đẩy bật ra sau một cú tát. Người đàn bà đó ra đòn thật ghê gớm. Tôi sợ hãi cứ núp ở một góc giường. "Đồ ngọt" thật là gã đàn ông vô dụng. Sau khi bị tát, anh ta cũng nấp sang một bên, mặc cho người đàn bà béo tốt kia đang lồng lên như một con mãnh thú lao thẳng vào tôi. Tôi kêu la, vô ích. Cô ta túm chặt lấy tóc tôi, lôi ra. Khuôn mặt tôi cũng bị cô ta cào cấu mấy lượt. Tôi thấy mặt bỏng rát, đoán chắc cô ta cố ý hủy hoại nhan sắc của mình. Rồi chúng tôi đánh nhau, không biết đánh bao lâu nữa. Cuối cùng tôi mặc quần áo. "Đồ ngọt" tiễn tôi bằng ánh mắt xin lỗi. Lúc ra khỏi nhà anh, tôi cảm hận nhìn anh. Đàn ông thật đáng hận, thật ác độc.

Một lần nữa, tôi lại thấy bị làm nhục. Trên đường mọi người nhìn tôi rất lạ.

Về đến nhà, soi người trong gương, thấy tóc tai rối bời, trên mặt đầy vết máu. Tôi khóc, phần uất, bắt đầu đập phá. Bắt đầu từ tấm gương, các vật dụng bằng thủy tinh đều bị đập vụn. Cuối cùng tôi vào phòng làm việc, nhấc bổng chiếc máy vi tính đáng nguyên rửa, đập mạnh xuống sàn.

Sự Buông Thả Phiền Muộn

Lý Văn, 25 tuổi, thiết kế quảng cáo

“Suốt một thời gian dài, tôi sống như một người lính chống lũ. Có đơn và tình dục giống như cơn hồng thủy kiểm tra bờ đê tình yêu của tôi. Nó cứ tấn công dồn dập như vậy. Chỉ cần không để ý là cuốn phăng tôi, vút vào vòng xoáy”. Đó là câu nói ấn tượng sâu nhất sau khi tôi phỏng vấn Lý Văn.

Người đàn ông mà cô yêu sâu đậm đang ở phương xa. Cô thường gọi điện cho anh lúc đêm khuya. Cô thức nhưng anh ở bên kia lại đang chìm trong giấc ngủ. Cô có những đòi hỏi của thể xác phụ nữ nhưng trong từng đêm mất phương hướng, cô và anh ngày càng cách xa.

Mùa hè năm ngoái, tôi thường sang trường Đại học Bắc Kinh chơi ở cổng Tây của trường có một phố các quán bar. Buổi tối rất đông các cô gái Tây tới uống rượu, nhảy nhót, chơi rất điên cuồng. Rồi cũng có không ít các khách quen của phố Tam Lý Đồn cũng tới Kinh doanh ngày càng khá.

Một bạn học của tôi mở một quán bar ở đó, có tên là Venussa. Tôi thường tới đó ủng hộ nên cũng quen một số khách nữ rất thú vị. Lý Văn là một trong số đó.

Lý Văn là khách quen của Venussa. Đó là một Cô gái ít nói, sâu lắng. Cô thường tới và về một mình. Mỗi lần ở lại cũng thường không dài. Cô không hút thuốc, không uống rượu, chỉ uống một loại nước hoa quả, yên tĩnh nghe nhạc. Dường như ngoài âm nhạc, cô không quan tâm tới bất kỳ thứ gì. Phần lớn cánh đàn ông tới làm quen ngại ngần bỏ đi vì sự lạnh lùng của cô. Trong quán bar với

bầu không khí mê loạn và ánh đèn mờ ảo, một phụ nữ lạnh lùng như vậy hẳn khác người.

Có lẽ do tôi là bạn ông chủ, cô mới cảm thấy có phần gần gũi và đối với tôi cũng lịch sự. Sau đó hai bên thân thiết hơn, cô nói chuyện với tôi. Thời gian lâu dài có cảm giác cô cũng là người rất nhiệt tình, đặc biệt khi cười khiến người ta thấy vô cùng ấm áp. Rồi chúng tôi trở thành bạn thân. Cô kể cho tôi một số câu chuyện tình cảm bí mật. Nhưng cô ra sức kìm nén không kể về những khát khao tình dục của mình, và giải thích rằng nói càng nhiều càng bới những bí ẩn. Khi một người kể hết chuyện của mình cũng có nghĩa là sức hấp dẫn cô ta đã hoàn toàn biến mất. Mỗi lần, tôi lại ra sức tìm cách hướng cô kể ra nhiều hơn nhưng kết quả thu được đều không nhiều. Vì thế tôi thường khen cô là một phụ nữ có năng lực kiềm chế rất tốt. Cô cười đau khổ, đáp bằng giọng u buồn, có rất nhiều chuyện dù có dốc hết sức kiềm chế, cuối cùng vẫn không tránh khỏi một ngày bị bật tung.

Một lần, cô bước vào quán với vẻ rất buồn phiền, vừa nhìn thấy tôi đã hỏi có chịu uống rượu cùng cô không. Tôi rất kinh ngạc vì chưa thấy cô uống rượu bao giờ. cô nói bạn trai cô ngày mai về nước nhưng cô rất buồn bã. Trước đây cô có kể bạn trai đang du học bên Mỹ, nhưng mỗi lần nhắc đến anh, gương mặt cô lập tức trở nên rạn rỡ. Tôi không hiểu tâm trạng của cô. Im lặng hồi lâu, cô kể một số chuyện tình cảm. Suốt thời gian kể, nom tinh thần cô rất tự dốc. bầu không khí trò chuyện trĩu nặng. Rồi cô thường đột ngột ngừng kể, đôi mắt trống rỗng nhìn ra cảnh vật ngoài cửa sổ rồi rất lịch sự xin thuốc tôi.

Thật ra cô không biết hút thuốc lắm. Đã mấy lần tôi thấy cô hút thuốc tới mức nước mắt ứa ra. Tôi hỏi, có khó chịu lắm không? Cô cười, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt đau thương: "Không khó chịu, bị tình yêu hút vào mới khó chịu". Lại trầm mặc rất lâu, không nói, lại nhìn người qua lại ngoài cửa sổ bằng con mắt vô hồn. Cứ như vậy vừa nói vừa ngừng, cùng với lời ca buồn đang nổi lên trong quán, cô kể cho tôi câu chuyện của mình.

Bạn trai ở Mỹ

Hai năm trước, bạn trai tôi sang Mỹ-nơi anh hằng mơ tưởng- để học ngành vật lý học thiên văn mà anh ao ước. Mỗi người đều phải có đeo đuổi của mình, đàn ông lại càng cần như vậy. Vì thế khi anh lựa chọn đi du học, tôi không hề gây áp lực cho anh. Tuy đã vài lần tôi rất muốn van xin anh ở lại, đừng để tôi cô đơn một mình bởi tôi đã quen những tháng ngày có anh bầu bạn. Nhưng tôi không làm vậy. Tôi chấp nhận đau thương. Đau khổ kìm nén nỗi sợ hãi của mình về sự ly biệt. Ngày anh nói muốn xuất ngoại, tôi phải học cách che giấu tâm tư, không thể để anh thấy tôi rơi lệ. Tôi muốn anh yên tâm kiên trì sự lựa chọn của mình. Tôi không muốn người đàn ông tôi yêu vì tôi mà phải vứt bỏ cái gì. Huống hồ đây lại là mơ ước bao năm qua của anh.

Phụ nữ lưu luyến đàn ông bao nhiêu, tôi lưu luyến anh bấy nhiêu. Cũng giống như tất cả các đôi sinh viên khác, tình yêu chúng tôi bắt đầu và lớn dần trong trường học, lãng mạn và vững chắc. Lúc đó, tôi vẫn tin rằng, bất kỳ biến cố nào cũng không thể chia tách chúng tôi.

Chúng tôi cùng khoa, anh trên tôi hai khóa. Thú vị là ngày đầu tiên vào đại học, chúng tôi cũng bắt đầu yêu nhau.

Sáu năm trước, từ một thành phố nhỏ phía Nam, tôi thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng ở Bắc Kinh. Lúc đó, tôi hoàn toàn lạ lẫm về Bắc Kinh và cả ngôi trường tôi học. Ngày đầu tiên báo danh nhập học, tôi bị lạc đường trong trường. Trường học rộng lớn hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều, cứ như một mê cung vậy, không tài nào tìm được lối ra. Trong lúc không có ai giúp, tôi gặp được anh, rất nhiệt tình. Tôi còn nhớ rất rõ cái nhìn đầu tiên về anh-thân hình rất cao, gầy, trên gương mặt trắng là một cặp kính đen, rất hợp với mẫu sinh viên đại học mà tôi tưởng tượng. Hôm đó anh định tới phòng tự học, nhưng rất nhiệt tình dẫn tôi tới khu làm việc của khoa tôi. Trên đường chúng tôi nói chuyện rất nhiều. Anh nói anh cùng khoa với tôi. Thật trùng hợp, chúng tôi là đồng hương.

Cứ như thế, như thể ông trời khéo léo sắp đặt, chúng tôi quen nhau rồi yêu nhau. Anh cứ ở bên tôi suốt thời đại học, suốt những tháng

ngày tuổi xuân đẹp đẽ nhất trong cuộc đời. Thời đó, chúng tôi cùng ăn cơm, cùng tự học hàng ngày. Ban ngày, chúng tôi dắt tay nhau tản bộ trong khung trường tuyệt đẹp. Tối đến, chúng tôi lưu luyến không nỡ rời nhau ngay trước cửa lầu kí túc. Mãi cho tới khi người trực ban gọi to giục các nữ sinh về, anh còn hôn tôi một cái rất sâu. Những ngày tháng khó chia ly vậy thật cảm động. Nhưng thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã tốt nghiệp. Anh cũng học xong thạc sĩ. Tôi tới một công ty quảng cáo làm thiết kế. Vào một đêm sau cơn mưa, anh ngại ngần nhìn tôi rất lâu, mãi sau mới nói rằng anh vẫn quyết định đi du học.

Hôm chia tay ở phi trường, anh khóc, ôm chặt tôi nói, nhất định phải đợi anh về lấy tôi. Hôm đó, tôi không khóc trước mặt anh, ra sức kìm nén, còn cố gắng cười. Tôi muốn anh yên tâm đi du học cam đoan với anh rằng, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi cũng không vứt bỏ tình yêu đối với anh. Bề ngoài, tôi có vẻ nhẹ nhõm, nhưng bên trong đau đớn vô cùng. Khi cái dáng cao gầy của anh khuất xa dần, nước mắt tôi mới bắt đầu rơi xuống. Hôm đó cô độc đứng ở phi trường, tôi tự nói với mình rằng, bắt đầu từ hôm nay, mình phải sống một mình. Cần phải kiên cường hơn, đợi người mình yêu trở về. Từ đó, tôi trở thành một phụ nữ độc thân sợ bóng đêm.

Lý Văn đứng dậy kêu một ly cocktail mạnh có tên "Cạn chén với quá khứ". Cô nói đã rất lâu không uống loại rượu này vì vị của nó quá thực rất khó chịu. Tôi cười nói, trông cô không giống người biết uống. Cô cười đau khổ, nói rằng cô đã từng là con ma rượu. Mỗi tối trước khi chợp mắt đều uống rất nhiều rượu vang đỏ. Vì từ sau khi bạn trai cô xuất ngoại, cô bắt đầu mất ngủ.

Nỗi đau chia cắt hai bờ

Có lẽ do áp lực công việc quá nặng, hồi đầu tôi không thấy cuộc sống của mình khổ sở đến vậy. Mỗi sáng đều phải dậy sớm, ăn sáng, chen nhau trên xe buýt tới công ty. Vừa tới công ty đã bận rộn hàng đồng việc, bận tới tận tối mới về nhà. Về đến nhà là ngủ. Có lúc cảm thấy cuộc sống thật khô khan, liền một mình đi dạo trên phố, mua một số đồ chơi hoặc tìm một tiệm ăn, gọi vài món yêu

thích tự thưởng cho mình. Nhưng điều khiến tôi vui sướng hơn là sự xuất hiện của mạng đã giúp chúng tôi rất nhiều. Chúng tôi hẹn giờ lên mạng nói chuyện. Chỉ cần thời gian cho phép, chúng tôi vừa chat đã nói tới mấy tiếng đồng hồ. Anh kể ở Mỹ gặp được vô số chuyện kỳ quái. Tôi kể cho anh công việc và cuộc sống của mình mỗi ngày.

Ngày tháng cứ dần dần trôi, đơn điệu nhưng yên bình đẩy về phía trước. Tuy có lúc nhớ về anh nơi phương xa, cũng đau đớn vì cô đơn nhưng tôi luôn tự an ủi hãy kiên cường lên. Chỉ chịu đựng vài năm rồi chúng tôi lại ở bên nhau. Vì trước khi đi, anh nói sau ba năm sẽ về nước. Lúc đó tôi nghĩ ba năm sẽ trôi qua rất nhanh. Vì còn niềm tin vào tình yêu nâng đỡ mình.

Nhưng cuộc sống của phụ nữ độc thân không dễ chịu như tôi tưởng. Thời gian trôi rất chậm chạp, tôi ngày càng khiếp sợ dư vị cô đơn. Nó hoàn toàn là nỗi cô đơn của phụ nữ. Thực ra tôi không phải là người có đòi hỏi cao về tình dục, không mê mẩn cuộc sống tình dục. Hè năm thứ hai, tôi và bạn trai đã quan hệ với nhau lần đầu tiên. Sau đó chúng tôi còn làm vài lần nữa. Đều là do anh hưng phấn đòi hỏi. Số lần làm tuy không ít nhưng tôi không cảm thấy làm tình sung sướng như mọi người thường nói. Có lẽ khi quan hệ với anh luôn vội vã vội vã, lúc thì tranh thủ phòng ký túc của anh không có ai, lúc thì làm ngoài khu đất hoang. Vì sợ bị phát hiện, nên mỗi lần làm, tôi đều thấy căng thẳng khủng khiếp. Vì vậy, những kinh nghiệm ân ái trước kia khiến tôi không mấy hứng thú về chuyện này.

Nhưng sau này lại không như vậy. Bây giờ nghĩ lại, phải trách bạn trai tôi luôn "dạy tôi hư" trên mạng. Có khi, anh nói với tôi trên mạng rằng ở bên này anh rất cô đơn, rất muốn làm tình với tôi. Nghe anh nói, tôi rất buồn, vừa thương anh, vừa lo anh không chịu nổi đi tán gái điếm. Người Mỹ về mặt này rất bừa bãi, ngộ nhỡ mắc phải bệnh gì coi như xong. Vì thế tôi cố gắng đáp ứng nhu cầu của anh. Chỉ cần anh nói không chịu được, tôi lại dùng chữ viết và âm thanh để giúp anh làm tình. Dần dần chúng tôi quen với việc làm tình qua mạng và qua điện thoại. Thoạt đầu, tôi thấy rất phản cảm,

luôn cảm thấy hơi bệnh hoạn. Nhưng số lần làm sau đó ngày càng nhiều, cũng thấy ỷ lại và mê mẩn. Dần dần, tôi phát hiện thấy tôi cũng khác hẳn trước đây. Những lúc cô đơn cũng rất khát khao tình dục. Điều này khiến tôi khiếp sợ. Sợ một ngày không kìm chế nổi, sẽ làm những việc có lỗi với bạn trai. Tôi cũng nói với anh như vậy. Anh cũng phát giác như thế thật nguy hiểm. Và chúng tôi đều cố gắng kìm chế. Những hành vi bệnh hoạn cũng ít dần. Nhưng tình dục như một con quái vật có sức mạnh mãnh liệt, vừa được sở lồng, nó đã xông lên đập tới đập lui, khiến người ta rất khó điều khiển. Tôi phải nghiền răng vượt qua nhiều đêm cô quạnh. Tôi không phải là một cô gái không có sức hấp dẫn. Cũng gặp được rất nhiều sự tán tỉnh, mơn trớn của đàn ông. Nhưng mỗi lần cứ nghĩ đến anh, tôi lại đau khổ kìm nén. Suốt một thời gian dài, tôi sống như một người lính chống lũ. Cô đơn và tình dục giống như cơn hồng thủy kiểm tra bờ đê tình yêu của tôi. Nó cứ tấn công dồn dập như vậy. Chỉ cần không để ý là cuốn phăng tôi, vút vào vòng xoáy hung dữ. Nhưng có lúc, tôi lại khát khao được cuốn đi, dù tới bến bờ nào. Rồi cơ thể mệt mỏi của tôi bắt đầu đổ xuống, trôi dạt cùng với những cơn cuồng lũ.

Ngã lên giường người đàn ông lạ

Cuối cùng tôi vẫn bị ngã, ngã lên giường một người đàn ông lạ. Hôm đó là ngày mừng ba tháng mười năm ngoái. Một kỳ nghỉ quốc khánh kéo dài khiến tôi cảm thấy chán ngán vì nhàn rỗi. Hôm đó, tôi như con diên đi loăng quăng trong siêu thị, mua một đồng mỹ phẩm và quần áo một cách vô cơ. Đi trong đám đông vui vẻ, vẫn thấy mình như người thừa. Mặc kệ người khác có vui thật không, trên gương mặt tôi rõ ràng hằn lên hai chữ "cô độc". Tôi sợ hãi các cô gái đang nắm tay người yêu nhìn tôi bằng ánh mắt kiêu ngạo. Thật đáng ghét. Tôi đã từng là một phụ nữ kiêu hãnh. Nhưng lúc này, tôi sàu thăm tới cực điểm. Trốn tránh đám đông chen chúc, nhưng không may lại gặp phải một đôi đấm đuổi trước cửa tiệm MacDonald. Chàng trai nhìn cô gái rất âu yếm, rồi khẽ hôn nồng nàn. Nụ hôn đó khiến con tim tôi nhảy nhót, như thể người được hôn chính là tôi vậy. Đột nhiên, tôi chợt nhận ra đã rất lâu tôi không hề được hôn. Cô gái đó cũng phối hợp rất nhịp nhàng, đầu

lưỡi đỏ xinh xắn lùa vào miệng chàng trai, đôi mắt nhắm hờ, tận hưởng dư vị ngọt ngào của hạnh phúc. Tim như lỏng lẻo, tôi hốt hoảng né tránh, nhảy vọt lên một chiếc tắc xi.

Về đến nhà, trời đã chiều tà. Tôi mệt mỏi ngã vật ra giường, mê man trong không gian những lời ca ai oán của Vương Phi. Phòng trống rỗng, linh hồn tôi cũng hoang vắng. Không biết phải làm gì, điên cuồng không ngừng ấn các nút trên chiếc điều khiển ti vi trong tay. Bóng đá, tin tức tài chính, lại còn mấy bộ phim truyền hình ngu ngốc, tôi không thể tập trung xem nổi. Vứt điều khiển sang một bên, tôi bật máy tính lên mạng. Không thấy bạn trai lên. Thời gian qua, anh lên mạng ít dần. Mấy hôm trước, anh gửi mail, nói sắp thi phải làm rất nhiều bài tập thực hành, cực kỳ bận. Tôi biết anh bận nhưng mất vài phút viết cho tôi một bức thư cũng không phải là yêu cầu quá ghê gớm gì. Tôi ngày càng thấy anh không để tâm tới tôi nữa. Nghĩ tới đây tâm trạng tôi lại càng u uất hơn. Thế là tôi vào phòng chat, tìm người tâm sự.

Trước đây tôi vào mạng chỉ để nói chuyện với bạn trai. Đối với những người đàn ông khác, tôi không thêm bạn tâm. Hôm đó tôi mới phát hiện trong phòng chat cũng có rất nhiều người cô đơn như tôi, già có, trẻ có nam nữ đều có. Mọi người đều trò chuyện rất thoải mái, cái gì cũng dám hỏi, cũng dám nói. Nhưng tôi thất vọng rằng trình độ của đàn ông ở đó rất thấp, vừa quen đã hỏi có muốn làm tình không. Người nào người nấy đều tự tăng bốc mình đẹp trai hoặc giàu có. Vừa định thoát thì một kẻ có nick "Người thuộc về bóng đêm thành phố" cất tiếng chào hỏi. Anh nói rõ tuổi tác và nghề nghiệp, còn nói muốn tìm một phụ nữ thú vị để tâm tình về âm nhạc. Anh làm phóng viên, là nghề mà tôi thích. Tôi cũng thích nói về âm nhạc. Thế là chúng tôi trò chuyện. Chữ nghĩa của anh ấy tinh tế nhưng chân thực, luôn có những cách nhìn độc đáo về sự vật. Những cảm nhận của anh về cuộc đời luôn giàu chất thơ và triết lý. Dần dần, tôi bị chữ nghĩa của anh thu hút.

Chúng tôi chuyện trò rất lâu, cũng hiểu thêm về anh. Anh nói cũng giống tôi, bạn gái anh xuất ngoại. Anh rất yêu cô ấy, và giờ đây rất cô độc. Có lẽ do hoàn cảnh giống nhau, tôi và anh tâm sự về chuyện tình cảm nhiều hơn. Tôi kể cho anh về sự cô đơn và kìm nén của mình. Khoảng cách giữa chúng tôi được dần kéo xích lại. Sau đó anh còn dám kể cho tôi cảnh ân ái giữa anh và bạn gái.

Những từ ngữ nóng bỏng khiến tim tôi đập loạn xạ, lửa trong tôi bị kìm nén bấy lâu nay lại bị những dòng chữ của anh châm lửa đốt. Cháy điên cuồng, cháy tới mức cả thân hình tôi chấn động. Anh nói muốn buông thả một lần, lo ngại nếu không, sinh mệnh anh sẽ khô héo hoàn toàn. Anh nói đêm nay là giới hạn cực điểm chịu đựng nỗi cô đơn của anh. Lẽ nào tôi lại vậy sao? Rồi những từ ngữ của anh giống như con ngựa hoang đứt dây, lao thẳng vào cánh đồng tâm hồn hoang vắng của tôi, tông thẳng vào thành trì trung trinh mà tôi ra sức giữ gìn bất lâu. Tôi bắt đầu mất khả năng khống chế, cơ thể dường như không là của mình nữa. Trên mạng, tôi bắt đầu gọi anh là chồng, bắt đầu tuyên bố dẹp bỏ cô đơn. Rồi không ngừng được, tôi đề nghị, "Chồng ơi, có thể đến đây ôm em không? Chỉ tối nay, chỉ bây giờ". Anh không nghĩ nhiều, đáp, "Được".

Sau khi hẹn sẵn thời gian và địa điểm gặp gỡ, tôi thoát khỏi mạng, nhìn đắm đắm vào màn hình máy tính rất lâu. Nghĩ tới việc mình sắp gặp gỡ một chàng trai lạ trong đêm khuya, thoát đầu cho rằng không thể ngờ được. Đến khi nhận thức được tất cả sắp phải xảy ra, tôi thấy căng thẳng, tự hỏi mình hết lần này đến lần khác sao lại như vậy. Tôi chạy vào buồng tắm, nghi ngờ soi mình trước gương. Mặt đỏ bừng, ánh mắt đầy sắc dục, tất cả đều thể hiện không nuôi tiếc. Dục vọng đang nuốt chửng thân hình tôi như một miếng nham thạch, tự nung chảy mình. Tiếc rằng tôi không phải là một kẻ tự yêu mình. Để tỉnh táo, tôi tắm nước nóng, cẩn thận chải mớ tóc dài mềm mại và gọn sóng. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da trơn bóng và đầy nhục cảm, cơ thể lại bùng lên phần nộ. Tôi cầu xin mình hết lần này tới lần khác, hãy buông thả một lần để nuôi dưỡng cơ thể mình.

Mình trần bước ra khỏi buồng tắm, lòng ngập tràn sướng khoái. Tôi muốn mặc một bộ đồ gợi cảm nhưng không có. Chọn một chiếc áo len cao cổ với những vệt màu sắc, một chiếc quần bò, chải lại tóc, khoác túi, tôi bước ra cửa.

Sự buông thả phiền muộn

Lúc đó đã hơn bốn giờ sáng, tôi đi xuống cầu thang một mình, chậm rãi đi bộ dọc dãy phố, tới nơi đã hẹn.

Bắc Kinh lúc sáng sớm đông đúc hơn tôi tưởng. Có xe bán sữa

chạy qua đường, đèn đường rất sáng, không gian cũng rất mới mẻ. Không kịp hỏi mình rốt cuộc đi làm gì, một chiếc tắc xi đã chậm rãi lướt tới cạnh tôi rồi đỗ lại. Anh bước xuống. Một người đàn ông rất sạch sẽ, ngoài ra không có ấn tượng nào khác. Anh khác hẳn lúc trên mạng, rất lịch sự mời tôi lên xe. Mùi thuốc lá nồng nặc trong xe khiến tôi ngất ngây. Tôi mở cửa sổ. Anh hỏi tại sao. Tôi đáp chóng mặt quá. Anh vội thanh minh do căng thẳng quá, vừa hút một điếu thuốc. Tôi cười. Trên đường chúng tôi không trò chuyện. Thậm chí, tôi không dám nhìn anh nhiều. Bầu không khí trớ trêu nặng khiến tôi càng căng thẳng. Tôi chọn một đề tài nhẹ nhàng nói chuyện với anh. Anh luôn cho tôi cảm giác cẩn thận và hướng nội tâm. Mãi cũng tới khu anh ở. Anh nói nhà anh trên tầng mái. Cầu thang tối thui, anh dắt tay tôi, bước từng bước. Tôi có cảm giác được anh cứu thoát khỏi vũng bùn tối tăm. Anh im lặng, như thể chúng tôi quen nhau từ rất lâu. Anh bước từng bước vững chắc. Tôi đi đằng sau. Nghe tiếng bước chân chúng tôi hài hòa, lòng tôi nhẹ nhõm dần, bắt đầu chú ý tới hình dáng trước mặt. Anh cao hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Bờ vai rộng khiến thân hình nom cường tráng. Cuối cùng cũng tới nhà anh, tôi vội vàng buông tay anh ra. Anh mở cửa, bên trong vẫn bật đèn. Là nhà thuê nên đơn giản, trong phòng ngủ chỉ có sa lông và giường. Không biết nên ngồi đâu, tôi ra ngoài ban công đứng. Anh đi tới, vẫn cách một đoạn. Anh nói, có cần đặt túi xuống không. Tôi cười, đúng thế. Rồi đặt túi xuống sa lông, tiện thể ngồi luôn xuống. Anh mở túi của anh, đưa cho tôi một tấm danh thiếp. Anh đùa, để bên công an có manh mối tìm ra tội phạm. Tôi cũng cười, anh lại giống như lúc trên mạng.

Phòng anh ngập mùi thuốc lá và mùi của người đàn ông độc thân. Giường rất rộng nhưng không có drap bọc. Không biết từ lúc nào, chúng tôi bắt đầu ôm nhau. Anh ôm tôi rất chặt, khiến tôi không thể thở nổi. Tôi kêu, không, không. Miệng tuy nói vậy nhưng cơ thể đã mất phương hướng. Anh ngừng ôm, nhìn tôi dịu dàng. Lúc này tôi mới nhìn kỹ tướng mạo anh. Khuôn mặt vuông vức, đôi mắt sáng long lanh, mày rậm, môi dày khiến người ta mê đắm. Chúng tôi nhìn nhau rất lâu cảm giác xa lạ dần tan biến. Thay vào đó là nhục cảm mãnh liệt. Anh ôm nhẹ eo tôi, đôi môi ẩm ướt hôn lên mặt tôi từng tí một. Rồi chúng tôi bắt đầu hôn nhau đắm đuối. Khi

lưỡi anh thọc vào miệng tôi, tôi tìm được cảm giác quen thuộc đã xa cách bấy lâu. Cơ thể tôi dần mềm nhũn, nép sát vào anh. Hôn nhau xong, chúng tôi chìm đắm rất lâu, đều không biết phải nói gì. Rồi anh ôm tôi lên. Giường rất to nhưng tấm nệm quá cứng khiến người tôi đau như dằm. Chúng tôi ghì xiết lấy nhau, cơ thể tôi trở nên rực lửa. Anh vội vàng cởi quần áo của tôi, xúc động khen người tôi rất đẹp. Rồi đôi môi của anh bắt đầu chuyển du lịch như một con rắn phàm ăn, nuốt trọn thân hình tôi.

Lúc anh sắp đi vào người tôi, tôi chợt nhớ tới bạn trai tôi. cảm giác như anh đang quan sát mọi việc bằng ánh mắt lạnh lùng. Tôi cố sức đẩy anh ra, cự tuyệt. Anh nhìn tôi, gật đầu rất chân thành, nói, không ép em nữa. Rồi anh trở lại bình tĩnh như cũ, chìa một cánh tay ra, nói: "Lại đây, anh ôm em ngủ, sắp sáng rồi". Tôi thấy xúc động, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có thể lại chính là người mà tôi nương tựa được suốt đời. Cách suy nghĩ ấu trĩ đó khiến tôi thấy chân thực.

Tôi vui như một đứa trẻ. Anh ôm tôi rất chặt, chặt tới mức phát đau, mãi đến khi tôi kêu đau, anh mới buông lỏng. Chúng tôi lại hôn nhau. Chính trong khoảnh khắc giao thời giữa bóng đêm và bình minh, hai linh hồn cô đơn quyến luyến không rời.

Sau đó chúng tôi vẫn làm tình. Khi nam nữ với thân hình trần trụi nằm trên cùng một cái giường, ai có thể kìm nén nổi? Tối đó, tôi bị giằng xé trong biển nhục dục. Một người đàn ông quen nhau chưa đầy sáu tiếng đồng hồ, gọi cảm, tình tẻ, khỏe mạnh, trí thức. Anh như có một sức mạnh vô tận, đẩy tôi hết bên bờ này sang bờ kia. Tôi thừa nhận tới lúc đó, tôi mới biết hạnh phúc khi được làm phụ nữ. Nhưng cảm giác day dứt đối với bạn trai cứ dày vò linh hồn tôi hết đợt này tới đợt khác. Khi người đàn ông xa lạ bắt đầu hòa tan vào tôi, tôi không ngừng gọi tên bạn trai trong tim, khẩn cầu anh hãy tha thứ cho tôi một lần. Suốt thời gian làm tình, linh hồn tôi không ngừng van xin trong đau khổ. Cơ thể vẫn không ngừng buông lỏng và chuyển động. Dư vị của nỗi đau và niềm hoan lạc đó khiến tôi như chết đi.

Trời rạng nói lời chia tay

Rồi tôi mệt mỏi thiếp đi. Lúc tỉnh dậy, trời đã sáng. Người đàn ông

xa lạ vẫn đang ngủ, tóc rối bời, gương mặt có chỗ hơi sưng, nom rất xa lạ. Xa lạ tới mức tôi phát chán. Tôi chui ra khỏi chăn, chuẩn bị xuống giường thì nghe anh hỏi có phải tôi định về không. Tôi đáp, đúng vậy. Anh nhồm dậy ôm lấy tôi, nói, để anh ngấm em thêm. Tôi ra sức quay mặt đi, dùng chân chặn lại không cho anh gần gũi. Anh lôi tuột tôi vào lòng. Hai đứa ra sức kéo, đẩy. Anh mong mỗi giữ tôi lại. Tôi ra sức phản kháng, dù tôi vốn rất dịu dàng. Cảm nhận lúc đó như thể đã biết cái chết cận kề nhưng vẫn cố cưỡng lại tới giây phút cuối cùng.

Anh buồn rầu nói chỉ muốn ngấm tôi rõ hơn, để nhớ về tôi nhiều hơn mà thôi. Tôi khóc, nhìn anh, biết rằng với anh, tôi không thể có kết quả gì. Mặc dù chỉ một đêm, anh giúp tôi cảm nhận được hơi ấm và tình yêu. Tôi nói nếu cứ tiếp tục chỉ đem lại tổn thương cho cả hai. Vì tôi rất yêu bạn trai, quyết không bỏ người tôi yêu. Nghe tôi nói vậy, anh buông tay, nói, được thôi, anh chỉ muốn ngấm em mặc quần áo. Thế là tôi lặng lẽ mặc quần áo. Đàn ông đều biết cởi đồ cho phụ nữ, nhưng có bao nhiêu đàn ông biết giúp phụ nữ mặc đồ?

Anh lặng lẽ nhìn tôi mặc áo, mặc quần, mang tất, xỏ giày, đánh răng, rửa mặt. Lúc tôi chải đầu trong gương, anh đột ngột ôm lấy tôi từ phía sau, không nói gì. Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu rồi buông nhau ra. Tôi nhìn người đàn ông bên cạnh. Quả thực anh không nở rời xa tôi, nhưng tôi không thể tiến xa hơn với anh vì cả hai chúng tôi đều có người yêu. Hai đường song song có thể chỉ gặp nhau khi giao hòa giữa đêm và rạng sáng.

Rồi chúng tôi đi xuống. Anh khoác vai tôi rất tự nhiên, tôi ngượng ngùng, đẩy anh ra, chỉ chịu cầm tay nhau. Hôm đó trời mưa nhỏ nhưng ken dày. Anh giục, đi nhanh lên. Tôi đáp, vội gì, có đi nhanh, trời vẫn mưa. Anh nói, sợ em ướt người. Tôi cảm động, tuy chỉ tình nghĩa một đêm nhưng lúc sắp chia tay vẫn lưu luyến không nguôi. Ra đến đường cái, tôi kêu anh dừng tiến nữa, tự tôi kêu tắc xi về. Anh nắm tay tôi, nói, đi thêm đến phía trước, tiện đường mà. Rồi xe tới. Không biết từ lúc nào, anh hút một điếu thuốc. Chúng tôi vội vàng chào nhau. Không ngờ chiếc xe không chịu chờ, đi thẳng. Nhưng chẳng bao lâu, lại có một chiếc khác trườn tới, tôi tạm biệt anh.

Khi nhìn anh qua lớp kính xe, đôi mắt anh u uất và mệt mỏi. Tôi

tặng anh một nụ cười thân thiết, nhưng trong lòng đau khổ nói: vĩnh viễn giã từ, người tình một đêm của em.

Kể xong câu chuyện trầu buồn này, Lý Văn rít một hơi thuốc dài và phả ra một làn khói mù mịt. Rồi chăm chăm nhìn đám khói đang dần tan, phảng phất như câu chuyện đang tan ra vậy.

Rất nhiều sự việc đã có lần đầu sẽ có lần hai, rồi lần thứ N. Sau đó, tôi lại quen thêm mấy bạn chat nam và đều có chuyện tình một đêm với họ. Lúc đầu còn dấn vật, ra vẻ, sau đó đã vỡ cho vỡ luôn, lòng nghĩ đã có một lần, thêm nhiều nữa cũng không sao. Thực ra, tôi cũng không thích dư vị của "tình một đêm". Tuy lúc đó có thể đạt được niềm vui nhất thời, nhưng qua rồi lại luôn tự trách mình sâu sắc. Day dứt và cảm giác tội lỗi luôn khiến linh hồn tôi không thoải mái. Thậm chí có lúc từ nhà người đàn ông lạ đi ra, tôi chỉ muốn đâm vào một chiếc xe nào đó trên đường chết cho rảnh. Nhưng tôi không đủ dũng cảm làm điều đó. Cũng không đủ sức khống chế mình không được tìm đàn ông lạ. Tôi không biết mình rút cục ra sao nữa. Sao lại trở nên đời bại như thế, hạ lưu như thế.

Điều khiến tôi đau khổ hơn là tôi thường trò chuyện với bạn trai trên mạng. Anh ấy vẫn không hay biết tí gì. Trong con mắt anh tôi vẫn là một cô gái trong sáng như thời đại học. Anh luôn an ủi, quan tâm tới tôi như thường lệ. Nhưng anh càng yêu tôi, càng thương tôi, lòng tôi lại càng đau đớn như kim châm. Rất nhiều lần, tôi định dốc hết dũng khí kể thật với anh. Cô gái trong sáng, ngây thơ mà anh yêu say đắm nay đã biến thành một con đàn bà dâm loạn, xấu xa. Nhưng tôi không thốt nổi nên lời. Vừa sợ nói ra sẽ khiến anh bị tổn thương, vừa lo ngại vì thế sẽ mất anh, mất đi tình yêu chúng tôi mất bao năm khổ cực nuôi dưỡng.

Suốt một thời gian dài, tôi cứ sống trong đau khổ như thế.

Từ Tình Một Đêm Tới Tình Một Đời

Dịch Vân, 28 tuổi, thư ký một công ty nước ngoài

Sau một đêm buông thả, còn đọng lại những gì? Lẽ nào chỉ là chơi bời, không nảy sinh nổi tình cảm thật?

Có lẽ phần lớn mọi người đều tin rằng, sau một đêm tình, chỉ còn lại nỗi chán ngán và trống rỗng. Quả thực, tình một đêm trong đa số tình huống đều lấy tình dục làm mục tiêu. Hoặc chỉ ít, phần lớn đàn ông đều nói như vậy. Sau một đêm nảy nở tình yêu là chuyện mà lớp người mới hiện nay không tài nào lý giải được.

Chuyện tình một đêm đã thay đổi cuộc đời Dịch Vân. Người tình một đêm của cô trở thành chồng cô bây giờ. Cô không hề nghi ngờ về cơ sở hôn nhân giữa họ. Mặc cho rất nhiều người cho rằng tình yêu được xây dựng trên cơ sở tình một đêm là một thứ tình cảm yếu ớt. Song Dịch Vân vẫn tràn đầy tự tin vào tương lai.

Dịch Vân mặc một bộ đồ đỏ, ngồi trong quán với tôi. Gương mặt cô luôn tươi cười, thấy rõ sự ngọt ngào và hạnh phúc của cô dâu mới. Cô cam đoan chắc chắn tôi không thể tưởng tượng nổi cô một năm về trước và cô bây giờ hoàn toàn khác nhau. Trước đây cô vô cùng đau khổ, trĩu nặng. Sắc mặt rất xấu, ánh mắt vô hồn. Tôi ngược nhìn cô đang ngồi trước mặt. Nước da nhuận hồng, làn da căng bóng, ẩn sâu trong đôi mắt to là những tia sáng lấp lánh, hoàn toàn là một phụ nữ đẹp sống hạnh phúc. Cô cười nói, nếu không có chuyện tình một đêm hôm đó, sẽ không có được người chồng như ngày nay. Có lúc, khó thể không chế được sự buông thả. Đối với tôi, chỉ cần không giả tạo, chuyện tình một đêm đôi khi cũng đem lại một lần hoan hỉ bất ngờ trong cuộc đời.

Gục ngã từ môi tình đầu bất hạnh

Mối tình đầu khiến tôi bị tổn thương quá mạnh. Bạn trai tôi vốn là bạn thuở thanh mai trúc mã. Chúng tôi bắt đầu yêu nhau từ năm 17 tuổi, cùng lớn lên ở một khu nhà. Từ cấp một đến cấp ba đều học chung một lớp. Phụ huynh hai bên đều là đồng nghiệp cùng một đơn vị, quan hệ với nhau tốt vô cùng. Tình yêu được nảy sinh trên bối cảnh đó thuần khiết và đẹp đẽ xiết bao. Trong năm năm bên nhau, chúng tôi yêu nhau say đắm, đều cho rằng đối phương là người yêu suốt đời suốt kiếp.

Sau khi tốt nghiệp, tôi làm thư ký văn phòng cho một công ty. Anh làm nhân viên công vụ ở một cơ quan. Chúng tôi bắt đầu chuẩn bị kết hôn. Gia đình hai bên vui sướng khôn xiết. Nhưng ông trời thật tàn nhẫn, đúng ba ngày trước khi cưới, anh vĩnh viễn lìa xa tôi bởi một tai nạn ô tô. Sau đó bạn bè anh kể lại rằng anh định băng sang đường tới siêu thị đối diện để mua nhẫn cưới cho tôi. Mọi thứ xảy ra quá đột ngột. Hôm nhận được tin dữ, tôi ngất xỉu bên đường. Tỉnh dậy, khóc như mưa, gào tên anh. Người đàn ông mà tôi yêu say đắm như vậy lẽ nào lại tan biến khỏi cuộc đời tôi một cách tàn nhẫn như thế. Chúng tôi đã yêu nhau suốt năm năm. Tôi không biết trên thế gian này, còn ai yêu anh như tôi?

Từ đó, tôi trở thành một cô gái u uất. Những ngày tháng đó thật đau khổ. Hàng ngày tôi đi làm thần xiêu phách lạc, mỗi lần đi làm về lại chìm đắm trong những hoài niệm. Tôi nào cũng đều nghe ca khúc "Trên thiên đường không có xe tới xe lui" rồi chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh giấc, mắt luôn nhắm lệ, nhiều lần gặp anh trong mơ. Mơ thấy nụ cười quen thuộc của anh. Tuy giờ đây tôi đã kết hôn, tình cảm với chồng vẫn tốt. Nhưng tới giờ, tôi vẫn thường nhớ đến anh, nhớ đến thời gian chúng tôi ở bên nhau. Anh luôn sống trong kí ức của tôi.

Là một phụ nữ, tôi ân hận suốt đời vì luôn từ chối anh không cho tiến thêm bước nữa. Tôi là một cô gái truyền thống, lại hay ngượng, luôn nghĩ sẽ hiến tặng anh đúng ngày kết hôn. Không ngờ chúng tôi không bao giờ có ngày đó.

Khi nhớ lại mỗi tình đầu cảm động, Lưu Vân không kiềm chế nổi tâm trạng đau khổ, nước mắt cô cứ lã xuống liên tiếp. Tôi chia cho cô tấm khăn giấy. Trong tình huống này, từ ngữ nào cũng khó có thể xóa được vết đau trong tim cô. Rất lâu sau, cô mới bình tĩnh lại, uống vài hớp cà phê, kể tiếp.

Tình yêu có duyên không có phận

Sau đó, gia đình và bạn bè làm mai cho tôi mấy đám, nhưng tôi đều cự tuyệt. Tâm trạng tôi lúc đó không thể chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào, tuy có lúc cũng cảm thấy cô đơn, muốn tìm người trò chuyện, tìm một bờ vai đàn ông vững chãi để tựa vào. Là một phụ nữ, tôi cũng có nhu cầu về thể xác và tình cảm, nhưng tôi luôn kiềm chế. Ngoài trò chuyện với bạn bè thân, tôi rất hiếm khi tiếp xúc với đàn ông lạ. Cứ mỗi lần nhớ tới anh đang trên thiên đường, tôi không thể nghĩ được về bất kỳ người đàn ông nào.

Những ngày tháng đè nén như vậy cứ kéo dài suốt năm năm. Năm năm đó, tôi gầy và già đi rất nhiều, u uất rất nhiều. Mãi năm tôi 27 tuổi, Hồng xuất hiện. Anh là sếp mới của tôi, giám đốc tiêu thụ, hơn 30 tuổi, người rất cao, cười tươi. Lần đầu tiên gặp anh, tôi tưởng mắt mình bị hoa vì anh khá giống người yêu xấu số của tôi, từ ngoại hình lẫn phong cách. Nhất là nụ cười của anh luôn khiến tôi nhớ đến người xưa.

Tôi và Hồng làm chung trong một phòng. Sau một thời gian gần gũi, tôi trở nên mê mẩn trong mộng tưởng. Có lúc, tôi ngấm trộm khuôn mặt khôi ngô của anh, nghi ngờ không hiểu người đàn ông phía trước có phải là người xưa không. Hồng là một lãnh đạo rất quan tâm tới cấp dưới, cũng rất chăm sóc tôi. Có lúc làm thêm ngoài giờ, anh mời tôi cùng đi ăn cơm, nhưng tôi do lo ngại mình khó giữ được tình cảm, toàn từ chối. Thật không ngờ càng khiến anh quan tâm đặc biệt tới tôi.

Tôi biết, trong con mắt đàn ông, tôi là dạng phụ nữ có sức hấp dẫn. Tôi ngày càng cảm thấy rõ tình cảm của Hồng dành cho tôi. Nhiều

khi, tôi rất hy vọng anh ở bên tôi. Nhưng tôi biết rằng điều đó là không thể. Anh đã có một cô vợ xinh đẹp, lương thiện, dịu dàng, thường tới công ty tìm anh. Về nông nân khi ở bên nhau của họ khiến mọi người ngưỡng mộ. Tôi là một phụ nữ hiểu biết, không thể chỉ vì thỏa mãn mình mà phá hoại hạnh phúc của người khác. Vì thế, tôi thường cố tình tránh né anh, cố gắng không ở một mình cùng anh, cũng ra sức tránh ánh mắt ám áp của anh.

Nhưng có những chuyện không thể trốn tránh được. Những gì phải xảy ra vẫn xảy ra. Vào một tối cuối tuần, sau khi làm xong, tôi ở lại phòng làm việc. Hôm đó đột nhiên tôi muốn yên tĩnh suy nghĩ, tự hỏi mình hết lần này tới lần khác có nên bước ra hẳn quá khứ không và làm lại cuộc sống mới.

Cuối tuần, công ty thường không có ai tới, huông hồ lúc đó đã hiện 10 giờ đêm. Nhưng thật không ngờ, Hồng đột ngột tới. Đúng lúc nước mắt tôi đang lăn ào ạt vì nhớ lại chuyện đau lòng xưa, tôi nằm úp mặt lên bàn khóc nức nở thì anh đi vào. Chúng tôi nhìn thấy nhau, không ai nói câu nào. Có lẽ nhìn tôi khóc, anh sợ quá chỉ dám nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm. Rồi anh khẽ đi tới, đập nhẹ lên vai tôi, quan tâm hỏi thăm tôi xảy ra chuyện gì, tại sao lại khóc. Đột nhiên, tôi thấy rất cô độc, liền ôm chầm lấy anh. Lúc đó một cái ôm có cảm giác quen thân nhau từ trước đem lại cho tôi niềm an ủi to lớn. Tôi ôm siết anh, Hồng dịu dàng vuốt ve tôi, an ủi tôi. Cơ thể tôi dần dần như bùng lên, hơi thở của Hồng cũng bắt đầu gấp gấp hơn. Có lẽ vì yêu có lẽ vì Hồng là một người đàn ông xa vợ đã quá lâu anh bắt đầu hôn tôi điên cuồng. Tôi ngất ngây, mãnh liệt đáp lại nụ hôn và những cái vuốt ve của anh...

Nhưng khi Hồng định cởi quần áo của tôi, tôi cự tuyệt. Có lẽ vì nơi đó là phòng làm việc, môi trường đó khiến người ta căng thẳng. Và quan trọng hơn là lý trí của tôi yêu cầu tôi không thể làm những chuyện như vậy. Đúng thế, tuy tôi không muốn tiếc nuối lần nữa, tôi rất muốn dâng tặng Hồng vì hai người họ quá giống nhau. Thậm chí tôi còn nghĩ rằng hiến tặng Hồng cũng chính là hiến tặng anh. Nếu Hồng chưa có gia đình, chắc hẳn lúc đó tôi không do dự. Nhưng anh đã thuộc về một phụ nữ khác, tôi làm sao có thể trở

thành kẻ thứ ba? Tôi không muốn vì ích kỷ cá nhân mà làm tổn thương tới một phụ nữ khác. Trên đời này, có thể làm được vợ chồng là duyên phận rất lớn.

Tôi nhìn Hồng xin lỗi, cảm ơn anh đã giúp tôi tìm lại được cảm giác làm phụ nữ. Nhưng tôi không thể tiếp tục với anh. Tôi khuyên anh phải yêu vợ hơn, rồi ra về.

Đốt đau khổ ở quán bar

Đi trên con phố lạnh lẽo và lộng gió, tôi tự nhủ, đã đến lúc cần phải bước ra khỏi đoạn tình cảm này. Một phụ nữ 27 tuổi, tôi không thể tiếp tục lãng phí tuổi xuân nữa.

Không biết như thế nào, tôi lại bước vào một quán bar đèn đỏ nhấp nháy, một hơi uống hết mấy ly rượu đỏ. Tâm trạng tôi lúc đó rất tồi tệ. Trong đầu tôi luôn xuất hiện hình ảnh hai người đàn ông rất giống nhau. Cả hai đều mang nụ cười mê hồn như vậy, cả hai đều khiến tim tôi tan vỡ như thế. Một người hiện đang nằm trong vòng tay của trời đất, một người đã có vòng tay của người phụ nữ họ yêu. Tất cả đều không thuộc về tôi. Tôi hận cuộc đời trái ngang. Sao đúng lúc hạnh phúc sắp cận kề, ông trời lại mang người tôi yêu đi mất? Sao còn phải một người khác giống anh tới dày vò linh hồn tôi? Lẽ nào cuộc đời tôi đã định sẵn số cô đơn? Tôi tự hỏi con đường sau này của mình nên đi tiếp ra sao? Lẽ nào chịu cô độc như vậy suốt đời? Tôi không cam tâm, những bờ vai đáng để tôi nương tựa còn ở đâu? Tối đó, tôi tuyệt vọng vô cùng, không thấy le lói chút hy vọng nào cả. Nhìn cốc rượu một màu đỏ này tới cốc khác, đầu óc bắt đầu chao đảo như cả thế giới quay cuồng. Tôi như sắp rơi xuống vực thẳm xoáy tròn, sắp bị cuốn theo nó điên cuồng.

Không biết từ lúc nào, khi tôi định giơ cốc lên uống tiếp, một người đàn ông đi tới, giằng lấy cốc. Tôi phần nộ ngẩng lên nhìn. Đó là một gương mặt rất tuấn tú, thân hình vừa phải, áo quần lịch sự. Anh ngồi xuống trước mặt tôi, kêu bồi bàn mang tới một tách trà nóng. Anh thành tâm hỏi có phải tôi gặp chuyện gì không vui. Anh

nói đã chú ý tôi rất lâu, thấy tôi uống quá nhiều, nếu uống tiếp, cơ thể tôi sẽ hỏng hết.

Tôi nói, hỏng kệ nó, anh không cần phải quan tâm. Anh cười, nụ cười thật trong sáng, không phải dịu dàng mê hồn như hai người đàn ông kia. Nhưng nụ cười đó khiến người ta thấy chân thật. Anh hỏi có cần gọi điện thoại cho bạn tôi không. Tôi không phản ứng gì, lòng nghĩ, bạn ư? Bạn bè tôi có lẽ đã chán ngán người phụ nữ suốt ngày mặt mày ủ rũ này rồi. Anh không phải là người biết thuyết phục người khác, mặc dù ánh mắt của anh đầy quan tâm. Đột nhiên tôi có khát khao được buông thả một lần. Lòng nghĩ chọn quách anh ta thôi, mặc xác anh là người như thế nào. Tôi quyết định tối nay không trốn tránh nữa. Đầu tôi quay cuồng, chỉ muốn tìm một bờ vai dựa vào. Đúng lúc tôi còn đang nghĩ ngợi, anh đã bước lại, đỡ lấy thân hình chỉ chực đổ gục của tôi. Anh ngồi bên cạnh tôi tôi tựa đầu vào bờ vai anh, cảm thấy sự ấm áp từ rất lâu rồi. Tôi cứ dựa vào vai anh như thế rất lâu, không hề nghĩ ngợi gì. Thật kỳ lạ, lúc đó không hề nghĩ gì tới hai người đàn ông kia, trong lòng rất bình thản, cứ như mình đang nằm trên bãi cỏ dưới bầu trời xanh vậy. Ánh đèn màu đỏ rọi lên gương mặt tôi ấm áp như ánh mặt trời. Tôi cảm thấy những muộn phiền trong tim dần tan biến. Tự nhủ với lòng, mọi thứ đều đã qua, người tôi yêu đã trên thiên đường rồi. Đó là sự thật không thể nào thay đổi. Tôi không nên khiến mình luôn buồn phiền nữa. Chắc chắn linh hồn anh cũng không mong muốn tôi sống những ngày như vậy. Còn với Hồng, cũng không nên nghĩ tới anh nữa. Bởi điều này không hiện thực, anh đã có vợ, tại sao tôi phải chuốc lấy sầu não? Tôi cứ lần lượt nhắc mình, phải tươi tỉnh lên, trong cuộc sống còn nhiều thứ lấp lánh, cần phải vui vẻ dù đó là niềm vui ngắn ngủi. Cứ nghĩ vậy tôi túm chặt lấy tay người đàn ông nọ, áp vào tai anh nói, hãy đưa em đi. Nom anh rất kinh ngạc, có lẽ đang đoán có phải tôi đùa không. Tôi nói lại lần nữa, tôi không muốn ở đây một mình, có thể theo anh về nhà không. Ngần ngừ rồi anh gật đầu, ánh mắt có vẻ thương hại tôi. Chắc tối nay, tôi là một phụ nữ đáng thương, ai cũng thấy vậy.

Anh đỡ tay tôi, xốc ra khỏi quán, rồi dìu tôi lên xe anh. Trên xe, tôi đòi anh bật nhạc. Anh hỏi tôi thích nghe nhạc gì, tôi trả lời theo

thói quen "Trên thiên đường không có xe qua lại". Anh lắc đầu xin lỗi, nói không thích nghe bài đó, nó làm người ta trĩu nặng. Tôi cười đau khổ, đúng vậy, ai mà biết được mình trĩu nặng bao lâu. Anh bật ca khúc "Em chỉ quan tâm tới anh" của Đặng Lê Quân. Tôi nghĩ có lẽ đây là kỹ thuật của đàn ông làm phụ nữ hài lòng. Yên lặng nghe, chuyện cũ xuất hiện trong đầu từng tí một, rồi lại dần tan biến từng tí một. Khi anh đưa khăn giấy cho tôi, tôi mới phát hiện mình đang khóc. Anh nói tôi nhất định là một phụ nữ bị tổn thương. Tôi không phủ nhận. Đó là sự thật quá chính xác. Tôi không thể giấu giếm nỗi vết thương nữa. Đột nhiên anh hỏi có muốn hát không, có lẽ như vậy có thể thay đổi được tâm trạng. Tôi không muốn hát, vả lại, hát cũng không hay, nên nói, anh hát đi. Thế là anh hát, bài "Bàn tay lùa vào mái tóc em". Anh hát rất tình cảm, thấy rõ đây là bài anh hằng ưa thích. Tôi thấy mình như bị cái gì đó làm rung động. Quay sang nhìn anh, thấy mắt anh cũng ướt. Tôi nghĩ, có lẽ, anh cũng là một người đàn ông bị tổn thương. Chẳng lẽ trên đời này bị tổn thương nhiều thế sao? Đột nhiên tôi cảm thấy rất gần gũi với người đàn ông xa lạ này. Anh bỗng ngừng hát, dường như rất phần nộ. Rồi xe bỗng lao như tên bắn trên đường cao tốc, chỉ nghe thấy tiếng gió rít. Thoạt đầu, tôi còn hơi sợ nhưng dần dần cũng thấy thích tốc độ điên rồ này. Chúng tôi như hai kẻ điên hò hét trên đường, sáng khoái vô cùng.

Nhà anh ở huyện Thông, đường đi khá dài. Khi xe dừng lại ở khu nhà anh ở, tôi đã ngủ thiếp đi. Anh gọi tôi dậy, hỏi có muốn bế lên không. Tôi cười, đáp, tốt quá chỉ sợ anh bế không nổi. Sức của anh không mạnh, nhưng lại không chịu thua, cứ cắn răng trèo lên cầu thang. Nằm trong lòng anh, tôi thấy rất ấm áp, nhớ lại cảnh hồi nhỏ trèo lên lưng bố chơi nhong nhong. Tôi quàng hai tay vào cổ anh bám chặt. Anh thở hển hển leo từng bước cầu thang khó nhọc. Tôi kêu, thả xuống đi. Anh cười, cố cãi không sao. Cũng may, nhờ anh mới ở tầng ba, cuối cùng cũng tới cửa nhà, tôi nhảy xuống.

Nhà anh rất rộng, hơn 100 mét vuông. Không biết anh sống một mình trong căn phòng mệnh mang này có cảm giác gì. Chắc hẳn sẽ rất cô đơn. Phòng anh rất bừa bộn, quần áo và túi giả chất đống, trên chiếc giường đôi to đùng, chăn chiếu ngổn ngang. Tôi thấy hơi

đau lòng. Nhà đẹp như vậy mà anh làm bừa bãi, bản thủ quá Anh cười ngượng ngùng, nói, nhà hơi bê bối.

Rồi chúng tôi làm những gì, không nhớ nổi nữa. Chỉ nhớ ở nhà anh, tôi lại uống thêm nửa chai rượu vang đỏ. Trước đó, tôi hiếm khi uống rượu, không ngờ tử lượng mình cũng khá. Thật ra, lúc về đến nhà anh, tôi đã tỉnh rất nhiều. Tôi ghét sự tỉnh táo, thích cảm giác say lơ mơ, thích mình được xoay vòng vòng không phương hướng trong cái thế giới này. Ban đầu, anh không cho tôi uống, tôi đòi mãi, anh đành nhượng bộ khui một chai vang. Chúng tôi ngồi đối diện nhau ở sa lông, anh tiếp rượu tôi. Chúng tôi vừa uống vừa trò chuyện. Tối đó, cả hai chúng tôi tâm sự rất nhiều. Tôi kể câu chuyện của tôi. Anh cũng kể nỗi buồn trong lòng. Anh tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng. Cũng giống tôi, anh từng có một mối tình kéo dài sáu năm. Cả hai cùng học chung một lớp đại học. Ngay từ năm đầu tiên, họ đã yêu nhau. Hàng ngày, họ cùng tự học, cùng đi dạo, không hề cãi nhau, luôn thăm thiết. Bạn bè coi họ như cặp tình yêu lý tưởng. Nhưng sáu năm sau, lúc sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cô gái đột nhiên tuyên bố định đi du học, và hỏi anh có kế hoạch gì. Lúc đó anh đã cảm thấy tình yêu của họ gặp hiểm nguy. Sao bỗng dưng lại đòi du học cơ chứ, trước đây cô chưa nói với anh bao giờ. Hồi đầu, anh không để ý lắm, chỉ nghĩ cùng lắm mình ra sức học tiếng Anh, sau này cùng du học luôn. Hoặc đợi cô ấy mấy năm quay về cũng không sao. Lúc đó anh rất tin mối quan hệ giữa họ rất ổn định. Nhưng không thể ngờ rằng vào một buổi hoàng hôn mùa thu, cô hẹn anh đi dạo trong trường. Hôm đó đi rất nhiều tới mức hầu như nơi nào cũng in dấu chân họ. Suốt buổi, cô gái không nói năng gì. Anh linh cảm có điều không hay sắp xảy ra. Cuối cùng, cô gái cũng nói, khóc mà nói rằng, chúng ta chia tay đi. Cô nói việc hai người cùng đi du học là không hiện thực. Tiếng Anh của anh quá tồi hơn nữa anh cũng không thích xuất ngoại lắm. Tóm lại, cô ra sức giải thích rất nhiều lý do buộc họ phải chia tay, nỗ lực chứng tỏ cho anh thấy đó là do nhân tố hiện thực khách quan. Vì tương lai của mỗi người, chia tay vẫn tốt hơn. Lúc đó thì anh khó chấp nhận được nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, lòng thầm nghĩ chỉ cần cô ấy vui vẻ là được. Nhưng anh cũng nghi ngờ tại sao cô ra sức khuyên anh nên từ bỏ nỗ lực ở bên nhau?

Suốt mấy ngày, anh ngờ vực không yên. Rồi phải dùng tới một thủ đoạn bí ối, anh mới biết được chân tướng sự thật. Sau khi dùng phần mềm phá vỡ mật mã hòm thư điện tử của bạn gái, anh đọc được hơn một trăm lá thư giữa cô với một chàng trai. Thì ra một năm trước, trong một lớp ôn thi Tofel, cô quen một bạn trai mới. Bắt đầu từ đó, họ lập kế hoạch gạt bỏ anh rồi cùng đi du học. Anh phần nộ tới mức toàn thân phát run, không ngờ được cô ấy lừa anh lâu như thế, hay như thế. Anh có cảm giác mình như một thằng ngốc bị lừa dối. Cũng từ đó, tinh thần anh sa sút, mất niềm vui vào cuộc sống. Sau giờ làm, anh thường chìm đắm trong những tháng ngày truy lạc để làm mù mịt linh hồn anh.

Đêm buông thả rơi lệ

Kể xong, anh không tìm được nước mắt, nói rằng, hiếm khi nói với ai về chuyện này. Rất nhiều bạn bè vẫn cứ tưởng họ chia tay vì vấn đề tương lai của mỗi người. Không ai hay biết sự thật. Tôi xúc động, bước lại gần ôm anh, thấy chúng tôi như những thứ vắt đi của thế giới này, đều gặp bất hạnh về tình cảm. Anh úp mặt vào người tôi, khóc như một đứa trẻ, nói từ đó đến nay, anh không thể tin nổi cái gì mới là tình yêu chân thực nữa, nên chấp nhận tìm kiếm chuyện tình một đêm ở các quán bar, sàn nhảy.

Rồi chúng tôi lại uống rượu như điên. Cả hai đều có cảm giác như ngày tận cùng thế giới. Chúng tôi đều là những người mất hy vọng vào tương lai, đều là những người không có linh hồn. Tôi không biết linh hồn anh có phải đã trao cả cho cô gái lừa dối anh hay không. Nhưng tôi tin rằng linh hồn tôi đã đi theo người yêu tôi cùng vụ tai nạn nọ, như thể làm vật mai táng cùng anh. Nhớ đến nỗi đau bao năm qua, tôi không nhịn nổi ôm anh khóc. Khóc tới cạn kiệt, khóc tới mức anh phát hoảng.

Rồi chúng tôi điên cuồng hôn nhau, ôm nhau. Tôi vừa khóc vừa chấp nhận cái lưỡi của anh. Những ngón tay dài, mạnh của anh vuốt ve tôi. Nom anh lúc đó cũng rất đau đớn, nhưng không hề khóc. Tối đó, tình dục không chiếm phần chủ đạo, chúng tôi chỉ muốn an ủi; chia sẻ nỗi khổ của nhau, mặc dù có lúc cơ thể cảm

thấy sung sướng.

Tôi đem sự trinh trắng của mình dâng tặng anh- một người đàn ông xa lạ mới quen chưa đầy sáu tiếng đồng hồ. Thế là tôi trở thành đàn bà bằng một cách điên rồ và đau buồn như vậy. Lúc máu trinh bị vương ra, anh vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ được tôi đã tặng anh lần đầu tiên. Nhưng nhìn đám máu hồng, tôi chỉ thấy vui vui, cuối cùng mình đã vượt qua được bước đầu. Mọi thứ đều phải có kết thúc và mở đầu. Tốt thôi, cứ để đêm nay trở thành mở đầu cho một cuộc sống mới. Tôi không nghĩ nhiều nữa, mặc kệ tương lai sau này ra sao. Nhưng chắc chắn không còn là một cô gái đầy đau khổ và kìm nén nữa. Cùng lắm rơi vào bể trầm luân, vậy thì sao nào, chí ít thì cuộc đời cũng thay đổi. Vậy là được.

Hôm sau tỉnh giấc, anh vẫn đang ngủ. Nhìn căn phòng lạ lẫm, người đàn ông lạ lẫm, tôi đột nhiên hỏi mình đang ở đâu. Tất cả đều xa lạ. Mãi sau, những kí ức tồi qua mới lần lượt quay về. Nhìn thấy vết máu khô trên giường, lòng tôi xót lạnh. Thế là đã kết thúc cuộc đời trinh trắng của mình, dâng hiến cho một người đàn ông không biết cả tên. Anh vẫn ngủ say, lật nghiêng người như một đứa trẻ, gương mặt tuấn tú, da trắng. Ngay cả lúc ngủ cũng khiến người ta cảm thấy u buồn. Anh thực sự là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời tôi. Tôi muốn ngắm anh kĩ hơn, nhưng lại thấy buồn cười. Ngắm kĩ hơn thì cũng được gì? Chẳng qua mọi người chỉ điên cuồng xả hơi sau một cuộc say mà thôi. Rồi ai lại quay về cuộc sống của người nấy. Anh là anh, tôi là tôi, không ai lưu luyến ai, lại càng không nghĩ tới yêu đương. Lòng tôi rối bời, nghĩ bụng đến lúc phải lặng lẽ đi thôi. Nơi đây không thuộc về mình.

Tôi xuống giường, lẹ làng mặc quần áo. Tôi ngắm mình trước gương - tôi vẫn là tôi, trên mặt vẫn đầy những u buồn, thậm chí còn tăng hơn. Tôi đau lòng ngắm mình, tự hỏi mình nên đi theo hướng nào?

Tôi cứ lặng lẽ bỏ đi như vậy từ chập choạng tới tới sáng tinh mơ. Cái sáng sớm đầu đông thấm đẫm cái lạnh tận xương tủy. Nhìn dòng xe qua lại trên đường, tôi bỗng mất phương hướng, không thể xác định được mình đang đứng ở đâu. Tôi đứng bên đường, hốt hoảng, ánh mắt mù mịt. Tôi gọi điện cho Hồng. Giọng anh qua điện thoại rất sốt sắng. Anh hỏi tôi qua đi đâu, người nhà tôi gọi điện hỏi anh. Tôi không biết phải nói với anh thế nào. Kể với anh

tất cả mọi chuyện đã xảy ra chẳng? Tôi không biết anh sẽ nhìn tôi ra sao. Một người đàn bà xuẩn ngốc. Bỗng nhớ tới gia đình tôi đang lo lắng, nhưng lại không có mặt mũi nào về gặp bố mẹ. Tôi thấy bất lực vô cùng. Tôi khóc trong điện thoại, không biết mình nên làm thế nào. Hồng cuống lên hỏi, rút cục đã xảy ra chuyện gì, và hỏi tôi đang ở đâu. Tôi cũng không biết mình đang ở đâu. Hồng nói sẽ lập tức lái xe đi tìm, kêu tôi đừng lo lắng, nhất định sẽ tìm ra. Tôi nói cho anh vị trí đại khái và kí hiệu của một tòa nhà gần đó. Rồi đứng chờ đợi trong gió lạnh, lòng mờ mịt.

Chẳng bao lâu, xe của Hồng xuất hiện trước mặt tôi. Anh ôm tôi lên xe. Lúc đó toàn thân lạnh tới phát run. Anh đưa tôi về nhà anh, vợ anh đi công tác. Hồng gắng hỏi mãi, tôi đành thú thật mọi chuyện. Anh lặng đi rất lâu, mãi mới cất tiếng nói. Tôi thương tâm òa khóc kể hết cho anh nghe về người yêu cũ, về nguyên nhân có cảm tình với anh. Hồng im lặng nghe tôi kể, và nói thực lòng không nghĩ rằng tôi là một phụ nữ có nỗi buồn lớn đến vậy. Anh cẩn thận đưa cho tôi chiếc khăn ướt, nấu cho tôi một bát mì, chăm sóc như một người anh vậy. Lúc đó tôi thấy Hồng thật là một người đàn ông tốt nhất là rất giống anh cả tôi. Nhưng tôi biết tôi và anh không thể có phát triển. Tấm ảnh cưới của vợ chồng anh treo lơ lửng trước mắt tôi. Không ngờ Hồng bắt đầu tự trách mình. Anh nói nếu hiểu rõ về thương lòng của tôi, anh sẽ nhất định không để tôi bỏ đi. Tôi đau khổ cười nói, vậy thì sao nào, lẽ nào anh ly dị vợ? Mà dù anh có muốn đi nữa, tôi cũng không đồng ý. Anh lặng đi rất lâu, không đáp.

Rồi tôi kêu anh giúp tôi nói dối với gia đình tôi rằng tôi qua tôi nghỉ lại nhà một nữ đồng nghiệp. Anh bằng lòng. Rồi tôi từ nhà anh đi ra, không xảy ra chuyện gì.

Tôi kinh ngạc vì Dịch Vân đã tặng cái lần đầu tiên quý giá cho một người đàn ông lạ. Cô nói lúc đó cũng rất ân hận, nhưng sự việc phát triển tốt hơn cô tưởng. Cô nói chỉ cần chuyện tình một đêm là chân thành cũng có thể trở thành một quãng hồi ức tuyệt đẹp. Có lúc vận mệnh một con người bị thay đổi chỉ sau một đêm. Có người trở nên tồi tệ hơn, nhưng cũng có người tốt hơn. Cô thừa nhận mình vẫn may mắn. Bởi trong buổi đó, cô may mắn gặp được một người đàn ông chân thành, trọng tình cảm. Nếu gặp phải một gã bạc tình, nhút nhát cô giờ đây sẽ trở thành dạng người khác.

Kết cục bất ngờ

Cứ tưởng sự việc kết thúc ở đó. Sau tối đó, tôi trở về cuộc sống cô độc, kìm nén cũ, thậm chí còn tự trách và ân hận nhiều hơn. Thực ra, cô gái nào cũng rất coi trọng sự trinh trắng. Đêm này tôi đem nó tặng ngay cho một người đàn ông xa lạ. Sự thật đó khiến lòng tôi rất khó chấp nhận. Tôi càng không dám tưởng tượng tới tương lai. Dù có gặp được chàng trai nào khiến tôi rung động, tôi cũng sợ mình còn mặt mũi nào chấp nhận lời theo đuổi của anh ta.

Những ngày tháng u uất đó lại kéo dài thêm một tuần, mãi cho tới một buổi chiều, một người đàn ông cầm một bó hoa tươi tới công ty tìm tôi. Còn nhớ hôm đó tôi đang viết báo cáo ở bàn làm việc. Hồng nói với tôi bằng giọng không mấy vui vẻ rằng có chàng trai nào đó đang tìm tôi ngoài cửa công ty. Tôi đi ra trong ngỡ ngàng, khi vừa nhìn thấy chàng trai đó, tôi kinh ngạc vô cùng. Thì ra là anh-người tình một đêm của tôi. Anh mặc một bộ complet ủi thẳng tắp, tóc tai cũng được sửa sang cẩn thận, trên gương mặt là nụ cười trong sáng quen thuộc. Tôi ngạc nhiên quá, thật không ngờ anh lại tới tìm tôi, cũng băn khoăn không hiểu sao anh lại tìm được ra tôi.

Tôi hốt hoảng và ngượng ngùng né tránh những ánh mắt tò mò của đồng nghiệp. Hồng cũng đang nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ. Tôi vội vàng đưa người tình một đêm tới tiệm cà phê dưới công ty. Anh nói tên anh là Nghị và kể cho tôi biết anh tìm ra tôi bằng cách nào.

Hôm đó, tôi đi được rất lâu rồi, anh mới tỉnh giấc, phát hiện không thấy tôi liền cuống cả lên. Anh biết tôi là một phụ nữ u uất. Là một người đàn ông, anh cũng ý thức được rằng trinh tiết đối với người phụ nữ là rất quan trọng. Do vậy anh sợ tôi làm điều gì ngốc nghếch, liền lái xe ra đường tìm tôi. Sau đó đúng lúc Hồng lái xe tới, anh nhìn Hồng bế tôi lên xe. Lúc đó anh cũng lo lắng vì không dám khẳng định Hồng là người yêu hay là họ hàng thân thích của tôi. Rồi anh cứ lái xe theo sau xe Hồng, nhìn thấy tôi vào nhà Hồng nhưng chưa được bao lâu lại đi ra, vậy tắc xi. Anh vẫn bám đuôi theo sát, khi thấy tôi xuống xe vào công ty mới yên tâm bỏ đi.

Anh kể lúc đó anh rất do dự không biết có nên tới công ty ngay để tìm tôi không. Vì anh vẫn không thể khẳng định Hồng có liên quan

gì đối với tôi. Vì thế anh lại lái xe đến cổng công ty tôi bám đuôi vài ngày. Mấy ngày liền, anh đều thấy sau khi tan làm, tôi và Hồng đường ai người nấy đi, tự về nhà của mình. Lúc đó anh mới yên tâm, biết rằng tôi vẫn độc thân.

Lúc kể, Nghị luôn cười ngượng ngùng, hy vọng tôi tha thứ cho anh đã theo dõi suốt mấy ngày qua. Tôi không biết phải đối xử với anh ra sao. Mọi việc đều nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới việc anh còn để tâm đi tìm tôi. Cứ ngỡ rằng tôi chỉ thêm vào cuộc đời anh một tội buông thả mà thôi. Tôi thật không thể hiểu nổi người đàn ông đang ngồi trước mặt mình.

Như nhận ra được sự khác thường của tôi, anh xúc động nói. Dù tin hay không, tối hôm đó đã thay đổi anh, nước mắt của tôi đã thay đổi cách nhìn của anh đối với phụ nữ. Từ trước tới giờ anh chưa từng nhìn thấy một phụ nữ nào khóc một cách thảm thiết vì tình như tôi. Anh thấy tôi là một người rất nặng tình cảm, nên mới luôn nhớ tới quá khứ như vậy. Nhìn tôi khóc, tim anh như vỡ tan. Tối đó, anh tự hứa với lòng, nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho người phụ nữ này. Cô ấy quá cần tình yêu, quá coi trọng tình yêu. Anh tin rằng tôi là một người phụ nữ đáng để yêu chân thành và cũng tin rằng tôi là một phụ nữ tốt, hiểu được yêu người khác một cách chân thành.

Tôi cười, nhìn nụ cười ngượng ngùng của anh. Đúng là một người đàn ông chân thành. Từ ánh mắt anh, tôi đọc được sự thật không phải chỉ là câu nói để tôi vui. Quả thật, tôi cũng rất xót thương anh bởi anh cũng giống tôi, có nỗi buồn quá lớn. Mũi tôi chột cay xè nước mắt liên tiếp lăn xuống, dù lòng hoan hỉ ngọt ngào. Có lẽ, tôi đã thực sự tìm được người đàn ông có thể thực sự yêu thương. Một lần nữa, tôi nhìn thấy ánh mắt chân thành của anh. Đúng vậy, tất cả đều không thể sai. Anh là người đàn ông đáng để tôi gửi gắm cả cuộc đời mình.

Gương mặt Dịch Vân lúc này rạng rỡ nụ cười hạnh phúc. Cô lấy trong túi xách ra tấm hình chụp chung giữa cô và Nghị. Họ ôm nhau dưới bầu trời xanh mây trắng tuyệt đẹp. Nghị cười trong sáng và thẳng thắn, ánh mắt hướng về Dịch Vân. Dịch Vân cũng cười sung sướng, ôm lấy anh.

Đúng là một đôi hạnh phúc. Không ai có thể tưởng tượng rằng trước khi họ quen nhau, mỗi bên đã từng phải trải qua những ngày

sống trong đau khổ và cô độc. Lại càng khiến nhiều người khó tin hơn là một đêm tình buông thả như vậy đã đốt lên lửa tình yêu trong họ. Hai con người chân thành, quý trọng tình cảm. Và cuối cùng may mắn đã thực hiện được bước nhảy vọt từ tình một đêm tới tình một đời.

ĐỪNG BUÔNG THẢ TÌNH CẢM CỦA MÌNH

Lý Hà, 33 tuổi, doanh nghiệp tư nhân

Lý Hà là một phụ nữ tự cho mình là tuyệt vời. Cô cũng không thể tìm ra lý do nào để bác bỏ điều đó. Bởi cô có một nhan sắc xinh đẹp, một thân hình kiêu diễm khiến người ta thần xiêu phách lạc. Cô còn có một người chồng rất yêu cô. Họ tự mở một nhà hàng không nhỏ. Về vật chất, cô cũng được thỏa mãn. Cô có nhiều thú mà rất nhiều người phải thèm khát. Nhưng cô nói mình không sung sướng.

Tôi và Lý Hà quen nhau qua mạng. Hè năm ngoái, tôi có một trang web cá nhân đầu tiên, là một diễn đàn thuộc loại tình cảm. Hồi đầu, số bạn chat để lại lời nhắn trên đó rất ít. Số người vào ủng hộ thường là bạn bè trong cuộc sống. Lý Hà là trường hợp ngoại lệ. Cô thường để lại lời nhắn, có lúc chỉ là vài từ ngắn ngủi, nhưng có khi cũng là những đoạn tâm sự rất dài về cuộc sống của cô. Nhìn những dòng chữ của cô có cảm giác cô là một phụ nữ không sung sướng.

Trước khi gặp nhau, tôi chỉ hiểu về cô đến vậy, không biết tí gì về gia đình và cuộc sống của cô. Sau đó chúng tôi có trò chuyện điện thoại vài lần. Cô không phải là người biết diễn đạt, luôn đang nói bỗng nguội lạnh. Rồi một lần, trong điện thoại, cô hỏi tôi có muốn phỏng vấn cô không. Cô muốn kể câu chuyện của mình. Tôi vui sướng nhận lời. Địa điểm gặp mặt ngay tại nhà hàng của chồng cô. Cô nói thích làm chủ trên đất của mình.

Hôm gặp mặt, tôi nhận ra ngay cô. Tôi cười với cô, trên gương mặt cô cũng nở một nụ cười rạng rỡ. Nụ cười nhiệt tình, đầy sức truyền cảm. Nó khiến tôi ngỡ vực lẽ nào đây là người phụ nữ luôn nói trong điện thoại rằng mình không sung sướng? Nhưng không sai, chính là cô, ngoại hình và những miêu tả của cô trong điện thoại rất giống nhau-chiếc áo xanh da trời, quần đen. Tôi cười bước tới,

cô nhiệt tình bắt tay, đón tôi vào trong.

Lý Hà là một phụ nữ thời thượng, ba mươi ba tuổi nhưng trông như hai mươi. Hôm nhận lời phỏng vấn của tôi, bộ đồ cô mặc đều ôm sát người, lộ rõ thân hình vô cùng khêu gợi. Cô rất mảnh dẻ, nước da rất trắng, mặt mũi xinh đẹp. Nhất là đôi mắt rất thu hút được ánh mắt của đàn ông. Ánh mắt cô rất tự tin. Quả thực, chỉ riêng với nhan sắc này, cô đã thừa tự tin. Nhưng cô không khoa trương, không hề giống phần lớn các hộ doanh nghiệp tư nhân mà tôi thường tiếp xúc. Cô không thích khoe khoang ngoại hình và tiền bạc của mình, lời lẽ rất chín chắn và hiểu đời.

Lý Hà dẫn tôi vào phòng làm việc của cô ở tầng hai nhà hàng Phòng không lớn nhưng trang trí rất ngăn nắp, tinh xảo. Trên bàn đã để sẵn một cốc coca và một đĩa hoa quả, thậm chí còn đặt cả một chiếc máy ghi âm nhỏ như loại tôi vẫn thường dùng. Cô nói rất chờ đợi lần phỏng vấn này. Trước khi trò chuyện, cô tắt điện thoại di động, rồi trịnh trọng ngồi xuống trước mặt tôi.

Tôi cười, nhìn cô. gương mặt cô hóa trang thật tuyệt, đôi mắt vốn đã to nay càng long lanh hơn. Tôi dùng nụ cười của mình để khích lệ cô, nói rằng rất vui được tìm hiểu cô. Tâm trạng cô nhẹ nhõm hơn rất nhiều, châm một điếu thuốc mảnh, dài, màu trắng, bắt đầu kể.

Tôi và chồng tôi quen nhau ở cơ quan cũ của tôi. Chúng tôi yêu nhau rất đơn giản. Anh ấy theo đuổi tôi, tôi nhận lời. Lúc đó chúng tôi cũng không còn nhỏ, trước khi quen nhau, ai cũng đã từng yêu. Có lẽ do tôi bị thương tổn nặng hơn nên những ngày yêu anh, tôi không tài nào tìm được cảm giác. Do vậy tình yêu của chúng tôi không có gì lãng mạn, cũng không có nhiều hồi ức và nghĩ ngợi như cánh trẻ hiện nay. Anh ấy là người tin cậy được, rất biết chăm sóc người khác. Đối với anh, tôi không mấy rung động. Nhưng do quá mệt mỏi, muốn ổn định, muốn có một mái ấm riêng, tôi vẫn thuận tình lấy anh và sinh con.

Chồng tôi là một người thực thà, rất chịu khó kham khổ. Nhưng tôi lại thích chút lãng mạn, có lẽ tôi là một người đàn bà không ar phận. Trước khi gặp anh, tôi đã có ba mối tình, lần nào cũng kết thúc rất bi thảm. Mỗi lần đều chia tay trong oán hận, không phải tôi hận người ta, mà là người ta luôn oán hận tôi.

Tôi không muốn kể kĩ về những tình yêu đó vì chúng đã quá xa vời. Và cũng quá trĩu nặng, không tí vui sướng nào. Đa phần tôi đều phụ người, vì tôi đã nói rồi, tôi là một phụ nữ không an phận. Tôi thích lăng mạn, dễ nảy sinh tình cảm với người khác giới. Cũng chính vì điểm này, những người yêu cũ của tôi đều mất lòng tin. Nhưng sau khi kết hôn, tôi thay đổi nhiều, không gây ra điều tiếng gì.

Sau khi lấy nhau, chúng tôi đều bỏ cơ quan, tự mở nhà hàng này. Chồng tôi làm chủ, tôi chỉ phụ trợ. Hồi đầu cả hai chúng tôi đều không hiểu kinh doanh, vấp sai lầm rất nhiều. Mãi sau mới quen dần. Con tôi sống bên bà ngoại, hai vợ chồng ở đây suốt ngày. Có lúc, tôi có cảm giác quan hệ vợ chồng giống quan hệ máu mủ thân thiết như anh em ruột vậy. Nhưng giữa chúng tôi thiếu tình yêu. Nếu như không có sự xuất hiện của Lý Nam, có lẽ chúng tôi cứ êm đềm sống như vậy cho tới già .

Anh khiến trái tim tôi thổn thức

Thời gian này năm ngoái, Lý Nam xuất hiện. Cơ quan anh cách nhà hàng của chúng tôi rất gần. Anh thường cùng bạn bè tới nay ăn uống sau khi đi làm về. Có lúc còn đánh bài nữa. Lý Nam rất đẹp trai, cử chỉ lại nho nhã, cũng có phong cách nghệ sĩ nhưng lời lẽ lại rất hóm hỉnh, rất biết gây dựng bầu không khí cho mọi người. Ấn tượng của tôi về anh rất tốt. Có thể nói, vừa nhìn thấy anh lần đầu, tim tôi đã thổn thức. Nhưng do ràng buộc vì đã có gia đình, tôi chỉ quan hệ với anh như một bà chủ với người khách. Suốt nửa năm, hầu như ngày nào anh cũng tới. Khi họ đánh bài, tôi thường thích đứng xem. Một hôm, họ đánh rất hăng, tới tận khuya. Vì khách khứa khác đã về hết, chồng tôi từ bếp đi ra, tôi giới thiệu chồng với họ. Đúng lúc đó một người trong số họ định về, ba lại khuyết một, chồng tôi liền vào thế chân. Bắt đầu từ đó, chúng tôi chính thức giao lưu với nhau, rồi dần dần thân thiết. Chồng tôi cũng quý bọn họ, mọi người có vẻ rất hợp nhau. Cứ thế, quan hệ giữa ông chủ và khách hàng dần trở thành bạn bè. Rồi tôi cũng hiểu Lý Nam hơn. Anh lớn hơn tôi một tuổi, đã lập gia đình được bảy năm, chưa có con. Anh nói cuộc sống của anh rất phóng túng, rất nhiều cô mê.

Anh thường khoe sức hấp dẫn của mình. Có lần anh còn đưa cả Tiểu Yên-vợ anh tới giới thiệu cho chúng tôi. Thoạt đầu tôi nghĩ làm quen với vợ anh chẳng qua chỉ vì muốn hiểu thêm Lý Nam. Nhưng sau khi quen nhau, tôi phát hiện thấy cô rất đẹp, cư xử rất tốt. Chúng tôi thật sự trở thành bạn thân. Hầu như mỗi tuần, chúng tôi lại tụ tập ăn uống, đánh bài, trò chuyện. Thời kỳ đó, tôi rất vui vẻ.

Lý Nam rất thích đọc sách, khác hẳn lời anh nói. Sách anh đọc rất nhiều, cũng rất đa dạng. Anh có trí nhớ rất tốt, có thể chép nguyên ba trăm bài thơ Đường. Tóm lại đó là một người cái gì cũng hiểu nhưng lại không thành thạo. Về điểm này, chồng tôi hoàn toàn trái ngược. Chồng tôi cho rằng chỉ cần thạo một nghề là đủ. Hàng ngày, tôi thích đọc sách, viết lách nên rất khâm phục tài hoa của Lý Nam. Hơn nữa, anh rất biết nắm tâm lý người khác, hiểu rõ phụ nữ cần gì.

Thoạt đầu, tôi đã thấy Lý Nam là một nhân vật nguy hiểm. Tôi hiểu rõ mình khó tránh khỏi sức quyến rũ to lớn đó, nhưng dường như tôi cũng khát khao nó. Tôi viết thơ hàng ngày để ghi lại tâm tư mâu thuẫn của mình, hy vọng một ngày có thể đưa Lý Nam đọc. Theo quan sát của tôi, anh cũng rất thích tôi, nhưng không phải chỉ vì tôi đẹp. Tôi biết ngoại hình của mình không đủ để hấp dẫn những người như Lý Nam. Tôi đã có tuổi, đám con gái trẻ trung xinh đẹp ngày càng nhiều. Tôi biết bên anh luôn không thiếu phụ nữ theo đuổi. Nhưng tôi luôn cảm thấy giữa chúng tôi có một mối gắn bó rất sâu nặng. Sự gắn bó đó có thể đọc thấu từ ánh mắt của đối phương. Không biết phải miêu tả cảm giác đó ra sao. Tình yêu sét đánh ư? Nhưng đã trải qua sự trói buộc của cuộc sống hôn nhân nhiều năm qua, tôi cảm thấy mình đã trở thành một người đàn bà khó thể bay bổng. Là rung động của tình yêu chăng? Cũng không phải. Tôi cũng chưa từng khát khao có quan hệ xác thịt với những người đàn ông như anh. Thực lòng không hề nghĩ tới. Tôi chỉ thích lặng lẽ đứng ngắm anh, nhìn từng ánh mắt của anh, ngửi mùi thuốc lá trên người anh, thích được trò chuyện với anh một cách sâu sắc. Rất nhiều lần, chúng tôi nói chuyện tới tận đêm khuya khi cửa hàng đã dọn hết. Dường như anh cũng rất vui vẻ kể cho tôi về cuộc sống của anh. Chúng tôi nói rất nhiều chuyện lung tung. Có lúc kể về thời thơ ấu của mỗi người, có lúc lại nói về cuộc sống hôn nhân

hiện tại. Tôi có cảm giác anh không yêu vợ. Anh cũng là người đàn ông giàu kinh nghiệm tình trường. Tôi chỉ biết rất nhiều năm trước, người phụ nữ mà anh yêu say đắm nhất đã chết trong một tai nạn ô tô. Ngoài ra, anh không muốn kể thêm gì nữa, như thể quá khứ đó quá đau buồn. Nói thật, tôi thích người đàn ông tang thương, thích cái dáng vẻ bề ngoài bất cần của anh nhưng bên trong lại chứa một nỗi đau rất lớn. Rất nhiều lần, nhìn ánh mắt mệt mỏi của anh, lòng tôi lại nảy sinh một cảm giác thương hại bẩm sinh của phụ nữ. Rất muốn quan tâm, chăm sóc anh nhiều hơn, thậm chí muốn giao cả cho anh thể xác và linh hồn của tôi. Nhưng tôi vẫn luôn kìm chế. Cứ mỗi lần nghĩ tới chồng và gia đình, tôi lại ép mình dừng lại những suy nghĩ vẩn vơ. Trong mắt anh, tôi luôn cảm nhận được một tình yêu sâu sắc. Mỗi lần chồng tôi không có ở đó, anh lại tham lam và ngấu nghiến nhìn tôi, không chút che giấu. Ánh mắt đó khiến tim tôi nhảy múa. Dần dần, Lý Nam trở thành nhân vật rất quan trọng trong cuộc sống của tôi. Khi anh xuất hiện trong nhà hàng, tâm tư tôi khá hơn. Những ngày anh không tới, tôi thấy rất trống vắng. Cứ như vậy, chúng tôi luôn duy trì một mối quan hệ âm ỉ vừa gần vừa xa.

Cảm giác trái tim nhảy múa

Rất cục, anh cũng tỏ tình với tôi. Một hôm, Lý Nam và chồng tôi cùng uống rượu, tôi cũng đứng bên cạnh. Nhân lúc chồng tôi đi toa lét, đột nhiên anh nắm lấy tay tôi dưới gầm bàn. Hôm đó anh uống rất nhiều, mặt đỏ bừng. Anh hỏi có thích anh không. Ban đầu tôi không đáp. Anh lại hỏi, tôi vặn lại: "Thích thì sao? Không thích thì sao?". Đúng lúc đó chồng tôi quay về, anh vội buông tay tôi. Chúng tôi không nói tiếp nữa.

Một tối khác mấy hôm sau, anh lại tới uống rượu với chồng tôi. Chồng tôi uống khá nhiều nên đi ngủ trước. Tôi ngồi ở đại sảnh trò chuyện với anh. Hôm đó, anh cũng uống không ít, cứ nhìn tôi rất kỳ lạ. Tôi hơi căng thẳng, liền giục già: "Muộn rồi. Anh về đi". Anh đáp, ừ, rồi đứng lên bước đi. Nhưng vừa tới cửa, anh đã quay đầu lại, nói với tôi: "Anh yêu em". Lòng tôi rung động, nhưng hỏi: "Anh đã nói câu này với bao nhiêu cô rồi?". Anh đáp: "Chưa hề nói với ai, kể cả với Tiểu Yến". Rồi anh ngồi xuống ghế, gục đầu, buồn

thảm nói: "Anh có lỗi với chồng em, vì anh luôn coi anh ấy như một người bạn rất tốt. Nhưng...". Một lát sau, anh nói tiếp: "Anh Trương (một người bạn chung của chúng tôi) đã từng nói, cậu nhất định sẽ yêu Lý Hà, cô ấy cũng sẽ yêu cậu. Không phải vì cô ấy đẹp. Không ngờ, câu nói của anh ấy thật hiệu nghiệm". Tôi thấy lòng anh thật mâu thuẫn, thật ra tâm trạng tôi cũng như anh.

Hôm sau là sinh nhật chồng tôi. Mỗi năm tôi đều gây cho anh một bất ngờ. Trước đó, tôi đã chuẩn bị sẵn một bức thư cho anh. Trong đó, ngoài những lời chúc tụng ra, còn nói rất nhiều câu yêu đương âu yếm. Tôi đã tính kỹ ngày để anh nhận được đúng ngày sinh nhật. Đang nghĩ tới chuyện đó thì Lý Nam đi tới, đập khế vào vai tôi, cứ vắn vẹo hỏi mãi tôi có muốn bước vào cuộc sống của anh không. Tôi đáp không mấy nhiệt tình: "Vì sinh nhật của chồng tôi, anh nên đi đi". Anh nói: "Em nói lại lần nữa xem". Tôi nói lại, anh bỏ đi ngay.

Tới tiệc sinh nhật, bạn bè đến rất đông, vợ chồng Lý Nam cũng tới. Chồng tôi hỏi ai đã gửi một lá thư nặc danh cho anh. Biết Lý Nam hay đùa cợt, anh còn hỏi có phải do Lý Nam viết không. Lý Nam đáp, tất nhiên là không. Lúc thôi nển, tắt đèn, tôi nhẹ nhàng tới bên chồng nói nhỏ: "Thư là do em viết đấy". Khi đèn vừa bật sáng, chồng tôi tự hào khoe: "Thư do vợ tôi viết đấy, Lúc đó tôi đang nhìn Lý Nam. Trông anh rất không tự nhiên, ngay cả vợ anh cũng nhận ra, phải hỏi: "Sao trông anh lạ vậy? Anh ghen tị đấy à?". Lúc đó mọi người cười xòa rồi cho qua, nhưng tôi nhớ mãi những phản ứng của anh. Thời gian đó, tôi rất đau lòng. Khi ngủ với chồng, tôi luôn đồng sàng dị mộng, luôn thấy có lỗi với chồng.

Sau đó, tôi và Lý Nam vẫn gặp nhau hàng ngày, như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng cơ hội chúng tôi ở bên nhau một mình không nhiều. Tôi cũng không cố ý tạo ra những cơ hội như vậy. Sau đó Lý Nam liên tục đưa bạn bè và người nhà tới chỗ chúng tôi. Còn giới thiệu tôi với bạn bè anh, kể cả với mẹ anh. Tôi không biết có phải anh cố tình làm vậy để chứng tỏ rằng anh rất quan tâm tới tôi hay không. Anh nói chỉ muốn thêm nhiều cơ hội để nhìn thấy tôi. Hôm nói câu này, anh rất xúc động, mắt hơi ươn ướt. Anh nói thường nhớ đến tôi, nhớ đến một phụ nữ không vui sướng như tôi. Cứ nghĩ đến tôi đã có gia đình rồi, và chồng tôi lại là một người đàn ông lương thiện, anh lại không nỡ làm tổn thương tới ai.

Nhưng quả thực lại không nhịn nổi, anh rất muốn chiếm hữu tôi, lại rất khó thực hiện. Chỉ có thể lôi bạn bè tới ăn cơm, được ngắm nhìn tôi thêm. Khi Lý Nam nói những câu đó, tôi khóc, lòng âm ức. Rất nhiều lần tôi muốn ôm anh, nói yêu anh. Nhưng tôi không thể làm tổn thương tới chồng tôi. Anh ấy quá yêu tôi, đối với tôi quá tốt. Lòng tôi cũng mâu thuẫn như Lý Nam. Anh nói xong những câu đó, đau lòng bỏ đi. Tôi cũng không nói với anh cảm nhận của mình. Tôi nghĩ anh có thể hiểu được nó.

Sau đó, cũng có lúc Lý Nam nửa đùa nửa thật nói với tôi: “Chúng ta nói chuyện đi. Tới nhà anh”.... Tôi cảm thấy những chuyện sau này ngày càng khó. Tôi thường thấy anh rất đau khổ. Tôi cũng đau lòng thay cho anh, cảm thấy việc này mình cũng phải có trách nhiệm. Tôi không hề muốn nhìn thấy anh đau khổ.

Dư vị ngoại tình không ngọt ngào

Một buổi ban ngày, anh đang nghỉ ở nhà. Tôi gọi điện tới nói muốn trò chuyện với anh. Anh kêu tôi tới nhà. Do dự rất lâu, tôi mới đến. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi đến nhà anh. Nhà rất bừa bộn. Không thể hiện nổi hai vợ chồng họ lại có thể cho phép nhà mình vừa bẩn vừa lộn xộn như cái nhà kho. Lý Nam như vừa ngủ dậy, không mấy tươi tỉnh. Anh hỏi tôi muốn nói gì? Đột ngột quá, tôi không ra được lời lẽ nào thích hợp. Thực ra lúc đó tâm trạng tôi cũng rối bời, có lẽ chỉ muốn nói chuyện với anh, hy vọng cả hai không nên giữ mối quan hệ quá đà này vì đều không có lợi cho ai cả.

Tôi im lặng hồi lâu. Anh cứ nhìn tôi đăm đăm. Tim tôi đập loạn xạ, rồi hỏi có thật anh yêu tôi không. Lúc đó tôi nghĩ, nếu anh nói có, có thể tôi làm điều gì đó cho anh. Nhưng thái độ anh thật khác thường: “Anh không yêu em. Nhưng dù sao em cũng đã tới rồi, chúng ta vui vẻ một lần đi!”. Tôi kinh ngạc nhìn anh, muốn biết phải chăng anh đùa. Lý Nam hút thuốc, nhìn tôi rất khó hiểu. Đối với tôi, ánh mắt đó thật xa lạ chưa từng nhìn thấy. Tôi hỏi vì sao không yêu tôi, lại muốn vui vẻ với tôi, lẽ nào anh chỉ muốn thể xác của tôi? Anh cười lạnh lùng, hỏi "Lẽ nào tôi còn có thể lấy được cái khác? Lẽ nào tôi lại tưởng tượng được chung sống với cô tới đầu bạc răng long?". Tôi im lặng, không biết nói sao. Đúng vậy, ngoại

trừ vui vẻ một lần ra, chúng tôi có thể làm gì để phá đi cái tình yêu không nên xảy ra. Lúc đó, chúng tôi đều cho rằng quen biết đôi phương là bắt đầu một cuộc tình.

Nói xong những câu này, chúng tôi đều im lặng. Anh ngấm tôi. Tôi ngấm cái sàn nhà, tâm trạng rối bời, cũng muốn vui vẻ với anh một lần. Nhưng cũng không dám, sợ chồng biết. Vài phút sau, tôi nói muốn về nhà. Anh lạnh lùng nói, thế thì về đi. Nhưng tôi vừa bước tới cửa, anh đã chạy theo ôm ghì lấy tôi. Rồi áp chặt người vào lưng tôi, âu yếm đôi tai tôi. Anh rất hưng phấn, tôi cũng vậy, bị lửa trong anh chinh phục, tôi dần dần ngã vào lòng anh. Nói thật, tôi vẫn thầm khát khao một cảnh như vậy xuất hiện.

Những việc sau đó không nói cũng biết. Anh rất tuyệt, cực kỳ giàu kinh nghiệm, đem lại cho tôi những vui sướng và thỏa mãn chưa từng có. Nhưng niềm vui đó cũng mang nỗi buồn. Anh khóc, tôi cũng thế. Khi anh vừa đi vào người tôi, tôi đã bắt đầu rơi lệ. Anh điên cuồng yêu tôi, rồ dại nói muốn chiếm hữu tôi suốt đời. Tôi biết anh thật lòng vì tôi tin những giọt nước mắt của anh là thật. Anh nói chưa từng khóc vì phụ nữ. Hôm đó tôi sung sướng, nhưng cũng rất tuyệt vọng. Cuộc sống dường như luôn như vậy, luôn có một số nguyện vọng khó có thể thực hiện được hoàn toàn, luôn có một số người không thể thực sự chiếm hữu. Tôi nói với anh rằng tôi cũng đau khổ. Anh nói chúng ta hãy thoải mái, vui vẻ làm một lần, sau này không được liên hệ với nhau nữa. Tôi khóc, gật đầu, có lẽ đó là cách tốt nhất.

Hôm đó, cả hai chúng tôi đều vội vàng, sợ vợ anh về bắt chùng. Tôi lại càng sợ hơn, sợ bị chồng phát hiện, kết quả sẽ rất nghiêm trọng. Vì thế làm xong, tôi vội vã ra về. Trên đường, anh gọi điện cho tôi, nói yêu tôi rồi dập máy. Tôi đau khổ vô cùng.

Nhưng sau lần đó, Lý Nam vẫn không ngừng xuất hiện ở cửa hàng chúng tôi. Anh nói không thể chịu được nếu không gặp tôi. Tôi cũng vậy. Tôi không thể hoàn toàn tuyệt tình với anh. Sau hôm đó, tôi thường nhớ tới anh trong mỗi đêm, thậm chí khi ân ái với chồng vẫn nhớ tới anh, mơ tưởng đang cùng anh. Nhưng sau đó chúng tôi gặp nhau không được tự nhiên như trước. Tôi không kìm chế nổi muốn tránh né ánh mắt của anh. Anh cũng vậy, không thoải mái như trước nữa.

Không biết tại sao, chồng tôi cũng có phản ứng trước thái độ qua

lại giữa tôi và Lý Nam. Một tối, lúc Lý Nam sắp về cũng vừa vặn tôi tới cửa hàng, tôi muốn đi cùng anh. Nhưng từ ánh mắt của chồng, tôi đọc thấy anh không vui, dù chỉ thoáng qua. Hôm đó, tôi và Lý Nam đi đường cách nhau rất xa. Tôi thấy mình không thể phụ lòng tin của chồng, Lý Nam cũng vậy. Anh nói từ đây về sau, chúng ta đừng nghĩ ngợi gì nhiều, hãy sống tốt cuộc sống của mình. Anh nói thế, tôi cũng nhẹ nhõm hơn. Lúc tới nhà, chúng tôi cười và tạm biệt nhau, nhẹ nhàng như những người bạn. Lúc đó tôi cứ tưởng mọi chuyện sẽ qua đi nhẹ nhàng như thế. Từ sau đó, chúng tôi không hề quan hệ tình dục với anh. Lần buông thả kia có thể coi là tình một đêm. Nhưng cuộc sống của tôi bị biến đổi kể từ lần sa ngã đó Lý Nam cũng vậy.

Một thời gian sau, có một hôm đã khuya, Lý Nam và bạn bè kéo tới ăn lẩu. Chồng tôi đã ngủ nên tôi tiếp thay. Một lát sau, chồng tôi gọi điện xuống hỏi có phải Lý Nam tới không. Tôi đáp, vâng. Chồng tôi nói, đuổi hết đi. Chắc chắn chồng tôi đã phát hiện ra điều gì. Hôm sau, thấy tôi ủ dột, Lý Nam khuyên, cầm lên được cũng bỏ xuống được. Sau khi phát hiện thấy thái độ khác thường của chồng tôi, anh cũng ít lui tới. Tôi rất buồn, gọi điện cho anh, nhưng anh chỉ nói nhiều câu khiến tôi bị tổn thương. Tức giận, tôi nói: Sau này anh đừng tới nữa. Những ngày sau đó, tôi liên tiếp làm hỏng chuyện, tâm tính rất bất thường. Lý Nam đi công tác ngoại tỉnh, trước khi đi cũng không hề chào tôi. Nửa tháng sau, anh mới về, chưa về đến nhà đã tới thẳng nhà hàng của tôi. Vừa gặp tôi, anh đã hỏi ngay: "Có nhớ anh không". Tôi đáp: "Anh đừng nói những câu như vậy để lôi kéo tôi". Anh lại nói: "Chồng em là người tốt. Em cố sống vui vẻ, đi theo anh cũng chẳng được gì".

Quan hệ giữa tôi và Lý Nam trở nên tình tế. Lúc có mặt người khác, anh cũng không giữ ý. luôn ôm hoặc hôn tôi một cái. Nhưng khi chỉ có hai người, anh lại không làm gì. Có lúc anh kể hai vợ chồng anh không ai quan tâm tới ai. Thường đều ở bên ngoài chơi tới đêm khuya mới về. Và dù anh không về nhà, cô ấy cũng không thèm gọi điện thoại. Cuộc sống tình dục cũng rất hiếm hoi, có khi một tháng cũng không quan hệ với nhau lần nào.

Quen Lý Nam đã hơn một năm, tôi cũng hiểu anh nhiều hơn. Ngoài những ấn tượng tốt ban đầu, tôi biết anh cũng có rất nhiều nhược điểm: sĩ, thích hư danh... Nhưng đối với tôi, anh vẫn có sức hấp

dẫn rất lớn. Khi ở bên anh, tôi thấy anh như một đứa trẻ, còn tôi giống một bà mẹ. Tôi có thể tha thứ cho thói nghịch ngợm và những khuyết điểm của anh, có thể bao dung cho anh tất cả.

Suốt một thời gian dài, tôi và anh vẫn giữ quan hệ bạn bè, rất nhẹ nhàng. Cả hai đều ra sức quên đi lần tiếp xúc thân mật một năm trước, đều hy vọng chỉ giao lưu về tinh thần. Thực ra, tôi thích kiểu quan hệ này hơn. Lý Nam cũng không chế rất tốt. Tuy có lúc trong điện thoại, anh nói rất nhớ thân hình tôi, nhưng sau đó giữa chúng tôi hoàn toàn không xảy ra điều gì.

Tuy nhiên, lần sa ngã đó vẫn khiến tâm trạng tôi chìm đắm rất lâu. Nếu chưa từng xảy ra chuyện ân ái với anh, chắc tôi có thể thản nhiên. Dù chẳng có trách tôi thích Lý Nam, tôi cũng thấy không có gì day dứt. Nhưng dù sao tôi cũng đã sa ngã, quan hệ xác thịt với một người đàn ông khác, chắc hẳn chồng tôi không thể tha thứ. Vì chồng tôi rất yêu tôi, coi tôi như thứ quý giá nhất trong cuộc đời, nên càng không thể chịu đựng được ai đó xâm phạm, chiếm đoạt tôi. Vì vậy, tôi trở nên sợ chồng. Vừa nhìn thấy ánh mắt âu yếm của chồng, tôi đã thấy mình có lỗi. Không biết anh có biết gì về chuyện xảy ra giữa tôi và Lý Nam không. Nhưng tôi thấy trong ánh mắt chồng thường không vui. Có một số việc vừa xảy ra đã khó không chế. Cuối cùng chồng tôi vẫn biết chuyện giữa tôi và Lý Nam.

Kết cục không vui vẻ

Một hôm, khi nhà hàng sắp đóng cửa, tôi im lìm đứng bên cửa sổ, nhớ Lý Nam. Đã lâu không thấy anh tới, không biết xảy ra chuyện gì. Không ngờ chồng tôi đột nhiên bước tới, hỏi: "Em không vui sao? Có phải vì Lý Nam không?". Đây là lần đầu tiên anh nói thẳng như vậy. Có lẽ vì chuyện này, anh kìm nén đã lâu. Nhìn ánh mắt chân thành của chồng, tôi rất đau lòng, không muốn giấu anh, liền đáp: "Đúng, em thích anh ấy nhưng bọn em không làm gì quá giới hạn cả". Tôi vẫn giấu chuyện kia với Lý Nam. Lúc đó tôi nói như vậy vì không muốn lừa dối anh, càng không muốn gây thương tổn cho anh. Tôi thà tự đơn độc chịu đựng những dằn vặt về lương tâm trong cuộc sống sau này. Nhưng nghe xong, chồng tôi rất đau lòng, anh chạy thẳng ra ngoài đường, tôi cảm thấy thế nào cũng không được.

Sợ chồng sinh chuyện không hay, tôi gọi điện cho Lý Nam, mặc dù giờ đây tôi rất ân hận vì điều này. Quả thật tôi không tìm được ai khác tới giúp. Chẳng mấy chốc, anh và Tiểu Yến đều tới. Họ cùng tôi đi tìm, cũng may chồng tôi đi chưa xa, chỉ một lát là tìm được ngay. Tiểu Yến hỏi tôi tại sao. Tôi kể lại cho cô nghe. Cô ấy không hận tôi, chỉ nói Lý Nam sai. Lúc đó, cô và Lý Nam đang làm thủ tục đòi ly dị. Chuyện này chẳng qua chỉ là giọt nước tràn ly mà thôi.

Bây giờ tôi thực sự ân hận đã gọi Lý Nam tới. Hôm đó, vừa nhìn thấy anh, chồng tôi lập tức như biến thành một con ác thú đầy phẫn nộ. Anh túm chặt tóc Lý Nam, đấm thật lực. Tôi thực sự kinh ngạc khi Lý Nam không hề chống đỡ, trong khi tôi biết, anh thừa sức phản kháng. Nghe bạn anh kể, anh đã từng một mình đánh gục ba tên lực lưỡng định ăn cướp anh. Nhưng hôm đó anh cứ lặng thinh, như một con thú nhỏ yếu ớt ngã gục trên đất, mặc cho làn mưa đấm đá của chồng tôi trút lên người. Suốt khi bị đánh, Lý Nam không hề nhìn tôi, chỉ quỳ xuống xin chồng tôi tha thứ. Anh nói thực sự cảm thấy chồng tôi là một người bạn rất tốt, anh rất ân hận đã xảy ra chuyện quan hệ với tôi. Nhưng chồng tôi không tha thứ, anh ra sức đấm vào mả Lý Nam. Tôi không nhin nổi nữa, muốn lao tới ngăn chồng. Tôi khóc lóc ầm ĩ, gào to xin anh dừng tay, nhưng vô ích. Dường như tôi càng kêu, chồng tôi ra đòn càng mạnh. Tôi cũng lấy làm quái lạ rằng Tiểu Yến không những không can ngăn, cứ đứng bên cạnh xem, mà còn kéo tay tôi lại, ngăn tôi không được can chồng tôi lại. Cô nói đó là chuyện của đàn ông, phụ nữ chúng ta không nên nhúng tay. Tôi thực sự thấy cô thật đáng sợ. Chứng kiến Lý Nam bị đánh mà trông cô vẫn lạnh lùng, thậm chí còn hơi vui mừng. Lúc đó, tôi thương xót thay cho Lý Nam. Anh bị đánh mà vợ mình lại đứng xem một cách lãnh đạm như vậy.

Chồng tôi hôm đó thật hung dữ, vừa đánh, vừa hỏi Lý Nam đang nằm bẹp trên đất rằng lúc làm tình với tôi cảm giác có sướng không. Anh vừa đánh vừa chửi. Tôi hiểu được tâm trạng của chồng, nhưng anh cũng không thể quá đáng như vậy. Dù sao trước mặt đông người như thế không được làm nhục vợ. Lúc đó có rất nhiều người xúm lại xem. Tôi thấy thật nhục nhã liền bỏ chạy.

Sau đó, tôi không gặp lại Lý Nam nữa, chỉ biết vợ chồng anh đã ly hôn. Giờ đây, tôi và Tiểu Yến vẫn là bạn, nhưng không có liên hệ

gì với Lý Nam nữa. Hồi đầu, cứ ngỡ như một giấc mơ. Không biết trước đây là mơ hay bây giờ là mơ. Tôi không tin. Một người trước nay ngày nào cũng gặp, lẽ nào lại biến mất như vậy. Nhưng thực tế đúng như thế. Anh và bạn bè anh không đến nhà hàng chúng tôi ăn cơm nữa. Một thời gian sau, bạn bè anh có lui tới, nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh. Nhìn thấy họ, tôi rất đau lòng, hẳn giờ đây Lý Nam cũng rất buồn. Một lần tôi nhìn thấy bóng anh trên đường từ đằng xa, nhưng nom không tươi tỉnh phấn chấn như trước nay. Tôi nghĩ, tôi chỉ mất đi một mình anh. Nhưng anh một lúc mất cả ba người: tôi, chồng tôi và vợ anh. Nhất định anh đau lòng hơn tôi.

Từ đó, tôi luôn buồn rầu, mặc dầu chồng tôi giờ đây đối với tôi vẫn tốt như xưa. Anh nói từ sau hôm đánh Lý Nam, anh thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Còn tôi thì không. Cuộc sống không có bóng dáng Lý Nam như luôn thiếu hụt cái gì. Tôi vẫn luôn nhớ tới anh suốt một thời gian dài. Nhớ lại những kỷ niệm ở bên anh. Chắc hẳn tôi sẽ không thể tìm ra một người bạn nào như vậy nữa. Tôi thực sự đau lòng, vì mất đi một người bạn thật sự hiểu mình. Vì phần lớn quan hệ giữa tôi và Lý Nam suốt một thời gian dài trước đây vẫn là quan hệ bạn bè bình thường.

Tôi không chỉ mất đi Lý Nam, mà còn mất đi niềm tin của chồng tôi. Sau đó cứ nghĩ tới lòng tốt của chồng, tôi lại thấy có lỗi với anh, nghĩ thâm sau này không giờ phụ anh nữa. Tôi cố gắng bù đắp những sai lầm của mình, nhưng chồng tôi thường tỏ ra mất lòng tin vào tôi. Tôi rất buồn, nhưng cũng không thể trách anh ấy. Chắc chắn rằng chuyện cũ sẽ để lại một cái bóng trong mối quan hệ giữa hai vợ chồng tôi. Giờ đây, tôi chỉ muốn nói với chồng một câu tạ lỗi, hy vọng anh có thể tha thứ cho tôi.

Sau đó, Lý Hà vẫn khóc. Cô nói vẫn đầy day dứt vì chuyện cũ. Tôi muốn an ủi cô, nhưng bất lực. Sau đó, cô tiễn tôi ra tận cửa. Lúc từ biệt, còn nói mấy câu cảm ơn tôi, nói rằng sau khi kể xong chuyện thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Tôi an ủi cô, khuyên nên điều chỉnh tâm tư, sống vui vẻ. Tôi cũng tin rằng vợ chồng cô sẽ quay lại cuộc sống vui vẻ trước nay. Cô cười, vẫn ỉu ỉu.

Một Đêm Tình Của Cô Gia Sư

Trần Mỹ, 35 tuổi, giáo viên Văn trường trung học

Mỗi sáng dậy sớm ra chợ mua thứ rau rẻ tiền, chen chúc trên xe buýt để kịp giờ làm, sau khi về nhà lại hối hả nấu cơm cho con. Đó là hình ảnh Trần Mỹ-một phụ nữ rất bình thường- trong con mắt mọi người.

Trần Mỹ nói giờ nay cô nghi ngờ trên thế giới có cuộc sống thuần khiết hay không. Một phụ nữ bình dị như cô mà cũng vấp phải chuyện tình một đêm, hơn nữa lại là một đêm tình với "Tây". Cô không biết những phụ nữ đang đi trên đường kia có trải qua những kinh nghiệm như cô không. Cô rất nghi ngờ.

Trần Mỹ là bạn tôi. Tình bạn giữa chúng tôi đã có ba năm lịch sử. Cô là một phụ nữ tràn trề sức sống tuy cuộc đời cô trải qua một khúc khải to lớn. Bốn năm trước, chồng cô qua đời vì ung thư. Cô có một đứa con nhỏ, giờ đây đã đi học. Có thể thấy rõ cuộc sống của một phụ nữ như vậy có áp lực rất lớn. Nhưng chưa bao giờ tôi thấy cô oán hận hoặc buồn đau trước mặt bạn bè. Cô là một phụ nữ kiên cường, không có bất hạnh nào trong cuộc sống mà cô không thể vượt qua. Cô chăm sóc mình và con rất tốt. Vì thế trong ấn tượng của tôi, Trần Mỹ luôn là một phụ nữ đầy nghị lực.

Nhưng một tối thứ hai, cô đột nhiên gọi điện tới, giọng ghen ngào, hỏi tôi có thể tìm một chỗ trò chuyện với cô không. Đoán cô gặp phải chuyện gì không hay, vì trước đây cô chưa từng như vậy, tôi nhận lời tuy đang viết dở một bài phỏng vấn rất quan trọng. Chúng tôi hẹn nhau tại một quán cà phê gần nhà cô.

Vừa gặp Trần Mỹ, tôi kinh ngạc. Cô gầy xẹp đi, ánh mắt đầy những

muộn phiền, nụ cười không còn tự nhiên như trước. Nom cô rất tâm trạng. Nửa năm qua, chúng tôi không gặp nhau, ai cũng bận. Không biết trong nửa năm đó cô đã xảy ra chuyện gì không vui. Rõ ràng đó hẳn là chuyện rất nghiêm trọng, nếu không Trần Mỹ đã không trở nên như vậy.

Lúc đó là mùa hè. Trần Mỹ mọc một chiếc đằm liền màu nhàn nhạt, không trang điểm, thậm chí tóc tai cũng không chải cẩn thận. Nhưng nom cô còn đẹp hơn trước, các đường nét trên khuôn mặt đều thanh tú, thân hình cũng rất đẹp. Đám bạn bọn tôi thường khen cô là người đẹp Trung Quốc tiêu Chuẩn.

Sau một hồi hàn huyên, chúng tôi đều im lặng. Có thể thấy cô muốn nói điều gì đó nhưng lại ngại ngùng. Tôi hiểu lúc này không nên giục giã, bèn lựa một đề tài nhẹ nhàng hơn-hỏi về tình hình gần đây của một vài người bạn thân. Gương mặt cô lại nở nụ cười rạng rỡ như xưa. Cô là người nhiệt tình, rất quan tâm đến bạn bè. Nhưng chẳng được mấy chốc, bầu không khí lại nguội dần. Tôi hỏi thăm về tình hình của cô, chuyện học hành của Mông Mông-con gái cô. Không ngờ vừa nhắc tới Mông Mông, cô đã khóc, khóc không ra tiếng, nước mắt cứ lặng lẽ tuôn ra. Tôi tưởng Mông Mông xảy ra chuyện gì. Trần Mỹ nói không phải, là do cô có lỗi với Mông Mông, có lỗi với người chồng đã khuất. Vì cô đã làm một chuyện thật ngu ngốc.

Thế là cô kể ra câu chuyện chôn kín trong lòng bấy lâu.

Nỗi đau mất chồng

Tuy là bạn bè nhưng tôi rất hiếm kể với mọi người chuyện chồng mình. Sau khi anh mất, tôi rất ít để lộ những đau buồn trước mặt bạn bè. Không phải không đau đớn. Ngày nào tôi cũng đều phải vượt qua đau khổ. Nhưng tôi không muốn đem lại cho bạn bè những điều không vui. Cứ kể nhiều những chuyện đau buồn, không ai có thể vui được. Tôi không phải là người ích kỷ. Tôi nghĩ cuộc đời vấp phải một cú sốc như vậy chỉ có thể một mình âm thầm gánh chịu, mặc dù cuộc sống như vậy vô cùng đau khổ và đè nén.

Tôi rất nhớ chồng. Nhiều năm rồi nhưng tôi vẫn mơ thấy anh. Lúc tỉnh dậy, mặt mũi tôi giàn giụa nước mắt. Tình cảm giữa chúng tôi quả thật quá sâu nặng. Anh là một người đàn ông tốt, đối với tôi, với Mông Mông đều rất tốt. Anh từng là cây cột chống kiên cường trong cuộc đời chúng tôi.

Chúng tôi là đồng nghiệp cùng một cơ quan. Năm quen nhau, tôi mới 23, anh 25. Chúng tôi được coi là một cặp tình yêu sét đánh. Quen nhau chưa bao lâu đã lao vào yêu nhau. Ở bên nhau rất hòa hợp, về tất cả các mặt. Sau nửa năm yêu nhau, chúng tôi kết hôn. Thời gian đó, tôi vô cùng hạnh phúc. Hàng ngày chúng tôi cùng đi làm, cùng tan sở. Về đến nhà, anh làm cơm, không bao giờ chịu để tôi làm việc gia đình. Anh rất cưng tôi. Những ngày hạnh phúc như thế cứ lần lượt trôi, sau đó chúng tôi có Mông Mông-kết tinh của tình yêu giữa hai chúng tôi. Mông Mông ra đời đem lại cho cuộc sống chúng tôi vô số niềm vui. Chúng tôi đều yêu con, anh lại càng yêu hơn. Giờ đây tôi vẫn còn nhớ hình ảnh anh ôm Mông Mông cười ha hả sau mỗi lần đi làm về. Anh là một người đàn ông tình cảm, có trách nhiệm. Trong công việc, anh cũng rất xuất sắc. Trong cơ quan, rất nhiều người ngưỡng mộ chúng tôi, đều coi chúng tôi như cặp vợ chồng điển hình.

Nhưng ông trời quá tàn nhẫn. Một tối, anh đột nhiên ngất đi trong nhà vệ sinh mặc dầu thân hình rất cường tráng. Đưa anh tới bệnh viện, tôi như phát điên sau khi được bác sĩ thông báo: ung thư phổi. Lúc đó, tôi không thể tin nổi đó là sự thật. Cứ túm chặt áo bác sĩ kêu, không thể nào, chồng tôi không thể bị ung thư. Anh ấy không hút thuốc, không uống rượu, tôi không tin anh ấy bị ung thư phổi. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn phải chấp nhận sự thật này. Anh nằm đúng nửa năm trong bệnh viện, ngày càng gầy mòn, ngày càng cạn kiệt sức lực. Thậm chí mấy lần anh định bé Mông Mông mà bé không nổi. Nhớ tới những cảnh này, tôi đều khóc. Thật bất công, quá bất công. Một người tốt như vậy, lẽ nào ông trời lại đối xử tàn nhẫn như thế. Sau khi biết mình mắc bệnh, anh thường khóc. Không phải khóc cho anh, mà vì không nỡ để tôi và Mông Mông ở lại. Anh nói, những ngày tháng đẹp đẽ mới chỉ bắt đầu, sao đột

nhiên phải kết thúc? Anh nắm lấy tay tôi, nhìn tôi đăm đăm, hết lần này tới lần khác kêu tên tôi, xin lỗi tôi. Anh nói, con đường sau này tôi phải đi một mình, sẽ rất khó khăn, nhưng vì Mông Mông, tôi nhất định phải kiên cường lên. Lúc đó tôi khóc nhiều tới mức chết đi sống lại, ôm chặt lấy anh, nói, không, anh không bỏ mẹ con em anh sẽ khỏe mà. Nhưng lòng tôi rất rõ, anh thực sự sắp rời bỏ chúng tôi. Bác sĩ nói lúc nhập viện, bệnh tình của anh đã vào giai đoạn cuối, nhiều lắm chỉ kéo dài được nửa năm. Viên bác sĩ đáng ghét đó nói thật chính xác. Nửa năm sau, anh rời bỏ chúng tôi. Hôm tang lễ tôi ngất lịm. Người yêu tôi nhất trên thế gian này đã bỏ đi như vậy. Từ đó, tôi trở thành một người phụ nữ đáng thương. Mông Mông trở thành một đứa bé cút côi.

Trần Mỹ lại khóc òa, khóc nhiều khủng khiếp. Tôi vội vàng đưa khăn giấy cho cô. Tôi biết lúc này, mọi lời nói đều vô nghĩa. Bất kỳ câu an ủi nào cũng không hóa giải được nỗi đau trong lòng cô. Tôi chỉ biết đành nhìn nước mắt của cô lăn xuống mặt bàn như mưa. Hồi lâu, cô lau sạch nước mắt, ánh mắt tang thương như thế. Lúc này tôi tự rửa mình, trách mình quan tâm tới bạn bè quá ít. Nhiều năm qua, đây mới là lần đầu tiên tôi nghe cô giải bày. Lẽ ra tôi phải quan tâm và chăm sóc tới cô nhiều hơn.

Vô vàn khó khăn trong cuộc sống

Sau khi chồng chết, cuộc sống tôi khó khăn vô cùng, tới mức tôi khó gánh nổi. Một mình tôi phải nuôi Mông Mông, cả nhà chỉ dựa vào tôi-một phụ nữ yếu đuối chống đỡ. Tôi dần quen với cái mệt thể xác và nỗi khổ đeo bám trong lòng. Nhưng cái khổ về kinh tế gây cho tôi áp lực rất lớn. Mông Mông đã học tiểu học, tiền học phí rất đắt. Nhưng dù khổ cũng không thể để con cái cùng khổ. Tôi làm mẹ. Sau khi chồng đi, tôi vừa làm bố, vừa làm mẹ. Tôi muốn bằng nỗ lực của mình đem lại cho Mông Mông nhiều tình yêu, nhiều hạnh phúc hơn. Vì tôi luôn ghi nhớ câu nói của chồng khi hấp hối: Hãy làm một người phụ nữ mạnh mẽ, chăm sóc tốt cho Mông Mông. Nhiều năm qua, tôi thay đổi rất nhiều. Lúc chồng còn, tôi là một phụ nữ rất vô dụng, thậm chí không biết làm những việc nội trợ

gia đình dù đơn giản nhất. Vì trước kia, mọi việc trong nhà đều do chồng lo liệu. Giờ đây đi làm thì bận việc cơ quan, tan làm lại bận việc gia đình, lo lắng việc học tập cho con. Mông Mông là một đứa con ngoan. Tôi rất yên tâm về chuyện học tập của con. Nhưng áp lực kinh tế luôn đè nặng tâm lý tôi. Tôi chỉ là một giáo viên ngữ văn trường trung học, thu nhập không cao, chỉ có 2000 tệ/tháng. Nhiều khi đầu tôi chỉ quay cuồng về tiền. Không còn cách nào khác, tôi đành phải nhận làm gia sư. Nhiều năm qua đều vậy, cứ đến cuối tuần, tôi lại đi làm gia sư, tối muộn mới về nhà. Rồi vội vàng nấu cơm, giúp con học. Những ngày tháng đó thật gian khó, thật khổ sở, nhưng tôi thấy rất vui. Nhìn Mông Mông ngày một lớn, lòng tôi không có nỗi vui sướng nào sánh bằng. Nhìn con bé hồn nhiên cười đùa, tôi lại nói thầm với người chồng quá cố, Minh ơi, hãy yên tâm, em nhất định làm một phụ nữ kiên cường. Em sẽ nuôi Mông Mông thành một đứa trẻ xuất sắc.

Cuộc sống của tôi cứ kéo dài như vậy, rất khó khăn, rất trĩu nặng, nhưng cũng rất bình lặng. Sau khi chồng qua đời, cũng có bạn bè và đồng nghiệp làm mai cho tôi, nhưng tôi đều từ chối, dù có lúc rất cô đơn. Là một phụ nữ, tôi cũng có những nhu cầu và dục vọng của mình, muốn một bờ vai để dựa vào. Nhưng chỉ vừa nghĩ đến Mông Mông, tôi đã mất ngay ý định tái hôn. Tôi muốn dành cho con một gia đình trong lành, tuy không hoàn chỉnh. Nhưng tôi tin rằng sau khi trưởng thành, con sẽ hiểu tôi. Tôi cho rằng cách chọn lựa như vậy sẽ tốt hơn đối với sự trưởng thành của Mông Mông. Bởi tôi đã nghe nhiều chuyện của những phụ nữ tái hôn. Tôi tin họ có thể lại gặp được một người đàn ông tốt nhưng tâm lý con cái họ chưa chắc đã phát triển lành mạnh. Vì Mông Mông đã lớn, trong lòng nó chỉ có hình ảnh người bố đã mất. Nếu tôi tìm cho con một ông bố dượng, nó sẽ khó lòng chấp nhận được. Tôi không thể làm những việc mà con không vui.

Nhưng rồi tôi vẫn làm một việc tồi tệ. Đó là chuyện mà hôm nay tôi rất muốn kể. Vì chuyện này, tôi rất phiền muộn. Sau khi sự việc xảy ra, tôi không dám nhìn ảnh chồng nữa, và cũng trốn tránh ánh mắt của con. Nó trong sáng quá, mắt cứ trong veo, hẳn không thể tin nổi mẹ nó đã làm những chuyện như vậy.

Tôi lờ mờ đoán rằng Trần Mỹ định kể một câu chuyện tình cảm. Có ấy yêu một người đàn ông khác chẳng? Tôi nhìn ánh mắt cô, u uất, vô hồn, cộng chút tự ti. Thần thái cô nom không tự nhiên, nụ cười cũng ảm đạm. Nếu yêu ai cũng không đến nỗi khó khăn như vậy. Vì giờ đây cô là một phụ nữ độc thân. Tuy trước đây cô đã từng có chồng, nhưng chồng cô giờ đây không còn nữa. Cô được tự do yêu đương, hướng hồ cô còn rất trẻ, lại xinh đẹp. Tôi biết đàn ông theo đuổi cô rất nhiều, nhưng chưa thấy cô rung động trước ai. Tôi quan sát thấy khi ở gần đàn ông, cô rất cẩn thận, không hề giống các phụ nữ ba mươi, coi chuyện tán tỉnh của đàn ông như thứ tầm phào. Có lại khác, cô luôn tránh né những dịp tiếp xúc đơn độc với đàn ông, cũng không nói với ai những lời âu yếm. Cô luôn cố tình né tránh không rơi vào lưới tình.

Nhưng tôi đã đoán nhầm. Trần Mỹ không yêu ai cả. Cô nói mình không chấp nhận sự theo đuổi của đàn ông. Ngần ngừ rất lâu, cuối cùng cô thổ lộ đã xảy ra chuyện tình một đêm với một người nước ngoài. Nói tới đây, cô rất xấu hổ, mặt đỏ bừng, tay chân lóng ngóng. Tôi im lặng nhìn cô, rồi đưa cho cô một ly rượu vang, hy vọng nó sẽ giúp tâm tư cô thoải mái hơn. Tôi an ủi, nói ra đi, nói xong, mọi thứ sẽ nhẹ bớt, đừng giấu mọi chuyện trong lòng. Có nhìn tôi ngại ngùng. Mặt tôi rất chân thành. Tôi muốn cô tin rằng tôi là người đáng để cô tâm sự. Uống xong một hớp rượu, chân chùi hồi lâu, cô kể về chuyện tình một đêm đó.

Làm gia sư cho Tây

Chuyện xảy ra thật bất ngờ. Chưa bao giờ tôi có thể ngờ rằng mình sẽ xảy ra chuyện tình một đêm với ai đó. Bây giờ nghĩ lại, lẽ ra không nên nhận lời làm gia sư cho anh ta ngay từ đầu.

Công việc gia sư này do Tiểu Lưu giới thiệu. Cô ấy là một đồng nghiệp rất tốt của tôi, hiểu được khó khăn của tôi.

Một hôm, cô vui sướng nói đã tìm cho tôi một công việc kiếm được tiền, lại mở rộng được tầm mắt. Đó là dạy Trung văn cho con cái

của người nước ngoài. Tôi chưa làm việc đó bao giờ. Trước đây, làm gia sư chỉ kiếm được 30 tệ/tiếng, tiền ít, cũng rất vất vả. Giờ đây rất nhiều sinh viên đi làm gia sư, việc cũng khó tìm hơn.

Tìm được việc này, tôi rất vui sướng. Để giữ thể diện, tôi còn cố tình đi mua một bộ đồ mới. Nhưng công việc này cũng có chỗ không thuận tiện, nhà của Paul rất xa nhà tôi, phải mất hai tiếng đi đường. Nhưng vì Mông Mông, tôi thấy vẫn xứng đáng. Tôi muốn nuôi con vào được đại học như bố nó. Nhưng để làm được vậy, phải tiêu tốn tới tám hoặc mười vạn tệ mà chưa chắc đã đủ. Sang năm Mông Mông lên cấp hai, còn sáu năm nữa. Thời gian gấp gáp, nhiệm vụ lại nặng nề.

Lần đầu tiên đến nhà Paul, tôi chỉ gặp Julia - vợ anh - và hai đứa con là Louis và Jimmy. Julia trông rất sang trọng và hòa nhã. Tôi đoán cô ở nhà cũng rất cô đơn, nếu không đã chẳng vừa gặp tôi đã chuyện trò tâm đắc như vậy. Cô kể chồng cô rất bận, coi nhà như khách sạn. Nhìn vẻ đáng yêu của cô trong lúc trách hờn chồng, tôi lại nhớ tới bố của Mông Mông. Anh cũng từng là một người đàn ông coi nhà như khách sạn. Hồi đó tôi còn trẻ, còn rất bảo thủ về những lý giải về hôn nhân, nên thường xuyên cáu giận với anh. Mãi đến khi anh mắc bệnh, những ngày còn sống không nhiều nhưng vẫn kiên trì làm việc, tôi mới hiểu rằng, đàn ông đều coi trọng sự nghiệp. Dù có yêu người phụ nữ nhiều đến đâu, anh ta vẫn coi sự nghiệp là trên hết. Là một phụ nữ, cần phải động viên và hiểu được. Nhưng tôi không nói những điều này với Julia. Dù sao cũng không thân thiết lắm nên tôi chỉ ngồi nghe.

Sau này tôi mới biết, Paul là người Pháp, đang làm một công trình kỹ thuật cho một công ty lớn. Anh đón cả vợ con tới Trung Quốc. Hai đứa con anh không biết tí gì tiếng Trung. Paul hy vọng chúng có thể học được vì anh cho rằng Trung Quốc là một đất nước rất phát triển. Nếu học tốt tiếng Trung sẽ rất có lợi cho tương lai của lũ trẻ. Julia muốn tôi tới dạy một tuần ba buổi, mỗi buổi hai tiếng, 100 tệ. Món tiền khá cao, tôi vui sướng nhận lời ngay.

Hai đứa trẻ, một đứa tám tuổi, một đứa sáu tuổi, đúng độ tuổi rất tò mò về mọi vật. Vì thế việc dạy chúng không khó. Lúc tôi dạy lũ

trẻ, Julia ngồi bên cạnh nghe, nom rất chăm chú. Có lúc, tôi không khỏi tò mò, không biết ông chồng cô nom ra sao? Có lẽ do Julia kể với tôi quá nhiều, cũng có thể tôi tò mò về đàn ông Tây. Những ngày đó, tôi rất tò mò về Paul. Có lẽ chính điều này mới tạo nên câu chuyện sau này.

Lần đầu tiên gặp Paul là lúc tôi sắp từ nhà anh ra về. Đó là một tối mùa xuân, tôi đang vội về nhà. Vừa ra tới cửa đã va ngay phải anh. Khi tôi đỏ mặt ngẩng lên, bắt gặp một gương mặt đàn ông da trắng cao ráo, tuấn tú, tóc vàng. Những gương mặt như vậy, tôi mới chỉ gặp trên ti vi. Paul kêu tôi ngồi lại nói chuyện, tôi cũng không ngạc nhiên. Anh hỏi thăm về tình hình học hành của con cái, chẳng mấy chốc đã mười giờ tối, nhất định không còn xe buýt. Nhìn gương mặt mệt mỏi của tôi, Julia tốt bụng kêu Paul lái xe đưa tôi về. Tôi ngại ngần nhận lời.

Trên đường cũng không nói chuyện nhiều, có lẽ do cả hai chưa quen thân. Lúc sắp tới nhà, Paul khen tôi đẹp. Tôi lịch sự nói lời cảm ơn, nhưng coi đây như thói quen của đàn ông phương Tây. Trên ti vi, tôi vẫn thường thấy đàn ông nước ngoài khi gặp phụ nữ nào cũng đều khen đẹp. Nhưng dù sao một câu nói như vậy cũng vẫn khiến tim tôi đập thình thịch. Lúc xe tới cửa nhà, tôi vội vã tạm biệt anh, quay người đi thẳng lên lầu không dám quay đầu lại. Mọi việc xem ra rất bình thường, nhưng lòng tôi như bưng bình. Về tới nhà, nhìn tấm hình của bố Mông Mông, tôi khóc. Khóc rất đau lòng, đã lâu lắm rồi, không có người đàn ông nào khen tôi đẹp. Một câu nói đơn giản của Paul khiến tôi có cảm giác như điện giật. Tôi không phải là một phụ nữ thích hư danh, nhưng tôi khát khao tình cảm. Tiểu Lưu đã có một ông chồng rất yêu cô, nhưng cô vẫn có một người tình mà cô yêu. Tiểu Lưu nói, quan hệ giữa phụ nữ và tình yêu như cá với nước. Nước không thể không có cá. Nước no đầy, cá mới sống thoải mái, đủ sức vùng vẫy được. Tôi có thể hiểu suy nghĩ của Tiểu Lưu, nhưng bản thân tôi lại không dám đi bước nữa.

Hôm đó tôi về nhà, bật tất cả đèn lên, soi gương. Khuôn mặt vẫn đẹp như thế, thân hình vẫn giữ được phong độ như thế. Rất nhiều đàn ông đều nói thân hình tôi nom không giống của một phụ nữ hơn ba mươi. Về ngoại hình, tôi rất tự tin. Nhưng ngắm mình trong gương, đột nhiên thấy thấy xót xa, bốn năm rồi. Cuộc sống của tôi

suốt bốn năm qua không có đàn ông, chỉ có Mông Mông và nước mắt. Tôi nhìn mắt mình, ánh mắt đã tiêu tụy, già nua. Nhớ lại nỗi khổ mấy năm qua, tôi ôm tấm hình chồng khóc nức nở, khóc to đến nỗi đánh thức cả Mông Mông. Con tôi đi ra trong bộ đồ ngủ, nhìn tôi kinh ngạc, không biết tôi gặp phải chuyện gì đau lòng. Tôi ôm con, Mông Mông cũng khóc theo. Tôi nói, con còn nhỏ, rất nhiều chuyện con không thể hiểu được. Mẹ quá khổ, nhất định con phải học giỏi cho mẹ. Mông Mông vừa khóc vừa gật đầu. Tối đó, tôi đau lòng vô cùng. Không biết nhân tố gì khơi dậy con đau trong tôi. Là câu nói của Paul chăng? Tôi thấy cũng không đơn giản. Tóm lại đột nhiên nhận thấy những xót xa của đời người, những tàn khốc của cuộc đời, nghĩ tới con đường dài phía trước, lòng tôi mịt mờ. Đêm đó lâu như cả một thế kỷ.

Khi Julia không có nhà

Sau đó, tôi và Paul trở thành bạn. Một ngày tháng tám, mắt Julia đỏ mọng. Tôi quan tâm hỏi thăm. Cô nói em gái cô bệnh nặng, cô phải về nước gấp, có lẽ một hai tháng sau mới quay lại. Nhưng cô không an tâm bỏ lại Paul và hai con. Cuộc sống của họ đều do cô chăm sóc, từ ăn uống, giặt giũ, mua đồ. Paul không quan tâm những việc đơn giản như vậy. Cô lo lắng sau khi mình đi vắng, hai con không được ăn uống tử tế. Tôi đã từng trải qua chuyện này, nên nói Julia cứ yên tâm. Trong thời gian cô không có nhà, tôi sẽ tranh thủ nhiều thời gian hơn tới chăm sóc lũ nhóc, nhưng cũng không vì thế mà cần thêm tiền. Julia rất cảm động, cảm ơn mãi.

Không lâu sau, một hôm Paul gọi điện tới báo, tuần này nghỉ không học, nhưng tiền vẫn trả tôi như thông lệ. Tôi hỏi gia đình xảy ra chuyện gì. Anh cho biết sau khi Julia đi, anh và con đều ăn ở ngoài. Kết quả đều đau bụng, ốm hết. Tối đó, tôi vẫn đến nhà Paul như lịch dạy.

Vừa vào cửa, tôi đã thấy đã thấy hai đứa trẻ thiếu não nằm trên giường. Paul ngồi trên ghế bành lơ đãng xem ti vi. Trên bàn có một ít hoa quả đã gọt sẵn, nhưng không ai đụng tới.

Thấy tôi đến, Paul rất ngạc nhiên. Tôi nói không yên tâm về hai đứa trẻ. Jimmy nhìn thấy tôi, gọi toáng. Louis mách chúng bị đi ngoài hai ngày nay, không dám ăn đồ ăn ở tiệm. Nhìn hai đứa trẻ

tội nghiệp, tôi rất xót xa, liền lập tức đi chợ, vào bếp nấu cho họ một bữa món Trung Quốc thông thường. Nhìn bọn trẻ ăn rào rào như hổ đói, tôi và Paul đều nhìn nhau cười. Paul cũng khen đây là bữa ăn dễ chịu nhất trong cuộc đời anh. Tôi chú ý suốt bữa ăn, Paul không ngừng nhìn tôi bằng ánh mắt rất cảm kích. Tôi cũng rất hài lòng về mình, vì tôi vừa đến đã mang lại sức sống cho cả nhà họ. Sau khi ăn xong, tôi phát hiện thấy đã rất muộn. Paul xin lỗi, nói, "Tôi không có sức để đưa cô về nhà. Nếu không ngại, tối nay cô cứ ngủ lại trong phòng làm việc". Tôi thật khó nghĩ vì thấy bất tiện. Dù sao cũng là nhà người ta. Huống hồ Mông Mông lại ở nhà một mình, tôi không yên tâm. Nhưng lúc đó quả thực rất muộn, nếu về nhà cũng phải mất hai tiếng đồng hồ. Giờ đây xe buýt đã hết từ lâu. Đúng lúc đang do dự, hai đứa trẻ đều chạy tới, nhìn tôi khẩn cầu, kéo tay không cho tôi đi. Thực lòng, tôi không muốn để bọn trẻ thất vọng, cuối cùng vẫn quyết định ở lại. Rồi tôi gọi điện cho Mông Mông, báo là tôi phải làm ngoài giờ. Mông Mông rất ngoan, tôi rất yên tâm.

Xảy ra chuyện tình một đêm

Rồi giống một bà mẹ, tôi đỡ hai đứa trẻ đáng yêu lên giường. Đợi đến khi chúng ngủ say, tôi mới quay về phòng làm việc. Lúc đi phải băng qua phòng khách. Paul hỏi tôi có thể ngồi với anh một lúc không. Lúc đó, anh nhìn tôi bằng ánh mắt rất ấm áp, nụ cười cũng ấm. Ánh mắt đó khiến tôi hoảng loạn. Tôi phát hiện thấy mặt mình đỏ bừng. Về ngượng ngùng đó của tôi khiến Paul khó xử. Chúng tôi cứ đứng như vậy trong phòng làm việc, không động đậy, kéo dài mấy giây. Rồi sau đó, tôi ngại ngùng nói mình hơi mệt, muốn đi ngủ trước. Paul vẻ hơi thất vọng, chúc tôi ngủ ngon. Khi về phòng làm việc, tâm trạng căng thẳng của tôi mới dần dần lắng xuống. Phòng làm việc của anh được trang trí rất thanh nhã, hai bên tường là hai giá sách to. Bên trong rất nhiều sách, phần lớn là sách Trung Quốc, khiến tôi rất kinh ngạc. Lúc đó, tôi vẫn chưa quá mệt, muốn đọc một lát. Không biết tại sao, tôi chọn cuốn "Kim Bình Mai". Sao Paul lại có được dạng sách này. Tôi thất kinh, và cũng không hiểu sao mình chọn nó. Loại sách này lúc ở nhà, tôi không mấy khi lật qua. Trước khi đi ngủ, tôi thường xem mấy cuốn

tạp chí gia đình. Nhưng tôi vẫn nằm trên giường đọc sách. Máy điều hòa trong phòng quá mạnh, trên giường lại không có chăn. Tôi đành phải cuộn mình lại. Nhưng dù hơi lạnh, tôi cũng không muốn làm phiền tới Paul. Tôi là người không thích làm phiền người khác. Thầm nghĩ, thôi cứ cố vượt qua, dù sao cũng chỉ một tối thôi. Tôi lật lật cuốn sách, có một số tình tiết được miêu tả quá thẳng. Những từ ngữ nóng rẫy cứ nhìn tôi chọc tức, khơi dậy những khát vọng đã ngủ say. Dù sao tôi cũng là một người đã trưởng thành. Những từ ngữ như vậy rất kích động tôi. Nhưng chỉ xem một lúc, tôi trả sách lại chỗ cũ ngay, luôn cảm thấy như vậy rất không ổn. Tôi quay lại giường, nhắm mắt, nhưng không tài nào ngủ được, cứ trở qua trở lại trên giường. Không ngờ mình lại ngủ cùng một người đàn ông nước ngoài trong một căn nhà. Tôi cảm thấy hơi hưng phấn khó tả. Nhưng sự việc sau đó quả thực tôi không ngờ đến. Một phút sau, tôi nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ, rồi cửa mở. Tôi căng thẳng không dám cất tiếng, mãi sau mới hỏi khẽ - Ai? Đèn bật sáng. Paul cầm chăn, xuất hiện như một giấc mơ. Lúc đó chúng tôi đều im lặng. Anh đắp chăn lên người tôi. Mặt tôi lúc đó chắc chắn đỏ ửng vì tôi chỉ mặc quần áo lót. Váy đã cởi ra vì sợ bị nhàu. Không ngờ trong phòng này đột nhiên còn có người tới. Paul có vẻ cũng ngượng. Anh giải thích sợ tôi lạnh. Tôi ngượng ngùng tránh ánh mắt âu yếm của Paul.

Lúc anh đắp chăn lên người tôi, móng tay của anh buồn bã lướt qua làn da trên bắp tay tôi, và qua sự tiếp xúc về da và mạch máu của tôi đánh thức những nốt đàn giấu kín bấy lâu. Từ sau khi chồng qua đời, tôi chưa từng tiếp xúc với người đàn ông nào gần gũi đến vậy. Tôi kinh ngạc tới mức không thốt nổi lên câu cảm ơn.

Paul có vẻ không xúc động trước thân thể lỏa lồ của tôi. Chẳng mấy chốc, anh đi ra hướng cửa. Lúc đó tôi còn cho rằng anh sắp đi khỏi, nên thở hắt ra một cái nhẹ nhõm. Đồng thời cũng có thất vọng không nói nổi thành lời.

Nhưng không phải vậy. Anh tắt đèn, rồi ngồi xuống bên thành giường, nắm lấy bàn tay đã bắt đầu run rẩy của tôi, đặt lên môi anh, hôn. Rồi trong đêm tối, một thân hình đổ ụp lên người tôi...

Mọi việc diễn ra thật tự nhiên. Vừa gần gũi lại vừa lạ lẫm. Lạ ở đây là dục vọng cứ nâng cao từng tí một, rồi giống như một cái bếp than đã được quạt củ nóng rẫy lên. Cảm giác nóng rẫy bởi đám râu

rậm rạp của Paul cứ chà miết trên người tôi, bởi thân hình tràn trề nhựa sống của anh. Chúng tôi phối hợp rất ăn ý, như cá với nước vậy.

Tôi thấy mình bị chinh phục hoàn toàn, vút hết vẻ dịu dàng, mất đi chính mình. Mỗi một bộ phận trên người tôi đều hòa hợp với anh thành một thể thống nhất.

Sau khi làm xong, anh tán dương tôi là một phụ nữ cực kỳ. Tôi không hiểu đó là ý gì. Nói tôi rất giàu kinh nghiệm chăng? Hy vọng anh không có ý đó. Tôi hy vọng anh nói rất mê tôi. Rồi tôi hỏi một câu rất ngu ngốc. Julia làm tình có cực kỳ không? Paul ngại ngùng cười, đáp đều rất tuyệt, nhưng tôi khiến anh mê mẩn hơn. Lúc đó, tôi không thấy ngượng, câu nói của anh khiến tôi sung sướng. Một lúc sau, dục vọng của tôi một lần nữa lại được bàn tay ấm áp của anh đốt lên. Paul nói vẫn muốn nữa. Cơ thể tôi cũng đòi, thêm lần nữa, hãy điên cuồng thêm lần nữa. Tôi thực sự không ngờ dục vọng của mình lại mạnh mẽ đến vậy. Thật ra, tôi không phải là một phụ nữ ham muốn tình dục nhiều. Trước đây khi chồng còn sống, tôi rất biết hạn chế, mỗi tuần chỉ làm một, hai lần. Về mặt này, chồng tôi cũng không mạnh. Do vậy hôm đó chúng tôi đều điên cuồng. Rồi đêm đó, không nhớ nổi chúng tôi đã làm mấy lần, mãi tới khi cả hai đều kiệt sức lăn đùng ra giường, ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, lúc tôi tỉnh dậy, vẫn chưa tỉnh táo. Không nhìn thấy Paul. Nhớ tới Julia, tôi ngỡ mình như một tên ăn trộm, đã trộm mất chồng người khác và cuộc sống hạnh phúc của người khác. Nhưng cách nghĩ này rất nhanh chóng đã bị viễn tưởng về cuộc sống mới nhận chìm. Thậm chí tôi còn cho rằng anh ta đã yêu tôi. Nhưng, chỉ là một khoảnh khắc, tôi chợt nghi ngờ. Cái đêm như vậy lẽ nào thực sự có liên quan tới tình yêu? Chúng tôi chỉ làm tình với nhau thôi mà. Đối với đàn ông, đó là chuyện bình thường, hướng hồ anh ta lại là một người đàn ông ngoại quốc đến từ những nước phát triển. Tôi ân hận. Nếu chỉ vậy, tôi qua tôi diễn vai gì? Người tình ư? Dường như tôi qua, Paul cũng không tỏ ra nồng nàn tình cảm đối với tôi. Anh chỉ khen tôi là một phụ nữ xinh đẹp. Vợ ư? Càng không thể tin được. Paul không hề nhắc tới việc muốn chung sống với tôi trong tương lai. Vậy tôi là thứ gì? Tôi mù mờ. Rất lâu sau mới tỉnh ngộ. Thì ra tôi và người ta đã làm chuyện tình một đêm. Chỉ là một cuộc chơi lướt qua mà thôi. Nghĩ tới đây, tôi cực kỳ ân

hận, nhưng vẫn ôm chút mộng tưởng. Tôi không thể khẳng định Paul có thích tôi thật không.

Hôm đó, vừa dậy đã thấy Paul làm xong món salad trái cây. Anh và bọn trẻ nom rất tươi tỉnh. Paul rất lịch sự mời tôi cùng ăn sáng. Sau khi kiên trì làm một suất cơm rang cho họ, tôi mới nhận lời mời của anh.

Lúc ăn sáng, tôi nhìn trộm Paul. Ánh mắt anh vẫn thẳng như thế, tựa hồ tất cả như chưa xảy ra. Dù chỉ vài tiếng trước, anh vẫn còn hưng phấn nói yêu tôi bằng tiếng Pháp. Tôi thấy hoang mang. Sáng hôm đó, Paul chủ động đề nghị lái xe đưa tôi đi làm. Tôi không từ chối vì muốn nhìn rõ ẩn ý trong mắt anh. Nhưng tôi rất thất vọng khi không đọc được gì trong đôi mắt đó. Trên đường, anh im lặng, nom hơi mệt mỏi. Tôi muốn hỏi anh tối qua mọi việc rút cục là chuyện gì. Nhưng tôi không hỏi, ngại mở miệng trước.

Lúc Paul và tôi xuất hiện ở cơ quan tôi, tất cả những người nhìn thấy đều kinh ngạc. Đó là bạn trai mới của cậu đấy à?-ngay cả Tiểu Lưu cũng căn vặn tôi không chịu tha. Tôi trả lời rất thành thực, tớ cũng không biết có phải không nữa. Tôi nghĩ mình đúng là một người phụ nữ hư danh. Nhưng cũng hy vọng anh trở thành bạn trai tôi. Nhưng Paul không hề trả lời. Sau khi để tôi xuống xe xong, anh vẫy tay tạm biệt tôi. Trước khi chia tay, anh nói lời cảm ơn tôi. Cảm ơn tối qua đã chăm sóc hai đứa con anh, cũng cảm ơn tôi đã tặng anh một đêm tuyệt diệu. Anh chỉ nói cảm ơn mà thôi, không hề nói bất cứ từ ngữ nào liên quan tới chữ “yêu”. Cuối cùng, tôi mê muội đứng ngẩn bóng chiếc xe của anh khuất xa dần khỏi tầm mắt. Tôi vẫn không thể hiểu nổi, tóm lại tất cả là thế nào?

Từ đó, tôi vẫn chờ đợi điện thoại của Paul. Hy vọng anh chủ động hẹn hò tôi. Nhưng nực cười là, từ sau buổi tối đó, tôi đã coi anh như người yêu mình. Thậm chí tôi còn tự nhủ, dù có phải chia sẻ với Julia, tôi cũng chấp nhận. Giờ đây nghĩ lại, mình thật là một người phụ nữ ngu ngốc.

Khi Julia quay về, tiết trời đã vào thu. Lá cây rụng hết lớp này tới lớp khác. Lòng tôi rối bời như con đường phủ đầy lá rụng. Đợi mãi không thấy điện thoại của Paul. Paul vẫn cư xử với tôi lịch sự và đúng mực như cũ. Trong ánh mắt anh không hề thấy chút vết gợn nào. Chuyện tối hôm đó như hoa tuyết mùa đông, tuy đẹp nhưng sau khi tan, không để lại chút dấu vết. Nhưng giờ nghĩ lại, tim vẫn

thôn thức vì đau đớn.

Mấy lần, tôi định xin nghỉ dạy ở nhà Paul, nhưng phần thu nhập này quả thực rất quan trọng đối với tôi. Sự thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra của Paul khiến tôi thấy đau lòng và ô nhục. Có một thời gian, thậm chí cứ nhìn thấy Julia và Paul âu yếm nhau, tim tôi như bị dao cứa.

Nếu vậy, tôi đó được coi là gì? Lẽ nào giữa tôi và Paul không phải là tình yêu? Tôi hy vọng đó là tình yêu. Như vậy cứ mỗi lần nhớ lại tôi không thấy xấu hổ lắm. Tự vấn mình nhiều lần nhưng tôi không thể tìm ra được một đáp án chuẩn xác. Nhưng tôi không hỏi Paul bởi điều đó vượt quá sự ngưỡng ngùng của một phụ nữ Trung Quốc.

Sau khi biết chuyện, Tiểu Lưu cười sảng sặc. Cô ấy nói chuyện này quá đơn giản và cực kỳ dễ hiểu. Paul chỉ vì một lúc xúc động đã lên giường với tôi, chứ không hề có chút tình cảm nào. Về cơ bản cũng không nghĩ tới hôn nhân. Cô nói đàn ông làm chuyện này nhẹ nhàng như ăn cơm, uống nước vậy. Đối với đàn ông, việc quan hệ một đêm với đàn bà là chuyện quá dễ hiểu. Cô cười nhạo cho sự đa tình của tôi, nói rằng tôi không cần phải chuốc khổ vào thân. Cô còn khuyên tôi nên coi cái đêm đó như một kỷ niệm đẹp. Lúc đó tôi cứ lặng đi mà nghe Tiểu Lưu nói, lòng căm hận, thấy mình bị người ta chơi rồi. Đáng hận hơn là bị đàn ông nước ngoài chơi. Đúng vậy lúc đó tôi nghĩ đúng như thế, cho rằng mình bị chơi. Bây giờ tôi dần dần hiểu được tính chất của buổi tối hôm đó. Sau đó, tôi có xem một số tin tức và tác phẩm văn học, hiểu được rằng những đêm như vậy chỉ được gọi là chuyện tình một đêm, không liên quan gì tới tình yêu.

Nghe xong Trần Mỹ kể, lòng tôi thấy hơi bi ai. Đàn ông bà đàn bà quả thực khác nhau. Đối với đàn ông, một tối phong lưu là chuyện rất bình thường. Nhưng đàn bà thường liên hệ giữa tình dục và tình yêu. Đó cũng là bi kịch của Trần Mỹ.

Tôi nói với Trần Mỹ rằng chia sẻ cơ thể với người khác là phương thức biểu đạt tốt nhất của tình yêu. Yêu chỉ là quá trình, tình dục là kết quả. Tình dục trở thành mục đích của tình yêu thần bí. Ngoài tình chính là sự phản bội tình yêu. Nhưng tình hình giờ đây đã thay

đôi. Một số người vẫn kiên trì giữ quan điểm thống nhất giữa tình yêu và tình dục. Một số người khác lại cho rằng ngoại tình về thể xác chỉ là một dạng nhu cầu, giống như muốn ăn món tráng miệng hoa quả sau bữa ăn. Paul rõ ràng ủng hộ quan điểm này. Chỉ có điều anh ta chỉ ăn một lần, nhưng cô ấy lại không hiểu. Trần Mỹ vẫn còn ảo tưởng nên cảm thấy đau thương.

Thực ra chuyện tình một đêm cũng không hẳn là không có tình cảm. Nhưng dạng tình cảm này đến nhanh, đi cũng rất nhanh.

Câu Chuyện Thứ Mười Bốn

Một Đêm Tình Với Ông Tây

Nhã Lệ, 33 tuổi giám đốc lễ tân một khách sạn có vốn đầu tư nước ngoài

Thích mặc trang phục của Italy, dùng nước hoa pháp, ăn món Nhật, cặp bồ với các anh Mỹ. Đó chính là Nhã Lệ. Cô bài trừ tất cả những thứ do "Trung quốc sản xuất", kể cả đàn ông.

Cô rất xinh đẹp, nhưng cũng rất yếu ớt, thích hút thuốc lá thơm Hàn Quốc với những điếu dài mảnh. Có lúc còn uống rượu vang đỏ (nhưng nhất định phải là của Pháp). Những lúc không vui thường tự mình lái xe ra ngoại ô, hái mấy cái lá cây màu sắc lốm đốm. Có nói, cuộc sống của mình như những chiếc lá, tuy có màu sắc nhưng thật ra đã héo khô.

Nhã Lệ là một phụ nữ thành phố gợi cảm, phong cách Tây. Tuy đã hai lần kết hôn nhưng vẫn đẹp rạng rỡ. Hôm đó chúng tôi ngồi trong một quán cà phê Mỹ. Chốc chốc cô lại nhận được ánh nhìn ngưỡng mộ của cánh đàn ông. Nếu đối phương là đàn ông Trung Quốc, cô không thèm liếc mắt. Nhưng nếu là người nước ngoài, cô sẽ cười lại rất đa tình. Hành vi của cô khiến tôi khó hiểu. Một câu nói tiếp đó của cô càng khiến tôi giật mình. Chỉ vào một số đàn ông Trung Quốc trông có vẻ từng trải, lịch sự cô nói, "Đàn ông Trung Quốc đều rất giả tạo. Giờ đây tôi chỉ có thể chấp nhận được đàn ông nước ngoài". Tôi hơi phiền lòng vì bản thân tôi vốn là người không sùng ngoại. Huống hồ ánh mắt cô lúc đó đầy ắp sự khinh khi và chán ghét, như thể đối với mọi đàn ông Trung Quốc, cô đều có mối hận thù sâu sắc. Tôi nhìn cô không hiểu. Cô nhìn tôi, cười mà nói, "Hãy nghe tôi kể xong, sẽ biết được tại sao tôi lại chán ghét đàn ông Trung Quốc đến vậy. Nhất là đám đàn ông sinh trước thập niên 70, tôi càng ghét hơn".

Quả thật, trò chuyện với Nhã Lệ càng nhiều, tôi càng nhận thấy cô không đến nỗi dung tục, hư danh, bất chấp lý lẽ như tôi tưởng tượng. Cô là một phụ nữ đã phải trải qua không ít những đổi xử bất công trong lĩnh vực tình cảm. Và sự bất công này đều vì đàn ông Trung Quốc quá coi trọng vấn đề “trinh tiết”. Do vậy đối với hai từ “gái trinh”, Nhã Lệ rất nhạy cảm. Trong suốt quá trình kể, mỗi khi nhắc tới hai từ này, sắc mặt cô lại tỏ ra rất phần nộ.

Đàn ông Trung Quốc coi trọng trinh tiết phụ nữ

Sáu năm trước, tôi kết hôn lần đầu. Cứ ngỡ rằng sự kết hợp giữa tôi và Tiểu Vũ chồng tôi là sự ban thưởng của ông trời. Trong nửa năm tìm hiểu, chúng tôi yêu nhau say đắm. Lúc đó tôi vẫn chưa tới Bắc Kinh, đang làm thư ký cho một công ty ở thành phố nhỏ Giang Nam. Tiểu vũ là một người thành đạt có tên tuổi ở thành phố đó. Bố anh là thị trưởng thành phố hồi đó, vì vậy anh được coi là con cá của cán bộ cao cấp. Ngoài ngoại hình rất hấp dẫn, Tiểu Vũ còn là tổng giám đốc một công ty lớn. Đối với nhiều phụ nữ, tôi được một người đàn ông xuất sắc đó yêu thương là một phúc lớn. Lúc đó tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng không ngờ ngày đầu tiên lấy nhau, tôi đã bị anh tát. Nguyên nhân rất đơn giản, trước khi cưới anh, tôi đã không còn trinh trắng. Trước khi quen Tiểu Vũ, tôi đã từng yêu người khác. Đó là một chàng trai cũng có ngoại hình rất hấp dẫn. Cuộc sống tình ái mê loạn thời đó đem lại cho tôi cả niềm vui và nỗi đau. Vào một tối không kiềm chế nổi, tôi đã tặng anh sự trong trắng của mình. Hồi đó, tôi còn suy nghĩ nông cạn, cứ ngỡ anh ta sẽ trở thành chồng mình. Nhưng tôi đã nhìn lầm người, sau đó anh ta bỏ tôi. Chuyện này khiến tôi bị tổn thương rất lớn, nhưng không ngờ Tiểu Vũ cũng coi trọng chuyện trinh tiết. Trong đêm tân hôn, anh phẫn nộ nhìn tôi, hỏi đã đem nó cho ai. Tôi khiếp sợ, vội kể về mối tình đầu thuở trước. Anh căm hận tát cho tôi một cái, từ đó đổi xử với tôi không ra gì. Tôi rất hận ông trời. Tại sao lại tặng cho phụ nữ vật chứng để kiểm chứng có trinh tiết hay không. Tại sao không cho đàn ông thứ tương tự, để phụ nữ có thể kiểm tra những người đàn ông họ yêu có còn nguyên vẹn hay không.

Tiểu Vũ vẫn không buông tha, thường cố tình ép tôi kể ra mọi chi

tiết của việc thất thân. Có lần thậm chí còn bắt tôi nhất thiết phải kể cụ thể về người yêu đầu tiên của tôi. Lúc đó, ai cưới quần của ai trước, sau khi cưới làm những gì. Tôi phần nộ cự tuyệt. Không ngờ anh ta điên tiết, đánh tôi một trận, đấm đá khắp người tôi. Vừa đánh vừa chửi nhiều câu rất khó nghe, như thể tôi ngoại tình bôi nhọ danh dự của anh ấy. Lúc đó tôi biết mình đã lấy nhầm người. Sau đó Tiểu Vũ hết lần này tới lần khác lấy chuyện "mất trinh" để bêu riếu và đánh đập tôi. Anh ta cũng bắt đầu không về nhà, và hầu có về cũng luôn trong tình trạng say sưa. Rất ít khi đụng chạm vào người tôi, và dù có muốn làm chuyện kia với tôi cũng đối xử giống như với bọn gái điếm. Động tác vừa thô lỗ vừa biến thái. Những ngày tháng đó, quả thực tôi rất cực khổ. Một năm sau, chúng tôi ly hôn. Lúc đó tôi khóc tưởng chết đi sống lại, không thể ngờ rằng một cuộc hôn nhân lẽ ra phải đẹp như mơ lại có kết thúc như vậy. Tiểu Vũ lạnh lùng nhìn tôi, như thể anh ta có hàng vạn lý do ly dị với loại đàn bà như tôi. Vì tôi không cho anh sự trinh tiết. Đối với anh, đó là nỗi ô nhục lớn nhất.

Có lẽ để chạy trốn khỏi thành phố nhỏ khiến tôi ngột ngạt đó và để hít thở bầu không khí trong lành mới mẻ, tôi chuyển tới Bắc Kinh. Lúc đi làm thuê khắp nơi, tôi nhớ lại vốn tiếng Anh đã rơi vãi bấy lâu. Lúc đó tôi làm hướng dẫn viên du lịch cho một công ty du lịch nhỏ. Nhờ nhan sắc và cách xử lý công việc khéo léo, cuối cùng tôi cũng tìm được chỗ đặt chân vững chắc ở Bắc Kinh. Thu nhập lúc đó cũng tương đối khả quan, nhưng về tình cảm, tôi một lần nữa gặp phải bi kịch. Sau khi tới Bắc Kinh hai năm, tôi quen một họa sĩ, lớn hơn tôi năm tuổi, ngoại hình tuấn tú rất lãng mạn. Ở bên anh, tôi thấy được vô số niềm vui mà trước đây không hề có. Quen nhau không được bao lâu, chúng tôi dọn về ở chung. Lúc đó tôi còn cho rằng, mình gặp may, có thể trở thành người phụ nữ hạnh phúc, sau này có thể kết hôn với anh, sinh con đẻ cái, chung sống tới đầu bạc răng long. Nhưng mọi việc đều không như tưởng tượng. Mong đẹp của tôi vỡ tan. Một đêm, sau khi ân ái mặn nồng, tôi nhìn anh âu yếm, lấy hết dũng cảm đề nghị anh làm đám cưới. Không ngờ anh cự tuyệt thẳng thừng, không chút tình cảm. Anh nói chỉ thấy chúng tôi như những cặp tình nhân rất ăn ý, chứ chưa hề tính tới việc sẽ lấy một phụ nữ như tôi. Anh còn lạnh lùng nói,

có lẽ em không tin, tuy anh nhìn có vẻ là một người đàn ông lãng mạn, rất thoáng, nhưng thực ra cũng là một người đàn ông Trung Quốc truyền thống. Đàn ông Trung Quốc đều rất coi trọng trinh tiết của phụ nữ. Nếu muốn kết hôn, anh sẽ tìm một cô gái còn trinh. Thực ra anh cũng giống chồng cũ của em, rất nặng nề về quá khứ của em. Hơn nữa, anh không thể tin được những phụ nữ đã từng ly hôn như em. Trời ạ, tôi lại bị day dứt về chuyện “trinh tiết”. Đêm đó, tôi đau khổ khôn cùng, thế sẽ không bao giờ yêu nữa, không nghĩ tới hôn nhân nữa. Lúc đó tôi thấy mình như một con đàn bà nhơ bẩn, không có ai thèm.

Bắt đầu chấp nhận người nước ngoài

Khác với lần chia tay Tiểu Vũ, lần này tôi không hề nhỏ một giọt nước mắt. Tôi quyết định chấm dứt quan hệ với anh họa sĩ nợ mặt dầu anh ra sức giữ tôi lại làm người tình. Rồi cuộc đời tôi trải qua những tháng ngày u tối, ảm đạm nhất trong cuộc đời. Rầu rĩ suốt ngày, mặt mũi cau có, mất lòng tin vào đàn ông, cũng không tin vào tương lai. Tôi cũng quyết tâm độc thân suốt đời. Cũng may tuy bị dày vò về tình cảm nhưng sự nghiệp của tôi luôn thuận buồm xuôi gió. Tôi tích cực ôn lại tiếng Anh, thi đỗ vào một khách sạn có vốn đầu tư nước ngoài, trở thành giám đốc lễ tân. Từ sau khi vào đây, tầm nhìn của tôi được mở rộng, quen biết rất nhiều người phương Tây, cũng tiếp nhận không ít quan niệm thông thoáng. Một hôm, một cô bạn đồng nghiệp quốc tịch Hà Lan nói cho tôi biết rằng, đối với việc đàn ông nặng nề về chuyện phụ nữ còn trinh trắng hay không, hoặc đã kết hôn hay chưa, người phương Tây cảm thấy rất nực cười. Thậm chí cô còn cổ vũ tôi rằng: “Không tin, cậu cứ thử yêu mấy anh Tây đi”. Trong tiệc sinh nhật của cô tròn 25 tuổi, cô giới thiệu Jack-người yêu cũ của cô- cho tôi. Jack rất đẹp trai, nụ cười rạng rỡ. Có thể thấy rõ, anh rất mê nhan sắc và thân hình tôi. Sau khi quen nhau, anh theo đuổi tôi bằng phong cách rất lãng mạn vốn có của người phương Tây. Ngày ngày anh tặng hoa và những món quà nhỏ tinh tế cho tôi, thường hẹn hò tới những nơi thanh nhả ăn cơm và tâm sự. Nhưng dù vậy, Jack vẫn không giống như người bạn trai mà tôi mong đợi. Có lẽ do nguyên nhân về tuổi tác. Lúc đó tôi 30 tuổi, Jack mới 25, nhỏ hơn tôi quá nhiều. Đó là

lần đầu tiên tôi quan hệ với đàn ông nước ngoài, tất nhiên có nhiều thứ chưa thích nghi. Nhưng bắt đầu từ Jack, dần dần tôi thích kết bạn với người nước ngoài. Tôi thích sự thẳng thắn, tự nhiên, cởi mở và cuộc sống tình dục rõ ràng của họ. Khác xa với đàn ông Trung Quốc chỉ thích lấy tiêu chuẩn đạo đức để yêu cầu phụ nữ, chứ không hề tự nhìn lại mình.

Sau đó, tôi tiếp xúc với đàn ông phương Tây ngày càng nhiều, cùng tiếp thu tư tưởng rộng rãi của họ. Tôi dần trở nên thoáng hơn, nhưng có lẽ đối với người Trung Quốc, tôi đã biến thành dâm loạn. Nhưng mặc kệ bọn họ thích nói gì thì nói. Tôi bắt đầu chấp nhận những cách thoải mái, chỉ cần hai bên vui vẻ, khi ở bên nhau, chúng tôi có thể làm tất cả mọi việc, đương nhiên gồm cả chuyện làm tình. Tôi cũng không hy vọng gì về hôn nhân. Lúc đó tôi thấy hôn nhân thật mệt, như một nhà tù dày vò linh hồn người ta, tội gì phải chui đầu vào rọ?

Nhờ ngoại hình kiều diễm, tôi quan hệ được với rất nhiều đàn ông. Ngoài đàn ông nước ngoài chiếm đa số, tất nhiên tôi cũng không phản đối một số đàn ông Trung Quốc có tư tưởng thông thoáng. Nhưng con số này rất ít. Tôi thấy đàn ông Trung Quốc hơn tuổi tôi phần lớn đều giả tạo, không hiểu việc tôn trọng phụ nữ, chỉ coi thể xác phụ nữ như chiến lợi phẩm cho riêng mình. Để rồi sau đó lại bắt đầu thấy phụ nữ không còn giá trị nữa. Thậm chí họ còn thấy đối với những phụ nữ đã từng ly hôn như tôi không đáng để đối xử chân thành, chỉ chơi bời mà thôi. Do vậy, tôi thích sự thẳng thắn và trung thực của đàn ông nước ngoài hơn. Họ cũng mê đắm thân hình tôi, cũng muốn lên giường với tôi, nhưng họ không coi trọng tôi. Lại càng không phải vì tôi là một phụ nữ đã ly hôn mà không tôn trọng tôi. Họ thích biểu đạt trực tiếp dục vọng của mình. Dù một số đàn ông nước ngoài có những hành vi quá vội vã, nhưng tổng kết lại, họ vẫn tôn trọng tôi.

Tình một đêm với người tình nước ngoài

Người đàn ông nước ngoài đầu tiên đi vào cuộc đời tôi là Louis- một chàng trai Pháp hài hước. Ngoại hình của anh không hấp dẫn

lắm, trên 40 tuổi, thân hình cũng không đẹp, bụng bia bự, tóc có chỗ hói. Nhưng nụ cười của anh rất gần gũi, thân mật khiến anh rất phong độ. Chúng tôi quen nhau trong một bữa tiệc ở khách sạn. Khung cảnh lúc đó rất thú vị. Là giám đốc lễ tân, tôi lúc đó rất bận rộn tiếp đón khách khứa, không chú ý tới những việc khác. Lúc bữa tiệc sắp kết thúc, Louis mới tiến về phía tôi với một nụ cười mê hồn, chào tôi bằng một thứ tiếng Trung không sỏi và tặng tôi một bông hoa tươi. Bông hoa đó không phải loại hoa trang trí trong bữa tiệc. Lúc đó, tôi rất kinh ngạc. Sau đó Louis kể, anh đã để ý tới tôi từ trước và dặn thư ký đi mua hoa hộ. Rồi chúng tôi bắt đầu nói chuyện. Anh là một đại diện của một công ty lớn ở Trung Quốc. Trước khi ra về, anh hỏi xin tôi điện thoại liên lạc và bằng giọng hài hước, báo rằng rất thích tôi. Trước khi chia tay, anh ôm tôi nhiệt tình, còn thì thào bên tai tôi bằng tiếng Anh, “Em là một phụ nữ hấp dẫn, anh phát điên vì em”. Tôi cười ngượng ngùng, lòng sung sướng hân hoan. Người phụ nữ nào cũng thích được đàn ông tán dương. Nhưng sau đó, tôi cũng không để tâm lắm, chỉ nghĩ anh là một người đa tình, và cũng không tin rằng anh và tôi sẽ xảy ra điều gì.

Không ngờ, ngày hôm sau, Louis xuất hiện trong đại sảnh khách sạn nơi tôi làm việc, mang theo hai va ly to. Anh tìm tôi, cười và nói rằng bắt đầu từ hôm nay sẽ đi làm và tan làm cùng tôi. Tôi không hiểu. Cô thư ký của anh giải thích, Louis đã trả phòng của khách sạn cũ vì tôi. Tôi kinh ngạc nhìn người đàn ông Pháp. Ánh mắt xanh thăm đa tình, nhìn đắm đuối khiến tim tôi hoảng loạn. Tôi đưa anh về căn phòng mà anh đặt dài hạn rồi lịch sự chia tay anh. Anh mời tôi dùng bữa tối. Nhìn nụ cười đắm đuối của anh, tôi vui vẻ nhận lời.

Chúng tôi tới một tiệm ăn của Pháp, trò chuyện rất nhiều, rất ăn ý. Anh kể cho tôi nghe về vợ và con gái, những danh lam thắng cảnh của nước Pháp lãng mạn. Và anh cũng rất kiên nhẫn nghe tôi kể về cuộc hôn nhân bất hạnh của tôi. Khi nghe nói chồng cũ tôi đánh đập tôi vì tôi không còn trinh trắng, anh lập tức trở nên phần nộ và kinh ngạc. Anh không thể hiểu nổi đàn ông Trung Quốc lại có những quan niệm nực cười như vậy. Vợ anh trước khi quen anh cũng không phải là gái trinh. Người yêu cũ của vợ anh chính là một

người bạn thân của anh. Nhưng anh cũng không vì thế mà trách mắng vợ. Cũng không phải vì quan hệ với người bạn thân bởi anh coi đó là chuyện rất bình thường. Vì rung động mà nảy sinh hành vi tình dục không phải là một việc làm có gì nhục nhã cả. Rồi anh còn cười nhạo người tình họa sĩ đã từng chung sống với tôi nói rằng anh ta không xứng đáng là một họa sĩ vì không hiểu ý thức hiện đại tí nào. Khi Louis nói những câu này, anh đều nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm và khích lệ tôi hãy trở thành một phụ nữ tự tin, không thể vì những chuyện đó mà mất đi lòng tin vào cuộc sống. Tôi rất cảm động vì sự thông cảm và an ủi của anh. Anh đã đem lại cho tôi sự tự tin và niềm vui sướng được làm phụ nữ.

Thực ra trong quan hệ giữa tôi và Louise, tình dục không chiếm phần lớn. Đó là chuyện xảy ra rất lâu sau này và chỉ có một đêm. Phần lớn thời gian ở bên Louis đều rất lãng mạn và trong sáng. Dù bận rộn đến đâu anh đều tặng tôi một bông hoa tươi. Anh nói rằng phụ nữ cần được ngắm hoa tươi nhiều vì như vậy tâm trạng sẽ tươi tỉnh hơn. Ngoài ra, anh cũng thường đưa tôi tới các bữa tiệc cao cấp và nhà hàng sang trọng. Anh nói làm như vậy không phải để mua chuộc gì tôi, mà giúp tôi xây dựng lòng tin, mở rộng tầm mắt, nhận thức được cái đẹp dễ và tươi sáng của thế giới này. Anh luôn vuốt nhẹ lên đầu tôi, rồi nói với tôi như một ông bố nói với đứa con gái, "búp bê Trung Quốc" ơi, hôm nay em có vui không? Tôi thường e thẹn cười, gật đầu hoặc lắc đầu, không nói được gì. Những thăm hỏi của anh khiến tôi vô cùng cảm động và đã nhiều năm qua, không có người đàn ông nào quan tâm tới cuộc sống của tôi, tới việc tôi có sống vui vẻ từng ngày như anh không. Đối với tôi, Louis như một ông bố hiền từ. Tất nhiên cũng có lúc chất đàn ông và ánh mắt ngập tình cảm của anh khiến tôi một lần nữa nhận thấy được tình yêu mê đắm của đàn ông. Nhưng Louis dường như không vội vàng tấn công vào cơ thể tôi, tuy rất nhiều lần anh không giấu giếm tình cảm với tôi. Cách cư xử của người phương Tây nhiều khi khiến người ta thấy kỳ lạ. Nếu là đàn ông Trung Quốc thì hoặc là không dám thổ lộ thật tình cảm, hoặc quá nôn nóng đòi "ăn ngay", thể hiện tình cảm xong sẽ tấn công ngay người phụ nữ mà họ yêu thích. Nhưng Louis lại không hề như vậy. Hình như anh rất coi trọng việc tôi có vui vẻ hay không, chứ không để tâm tới tình

cảm và dục vọng của anh.

Rồi mối quan hệ giữa hai chúng tôi cũng có sự phát triển về chất. Vào cái đêm anh sắp rời Trung Quốc, tôi đã chủ động. Một buổi trưa sau bốn tháng quen nhau, Louis đột nhiên rất buồn, kéo tôi lên xe của anh, tha thiết mong tôi đưa anh đi chơi một ngày. Vì ngày mai anh phải rời Trung Quốc. Sau đó tôi mới biết anh được Tổng công ty phái sang Hàn Quốc theo nhu cầu phát triển nghiệp vụ của công ty.

Hôm đó, Louis lái xe đi hết đường ngang ngõ tắt ở Bắc Kinh. Trên xe, anh luôn bật một ca khúc tiếng Pháp rất buồn. Anh cho tôi biết ca khúc đó có tên là “Tạm biệt, đêm đau thương”. Ánh mắt anh u buồn, nom rất lưu luyến Trung Quốc. Đối với anh, Trung Quốc là đất nước thần bí nhất mà anh từng gặp, và người Trung Quốc cũng là người thú vị nhất. Tuy chỉ sống ở Trung Quốc vài tháng ngắn ngủi, nhưng anh rất vui vẻ, rất cảm kích. Nói tới đây, ánh mắt dịu dàng của anh lại nhìn tôi. “Em có biết không, *búp bê Trung Quốc* của tôi, em đã giúp tôi vui sướng”. Lúc đó, tôi vừa vui lại vừa buồn. Cứ nghĩ tới Louis sắp rời khỏi cuộc sống của tôi, sẽ không còn ai tặng tôi hoa tươi hàng sáng, cũng không còn ai gọi tôi là “búp bê Trung Quốc” nữa. Lòng tôi cũng buồn rầu không kém Louis.

Về tới khách sạn, tôi ở lại phòng anh. Tối đó, chúng tôi say đắm bên nhau. Đây là đêm đầu tiên tôi quan hệ với một người nước ngoài. Cả hai đều biết rằng những đêm như vậy chỉ có một. Cả đêm tôi đều rất chủ động tới mức chính tôi cũng không ngờ. Hôm đó về khách sạn, trời đã tối, chúng tôi đều mệt. Trên đường về, chúng tôi không nói năng gì, đều ý thức được chuyện gì sắp xảy ra. Louis vừa đóng cửa, tôi đã ôm chầm lấy anh, khóc như mưa, không nỡ để anh ra đi. Tôi muốn để lại cho anh một đêm thật đáng nhớ. Louis hôn tôi mãnh liệt, hôn từng bộ phận trên người tôi, dịu dàng và tinh tế. Trong cơ thể đã không còn tươi trẻ của chúng tôi cứ trào lên từng đợt sóng tình dục mạnh mẽ. Mỗi một động tác của Louis đều khiến cơ thể tôi cực kỳ hưng phấn. Tôi biết cảm giác của tôi đối với anh vẫn chưa thể được coi là tình yêu, mà phần lớn là kính trọng và cảm kích. Còn anh đối với tôi thì sao? Tôi không biết. Nhưng anh dùng

tiếng Pháp nói yêu tôi hết câu này tới câu khác. Có lẽ anh yêu tôi thật. Tôi đáp lại anh rất nồng nàn. Hết lần này tới lần khác, tôi tặng anh niềm vui sướng khôn cùng bằng cơ thể tuyệt đẹp của tôi. Sự điên rồ đó không hề làm cho tôi thấy một chút ngượng ngùng. Tôi quên hết cuộc hôn nhân bất hạnh, quên hết những người đàn ông coi khinh tôi. Tôi nghĩ chỉ cần tận hưởng hết cái đêm mê mê này đem lại cho một người đàn ông quan tâm tới tôi thêm nhiều kỷ niệm rực rỡ. Tôi nghĩ, đêm đó đã đem lại cho tôi đủ tự tin và niềm vui. Hôm sau, Louis ra sân bay, tôi không tiễn. Dư vị biệt ly đó khiến cả hai đều không thể chịu đựng nổi. Khi tôi tỉnh giấc, chỉ thấy trên giường là một bông hồng tươi thắm. Tôi biết, đó là bông hồng Pháp cuối cùng mà tôi được nhận.

Đêm tình với đàn ông Đức

Kể xong câu chuyện với Louis, Nhã Lệ khóc. Cô nói tới giờ, cô vẫn nhớ người đàn ông Pháp đó, vẫn lưu luyến sự lãng mạn kiểu Pháp. Tất nhiên đó không phải là câu chuyện cuối cùng trong cuộc đời lãng mạn của cô. Sau đó cô kể rằng, người đàn ông nước ngoài đặc biệt hơn là Raud chồng cô hiện nay-một người Đức đã từng ly hôn. Nhã Lệ cười sảng khoái, nói, anh có biết không, tôi là Raud cũng bắt đầu từ một đêm tình.

Raud là cấp trên của tôi, là giám đốc nghiệp vụ của khách sạn, 36 tuổi, đã ly hôn. Nom anh rất lạnh lùng, khuôn mặt rắn rỏi, cương nghị, luôn ít nói. Nhân viên trong khách sạn đều sợ anh ấy. Thực ra khi tiếp xúc nhiều với Raud mới thấy anh là người rất lương thiện, nhiệt tình, luôn chăm sóc cấp dưới, nhất là đối với các nhân viên Trung Quốc. Đặc điểm lớn nhất của anh ấy là hay xấu hổ. Rất hiếm khi thấy một người đàn ông lớn tuổi như anh lại ngượng ngùng đến vậy. Tôi chỉ cần nhìn anh thêm vài lần, mặt anh đã lập tức đỏ bừng ửng nói đã có phần căng thẳng. Mỗi lần nhìn bộ dạng của anh như vậy, tôi lại thấy đáng thương. Quan hệ giữa chúng tôi chỉ là mối quan hệ đồng nghiệp, giao lưu hàng ngày rất ít, hai bên không hiểu nhau mấy. Nhưng trong ấn tượng của tôi, anh vẫn được coi là một

người đàn ông thú vị.

Xảy ra chuyện tình một đêm với Raud hoàn toàn là vì say rượu. Vào lễ bình an năm ngoái, khách sạn tổ chức một buổi tiệc lớn cho nhân viên. Nhân viên đều rất vui, ai nấy đều uống rượu. Tôi cũng vậy. Từ sau khi Louis đi, tôi đâm ra thích uống, cũng thích chủ động giao lưu với những người đàn ông mà tôi thích. Trước khi có quan hệ với Raud, tôi có qua lại với ba người đàn ông nước ngoài khác, nhưng rất ngắn ngủi vì thời gian họ ở lại Trung Quốc không nhiều. Lúc đó tôi không hề nghĩ tới hôn nhân, chỉ muốn sống vui vẻ. Suốt một thời gian dài, tôi chìm đắm trong rượu chè.

Tối đó, quả thực tôi uống rất say. Lúc Raud mời nhảy, tôi đã lơ mơ. Hôm đó anh uống cũng nhiều. Khi kẻ sát bên mặt anh, tôi ngửi thấy mùi rượu trên người anh. Đoán rằng hân trên người mình cũng sặc mùi rượu. Không khí hôm đó rất sôi động. Lúc khiêu vũ cũng hơi lộn xộn. Đám thanh niên không ngừng thay bạn nhảy, thậm chí cướp bạn nhảy. Vừa nhảy vừa cười nói rầm rộ. Đám con nít xung quanh tôi đùa cợt ồn ã. Chỉ riêng tôi và Raud yên tĩnh. Có lẽ chúng tôi đã già. Tôi thấy Raud thật gần gũi vì tuổi tác gần nhau.

Hôm đó Raud khác hẳn ngày thường. Anh không ngừng nói nhiều, mà còn không ngưng ngừng nữa. Tôi còn kinh ngạc rằng trong lúc nhảy, anh không ngừng trêu chọc tôi. Lấy ngón tay vuốt khẽ trên bờ vai tôi. Lúc đầu chỉ là những đụng chạm vô tình, sau rồi càng ngày càng cố ý. Có lúc còn chạm cả nút khuy áo lót sau lưng tôi. Hôm đó, tôi mặc một chiếc áo len rất mỏng nên cảm nhận được rất rõ động tác của anh. Lúc làm việc này, anh luôn nhìn tôi dịu dàng, ngậm cười bên khóe miệng. Khi cười, anh thật quyến rũ, vừa tinh tế, vừa dịu dàng. Không biết có phải do rượu hay không, tôi không hề thấy phản cảm về những hành động của anh. Trái lại, khắp người tôi còn cuộn lên một luồng hơi ấm, lưu chảy trước bầu ngực. Cùng với tiếng nhạc da diết, tôi thấy mình như say và vui sướng mê mê. Tôi không muốn phủ nhận mình là một phụ nữ nhạy cảm. Chỉ cần một tiếp xúc nhẹ cũng đủ khiến cơ thể tôi nảy sinh phản ứng mãnh liệt. Lúc đó, tôi không những không ngăn cản anh, lại còn ra sức đáp lại rất duyên dáng. Chúng tôi nhìn nhau đắm đuối, ôm

nhau rất chặt, hơi thở của cả hai đều dồn dập.

Cuối cùng bàn tay của Raud cũng cả gan đặt lên hông tôi, tiếp tục những cái vuốt ve dịu dàng. Sự mơn trớn ngọt ngào đó khiến cơ thể tôi không thể không rung lên hết đợt này tới đợt khác. Rồi không kịp chờ bữa tiệc kết thúc, anh đã kéo tuột tôi vào phòng làm việc của anh. Đóng cửa xong, anh không bật đèn. Chúng tôi hôn nhau trong bóng đêm, từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy nụ hôn dài và mãnh liệt đến vậy. Vừa hôn, anh vừa dịu dàng cởi đồ giúp tôi. Tôi quá hưng phấn, toàn thân nóng rực như bị đốt cháy. Không nghĩ ngợi, không tư duy, tất cả chỉ còn lại thể xác. Tình dục tràn trề khắp căn phòng. Cả bóng tối cũng như bị nung cháy như lửa. Rồi trên bàn làm việc của Raud, chúng tôi ân ái cuồng nhiệt.

Xong việc, chúng tôi bật đèn, cười sung sướng ngắm nhau. Không hề thấy day dứt. Mọi việc diễn ra rất tự nhiên. Rất lâu sau, tôi mới hồi lại, thì ra vừa nãy mình mới làm tình với Raud, chính ngay trên cái bàn làm việc này. Lại nhìn nhau bật cười, sửa sang lại quần áo và trang phục, và tiếp tục quay lại tham gia bữa tiệc.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, tôi và Raud ai về nhà nấy, như chưa từng xảy ra chuyện gì. Đối với tôi, đó chỉ là một đêm tình vui vẻ. Vì thế tôi thật sự không ngờ khi sau này được anh theo đuổi điên cuồng. Ngày hôm sau đi làm, trông anh vẫn như mọi ngày, khẽ mỉm cười đúng phép tắc, và cũng không có thái độ gì đặc biệt đối với tôi. Tôi thấy đàn ông nước ngoài cũng không quá nặng nề chuyện này. Xảy ra rồi thì cứ để nó xảy ra. Cứ ngỡ mọi chuyện dừng ở đây. Không ngờ trước khi tan làm, anh gọi điện hẹn tôi đi ăn tối. Tôi nhận lời, đoán rằng có lẽ anh định xin lỗi tôi. Lòng nhủ thầm không cần thiết. Lúc ăn tối, Raud trịnh trọng nói với tôi rằng, những hành vi hôm qua không phải do anh thực hiện trong lúc nhất thời không khống chế nổi. Thật ra anh đã thích tôi từ lâu. Lúc nói, trông anh vẫn ngượng ngùng như mọi khi. Tôi cười, nói rằng không ngờ xảy ra mọi chuyện như vậy và không ngờ rằng anh lại để ý tới tôi.

Câu chuyện sau đó rất đơn giản. Raud ra sức tán tỉnh tôi. Nhưng khác với những người đàn ông ngoại quốc khác mỗi ngày anh lặng

lễ tặng tôi một tấm hình thiếp nhỏ, kể một câu chuyện đáng nói trong cuộc đời anh. Những thứ có liên quan đến cuộc sống hôn nhân với người vợ cũ, đến bố mẹ anh. Thậm chí trên tấm thiếp anh còn kể một số kỷ niệm tuổi thơ vui vẻ. Anh nói làm vậy vì hy vọng tôi sẽ hiểu anh hơn. Tôi cũng bắt chước anh, làm các tấm thiếp, kể về người chồng cũ, về Louis và những người đàn ông mà tôi đã từng quan hệ. Tôi không muốn giấu giếm quá khứ, hy vọng anh hiểu tôi là loại đàn bà nào. Lúc đó, tôi cứ nghĩ hẳn anh sẽ chấm dứt ngay việc theo đuổi tôi. Vì quá khứ của tôi bẩn thỉu và bừa bãi như thế. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên, anh không hề quan tâm tới nó. Anh nói quá khứ của tôi không chứng tỏ rằng tôi là một phụ nữ tồi. Anh hiểu được sự cô đơn và nỗi khổ của phụ nữ, nhưng anh sẽ không để tôi thấy còn cô đơn nữa. Vì cuộc đời của tôi sau này sẽ có anh bầu bạn. Nhìn những dòng chữ đó, những giọt nước mắt nóng hổi lại tuôn trào. Không biết anh nói thật hay không, và dù bất luận ra sao tôi phải dừng cảm thử lại lần nữa.

Nói tới đây, Nhã Lệ một lần nữa lại đầm đìa nước mắt. Cô nói, một tháng sau họ làm đám cưới ở nhà thờ. Tất cả đều nằm ngoài sức tưởng tượng của cô. Sau khi trải qua các cuộc tình và hôn nhân bất hạnh hết lần này tới lần khác, cô vốn đã mất đi hy vọng và niềm tin vào cuộc sống hôn nhân. Nhưng lần này, Raud đã đem lại cho cô hy vọng. Mãi tới khi anh lỏng chiếc nhẫn cưới trao tay cô, cô mới có cảm giác nhẹ nhõm như thể hòn đá nặng trĩu trong lồng ngực bấy lâu nay đã rơi xuống đất. Đó là hòn đá "trình tiết", được tạo nên bởi thứ quan niệm cũ kỹ, lạc hậu ở hai người đàn ông Trung Quốc của cô trước đây. Tôi an ủi Nhã Lệ, thực ra ngày nay, những người đàn ông Trung Quốc có suy nghĩ như chồng cũ của cô ngày càng ít. Không chỉ có đàn ông nước ngoài mới thông cảm cho phụ nữ. Nhã Lệ cười đau khổ nói, hy vọng là vậy, như thế phụ nữ Trung Quốc không còn phải chịu tội như tôi nữa.

Chỉ Cần Vui Sống, Không Cần Ngày Mai

Dương Na, 23 tuổi, không nghề nghiệp

“Mặc đồ mốt nhất, làm tóc kiểu nhất, biểu đạt lạnh nhất”-đó là những lời Dương Na tự nhận xét về mình. Cô cũng thích những người khác đánh giá về cô như vậy. Tóm lại, nếu bạn khen cô thuộc típ người mới, cô tuyệt đối không thấy phản cảm. Cô nhận hết mọi đặc trưng vốn có của típ người mới: phá cách, lạnh lùng, yếu đuối, buông thả. Hoàn thành xong cuộc phỏng vấn, cô nói đêm nay sẽ tới sân nhảy vẫn thường lui tới để “bay” một lần. Cô nói, “không vui không thành đêm”.

Dương Na ngồi trước mặt tôi, châm một điếu thuốc, không đẹp lắm, nhưng cũng dễ nhìn. Cao 1m68, nặng 50 kg. mặc một chiếc đầm bó sát hai dây. Dưới ánh đèn mờ ảo trong quán bar, thân hình cô trông rất yêu kiều. Nhưng trong làn khói thuốc, tôi lại thấy một gương mặt mệt mỏi.

Thích cảm giác được chiều chuộng

“Tôi vốn là một người cực kỳ lạnh”-đó là câu đầu tiên cô nói với tôi. “Sau khi chia tay bạn trai đầu tiên, tôi chán ghét tất cả những cái gì được gọi là tình yêu. Tôi chơi thả cửa, bất chấp đàn ông thuộc dạng nào. Xảy ra chuyện gì cũng mặc kệ. Trong con mắt người khác, chuyện tình một đêm có thể là một kiểu sa đọa nhưng tôi thích nó đem lại cho tôi cảm giác mê mụ và một ít niềm vui”.

Rồi Dương Na vừa hút thuốc vừa kể thời thơ ấu của mình, về người đàn ông đầu tiên trong đời cô. Từ ngữ rất ngắn gọn, cũng rất bất cần, cứ như những ngày tháng này đối với cô không chút quan trọng. Cô nói rất chán đời.

Nếu anh thực sự muốn biết về quá khứ và tuổi thơ của tôi, thì thành thực xin lỗi, tôi không muốn kể điều gì. Và lại cũng không có gì đáng để nhắc tới. Như tất cả những đứa trẻ khác có bố mẹ bỏ nhau

tuổi thơ của tôi diễn ra trong cô độc và lạnh lùng. Năm lên ba tuổi, bố mẹ tôi ly hôn. Mẹ tôi không còn tôi nữa. Tôi lớn lên cùng bố và mẹ kế. Từ nhỏ, trong nhà đã không có ai quan tâm và yêu quý tôi. Lúc đó, tôi rất mong có người tới hỏi xem tôi muốn cái gì nhưng không thấy. Tôi cứ sống trong cô đơn như vậy suốt tuổi thơ.

Rồi tôi dần lớn khôn, cũng bắt đầu trụy lạc. Năm mười bảy tuổi, tôi học hút thuốc, uống rượu. Nhưng tôi không muốn như vậy, anh có hiểu không? Tôi thực sự không muốn như vậy. Tôi chỉ muốn gây sự chú ý của mọi người trong nhà, muốn họ hỏi han tới tôi. Con sao thế? Có phải không vui? Dù họ có mắng chửi tôi, đánh đập tôi cũng được. Nhưng không, họ chỉ quên lãng tôi, thất vọng về tôi. Và đồng thời, tôi cũng thất vọng về họ.

Sau đó, tôi quen một bạn trai hơn tôi tám tuổi, rất đẹp trai, cũng rất đa tình. Anh là một lãng tử tình trường. Tôi biết số phụ nữ lên giường với anh không thể đếm xuể. Nhưng anh lại tự nguyện quan tâm tới tôi đem lại hơi ấm cho tôi. Anh đối với tôi rất tốt. Tôi luôn có cảm giác được yêu chiều. Thế là chúng tôi ở bên nhau. Tôi không biết mình có yêu anh thật không, nhưng tôi thấy ở bên anh rất vui vẻ. Mặc dù niềm vui đó không ổn định.

Một hôm anh đưa tôi tới nhà bạn anh chơi. Ăn tối xong, tôi rửa bát ở nhà bếp, bỗng nhìn thấy khói trong toa lét bay ra. Tôi lại gần nhìn mới phát hiện mấy người bạn của anh đang dùng ma túy. Lúc đó, tôi thực sự không vui, không hề muốn ở bên cạnh loại người như vậy. Nhưng một chuyện xảy ra sau đó đã thay đổi suy nghĩ của tôi. Một tối, tôi và anh đi ăn khuya. Có mấy thằng choai choai tới trêu chọc đung tay đung chân vào tôi. Anh gọi điện thoại. Chưa đầy mười phút sau, đám bạn của anh đã đi tắc xi tới đây đủ đánh cho bọn kia một trận, bắt quỳ hết trước mặt tôi. Đám bạn anh nói với tôi, sau này có việc gì, cứ kêu một tiếng, họ sẽ tới ngay.

Thế là tôi chấp nhận đám bạn anh. Lũ bạn tôi sau khi biết chuyện đều lần lượt khuyên tôi rời bỏ anh. Nhưng tôi là người cứng đầu, không thềm nghe, mãi cho đến ngày sinh nhật tôi tròn mười tám tuổi.

Hôm đó, anh và đám bạn anh tổ chức tiệc cho tôi. Tôi rất vui, cùng anh uống rất nhiều rượu, chơi đùa tới tận khuya. Đêm đó, tôi không về nhà, ngủ lại trên giường anh. Tôi biết, đây là thứ mà anh hằng thềm muốn. Đó là lần đầu tiên của tôi. Nhưng không thấy sung

sướng tí nào, chỉ thấy đau đớn, trái tim như nhỏ lệ. Lúc đó, tôi như tự nhủ với lòng, tặng anh thân xác tôi rồi, tôi sẽ có lý do chia tay. Cũng không hiểu tại sao muốn rời bỏ anh. Có lẽ đã quá chán ngán hoặc có lẽ cảm thấy ở bên anh không có cảm giác an toàn. Hoặc cũng có thể tôi thích cảm giác tự ngược đãi, muốn làm những việc mà mình không thực sự muốn làm, để rồi nhìn trái tim tôi rướm máu. Tôi là một đứa con gái như vậy, thích tự hành hạ mình. Nói ra anh cũng không thể hiểu được.

Hôm sau tỉnh dậy, anh nói sẽ có trách nhiệm với tôi thậm chí còn nói muốn sống ổn định với tôi. Nhưng tôi nói với anh rất bình tĩnh chúng mình chia tay đi. Tôi đã chán ngán những ngày tháng phải đau lòng vì anh, chán ghét luôn phải nghi ngờ việc anh ngủ qua đêm ở chỗ các phụ nữ khác. Tôi nghĩ anh đã đạt được thứ mà anh muốn. Thế là giữa tôi và anh không còn chuyện gì nữa.

Tôi là người rất lạnh. Anh chưa hề thích tôi, tôi biết. Tôi cũng biết một khi đàn ông đã đạt được thứ mà họ cần, phụ nữ đối với họ không còn tí giá trị nào nữa. Thế rồi tôi cũng không còn liên lạc với anh nữa. Sự việc kết thúc ở đó.

Giờ nghĩ lại, tôi chưa từng hận anh. Đó là anh đáng được nhận lấy. Nhưng tôi vẫn không thể vui lên được. Có lúc, nhớ tới những ngày tháng ở bên anh. Dù sao, đó cũng là những ngày tôi vui sướng nhất. Có lúc tôi nghĩ, nếu có thể, tôi rất muốn quay trở lại những ngày tháng trước đây ở bên anh. Dù chỉ là giả tạo, dù tôi phải trả bằng mọi giá, tôi cũng bằng lòng.

Không từ chối những người đàn ông có thể đem lại niềm vui

Cô cầm cốc rượu lên, uống một hớp. “Có phải ngốc lắm không?”. cô cười, hỏi. Nụ cười nom thật dễ thương, nhưng cũng rất miễn cưỡng. Tôi đã từng gặp nhiều cô gái như cô. Gia đình bất hạnh là căn nguyên của việc không tìm được niềm vui. Không biết bố mẹ cô là dạng người gì. Có thể đều là những người vô trách nhiệm. Không biết họ mang một sinh mạng tới thế giới này làm gì trong khi họ không hề có một chút tình yêu thương và trách nhiệm. Nhìn dáng vẻ bất cần của Dương Na, lòng tôi rất xót xa. Làm thế nào để những đứa trẻ này có thể học cách đối đãi cuộc đời và đối đãi mình tử tế hơn?

Chắc anh nhất định nhìn thấy tôi là một đứa con gái ham chơi. Sau khi bỏ bạn trai đầu, tôi cũng đau lòng, nhưng chỉ một thời gian. Rồi tôi lại bắt đầu tìm kiếm niềm vui. Tôi thích cảm giác được chiều chuộng, thích được ánh mắt ấm áp của đàn ông nhìn tôi. Điều đó khiến tôi vui sướng vì họ đang chú ý và hứng thú về tôi. Tôi không biết họ hứng thú gì. Tôi cũng không quan tâm tới những vấn đề như vậy. Đàn ông mà, đều như vậy cả, thích cơ thể tôi thì sao nào. Có khả năng thì cứ lại. Tôi không thấy thể xác mình là thứ gì quý giá. Chỉ cần là những người đàn ông có thể khiến tôi vui về tôi đều không cự tuyệt.

Tôi chưa hề từ chối yêu bất kỳ một người đàn ông nào, đều chỉ chơi bời mà thôi. Mọi người cùng chơi. Họ chơi thân xác tôi, tôi hưởng thụ những cảm giác hưng phấn của họ. Để rồi đôi xử lạnh lùng, họ lưu luyến tôi không nổi nữa.

Tôi rất thích nhảy nhót, mê mẩn tới điên cuồng. Chỉ cần nghe thấy tiếng nhạc trên sàn, cả người tôi đã như phát điên. Ra sức lắc lư phô bày cơ thể mình theo tiết tấu nhạc, chỉ hận cơ thể không còn thuộc về mình nữa, ra sức hát mạnh mái tóc để nó quật lại mặt mình. Cứ như ăn một cái tát của bố mẹ lên mặt vậy, hơi đau đau. Rồi đầu óc quay cuồng, cả thế giới như mê loạn. Chẳng có cảm giác gì hay hơn thế. Tôi thích trở thành đối tượng chú ý của người khác, thành tiêu điểm trên sàn. Ở đó, tôi là dạng con gái ưỡn ẹo khoa trương nhất, hát tít điệu nghệ nhất.

Đàn ông tới sàn đều muốn tìm hứng thú. Tôi rất hiểu, nhưng thường không từ chối. Sau khi nhảy nhót đã mệt, tôi thường vui vẻ chấp nhận lời mời của một người đàn ông lạ. Chỉ cần anh ta không đến nỗi nhỏ nhặt, tôi sẽ theo anh ta về nhà hoặc đi khách sạn. Trời rạng, ai đi đường nấy. Tôi thích những đêm như vậy, thích sự phóng túng như thế. Tuy phần lớn đàn ông ở sàn đều không thuộc tít người tôi thích, nhưng họ đều háo sắc. Phần lớn đều có gia đình, con cái nhưng vẫn thích xé rào đi chơi thêm. Tôi thích đàn ông chân thực một chút nhưng hiếm khi gặp được. Thật ra thích hay không, có can hệ gì? Tôi cũng sẽ như mọi khi, không từ chối. Chỉ cần người ta yêu thích tôi, tôi sẽ thấy sung sướng. Huống hồ có lúc họ tặng quà cho tôi. Nếu đưa tiền, tôi sẽ từ chối, vì tôi không phải là dạng bán thân. Tôi chưa bao giờ chủ động yêu cầu họ tặng gì.

Nhưng trước khi chia tay, họ thường tặng tôi một thứ gì đó. Nhiều nhất là điện thoại di động, tôi được tặng cả thấy sáu chiếc, dùng không hết. Họ muốn tặng quà cho tôi vì phần lớn vẫn muốn duy trì quan hệ với tôi, nhưng tôi rất hiếm khi làm vậy. Tôi không cần tình yêu, cũng không tin về tình bạn với họ. Sau một đêm điên rồ, tôi trở lại cái vỏ lạnh lùng. Lạnh lùng nhìn người đàn ông xa lạ, căn phòng xa lạ và chính mình xa lạ. Lòng hơi đau đớn, nhưng phần nhiều vẫn là niềm vui sau khi tự hành hạ.

Tôi đã từng nói mình là một cô gái thích tự hành hạ. Thích dùng phương pháp tàn khốc nhất để ngược đãi thể xác và linh hồn mình. Dù sao trên thế giới này cũng chẳng có ai thực sự quan tâm tới tôi. Được thôi, tôi hành hạ tôi. Tôi biết đàn ông rất thích vẻ hoang dã và điên loạn của tôi trên giường. Tôi làm như vậy không phải vì họ thích. Mà chính vì tôi thích như vậy. Tôi thích mình bị mù mịt mệt mỏi, không còn hơi sức đâu để nghĩ về quá khứ và tương lai. Tôi chỉ cần hiện tại. Trên giường, tôi ra sức hưởng thụ thói điên rồ. Vì tôi biết khi bình minh vừa ló rạng, tôi sẽ mất hứng, sẽ trở nên lạnh lẽo, tàn khốc với tất cả mọi thứ.

Nói ra có thể không ai tin. Tôi thích được nhìn thấy mình như một con điểm tỉnh dậy trên một chiếc giường xa lạ. Tôi sẽ sung sướng. Thật đấy. Anh không tin sao? Lúc đó tôi thực sự thấy vui sướng. Nhìn ánh mắt đắm đuối, thèm khát của đám đàn ông xa lạ đó, tôi thường cười to ngạo nghễ, cười tới mức bọn họ phát ngại ngùng. Rồi ra ôm bọn họ, khẽ thì thảo bên tai họ lời tạm biệt. Những lúc đó, đàn ông thường cảm thấy hụt hẫng. Một số gã ngu ngốc thậm chí còn phẫn nộ. Có lẽ đối với họ, việc tôi ngủ với họ đồng nghĩa với việc tôi thích họ, thậm chí còn cho rằng tôi đã yêu họ. Nhưng mặc xác cho họ thất vọng hay phẫn nộ, tôi vẫn như lệ thường, mặc quần áo và quay người bỏ đi, không chút lưu luyến, dù không có ai thực sự để tâm tới tôi.

Dương Na vẫn giữ được gương mặt lạnh lùng như vậy, ánh mắt và hồn dôi ra cửa sổ, rầu rĩ nhả từng cụm khói thuốc. Cô cười, nói. "Có khi cũng gặp được một vài người đàn ông thú vị, có thể hiểu được tôi. Khi họ đem lại cho tôi niềm vui, cũng đồng thời đem lại cho tôi sự an ủi. Nhưng dù vậy, tôi vẫn giữ được vẻ lạnh lùng nhất."

quán, tuy hơi miễn cưỡng. Nhưng tôi biết chắc, một khi đã rơi vào lưới tình, tôi sẽ chết thảm hại". Nghe những câu này, tôi không biết phải nói gì. Nhìn gương mặt non trẻ của cô, tôi thấy thương cảm vô cùng. Một cuộc đời còn tươi trẻ sao có thể lại lạnh lùng và chơi bời thả cửa như thế? Cô uống tiếp và kể tiếp cho tôi, vẫn bằng một giọng rất lạnh.

Gặp một chàng trai thẹn thùng

Thật ra, con người cũng là động vật có tình cảm. Tôi không muốn phủ nhận, có lúc tôi cũng có tình cảm với người khác, nhưng lý trí mách bảo tôi phải khống chế, không được rơi vào lưới tình. Tôi biết những đứa con gái như tôi không thể có được tình yêu thực sự.

Trong những đêm buông thả, tôi đã qua tay không biết bao nhiêu đàn ông. Phần lớn đều không đáng nhắc tới, chỉ duy có Tiểu Bạch - một chàng trai thẹn thùng. Chúng tôi quen nhau ở quán Banana.

Không biết anh đã từng tới Banana chưa? Đó là một nơi rất náo nhiệt. Tôi thích tới đó vào cuối tuần vì lúc đó cực kỳ đông khách. Tôi thích một đám người tùm tùm lại gào thét, nhảy múa điên cuồng. Tôi quen Tiểu Bạch vào một đêm hè. Anh họ Bạch, nên mọi người đều gọi anh là Tiểu Bạch, mặc dầu nước da anh không trắng tí nào. Thậm chí còn ngăm đen nữa, nhưng được cái đen giòn khỏe mạnh. Anh không cao lắm, chừng 1m76, dáng khỏe khoắn. Chỉ nhìn thoáng cũng đủ biết anh khác với những gã khác thường tới sán chơi. Anh rất yên tĩnh. Tôi quên mất ai nói với ai câu đầu tiên. Nhưng tôi luôn cảm thấy ánh mắt anh cứ nhìn trộm tôi. Khi tôi quay lại nhìn, anh lập tức né tránh ánh mắt tôi. Thế là tôi bắt đầu chú ý tới "người từ hành tinh khác này". Anh không nhảy, cũng không trò chuyện, cứ một mình im lặng đứng bên cạnh nhìn mọi người nhảy. Tôi biết đa phần anh nhìn tôi. Ánh mắt anh khiến tôi thấy bất an mặc dù tôi không phải là đứa nhát gan. Rồi tôi không nhảy nữa, đi thẳng tới bên anh. Xem ra anh rất căng thẳng, giả bộ quay đi nơi khác như không chú ý tới sự tồn tại của tôi. Tôi thấy buồn cười, giả vờ cái gì, dám trốn trong chỗ tối ngó trộm mình, nhưng lại không dám đứng nói chuyện dưới chỗ sáng. Tôi đập mạnh vào vai anh, hỏi xin thuốc lá. Anh giả bộ đột nhiên phát hiện thấy tôi, mặt hơi ngạc nhiên. Tôi nhắc lại lần nữa. Anh vội vã lục túi tìm thuốc. Tôi cười

châm thuốc của tôi tự mang rồi nhìn anh chăm chăm. Tôi muốn biết anh giả vờ đến khi nào. Anh cười ngượng ngịu, hỏi tôi đã mang thuốc theo còn hỏi xin làm gì. Tôi giả vờ tức giận, thì sao nào? Không được? Anh cười. Tôi hỏi anh tới đây một mình? Anh kể còn hai người bạn nữa, nhưng không tìm được nhau. Rồi anh tự nhận là sinh viên một trường đại học danh tiếng. Tôi cười lạnh lùng. Nói thật, tôi rất đố kỵ những đứa trẻ được học đại học, bởi tôi chỉ tốt nghiệp cấp ba. Đôi mắt anh rất trong trẻo, như mắt trẻ thơ. Lúc đó tôi nghĩ ánh mắt tôi chắc tối om. Tôi hỏi sao không ra nhảy? Tôi nói với anh bằng một cái giọng như bà chị hỏi đứa em, thật ra tôi lớn hơn anh không là bao, anh 19, tôi 22. Anh nói đây là lần đầu đi sàn nhảy. Trước đây chưa từng đi lần nào nên thấy rất tò mò. Tôi thấy rất nực cười. Có lẽ bối rối, anh mang thuốc ra hút, nhưng không còn căng thẳng như trước nữa. Tôi hỏi đại học có vui không. Anh đáp chán chết, rất u uất. Tôi không biết học đại học có dư vị gì, nhưng tôi luôn cho rằng đại học nhất định phải vui, xung quanh nhất định phải có nhiều người xuất sắc, vườn trường nhất định rất đẹp. Nhớ lại lúc vội vàng kết thúc thời học sinh, tôi không khỏi thở dài. Anh lại bắt đầu nhìn trộm tôi rất chăm chú. Tôi ngẩng lên nhìn, anh vội né tránh. Tôi cười thầm, đúng là anh sinh viên nhát gan. Lúc đó tôi thấy mình già cỗi hơn anh rất nhiều. So với tôi, anh chỉ là một đứa trẻ con. Sự ngượng ngùng của anh khiến tôi rất vui sướng. Thực ra con gái thích ngắm các cậu thanh niên then thùng. Chỉ ít thì nó cũng chứng minh rằng anh là người thành thật. Chỉ có người thành thật mới không che giấu cảm xúc của mình. Tôi cười, tiếp tục ép hỏi. Anh không nói lại được, thoát đầu định nói dối, nhưng nhìn ánh mắt tôi lại không dám nữa. Sau đó anh ngốc nghếch buông ra một câu, em rất đặc biệt, anh hơi tò mò. Tôi nghĩ thầm, trời, có ngốc đâu, biết nói những câu tui con gái thích đấy chứ. Rồi anh lại cười then thùng. Tôi giả vờ tức giận, sao anh cứ thích nhìn trộm người khác thế? Sao không nhìn đằng hoàng? Anh cười, trông tự tin hơn. Trước một chàng trai then thùng như vậy, sao tôi lại không thích cơ chứ? Có lẽ do tôi hiếm khi gặp được những chàng trai như vậy. Bạn bè trước đây đều là dân lang thang ngoài xã hội. Rồi chúng tôi ngồi trò chuyện ở một góc khuất trong quán. Đa phần là tôi hỏi, anh trả lời rất thật thà. Anh rất ngoan, điểm này khiến tôi rất vui. Trước mặt anh, thậm chí tôi còn có cảm

giác ưu việt hơn. Vì anh chưa từng trải qua cái gì, vẫn là một đứa trẻ ranh, còn tôi đã quá từng trải. Tôi kéo áo lên cho anh xem hình xăm ở bụng. Đó là hình một con bướm khoe sắc. Anh nhìn rất tò mò, nom bộ dạng thực đáng yêu, giống hệt một đứa trẻ dễ lừa. Tôi trêu anh, nói, con bướm này biết động đây đấy. Anh nhìn tôi ngờ vực. Tôi kêu anh sờ thử, anh không dám. Tôi túm lấy tay anh, đặt lên hình xăm. Nhưng nhanh như cắt, anh rút tay lại. Tôi cười, hỏi, có phải nó động đây không? Anh cũng cười, đáp, đúng vậy, là bụng em động đây. Còn nhớ lúc đó anh nói câu này nom cực kỳ đáng yêu, không chút giả tạo. Quả thật, Tiểu Bạch khiến tôi cảm động nhất vì anh rất đáng yêu và chân thành. Thanh niên như vậy rất hiếm.

Không biết được bao lâu, hai thanh niên khá đẹp trai tiến lại, vỗ vào vai anh thân mật. Tiểu Bạch giới thiệu đó là bạn cùng lớp. Hai cậu này trông từng trải hơn, xem ra thường ra ngoài chơi. Họ ra sức khiến tôi vui vẻ. Một người đi mua đồ uống cho tôi. Một cậu tóc dài khác luôn nhìn tôi bằng ánh mắt ấm nóng, cố ý dùng những câu nói hài hước kích thích tôi. Tôi nhủ thầm, đừng giờ trò này ra với tao, tao đã chán ngán lắm rồi. Từ sau khi hai anh bạn xuất hiện, Tiểu Bạch không nói nhiều. Anh là một đứa trẻ không biết ăn nói. Có lúc vừa định nói gì đã bị bạn nói chen mất. Nhưng bốn người trò chuyện cũng rất vui. Có ba anh đẹp trai vây quanh, tôi cảm thấy vui sướng vì được chiều chuộng. Trên sàn vang lên tiết tấu nhạc rất gọi cảm. Hai người bạn của Tiểu Bạch lôi tôi dậy, mời lên sàn. Tôi liếc nhìn Tiểu Bạch, nom anh rất thất vọng.

Trên sàn rất nhiều người. Ba chúng tôi chen chúc, dính sát người vào nhau. Nhưng tôi cũng không để tâm. Hai anh này cũng là dân nhảy lão luyện, động tác rất lôi cuốn, rất táo bạo, nhất là cậu tóc dài nhảy với tôi rất ăn ý. Ngoại hình cao to lực lưỡng của anh ta quả thực khiến tôi rất hưng phấn. Sau đó chúng tôi ôm nhau nhảy, dùng cơ thể mình chà sát lên thân hình bạn nhảy. Tôi rất thích những động tác như vậy, cũng là cách khiến tôi rất hưng phấn. Tôi chơi hết mình, hai người kia cũng rất hưng phấn. Xem ra, phong cách thoáng của tôi đã hấp dẫn họ. Nhưng tôi nhớ tới Tiểu Bạch, tới ánh mắt thất vọng của anh. Anh hệt như một đứa trẻ không có bạn chơi. Nhiều lần tôi liếc tìm anh, anh vẫn đứng ngoài, lặng lẽ nhìn tôi. Tôi thầm nghĩ, thấy cảnh nhảy nhót này, chắc anh buồn lắm. Nhưng tôi

không nghĩ ngợi thêm, chỉ muốn vui sướng, muốn hưởng thụ hết bầu không khí trong đêm nay.

Một đêm, hai người đàn ông

Dòng nhạc cuối cùng cũng tắt. Chúng tôi đi tìm Tiểu Bạch, rời khỏi quán. Trên đường đi, tôi vịn vào tay Tiểu Bạch và cậu tóc dài. Đối với cậu còn lại, tôi không hứng thú vì cậu ta chỉ thích ra vẻ thâm trầm, ánh mắt u uất. Sau đó, “Tóc dài” nói muộn quá, họ không thể về ký túc trong trường được, muốn tìm nhà nghỉ thuê phòng và hỏi tôi có muốn ở cùng không. Không do dự, tôi nhận lời ngay. Tôi không thích sau khi chơi mệt lại trở về nhà. Đó là thói quen của tôi. Xem ra, sự thẳng thắn của tôi khiến họ rất hưng phấn. Tiểu Bạch có phần kinh ngạc, khó thể hiểu được bọn con gái như tôi.

Trên xe tắc xi, tôi dựa đầu vào người Tiểu Bạch. Anh rất căng thẳng mặc dù ra sức giả bộ không để ý. “Tóc dài” cười, nói, anh ta đang ghen. Tôi và Tiểu Bạch đều cười. Thế là tôi lại tựa đầu vào vai “Tóc dài”. Tôi thấy làm vậy rất vui, cảm giác mình như một bà hoàng, còn ba người kia là cận thần được tôi sủng ái. “Tóc dài” rất biết cách trêu con gái. Lúc tôi dựa vào người anh, bàn tay anh không chịu để yên, cứ chực nắm tay tôi, thậm chí còn vuốt ve đùi tôi. Đối với tôi đó là chuyện nhỏ, không để tâm, thế là anh ta sướng âm ỉ. “Tóc dài” đối với tôi không có gì mới mẻ. Tôi đã gặp quá nhiều đàn ông như vậy. Đối với anh ta, tôi không phản cảm, cũng không hưng phấn. Nhưng đối với Tiểu Bạch, tôi hơi để ý. Đối với tôi, anh khá đặc biệt. Tôi thích vẻ thẹn thùng và chân thành của anh. “Tóc dài” cầm tay phải của tôi. Tay trái của tôi lại nghịch Tiểu Bạch. Khi lần đầu tiên tôi nắm được tay anh, anh như bị điện giật, co rúm lại, mãi sau mới dần dần nắm tay tôi, vuốt ve rất dịu dàng. Do quá xúc động, tôi nghe được cả tiếng thở gấp gấp của anh.

Trên đường, hai bàn tay của tôi cứ nằm trong tay của hai người đàn ông như vậy. Một người đối với tôi chẳng có giá trị, một người kia lại rất đặc biệt. Trên đường, tôi thấy rất vui sướng, một niềm vui chưa từng có.

Vào tới phòng khách sạn, chúng tôi đều mệt rũ rời. Tôi chú ý thấy “Tóc dài” lôi Tiểu Bạch ra ngoài mấy phút, chắc “thương lượng” gì đó về việc cư xử với tôi ra sao. Tôi không để tâm, xảy ra chuyện gì

cũng thể cả. Rồi lúc Tiểu Bạch đi vào, nom rất buồn, và kêu cậu bạn mà tôi không thích cùng đi thuê thêm một phòng khác Tôi ra bộ không quan tâm, gật đầu nhưng lòng hơi khó chịu. Tôi có thói quen không thể hiện tình cảm thật với đàn ông, có thói quen luôn trung thái độ bất cần. Rồi họ đi. "Tóc dài" hỏi có phải tôi không vui vì anh đẩy Tiểu Bạch đi. Tôi đáp, không sao, ai ở cùng tôi cũng vậy. Biểu hiện rất lạnh nhạt, nhưng trong lòng đau đớn. "Tóc dài" cười, rồi hôn tai và cổ tôi rất lão luyện. Tôi không thấy hưng phấn hoặc có thể lúc đó vẫn chưa bước ra khỏi tâm trạng thất vọng từ sau khi Tiểu Bạch đi khỏi. Tôi đẩy anh ta ra, giục đi tắm trước. Anh ta cười rất đậm đàng, cởi quần áo rất nhanh và đi vào buồng tắm. Lúc đó tôi thấy lòng trĩu nặng, sau khi hút xong mấy điếu thuốc, "Tóc dài" mình trần đi ra. Sau đó, lúc tôi tắm nghe thấy chuông điện thoại kêu, hẳn là Tiểu Bạch gọi tới. "Tóc dài" không ngớt cảm ơn, còn nói sau khi về trường sẽ báo đáp Tiểu Bạch tử tế, mời ăn cơm. Tôi thấy nực cười. Đàn ông đều là những động vật nực cười. Nhìn thân hình mình loã lồ trong gương, tôi chìm đắm rất lâu, phảng phất như nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Tiểu Bạch. Tôi cũng chùng xuống.

Lúc làm tình với "Tóc dài", tôi thường nghĩ tới Tiểu Bạch. Tôi nghĩ một thanh niên trong sáng như anh sao lại nhìn một đứa con gái trụy lạc như tôi. Thật ra "Tóc dài" rất giàu kinh nghiệm, anh ta kể đã từng ngủ với không ít sinh viên nữ. Anh ta rất biết kích thích bạn tình, đem lại cho tôi khoái cảm rất giàu kỹ thuật hết lần này tới lần khác. Nhưng đó chỉ là niềm vui thể xác mà thôi. Còn tâm trạng đã không thể thoải mái được nữa. Tôi nhớ tới Tiểu Bạch, tới đôi mắt trong veo của anh. Rồi "Tóc dài" hỏi có phải tôi đang nghĩ tới Tiểu Bạch không, tôi không phủ nhận. Anh ta kể Tiểu Bạch là bạn rất thân, là một nam sinh rất trong sáng. Anh ta nói có một điều anh ta rất kinh ngạc rằng mặc dù thường chơi với đám bạn hư như anh ta, nhưng Tiểu Bạch vẫn không hề hư hỏng. Bố mẹ Tiểu Bạch đã ly hôn. Từ nhỏ, anh khôn lớn trong cô độc. Vì bối cảnh trưởng thành đặc biệt, tính cách của anh có phần tự bi, khi tiếp xúc với con gái luôn thận trọng. "Tóc dài" còn kể ở trường họ, đám sinh viên nữ thích Tiểu Bạch rất nhiều, nhưng Tiểu Bạch vẫn không thích ai hoặc không đủ dũng cảm. Rồi "Tóc dài" hỏi tôi có muốn đi tìm Tiểu Bạch không. Tôi đáp có. Anh liền đọc số phòng cho tôi. Tôi

cười cảm kích.

Rồi, tôi khoác lên người một chiếc áo mỏng, đi ra, phía dưới không mặc gì. Nhìn cặp đùi dài, mảnh của mình, tôi thấy hơi khô hài. Tôi đi chân trần trên tấm thảm hành lang khách sạn. Thảm chọc vào chân tôi thấy hơi đau. Tôi rón rén đi tới trước cửa phòng Tiểu Bạch. Cũng may lúc đó không thấy bóng dáng của nhân viên khách sạn, nếu không nhìn bộ dạng tôi, họ phải thất kinh.

Lúc Tiểu Bạch ra mở cửa, nhìn thấy tôi cũng vô cùng kinh ngạc. Quần áo của anh vẫn chưa cởi, vẫn mặc nguyên bộ áo phông và quần bò như lúc ở sàn nhảy. Tôi đoán anh vẫn chưa ngủ. Tôi ôm chầm lấy anh, vùi đầu vào ngực anh. Tiểu Bạch sợ quá, ngoái đầu lại nhìn cậu bạn trong phòng. Anh ta đã ngủ, còn đang ngáy rõ to. Thế rồi Tiểu Bạch lôi tôi vào phòng, khẽ đóng cửa lại. Tôi ôm ghi lấy anh, hỏi có phải anh giận vì tôi đã đồng ý ở chung một phòng với bạn anh không. Anh giả bộ không có vấn đề gì, nhưng tôi đọc được trong mắt anh không vui. Tôi ôm chặt anh, rồi nước mắt cứ lăn ra. Rất lâu rồi, tôi không khóc. Không hiểu tại sao mình khóc. Vì Tiểu Bạch. Tôi không biết. Tiểu Bạch cũng nhìn tôi không hiểu, rồi nhẹ nhàng bế tôi lên giường. Anh hỏi có chuyện gì, có phải bạn anh bắt nạt em không? Tôi lắc đầu, bụng nghĩ, loại đàn ông như vậy không gây nổi tổn thương gì cho tôi. Tôi lau nước mắt, hỏi sao anh vẫn chưa ngủ. Tiểu Bạch gật đầu, nói, cứ nghĩ tới em suốt. Anh còn nói ân hận đã đồng ý cho anh bạn ở cùng phòng với tôi. Tôi cười có gì đâu. cùng lắm chỉ làm tình thôi mà. Tiểu Bạch nhìn tôi đầy phần nộ, rồi đẩy tôi ra, hỏi, thỏa mãn rồi còn tới tìm anh làm gì. Tôi âm ức khóc, nói chỉ nhớ anh, muốn tới nhìn anh. Nếu cảm thấy tôi bẩn thỉu, tôi có thể đi ngay. Tiểu Bạch đã bình tĩnh lại. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, chăm chú ngắm nghía từng đường nét trên đó. Thái độ anh dần trở nên dịu dàng, cơ thể cũng thả lỏng. Chúng tôi hôn nhau. Anh không biết hôn. Động tác rất vụng về. Tôi cười. Anh nói đó là nụ hôn đầu. Tôi thấy thật đau xót trước một chàng trai trong sáng đến vậy. Tôi cũng thấy đau xót về quá khứ của mình. Thế là tuổi xuân trôi qua hỗn loạn và gấp gáp như thế. Tôi trở thành một đứa con gái hư bất cần đời. Tuy chúng tôi trẻ như nhau.

Sau đó chúng tôi nằm trên giường trò chuyện. Nói rất nhiều, kể về tuổi thơ của nhau, về những chuyện không vui. Tôi còn kể cho anh

về câu chuyện giữa tôi với bạn trai đầu tiên, về cuộc sống trong mấy năm qua của tôi. Với Tiểu Bạch, cách sống như vậy thật khó hiểu nổi. Nhưng tôi không muốn giấu giếm, chỉ muốn kể cho một người lạ mặt mà tôi cảm thấy rất gần gũi. Tôi muốn kể cho anh về mọi thứ của tôi, kể với anh rằng trên thế giới này còn có một đứa con gái như tôi tồn tại. Tiểu Bạch yên tĩnh lắng nghe, nhìn rất u buồn. Nhưng anh không hề ngắt đoạn lời kể của tôi. Anh giống hệt một đứa trẻ biết nghe lời, chăm chú nghe người lớn kể các câu chuyện li kỳ. Chắc hẳn đối với anh, những câu chuyện này thật hoang đường. Anh sẽ không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có người sống một cuộc sống như vậy. Nhưng tôi cho rằng anh cũng là loại động vật đầy nỗi đau như tôi, vì cả hai đều có thời thơ ấu muộn phiền. Lúc Tiểu Bạch kể về thời thơ ấu của anh, tôi khóc suốt. Quá giống nhau, trong đầu tôi lại phảng phất hiện ra những buồn phiền thời ấu thơ, nhớ lại sự lạnh lùng của bố mẹ đối với tôi. Rồi hai chúng tôi ôm nhau khóc, khóc rất thương tâm. Tiểu Bạch nói thời thơ ấu tạo nên vết thương rất lớn đối với anh. Anh thừa nhận mình giờ đây là một cậu thanh niên rất bi lụy. Anh rất đẹp trai, học rất giỏi nhưng vẫn rất yếu bóng vía, nhất là khi đứng cạnh các bạn gái. Nhìn sự yếu ớt trong ánh mắt anh, lòng tôi lại trào lên một tình cảm vốn có của phụ nữ. Có lẽ đó là tình mẹ. Tôi muốn đem lại cho anh sự tự tin, để anh đủ dũng cảm khi đối mặt với các cô gái. Lúc đó tôi quả thực rất ngốc vì cứ cho rằng mọi việc làm của mình đều có lợi cho Tiểu Bạch. Tôi nhẹ nhàng cởi quần áo trên người anh. Tiểu Bạch ngỡ vực nhìn tôi. Tôi hôn từng bộ phận trên người anh rất dịu dàng, kể cả những chỗ nhạy cảm nhất. Động tác của tôi rất dịu dàng như một bà mẹ cần thận chăm sóc con. Tiểu Bạch kìm chế không nổi niềm hưng phấn, cứ kêu tôi ngừng lại hết lần này tới lần khác. Nhưng tôi mặc kệ, mãi cho đến khi chúng tôi lao vào nhau điên cuồng.

Thế là Tiểu Bạch đã trở thành đàn ông. Tôi trở thành người đàn bà đầu tiên trong đời anh. Lúc đó tôi thấy mình đã làm một việc rất ý nghĩa, vì cho rằng làm vậy, anh sẽ tự tin hơn rất nhiều. Sau khi làm xong, Tiểu Bạch cứ im lặng mãi. Có lẽ anh lại quay trở về trạng thái yếu ớt như cũ. Rồi chúng tôi ôm nhau ngủ.

Lúc tỉnh dậy, "Tóc dài" và cậu kia đang đứng cười chúng tôi. Họ cười rất to, chúc mừng Tiểu Bạch đã trở thành người đàn ông thực

sự. Tôi nhìn Tiểu Bạch, anh vẫn cười thẹn thùng. Rồi bốn chúng tôi rời nhà nghỉ.

Tiểu Bạch xin số điện thoại của tôi nhưng tôi không cho, chỉ cười nói rằng tôi sẽ nhớ anh ấy, nhớ nụ cười thẹn thùng của anh ấy. Tiểu Bạch lại cầu xin. Tôi ra sức kìm nén xúc động muốn giữ liên lạc với anh. Tôi biết đó chỉ là một ảo tưởng mà thôi. Ảo tưởng có một ngày, chúng tôi sẽ yêu nhau thực sự, sẽ không rời nhau. Tôi lại tự nhắc với lòng, đó chỉ là ảo tưởng. Tôi biết, những cô gái như tôi không thể có được tình yêu thực sự.

Rồi chúng tôi ôm hôn tạm biệt, với anh và với "Tóc dài". Tiểu Bạch không dẫn được, nước mắt rớt cả lên mặt tôi. Tôi như một người lớn an ủi anh, tự tin lên, anh sẽ tìm được tình yêu thực sự. Tôi cười, nhìn anh, hy vọng nụ cười của tôi có thể đem lại cho anh thêm nhiều kỷ niệm. Tôi lên một chiếc xe tắc xi khác. Lúc vẫy tay giã từ, lòng tôi đau xót. Tôi tin rằng Tiểu Bạch sẽ tìm được hạnh phúc. Còn tôi thì sao, chắc rằng mãi mãi sẽ không có ngày đó.

Cuối cùng Dương Na cũng không kiềm được lòng mình. Nước mắt rơi xuống, nom cô hơi ngượng. Chắc cô không có thói quen khóc trước mặt người lạ. Nhìn nước mắt cô lưng tròn, mắt tôi cũng bắt đầu đỏ. Tôi nói, cô cũng sẽ tìm được hạnh phúc, thay đổi tâm tư đi. Cô lau nước mắt, trở lại khuôn mặt lạnh lùng. Cô nói không tin vào tương lai, hy vọng cuộc đời cô sẽ chấm dứt sớm sớm, miễn là nhanh hơn và vui hơn.

Tôi im lặng.

Chuyện Tình Cảm, Không Nên Quá Chân Thành

Đới Bảo Nhi 28 tuổi, nhà báo

Trên thế giới này có bao nhiêu người đang đau khổ, tuyệt vọng, chìm đắm, tụt dốc, bị dày vò trong bể tình? Tôi không biết. Nhưng có lẽ trên đời này hiếm ai lại chưa từng bị tổn thương về tình cảm.

Sau khi bị "tổn thương", liệu bạn còn dũng cảm đối diện với chuyện tình cảm không? Mỗi người đều có những đáp án khác nhau. Có người do vậy mà mất đi niềm tin vào tình yêu. Có người lại buông thả. Nhưng cũng có người "thua keo này, bày keo khác". Tôi rất ngưỡng mộ những người có tinh thần kiên cường.

Đới Bảo Nhi lăn lộn trong tình trường nhiều năm, hứng chịu không biết bao nhiêu vết thương. Nhưng cô vẫn đầy ắp khát vọng vào tình yêu. Mãi đến khi gặp phải chuyện tình một đêm trên mạng, cô bị tác động, đã khóc mà hỏi tôi rằng: Tóm lại đàn ông là cái thứ gì? Tại sao họ lừa dối đến vậy? Tại sao tình yêu của tôi luôn bị thâm nhuế thế?

Lúc gặp Đới Bảo Nhi ở tiệm cà phê, tôi đoán ắt cả hai đều hơi ngại. Cô rất đẹp, thân hình nhỏ nhắn, mái tóc được chải kỹ lưỡng, vuốt dầu và buộc ra sau. Trong tiết trời màu sắc rực rỡ, rất hiếm thấy ai mặc một chiếc váy dài màu trắng như cô. Tôi chú ý thấy khi cô đi, không ít đàn ông phải liếc nhìn tấm lưng cô.

Dường như cô nhìn tôi cũng hơi kinh ngạc, có thể không ngờ rằng tôi còn trẻ đến vậy. Đối với nhiều phụ nữ, kể chuyện tình cảm của mình với những người trẻ xem ra không hợp lý lắm. Vì họ lo lắng không biết đối phương có đủ năng lực lý giải và thực sự cảm nhận được không. Nhưng rồi, chúng tôi vẫn trò chuyện khá thoải mái. Có

nói đã đến rồi, phải kể hết thôi, mặc cho tôi có thực sự hiểu được hay không. Dù tôi là một cục gỗ, cô vẫn muốn kể. Vì những chuyện như vậy quả thực đã đè nặng tâm lý cô.

Cuộc sống của người phụ nữ phiêu dạt

Gia đình tôi sống ở Thanh Đảo. Thành phố đó rất nhỏ nhưng đẹp được nhiều người ưa thích. Tôi là con cả, sau có hai cô em gái. Tôi không hợp với bố mẹ. Tư chất của bố tôi rất cao, nhưng dường như suốt đời luôn bất đắc chí. Ông rất giống một nhân vật trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao, đối với bạn bè, với đồng nghiệp cực kỳ tốt nhưng đối với người thân luôn khắt khe. Từ nhỏ, tôi đã không cảm nhận được tình yêu của bố. Vì thế, quan hệ hai bố con luôn căng thẳng, thường chông chéo nhau. Tôi không hề gọi ông một tiếng "Bố" suốt nhiều năm ròng. Việc tôi rời bỏ gia đình ở Thanh Đảo là tất yếu

Năm 1999, tôi tới Bắc Kinh năm 24 tuổi. Thật ra, đối với tôi, đến thành phố nào sinh sống cũng vậy cả. Tôi cũng chưa bao giờ có ý định biến mình thành một người Bắc Kinh thực sự. Trước khi tới Bắc Kinh, tôi làm biên tập nửa năm cho một tờ báo ở Trường Xuân. Thành tích rất tốt, nhưng tôi vẫn muốn đi. Rồi, tôi cũng không ngờ rằng mình tới làm phóng viên cho một tờ báo kinh tế ở Bắc Kinh. Lúc mới đến vô cùng khó khăn. Ở Bắc Kinh, tôi không có ai thân thích, mọi chuyện đều phải tự giải quyết. Cũng may, năng lực tự lập cuộc sống của tôi vẫn rất mạnh, năng lực công việc cũng rất khá. Chẳng bao lâu, tôi bám rễ được, thuê một căn phòng. Diện tích tuy không lớn nhưng tôi trang trí, bày biện rất ấm áp, rất có cảm giác gia đình. Về công việc, tôi ngày càng được lãnh đạo tờ báo coi trọng. Họ vô cùng hài lòng về năng lực của tôi, liên tục tăng lương cho tôi. Có thể nói, trong giới phóng viên, lương tôi được xếp vào hạng cao.

Rồi dần dần, tôi yêu thích Bắc Kinh, yêu thích cuộc sống một mình phiêu dạt ở đây. Tôi thấy sức quyến rũ của thành phố này vĩnh viễn khiến người ta thương thức không đủ. Nó vừa có vẻ hiện đại, vừa có nét đặc sắc của thành cổ. Sống trong một thành phố như vậy, tôi

luôn có cảm giác mãi không chán, không hề giống mấy thành phố nhỏ trước đây tôi đã từng sinh sống. Ở những nơi đó, chỉ cần được vài tháng, đã cảm thấy không thể ở tiếp được nữa. Nhưng Bắc Kinh không hề đem lại cho tôi cảm giác như vậy.

Sau khi tới Bắc Kinh, tôi càng được ném trải dư vị cô đơn nhiều hơn. Đó là bi kịch của phụ nữ độc thân. Dường như luôn cảm thấy trong cuộc sống thiếu mất cái gì, dù công việc và cuộc sống đều rất thuận.

Thực ra, tôi thấy mình là một phụ nữ không thể thiếu tình yêu. Tôi luôn khát khao tình yêu và hôn nhân, rất muốn có một ngày tìm được một người đàn ông mà tôi yêu. Đương nhiên anh ta cũng phải yêu tôi. Cả hai chúng tôi cùng sống một cuộc sống bình thường. Đối với tôi đó chính là mơ ước lớn nhất suốt đời. Nhưng một ước mơ nhỏ bé như vậy đến nay vẫn rất khó thực hiện. Không biết có phải ông trời nhấn tâm đày đọa tôi, hay bản thân tôi có quá nhiều khuyết điểm. Nếu không sao lại không có ai yêu tôi thực lòng?

Tặng "lần đầu" cho đồng nghiệp

Trước khi tới Bắc Kinh, tôi đã yêu một lần. Lúc đó vẫn ở Thanh Đảo. Năm đó tôi 22, vừa mới đi làm. Anh ấy là đồng nghiệp cùng tờ báo với tôi. Tiểu Phong tuy tướng mạo bình thường nhưng rất tài hoa, ăn nói có duyên, văn chương viết ra rất cảm động. Lúc đó anh làm phóng viên phần tin tức xã hội. Tôi không nhớ rõ chúng tôi bắt đầu yêu nhau ra sao, nhưng vẫn chưa thể được coi là yêu đương thực sự. Trước khi quen tôi, anh đã có bạn gái. Điều này tôi biết, và đã từng gặp cô gái đó, nhưng cảm thấy cô ấy không đẹp bằng tôi.

Những ngày bên Tiểu Phong rất vui. Anh thường dẫn tôi đi phông vắn. Vì tôi vừa vào nghề nên anh rất chú ý chỉ bảo. Có lẽ vì vậy, tôi thấy mình có những cảm giác thật kỳ lạ đối với anh, muốn lấy anh, trở thành người phụ nữ của anh. Rồi tôi lúc vô tình lúc cố ý thể hiện tình cảm của mình. Tiểu Phong cũng không phải là người ngờ nghệch, chẳng mấy chốc đã hiểu được ngay ý của tôi. Nhưng anh

cũng vì thế mà tránh tôi hơn, hiếm khi đưa tôi đi phòng vắng nữa.

Một tối, sau khi tan làm, trên đường về nhà, tôi hỏi anh sao không thèm để ý tới tôi. Thoạt đầu, anh không nói gì, sau đó lại hỏi sao tôi chưa tìm bạn trai. Tôi liền nói người mình thích chính là anh. Anh im lặng hồi lâu rồi hỏi, nếu anh ở bên tôi thì bạn gái của anh phải ra sao? Tôi cũng thấy rất khó giải quyết vì họ yêu nhau đã hai năm rồi. Tôi hỏi anh có phải cũng thích tôi. Anh gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói, chúng ta không thể được. Anh khuyên tôi nên tìm bạn trai. Lúc đó tôi thấy thật khổ sở, thấy trong lòng rất ảm ức. Sao mình lại có thể thích một người không tự do? Nếu anh ấy chưa có bạn gái thì tốt biết bao. Thế là tôi khóc òa lên. Tiểu Phong vội kêu tôi tới một góc vắng vẻ, sợ các đồng nghiệp nhìn thấy. Tôi ôm anh. Tiểu Phong hôn tôi. Đó là nụ hôn đầu đời của tôi, ngọt ngào, sâu sùi.

“Cái lần đầu” của tôi cũng tặng cho Tiểu Phong. Đó là chuyện sau khi chúng tôi quen nhau được nửa năm. Nửa năm đó, chúng tôi giống hệt như đôi bạn tình trong phim *Tâm trạng khi yêu*, vụng trộm, dè dặt. Anh sống chung với bạn gái, vì thế buổi tối chúng tôi không được chia tay quá khuya. Thời gian thuộc về chúng tôi quá ít, ngay cả thời gian đi xem phim cũng không có. Phần lớn chỉ là tan giờ làm cùng đi ăn cơm. Chúng tôi gấp thức ăn cho nhau như các cặp vợ chồng, đôi khi tôi còn bón cho anh. Do tình cảnh như vậy, tôi thường đau lòng rơi nước mắt vì tâm lý phải chịu đựng và dè dặt. Anh là đàn ông, không thể khóc, chỉ hút thuốc như điên. Thật ra Tiểu Phong rất muốn ở bên tôi nhưng lại không nhẫn tâm bỏ bạn gái vì quan hệ hai gia đình họ rất tốt. Bố mẹ hai bên đều là bạn bè thân, hơn nữa cô gái đó cũng rất yêu anh. Vì thế, tôi không bao giờ đem lại áp lực gì cho Tiểu Phong. Lúc đó tôi chỉ biết nghe theo ý trời.

Tôi đem “lần đầu” tặng cho Tiểu Phong. Hôm đó là sinh nhật tôi tròn 22 tuổi. Tôi cầu xin anh giúp tôi trở thành đàn bà, coi đó là món quà sinh nhật của anh dành cho tôi. Thoạt đầu, anh từ chối, kêu tôi phải gìn giữ trinh tiết cho người chồng tương lai. Nhưng rồi chúng tôi vẫn làm, vì hôm đó tôi ép anh uống rất nhiều. Những lúc tâm trạng không vui, anh đều uống rất nhiều. Chúng tôi đi thuê

phòng ở khách sạn.

Lần đầu tiên rất đau, thể xác đau, trái tim cũng đau. Hôm đó Tiểu Phong khóc, vừa đi vào cơ thể tôi vừa khóc. Anh cứ nói mình là đồ đàn ông vứt đi, không thể đem lại hạnh phúc cho tôi. Tôi cũng khóc, thấy thật trĩu nặng. Vì thế, lần đầu tiên của tôi được hoàn tất trong tiếng khóc. Lúc đó không biết làm tình là chuyện có ý nghĩa gì.

Nhưng Tiểu Phong thích làm tình. Sau lần đó, tôi mới phát hiện thấy dự vọng của anh thực sự rất mạnh. Rồi, chúng tôi làm thêm nhiều lần nữa, chỉ có điều tôi không mê đắm chuyện này như Tiểu Phong.

Những việc tiếp theo rất không hay. Bạn gái anh phát hiện ra chuyện, liền tới tìm tôi căn vặn, chửi bới. Nhưng điều khiến tôi đau lòng là anh luôn né tránh, không hề nói nửa câu vì tôi. Rồi anh gọi điện nói chia tay, nói rằng giữa chúng tôi cần phải có cái kết. Anh nói không thể bỏ được bạn gái. Trong điện thoại, anh ám chỉ rằng anh yêu tôi, nhưng tôi không tin. Hôm đó, tôi không hề khóc. Vì vậy, tôi rời khỏi tờ báo đó, rồi chuyển tới mấy thành phố, cuối cùng tới được Bắc Kinh.

Yêu phải một người đàn ông đã có gia đình

Cứ ngỡ rằng mình không thể yêu ai được nữa. Tình yêu đầu đánh gục tôi quá mạnh. Tôi cô độc suốt mấy năm, cự tuyệt tất cả lời mai mối. Tôi chỉ muốn sống một mình. Nhưng chỉ ba tháng sau khi tới Bắc Kinh, tôi lại rơi vào lưới tình.

Anh là bạn của một đồng nghiệp tôi, vốn là một kỹ sư thuộc một xưởng điện lực của Quảng Tây. Để tìm vốn đầu tư, xưởng này đặt một văn phòng đại diện ở Bắc Kinh. Anh làm ở đó nên có một căn hộ hai phòng ngủ ở Bắc Kinh. Rồi anh thường xuyên chạy đi chạy lại giữa Bắc Kinh và Quảng Tây, nhà thường để trống. Lúc đó tôi đang ở tạm nhà một cô giáo, thường đi phỏng vấn doanh nghiệp, không có chỗ ở cố định. Một đồng nghiệp nữ của tôi liên hệ với anh, muốn mượn nhà của anh cho tôi khi anh không dùng. Anh

nhận lời. Chúng tôi luôn phiên nhau ở căn hộ đó. Lúc anh ở, tôi đi công tác. Trong hai ba ngày tôi quay về, anh lại đi tỉnh khác, rất hiếm khi gặp mặt. Nhưng rồi chúng tôi vẫn quen với nhau và nảy nở một tình yêu sâu đậm trong tôi.

Anh hơn tôi 15 tuổi, đã kết hôn, có một đứa con trai 10 tuổi. Anh chưa bao giờ giấu tôi chuyện hôn nhân của anh, cũng chưa bao giờ gieo rắc hy vọng cho tôi. Nhưng tình cảm là thứ rất khó nói rõ. Anh học tự nhiên, tôi học xã hội, ngôn ngữ chung không nhiều. Nhưng chúng tôi ở bên nhau rất tự nhiên. Có lẽ do nhiều năm qua, tôi không quen ai nên rất muốn nắm chặt lấy điều gì đó. Không phải tôi mê ngoại hình, địa vị hoặc tiền tài của anh. Anh quá bình thường. Thậm chí còn không biết nói những lời đường mật. Câu nói tình cảm nhất của anh chỉ là: Anh hận em, tại sao khi anh 42 tuổi, em mới xuất hiện.

Thật ra nảy sinh tình cảm với anh cũng rất ngẫu nhiên. Trước nay, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ thích những người đàn ông lớn tuổi như vậy. Còn nhớ có mấy hôm cả hai chúng tôi đều ở Bắc Kinh, cùng sống chung trong một căn nhà, cùng nấu ăn, cùng đi mua đồ y hệt một đôi vợ chồng. Có lẽ chính vì gần gũi cận kề như cuộc sống vợ chồng như vậy, chúng tôi mới nảy sinh cảm giác. Một tối cuối tuần, cả hai chúng tôi đều uống rượu, anh nhìn tôi dịu dàng. Tôi cô đơn dựa vào bờ vai anh. Rồi chúng tôi làm tình, coi như là chuyện tình một đêm. Vì lúc đó không ai nghĩ nhiều, tất cả chỉ vì tình dục. Không ngờ sau đó tình cảm giữa chúng tôi ngày càng sâu, ngày càng dễ tâm đến nhau.

Thật ra, hôn nhân của anh cũng không có nguy cơ gì rạn nứt, chỉ có điều bình lặng, đều đều như thế. Vợ anh rất hiền thực, dốc hết sức lực đầu tư vào gia đình, vào anh và con cái, không hề phạm phải lỗi lầm gì. Vì thế anh không thể không có trách nhiệm, không thể có lỗi với cô ấy không thể đem lại lời thề thốt gì cho tôi. Nhưng tôi biết anh đã từng do dự đấu tranh, từng hỏi dò em gái anh rằng: Nếu anh tìm cho em một chị dâu mới, em nghĩ sao? Kết quả, em gái anh đáp: Nếu anh làm vậy, coi như em không có ông anh như anh nữa. Tôi thấy anh suốt mấy tháng trời gầy tọp đi, rụng rất nhiều tóc trên đỉnh đầu, thoát một cái người nom già và yếu ớt hẳn. Trông anh như vậy, tôi không nhịn nổi ôm đầu anh khóc nức nở.

Đối với một phụ nữ độc thân 27 tuổi, còn gì nóng bỏng và khát

khao hơn việc giành được tình yêu, được ổn định, có gia đình? Mỗi lần đi công tác xa về, cứ nghĩ rằng có thể anh đang ở nhà, tìm tôi lại đập lồng lên như trẻ con. Suốt mấy năm qua, anh là người đầu tiên khiến tôi tim nhảy nhót. Tình cảm là thứ dễ trôi theo thời gian. Giờ đây, chúng tôi cũng thỉnh thoảng gọi điện thoại, nhưng không còn tìm được cảm giác tìm thành thích reo như vậy nữa. Tình yêu thực sự có tuổi thọ, có thể vài tháng, có thể vài năm. Từ khi chúng tôi quen nhau tới khi anh rời Bắc Kinh tổng cộng là mười tháng. Trong mười tháng đó, thời gian chúng tôi ở bên nhau nhiều nhất không quá một tuần, mỗi ngày đều phải đảo ngược lại thời gian để tính.

Cuối cùng, xưởng điện lực đó cũng hủy bỏ hạng mục ở Bắc Kinh. Anh phải quay lại Quảng Tây, trong khi tôi khát khao được sống với anh. Tôi nói sẽ chờ anh ba năm, rằng tôi không còn trẻ nữa. Ba năm đó tôi sẽ phải đếm từng ngày để sống. Ngày anh đi, tôi có cảm giác mình bị rút rỗng ruột, nằm đừ trên giường, mất hết cảm giác. Tình yêu đối với anh như vẫn đang mù mịt trong không gian, chỉ cần hít thở một cái đã không tự chủ nổi. Tôi dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, luôn cảm giác anh sẽ quay về. Tôi còn như nghe được tiếng anh mở khóa cửa lách cách, nhưng rồi cuối cùng chúng tôi cũng không gặp nhau nữa. Vợ anh cho tới ngày nay vẫn không biết được trong cuộc sống của anh có thêm tôi. Điều này khiến tôi thêm phần an ủi bởi tôi không đem lại nỗi đau nào cho cô ấy.

Mọi người đều lấy làm lạ về cuộc sống độc thân của một phụ nữ đã không còn trẻ như tôi. Tôi nói với họ đang đợi một người. Đúng vậy, trong suốt một thời gian dài đó, tôi chỉ biết sống bằng hy vọng mờ mịt. Mặc dù lúc chia tay, nhìn bóng anh khuất xa, tôi đã có linh cảm chúng tôi sẽ không còn gặp nhau nữa. Thậm chí có lúc tôi ước có một ngày anh sẽ biến thành người thực vật, vợ anh sẽ không thèm anh nữa, còn tôi lại đến với anh không chút do dự. Tình yêu khiến tôi trở nên lớn lao, đẹp đẽ hơn, cũng có khi biến tôi thành kẻ yếu đuối, không người giúp đỡ. Nhưng tất cả đều nhạt màu một cách vô ích. Tôi lại trở thành một người cô độc

Gặp phải kẻ lừa tình

Khi nhìn từng đôi thanh niên tay trong tay, tôi lại khát khao tình

cảm. Có lẽ do quá cô đơn. Trước ngày lễ lao động mừng 1 tháng 5, tôi đăng trên mạng một thông tin tìm bạn như sau: thực lòng muốn tìm một người bạn có kiến thức, biết ăn nói, tâm hồn trong sáng, không màng danh lợi. Nói thật, lúc gửi tin đó, tôi không giống như các cô cậu trẻ khác chỉ để trêu đùa. Không phải như vậy. Tôi luôn chân thành trong chuyện tình cảm. Lúc đó, tôi rất hy vọng tìm được một người đàn ông tốt. Tôi thấy mình quá kiệt sức, rất muốn trao thân cho một người đàn ông có điều kiện phù hợp.

Sau khi tin được gửi đi, có hơn hai trăm người liên lạc với tôi. Điều này khiến tôi rất bất ngờ. Vì tôn trọng, tôi đều trả lời những người nhắn tin tôi. Nhưng dần dần tôi phát hiện ra rằng rất nhiều người chỉ vì tò mò hoặc rồi hời. Cho nên tôi không thèm đáp lại nữa.

Lý Minh là một trong số người được tôi trả lời. Anh nhắn vào máy nhắn tin của tôi rằng: tự thấy mình đạt 80% yêu cầu của cô, không biết có được chọn không. Tôi thấy lời nhắn của anh tương đối thú vị nên muốn thử xem sao. Chúng tôi bắt đầu gọi điện thoại. Tôi nhớ những việc thế này chưa từng xảy ra trong cuộc sống của tôi, vì trước đây tôi chưa hề nói chuyện tâm sự qua điện thoại với người lạ. Đối với tôi, những việc này thật táo bạo, nhưng cũng rất lãng mạn. Tôi không biết trong cuộc đời anh, đây có được coi là một giai đoạn đặc biệt không.

Giờ đây nghĩ lại thật không ngờ, trong bảy ngày của kỳ nghỉ quốc tế lao động, chúng tôi gọi điện suốt ngày, tâm sự quên cả ăn uống, thậm chí thức trắng mấy đêm. Chúng tôi mê mẩn nhau qua điện thoại. Anh hơn tôi chín tuổi. Làm thế nào để miêu tả lửa nhiệt tình của chúng tôi nhỉ? Nó giống như nhà bị bén lửa, không dập nổi. Các cuộc nấu cháo điện thoại như vậy khiến tôi có cảm giác thật tuyệt diệu. Nếu bắt tôi phải dùng thứ gì để đổi cảm giác đó, tôi đều thấy rất xứng đáng. Nhưng anh ta đã lừa tôi. Hồi đầu, chúng tôi chỉ thăm hỏi về tình hình cuộc sống, công việc của nhau một cách khách sáo. Tiếp đó là trò chuyện về cuộc đời về lý tưởng. Anh nói nhiều, tôi chỉ nghe. Tôi là người có lý tưởng, cảm thấy những kinh nghiệm và tâm lý của anh ta không phù hợp với tôi lắm. Nhưng anh toàn dùng những lời lẽ êm ái để thuyết phục tôi. Theo anh kể, anh có học văn phong phú, rất từng trải, hơi mang màu sắc bí ẩn. Anh khoe đã từng sống ở Nga mười năm, còn lấy vợ sinh con ở đó. Sau đó do nguyên nhân chính trị nên ly hôn về nước. Sau khi về nước,

tự lập một công ty thương mại, tuy nhỏ nhưng kiếm được nhiều tiền. Tuy nhiên tôi không phải là loại đàn bà hư danh, chưa hề hứng thú về tiền bạc của anh. Tôi không phải là dạng phụ nữ như vậy. Khi yêu bất kỳ người đàn ông nào, tôi đều không coi trọng họ có giàu hay không. Đối với tôi, tiền không có sức hấp dẫn. Nhưng nhất định anh ta đã túm được ở tôi cái gì, nếu không tôi đã không nhiệt tình gọi điện thoại cho anh. Nói ra hơi nực cười, thời gian đó ngày nào tôi cũng chờ đợi tiếng chuông reo. Chỉ cần là anh gọi tới, cả người tôi như bay bổng. Có hôm, sau khi nói chuyện thâu đêm, tôi không những không mệt mỏi, mà mặt mũi còn rạng rỡ hơn. Lúc đó, tôi ngỡ mình quá hạnh phúc, mới gặp được một người xuất sắc như vậy.

Nhưng có lúc, nhất là lúc yên tĩnh trước khi ngủ, trực giác của phụ nữ thường nhảy vọt ra chặn đứng cơn hưng phấn của tôi. Tôi không ngừng tự hỏi, quen biết trên cơ sở mỏng manh như vậy liệu có giả tạo không? Anh ta có phải là tên lừa đảo không? Nếu như không phải, liệu trong thực tế, hai người có hòa hợp không? Tôi do dự, thậm chí còn cảnh báo mình nên nhanh chóng rút khỏi mối quan hệ nguy hiểm này. Quả thật lúc đó tôi cảm thấy nguy hiểm vì tôi phát hiện thấy mình ngày càng yêu thích tiếng nói của anh, từ trước đến giờ chưa như vậy. Tôi sợ mình lại rơi vào lưới tình lần nữa, vì nhưng chuyện tình cảm trước kia gây cho tôi tổn thương quá lớn. Rồi, tôi nói với anh qua điện thoại: Em cảm thấy anh không thành thực. Phản ứng của anh ta quá mạnh mẽ, nói rằng tôi không nên có suy nghĩ như vậy. Thậm chí còn kể rất nhiều câu chuyện tình trên mạng. Anh nói anh có rất nhiều bạn bè tìm được tình yêu qua mạng, có mấy đôi đã cưới nhau, sống rất hạnh phúc. Cuối cùng tôi vẫn bị quyến rũ, bắt đầu tâm sự đủ thứ, thậm chí bàn cả việc kết hôn. Ngày nào anh cũng xin gặp mặt, tôi không nhận lời, thậm chí còn cho rằng không gặp nhau cảm giác tốt hơn. Tôi sợ đến khi gặp nhau cũng là lúc chia tay. Vì tôi biết rằng trong lòng mình muốn gặp anh, con người ai cũng tò mò, phụ nữ lại càng vậy, huống hồ anh lại là một người đàn ông thú vị. Nhưng tôi muốn kéo dài cảm giác này thêm một thời gian. Sau đó, chúng tôi tiếp tục trò chuyện thêm nửa tháng nữa, cho tới khi mẹ tôi tới Bắc Kinh thăm tôi biết rõ tình hình. Mẹ giục tôi đồng ý gặp mặt, liên tục nói cứ trò chuyện mãi thế này không ra ngô ra khoai gì cả. Tôi cũng thấy không nên

duy trì mối quan hệ này nhưng cứ ngần ngại không quyết.

Sau đó, hôm ngày lễ của mẹ, anh lại gọi điện tới, mẹ tôi nhắc máy, và nhiệt tình mời anh tới nhà. Anh cũng giống tôi, không có người thân ở thành phố này. Gặp thì gặp chứ sao, sớm muộn gì cũng phải gặp, tôi nghĩ vậy.

Địa điểm gặp nhau ở quảng trường văn hóa Tây Đan. Quả nhiên rất thất vọng. Những miêu tả trong điện thoại và người thật dường như khác nhau quá. Anh đeo một cặp kính đen rất to. Sau đó mỗi lần anh gỡ kính xuống, tôi lại thấy kinh ngạc như thể anh đã biến thành một con người khác. Tôi mặc quần bò, đi giày đế bằng, anh cho rằng tôi cố tình thử thách anh. Chúng tôi ngại ngùng về nhà tôi. Tiếng nói và ngoại hình quả nhiên là hai thứ phân tách rõ rệt. Mặc dù anh tuấn tú hơn tôi tưởng tượng và tôi đẹp hơn so với anh tưởng tượng. Chúng tôi cần phải hòa hợp lẫn nhau. Vì thế lúc đó tôi vẫn muốn hò hẹn và tiếp tục quan hệ với anh.

Nếu phát triển theo tưởng tượng của tôi, chúng tôi phải có một tương lai tốt đẹp, kết hôn theo đúng trình tự, lập nên một gia đình. Nhưng trong lòng tôi như luôn có một tiếng nói nhắc nhở, thôi không xong đâu, hãy vứt đi.

Hôm đó anh ăn cơm ở nhà tôi. Mẹ tôi có vẻ không hài lòng về anh, rồi mẹ khuyên tôi không nên tiếp tục quan hệ với anh nữa. Bà cảm thấy con người này không thật thà. Quả nhiên, Lý Minh là một kẻ thích nỏ. Lúc nói chuyện với mẹ, anh ta chỉ thích khoe khoang thành tích và quá khứ của mình. Tôi biết mẹ hy vọng tôi tìm được một người đàn ông có thể nương tựa được, dù thu nhập có ít cũng không sao.

Mẹ tôi ở Bắc Kinh một tuần rồi về quê. Quan hệ giữa tôi và Lý Minh cũng nhạt dần, không nồng nàn như trong điện thoại trước đây nữa. Có lẽ do cả hai đều bận việc, đều có tâm tư riêng. Tóm lại, chúng tôi không liên lạc với nhau nhiều như trước, nhưng vẫn cách mấy ngày gọi điện cho nhau. Đều do anh ta gọi tới, tôi không có hứng thú chủ động gọi cho anh. Tôi không nhớ anh như trước đây nữa. Anh cũng cảm thấy tôi không tôn trọng anh, hỏi có phải tôi không hài lòng về anh không. Tôi không trả lời thẳng, chỉ thấy nếu làm bạn cũng không sao.

Nhưng quả thực anh rất yêu quý tôi. Thời tiết vừa thay đổi đã nhắn tin cho tôi đi đường cẩn thận, làm rất nhiều việc tỉ mỉ vì tôi. Nhưng

tôi cũng không vì thế mà nảy nở quá nhiều tình cảm đối anh. Cùng lắm chỉ là cảm giác bạn bè thân mà thôi. Nhưng có rất nhiều chuyện khó có thể nói trước được. Tới tháng bảy, tôi bắt đầu nhớ thương anh. Có lẽ vì cô đơn quá. Sống trong một thành phố như thế này, tôi không có bạn bè thật sự, thiếu hụt sự bảo vệ của đàn ông. Có một người đàn ông luôn nhớ nhung mình, quan tâm tới mình đó cũng là việc khiến tôi cảm động. Rồi dần dần, tôi quen với sự tồn tại của một người đàn ông như Lý Minh trong cuộc đời, đã quen với những ngày tháng có anh thăm hỏi. Nhất là những lúc công việc bận bịu, quay về căn phòng trống vắng, tôi lại thích Lý Minh gọi điện thoại tới, dù thời gian tâm sự rất ngắn, không lưu luyến như trước đây.

Sự việc sau đó thật bất ngờ. Một hôm tôi bị ốm, sốt cao, nằm ở nhà một mình, không thể đi làm được. Nằm trên giường, tôi thấy thật buồn tẻ, nghĩ tới tuổi tác không nhỏ nữa, bị ốm không có người bên cạnh chăm sóc, muốn ăn gì cũng không ai mua. Nghĩ tới đây, tôi òa khóc. Càng nghĩ càng thấy mình không nên sống một cuộc sống như vậy. Rồi tôi nhớ tới Lý Minh. Tôi gọi điện cho anh, nói tôi bị ốm, rất muốn ăn bánh hamburger của MacDonald. Anh lập tức nói sẽ mua mang đến ngay. Chẳng mấy chốc, anh đã tới, xách theo cái bánh nóng hổi, khoai tây chiên và gà. Nhìn thấy anh, lòng tôi ấm áp, thậm chí còn thấy anh đẹp trai và đáng yêu hơn trước rất nhiều. Tôi ăn những thứ anh mang tới. Lý Minh chăm sóc tôi như một người chồng, lấy nước nóng, giúp tôi rửa mặt, rửa chân. Anh nói rửa ráy sẽ có lợi cho cơ thể. Lúc rửa chân cho tôi, anh khom người xuống kì cọ, rất dịu dàng, rất cẩn thận, như bố rửa chân cho con vậy. Thấy chiếc lưng cong của anh, lòng tôi lại xót xa, nghĩ bụng mình tới Bắc Kinh lâu như vậy, bị ốm mà chỉ có người đàn ông này tới chăm sóc mình. Đột nhiên, tôi cảm thấy thích anh, thậm chí còn muốn kết hôn với anh. Thật ra các điều kiện của Lý Minh cũng không tệ, tôi tự nhủ như vậy. Sau đó, Lý Minh đem nước rửa chân đi đổ rồi pha cho tôi một cốc trà nóng. Anh ngồi bên thành giường, giúp tôi uống thuốc, nhìn tôi rất âu yếm. Có lẽ do quá xúc động, tôi ôm chầm lấy anh. Rồi chúng tôi hôn nhau. Anh giàu kinh nghiệm hơn tôi tưởng. Chẳng mấy chốc, quần áo tôi đã bị cởi sạch. Chúng tôi quện vào nhau. Thật kỳ lạ, lúc đó tôi thấy mọi thứ thật tự nhiên, dường như chúng tôi đã là vợ chồng rồi và tôi chỉ

đang cố gắng thực hiện nghĩa vụ của người vợ. Thực ra lúc mới bắt đầu, tôi chưa hết sức lắm, có lẽ do cơ thể đang không khỏe. Nhưng sau đó Lý Minh kích thích được tâm tư của tôi hưng phấn hơn. Lần đó, tôi thấy rất sung sướng, vì có phần hơi điên cuồng , hơi mê man . . .

Rồi Lý Minh ngồi ôm tôi trên giường tới hơn mười giờ tối. Điện thoại của anh kêu, anh xin lỗi nói có một khách hàng tới tìm anh nói chuyện. Tôi là một phụ nữ rất hiểu biết, không muốn anh vì tôi mà lỡ làng công việc. Lý Minh lưu luyến chia tay tôi.

Sau khi anh đi, tôi vẫn rất vui vì ngỡ rằng nhất định anh yêu tôi thật lòng. Và tôi cũng thấy mình đã yêu anh. Tôi tràn đầy tự tin vào cuộc sống tương lai. Đêm đó, tôi ngủ rất ngon.

Nhưng rất nhanh chóng tôi phát hiện thấy không đẹp đẽ như tôi tưởng tượng. Ngày hôm sau tỉnh dậy, tôi gọi điện cho Lý Minh. Điện thoại anh tắt máy. Tôi gọi vào điện thoại công ty trước đây anh viết cho tôi. Trước đây, tôi cũng từng gọi đến công ty này nhưng anh luôn đi vắng. Hôm đó tôi lại gọi tới tìm anh. Ở đầu dây bên kia, người ta nói Lý Minh không có đây. Tôi thuận miệng hỏi luôn sao Lý Minh thường không tới công ty. Không ngờ người kia đáp, vì vợ anh ta tới nên thời gian này anh rất ít đến công ty. Tôi kinh ngạc, trong suốt ba tháng quen nhau, Lý Minh luôn nói mình độc thân. Hôm qua anh còn thề rằng tôi sẽ là vợ anh, còn nói đã nghĩ tới việc muốn lấy tôi ngay. Lúc đó lý trí tôi vẫn còn tỉnh táo. Tôi nói với người kia rằng, không đúng, tôi là bạn gái của anh ấy, anh ấy làm gì có vợ. Rồi người kia lại nói với tôi rằng Lý Minh thật ra không thuộc quân số của công ty này, chỉ hợp tác với công ty họ ở một số hạng mục. Và điều khiến tôi kinh ngạc hơn nữa là người kia còn nói rằng tên thật của anh ta không phải là Lý Minh.

Gác điện thoại xong, lòng tôi như bị dội tắt. Tôi nhận thấy mình đã gặp phải một tên lừa đảo. Thế là tôi lập tức nhắn tin cho anh ta, nói rằng đã biết rõ tên thật của anh, rằng đơn vị công tác của anh là giả, xin giải thích. Chẳng mấy chốc, anh ta gọi điện tới, rất kiên quyết phủ nhận chuyện mình đã có vợ. Tôi nói anh là thằng lừa đảo, anh nói hy vọng chúng tôi vẫn giữ được quan hệ vì duyên phận tới không dễ dàng. Rồi anh còn hỏi anh đã lừa tôi những gì, tiền bạc hay sắc dục? Tôi đáp, anh lừa mất tình cảm của tôi. Chúng tôi cãi nhau. Anh ra vẻ bất hạnh và oan ức. Tôi lại gọi điện thoại tới công

ty anh xin xác nhận lại có đúng Lý Minh đã kết hôn hay không. Người kia nói đã gặp vợ anh ta.

Sau đó, Lý Minh cũng thú nhận, vợ anh là một sĩ quan của quân khu Lan Châu, lớn hơn anh hai tuổi. Điều kiện kinh tế và địa vị xã hội của cô ấy đều rất xuất sắc Tình cảm của cô ấy dành cho chồng cũng rất sâu đậm. Sau khi gặp vợ Lý Minh, tôi mới biết rằng về kinh tế, công việc, cuộc sống, anh đều hoàn toàn phải dựa vào vợ. Sau khi cân đo đong đếm, anh không thể lựa chọn tôi được.

Hôm đó trên đường về nhà, nhìn các đôi nam nữ ríu rít, tôi không hiểu nổi tại sao mình lại có kết cục như vậy, rất muốn òa lên khóc nhưng không tài nào rơi nước mắt được. Tên lừa tình, tôi không bao giờ liên lạc với anh nữa.

Cô Đơn Là Lý Do Buông Thả?

Phạm Tiểu Hạ, 29 tuổi, tài vụ công ty

Dù muộn tới đâu, kể cả tới hơn ba giờ sáng, Tiểu Hạ vẫn kiên trì quay về nhà. Đó là nguyên tắc của cô, tuy cô lựa chọn phản bội ông chồng. Cô vẫn khẽ rút chìa khóa nhà, cẩn thận mở cửa, nhẹ nhàng bước vào nhà vệ sinh, tẩy trang, mặc chiếc váy ngủ trắng, lau giội lệ nơi khóe mắt, rồi đẩy cửa buồng ngủ, ôm lấy người chồng đã ngủ say, thì thầm: “Vợ của anh đã về”.

Phạm Tiểu Hạ là bạn chat của tôi. Tôi chưa từng gặp cô cũng chưa từng nghe giọng nói của cô. Không thể tưởng tượng được cô là dạng phụ nữ thế nào. Lúc trò chuyện trên mạng, cô kể cho tôi một số chuyện đã trải qua. Nhưng khi tôi mời phỏng vấn, cô từ chối, nói rằng không thể gặp một người lạ như tôi. Rồi cô gửi tới một lá thư dài, trong đó kể về câu chuyện của cô. Để tôi hiểu rõ hơn về cô, trong thư còn gửi kèm một tấm hình. Đó là một phụ nữ xinh đẹp, phải nói chính xác rằng đó là một phụ nữ xinh đẹp nhưng u buồn. Trong hình, cô mặc một chiếc váy đỏ, ôm một đồ chơi lớn đứng cười vui vẻ. Cô kể rằng đó là tấm hình chồng cô chụp năm cô 25 tuổi. Năm đó cô vừa lấy chồng và những tưởng mình mãi mãi vui sướng.

Lấy một người đàn ông tốt

Tôi quen chồng tôi năm 24 tuổi: Bề ngoài của anh rất thanh tú, dáng cao gầy nhưng vẫn rất đàn ông. Anh hơn tôi ba tuổi, lúc đó đang làm việc tại Bộ Thương Mại. Bố anh là một quan chức trong chính phủ, mẹ anh là giám đốc một công ty.

Hoàn cảnh gia đình tôi cũng không êm đẹp lắm. Sau khi trượt đại học, tôi vào làm việc cho một công ty tư nhân và quen anh trong một bữa tiệc do đoàn thể tổ chức. Anh bị nhan sắc của tôi đánh gục

Đó là thứ duy nhất tôi cảm thấy được an ủi. Anh rất táo bạo, cũng rất điên rồ, cứ tán tỉnh tôi mãi. Trước mặt mọi người, tôi rất khó xử. Nhưng anh cũng thỏa mãn được thói hư danh, thích được chú ý của tôi. Tôi không ghét anh, thậm chí còn hơi thích thích. Có cảm giác anh chính là tổ ấm mà tôi từng muốn quay về. Nhưng lúc đó, tôi không hiểu tí gì về anh và hoàn cảnh gia đình anh.

Còn nhớ lúc anh tiễn tôi về, anh từng hỏi tôi có tin vào tình yêu sét đánh không. Tôi đáp không. Anh kêu, em nói dối, vì chỉ nhìn ánh mắt đã biết em có thích tôi. Nghe anh khẳng định như vậy, tôi chỉ biết cười trừ, cảm giác mặt mình rất đỏ.

Sau đó, bạn bè mách với tôi rằng bố anh rất có quyền lực, hoàn cảnh gia đình rất xuất sắc. Hơn nữa, anh lại là con một trong nhà. Thoạt đầu, tôi không nghĩ nhiều. Nhưng sau này, tính ích kỷ và ham danh vọng của tôi lại mách bảo, tôi cần phải trở thành một thành viên chính thức trong gia đình anh. Không lâu sau, tôi bắt đầu yêu. Tuy thói hư danh vẫn trốn sâu trong lòng tôi nhưng tôi tin rằng, tôi rất yêu anh. Lúc đó tôi cũng tin anh sẽ là chỗ dựa duy nhất cho cả cuộc đời tôi. Nửa năm sau, tình yêu ngọt ngào và lãng mạn đã được thay thế bằng đám cưới lộng lẫy. Tôi 25 tuổi trở thành vợ người.

Cuộc sống sau hôn nhân rất ngọt ngào. Bố mẹ chồng đối với tôi rất tốt. Tôi cũng ra sức làm tròn trách nhiệm và nghĩa vụ của một người vợ. Tất cả mọi việc nội trợ và những việc vặt vãnh, tôi đều đảm nhận. Dù vất vả nhưng tôi thấy rất hạnh phúc. Hàng xóm láng giềng đều ngợi khen tôi, nào là xinh đẹp nhưng giỏi giang, chăm chỉ, đều nói anh có phúc phận. Bố mẹ anh rất mừng, anh cũng rất tự hào.

Sau nửa năm lấy nhau, tôi vào làm việc trong một công ty danh tiếng, tất nhiên dưới sự hậu thuẫn của bố chồng. Lúc mặc quần áo đồng phục đi làm, tôi vui mừng chỉ muốn nhảy cẫng lên. Anh nhìn tôi say mê: Không ngờ, em mặc đồng phục rất hợp, cực kỳ đẹp.

Tôi thích ân ái với chồng. Đối với tôi, tuy ham muốn không mãnh liệt lắm nhưng mỗi lần được anh vuốt ve, tôi lại không kìm nổi ham muốn. Anh cũng rất tham lam, rất điên cuồng. Bất kể thời gian chúng tôi làm dài hay ngắn, tôi đều dễ đạt tới đỉnh cao.

Chúng tôi từng nói đến chuyện có con. Anh nghĩ cứ thuận theo tự nhiên, không cần khống chế. Nếu em có thai thì đẻ. Tôi hỏi anh

thích con trai hay con gái. Anh nói, dù trai hay gái cũng là con chúng ta. Tuy anh nói vậy, tôi vẫn chưa yên tâm. Có lẽ tôi vẫn hơi nhà quê vẫn rất muốn sinh cho anh một đứa con trai. Vì anh cũng là con một. Tất nhiên bố mẹ anh chưa nhắc đến vấn đề này. Tôi biết, những chuyện như vậy rất khó nói. Rồi tôi có thai. Đến tháng thứ 10, anh rất chịu khó dẫn tôi đi dạo mỗi chiều. Tôi ưỡn bụng đi đi lại lại trên đường, nom anh rất tự hào. Anh thường giúp tôi lên giường hoặc nằm trên ghế bành, vuốt ve cái bụng căng cứng, áp tai lên đó nghe tiếng con thở.

Mùa đông sắp tới, tiếng gió rít thê lương kéo theo cả cát bụi vàng. Đứa con của chúng tôi ra đời ngay trong trận hoa tuyết đầu mùa khiêu vũ cùng gió bụi. Đó là một đứa con gái. Năm đó tôi 26 tuổi. Trong tưởng tượng đẹp đẽ của tôi, cuộc hôn nhân tươi trẻ đó sẽ hạnh phúc và ngọt ngào hơn vì sự xuất hiện của đứa con. Đương nhiên gia đình sẽ được củng cố hơn. Tôi biết anh rất yêu tôi, cũng như tôi rất yêu anh, sâu đậm và mãi mãi.

Trải qua thời kỳ đầu lãng mạn, hôn nhân bị bào mòn theo thời gian và vô số những điều vụn vặt, đi lệch vào một dạng tình cảm không tên. Tôi đã bắt đầu lo lắng và suy nghĩ, nhưng đứa con như một vật ủy thác và gửi gắm vào tôi. Trong nhà, đứa con như một nốt nhạc trong treo, cũng là chiếc cầu để tình cảm chúng tôi có chỗ vịn và tiếp nối.

Sau khi con ra đời, cơ thể và sức lực tôi đều dần lên đứa con, có phần hơi hờ hững với anh. Tôi tin anh hiểu được bởi anh rất yêu con. Đối với tôi, mỗi ngày đi làm, tan làm, mọi thứ vẫn bình thường theo thông lệ. Vì anh bận nên rất nhiều tối, tôi ở nhà một mình. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được cái gọi là cô độc. Những suy nghĩ lộn xộn luôn đến hành hạ tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy bất an, thường giật mình trong ác mộng. Có lần, tôi nói với chồng: Anh có thể làm việc khác được không? Chỉ riêng chuyện lái xe của anh đã khiến em không yên tâm. Anh ôm chặt tôi, cười nói: Ha ha, sợ anh có chuyện sao? Không sao đâu. Anh đã coi bói rồi, sẽ sống tới năm 99 tuổi...

Trời không lặng gió

Tôi không ý thức được rằng nguy cơ đáng sợ đó sẽ tác động tới

cuộc đời tôi, khiến tôi trở nên thay đổi hoàn toàn, rẽ ngoặt theo hướng trụ lạc và hủy diệt. Vào tối anh xảy ra chuyện, trời đổ mưa. Tiếng chuông điện thoại cấp cứu réo vang. Người tôi như bị nổ tung vì cái tin đột ngột đó. Trên đường tới bệnh viện, trời vẫn mưa vẫn vũ. Nhớ hồi nhỏ, mẹ cũng tôi bị sốt cao, đường núi cũng bị mưa ướt đầm như vậy. Căn bệnh lúc đó suýt nữa cướp mất tính mạng của tôi. Trong bệnh viện, bác sĩ nói anh ấy bị thương rất nặng, may mà vẫn giữ được tính mạng. Trái tim tôi mới bớt căng thẳng nhưng tôi ngất xỉu vì phần đầu anh bị thương rất nặng, chưa kể các bộ phận khác trên người. Sau khi phẫu thuật xong, chữa trị và dưỡng thương mất gần một tháng, anh mới dần bình phục.

Nhưng bác sĩ nói rằng thần kinh của anh bị tổn thương nghiêm trọng, trí nhớ bị suy giảm, tư duy sẽ trì trệ. Tuy bác sĩ không nói thẳng nhưng tôi hiểu được tình hình này sẽ tác động tới cuộc sống sau này. Dù vậy tôi vẫn an ủi và vui vẻ vì cho rằng chưa mất anh, tôi vẫn còn cảm nhận được hơi thở và sự gần gũi của anh.

Cuộc sống mới của chúng tôi lại bắt đầu. Nhưng cùng với thời gian, những đau khổ mới lại dày vò tôi. Tôi có thể chịu đựng được nỗi khổ về thể xác, nhưng dày vò về tinh thần khiến tôi tiêu tụy, xơ xác.

Lần tai nạn này khiến anh mất đi chức năng tình dục. Là một phụ nữ mới kết hôn chưa đầy năm năm, nhất lại là một phụ nữ bình thường, con đường sống sau này sẽ luôn là bóng đêm, là chịu đựng, đầy nỗi chua xót và đau lòng. Nhưng tôi có thể làm được gì? Có thể làm thế nào? Chỉ biết âm thầm chịu đựng để linh hồn và da thịt biến thành mù mẫm, không biết tức giận. Biết khóc với ai? Kể lể với ai? Mới 29 tuổi, tôi đã già nua. Những muện phiền che phủ trên mặt.

Trước một người chồng bất động, trước một gia đình không hoàn chỉnh, tôi thử ôm lấy mọi trách nhiệm, cố dẹp bỏ những suy nghĩ lung tung, khóa chặt dự vọng và bản năng.

Nỗi đau của cuộc hôn nhân không tình dục

Thời gian cứ lặng lẽ trôi theo sự lãnh đạm của chúng tôi, hết cả bốn mùa từ xuân hạ thu đông. Nhưng sự lãnh đạm đó không che lấp nỗi hơi ấm vốn có trong gia đình. Đứa con mang lại cho tôi niềm an ủi,

giúp tâm lý tôi được tĩnh lặng. Có lúc tôi cũng ôm ấp hy vọng, đâu biết rằng đó chỉ là ảo tưởng: Tôi ao ước một ngày nào đó kỳ tích sẽ xảy ra như thiên sứ giáng trần. Anh sẽ khỏi bệnh, sẽ đem lại cho tôi niềm an ủi, để tôi cảm nhận lại tình yêu, sự dịu dàng của anh.

Tôi biết, đối với một con người thực sự, bất kể là đàn ông hay đàn bà, đều không thể tránh được khát vọng tình dục. Dù cố ý kìm nén mãnh liệt cũng chỉ một thời gian. Vì nỗi đau đó như hằn sâu trong xương cốt.

Tôi là một con người, không phải là một cái máy mù mẫm. Chồng tôi có gì sai? Anh ấy yêu tôi. Điều đó tôi biết. Nhưng tình yêu giờ đây chỉ thuần túy về tinh thần, nếu hỏi tới một tổ ấm đẹp để thực sự dường như khoảng cách vẫn rất xa vời. Tôi không dám nghĩ quá nhiều. Bởi nghĩ nhiều chỉ thấy bế tắc và chán nản. Tôi không biết mình còn phải chịu đựng và nhẫn nhục bao lâu, chỉ ao ước tất cả các đêm tối đều biến mất để tôi quên đi những giày vò trong những đêm dài.

Tôi là vợ người ta, không phải là một phụ nữ độc thân. Đó là lý do tự an ủi duy nhất mà tôi có được lúc đó. Hết xuân qua hè về, thu tới rồi lại mùa đông tuyết rơi, cuộc sống vẫn lặp lại như vậy không chút sức sống. Anh nằm trên giường vuốt ve tóc và vai tôi. Tôi ôm chặt anh. Anh hỏi có phải tôi khóc không, vì thấy hơi ẩm ướt trên mặt tôi. .

Tôi đã dùng thử rất nhiều cách để giúp tính dục trong anh thức tỉnh. Anh cũng rất kiên nhẫn, rất chân thành, nhưng vô ích, chỉ có tiếng thở dài của hai chúng tôi. Tôi đã từng lặn lội bốn phương tìm thầy chạy thuốc, đã thử hàng trăm loại nhưng không có tác dụng. Cuối cùng tôi vứt hết mọi hy vọng, chỉ dám âm thầm cầu khẩn. Một năm đã trôi qua, một hôm anh nhìn tôi rất u uất, nói: Chúng ta ly hôn thôi. Tôi không phản ứng, cũng không trả lời. Anh khóc, rất thương tâm: Anh đã không còn là một người đàn ông nữa. Đó là do anh hại em. Em có quyền lựa chọn lại. Anh không trách em.... Tôi cũng khóc, ôm anh, nói: Không, em yêu anh, em mãi mãi không rời xa anh.... Anh vuốt ve mặt tôi: Không, em còn trẻ. Anh nói thật đấy, chúng ta ly dị thôi . . .

Tôi chưa từng nghĩ tới việc rời xa anh. Tuy trong lòng rất nhiều áp lực và nỗi đau khó nói, tuy bị dày vò về những khát thèm rất bản năng. Nhưng tôi thực sự chưa từng nghĩ tới điều đó. Chỉ sau lần đề

nghe bất ngờ đó của anh, đột nhiên tôi thấy tư tưởng của tôi phức tạp lên rất nhiều. Vì phức tạp, nên tâm niệm vốn kiên cường trước đây bỗng lung lay. Tôi cũng vì thế cảm thấy xấu hổ. Rất nhiều lần, tôi bừng tỉnh trong mơ. Có những giấc mơ đẹp, nhưng cũng có những giấc mơ đau thương. Trong hai giấc mơ mâu thuẫn đó, tôi thực sự bị lung lay và bắt đầu mắc phải bệnh yếu thần kinh và mất ngủ.

Ngắm mình trước gương, tôi thấy thật đáng thương cho sắc đẹp của mình. Bầu ngực đầy đặn vươn cao, thân hình khỏe mạnh với các đường cong hợp lý, mớ tóc tơ, đôi mắt, bờ môi . . . tất cả như chìm đắm trong sa mạc sâu thẳm. Tất cả dần như tan ra, mờ mịt, khô héo. Lẽ nào cuộc đời lại bất công đến vậy? Lẽ nào tôi lại đày đoạ cơ thể mình như vậy? Lẽ nào tôi cứ phải tiếp tục sống những chuỗi ngày lê thê không tình dục, không có gì đeo đuổi?

Tôi có thể chấp nhận trò đùa trở trêu của tạo hóa, nhưng tôi không thể làm mê mụ cảm giác và hủy hoại nhan sắc của mình. Tôi là một phụ nữ, tôi biết tuổi xuân đối với tôi rất quan trọng. Thời gian thật tàn nhẫn. Tôi thật không cam tâm để sắc đẹp của mình tàn phai lạng lẽ như vậy.

Có lẽ thân xác tôi không phản bội lại tình yêu và trách nhiệm đối với gia đình, nhưng tư tưởng của tôi thực sự thay đổi. Thay đổi tới mức tôi không dám nhìn lại mình, thay đổi tới mức tôi cảm thấy mình thật vụn vặt và xấu xí. Từng tin tưởng lời thề tình yêu là thần thánh, không thể thay đổi được. Từng tin tưởng rằng tình yêu và hẹn ước đã định sẵn trong cuộc đời. Chính vì vậy dù thực sự bị giày vò gì, tôi vẫn kiên cường đối diện và ung dung. Nhưng tôi thật không ngờ, nỗi đau đó lại mãnh liệt như vậy, làm rối bời trái tim tôi.

Từng ấu trĩ cho rằng tình thần và tình yêu là yêu cầu hàng đầu. Nhất là đối với một gia đình, chỉ cần thỏa mãn về vật chất là đủ. Đã có chúng rồi, tôi không còn cần gì nữa, nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại. Sau thất tình lục dục, tình dục của con người cuối cùng vẫn rất khó vứt bỏ. Tôi bắt đầu nhận thức thấy rằng ma lực của nó rất lớn. Khi có, thường chúng ta không để ý. Nhưng khi mất rồi mới thực sự xót xa.

Tôi sợ hãi, tôi chần chừ, có lẽ phải hủy diệt chính mình mới có thể cứu được mình. Nếu không như vậy, nếu cứ sống tiếp, chỉ có thể

chọn cách buông thả.

Bắt đầu cuộc sống buông thả

Hùng là một đồng nghiệp của tôi, khỏe mạnh, đẹp trai, 26 tuổi. Thực ra từ lâu tôi đã biết anh có tình cảm quý mến tôi. Bốn năm trước khi anh được phân về công ty, tôi đã phát hiện thấy ánh mắt anh nhìn tôi có phần đặc biệt. Nhưng dù sao cũng là quan hệ đồng nghiệp, chúng tôi không hề đi quá giới hạn. Anh ấy không dám thổ lộ tình cảm với tôi. Lúc đó, tôi cũng không thể nhận sự theo đuổi của anh ấy. Thời gian đó, cuộc sống giữa hai vợ chồng tôi rất hạnh phúc. Nhưng bây giờ... Tôi ngày càng tỏ ra thân mật với Hùng. Cơ hội chúng tôi ở bên nhau ngày càng nhiều, cùng ăn sáng tại công ty. Sau khi tan làm cùng đi bộ rất dài suốt một đoạn đường. Trên đường, chúng tôi cùng kể cho nhau nỗi khổ trong lòng. Vào một tối cuối tuần, tâm trạng không vui, tôi kể rằng cuộc hôn nhân không hạnh phúc, nhưng tôi vẫn không nỡ nói ra nhược điểm của chồng tôi. Đối với một người đàn ông, đó là nỗi ô nhục lớn nhất. Tôi không thể để mọi người biết được bí mật này. Thế rồi tôi bắt đầu nói dối, thật nực cười, dù sao cũng đã đến bước này. Tôi nói chồng tôi không yêu tôi nữa, vì anh đã có người phụ nữ khác. Hùng nhìn tôi rất thông cảm, hỏi tôi tại sao không ly hôn. Anh còn lớn tiếng trách mắng chồng tôi. Tôi vẫn không đủ dũng cảm nói ra nguyên nhân thật. Nghe anh chửi mắng, trái tim tôi như tan vỡ, chồng tôi vô tội. Tôi cảm nhận thấy sự tàn khốc của cuộc đời. Tại sao, tại sao ông trời lại trừng phạt chúng tôi? Tôi ngã vào lòng anh khóc nức nở. Hùng ôm chặt tôi, an ủi rất dịu dàng. Nhưng lời lẽ có tác dụng gì cơ chứ? Cái mà tôi muốn giờ đây chỉ là tình dục. Nhưng đối với một phụ nữ, đó là một yêu cầu khó mở miệng biết bao. Hùng làm sao hiểu được suy nghĩ của tôi? Đối với anh, tôi chỉ là một phụ nữ bé bỏng bị tổn thương, một người bị chồng ruồng bỏ.

Tối đó không xảy ra chuyện gì. Hùng là người lương thiện hoặc cũng có thể là một gã đàn ông nhát gan. Anh không dám lấn tới. Tôi lại càng không có mặt mũi nào đòi hỏi anh. Sau khi tôi khóc một trận, Hùng khuyên tôi nên về nhà nói rõ với chồng. Nếu anh ta không hồi tâm chuyển ý thì nên ly hôn ngay. Tôi đau đớn vô cùng. Lau sạch nước mắt xong, tôi đã bình tâm hơn rất nhiều. Nhìn Hùng,

nhìn gương mặt tuần tú của anh, đã nhiều lần, tôi định mở miệng nói thật. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Hùng an ủi tôi rất lâu, rồi tiễn tôi về nhà.

Sau đó quan hệ giữa hai chúng tôi ngày càng gần bó. Mỗi lần nhìn thấy anh, tim tôi đập mạnh hơn, rất muốn ở bên anh. Trong đêm tối, Hùng là người đàn ông tôi thường nhớ tới. Thái độ của Hùng đối với tôi cũng thay đổi. Anh mạnh bạo hơn, không cẩn thận giữ gìn như trước nữa. Trong điện thoại, anh tiết lộ đã nhiều năm qua vẫn cố gắng kìm chế tình cảm của anh đối với tôi. Tôi tin anh nói thực. Anh nói đã yêu tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên, và bốn năm qua, anh rất đau khổ vì luôn mơ tưởng yêu được tôi. Tôi tin, nhưng có thể trả lời anh ra sao? Tôi chỉ biết an ủi, khuyên anh nên tìm một cô gái tốt, đừng phí lòng vì tôi. Tôi nói tôi là một phụ nữ đã có gia đình, không thể bỏ mặc tất cả. Anh im lặng, lòng tôi cũng náo nức.

Nhưng khi nói những lời nói đó, tôi vẫn giữ thái độ dịu dàng với anh. Thậm chí còn làm một số động tác hơi khêu gợi tình dục. Hùng cũng không phải là một khúc gỗ. Rất nhanh, anh đã hiểu được tình cảm của tôi đối với anh, nhưng lại cho rằng đó là tình yêu. Nhưng thật ra, ngoài chồng mình, tôi không thể yêu được ai khác. Cuối cùng, chuyện mà tôi chờ đợi bấy lâu cũng xảy ra. Đối với Hùng, tôi luôn hy vọng và chờ đợi. Vào một đêm sau khi uống say, chúng tôi dắt tay nhau đi dạo trong công viên gần nhà anh. Mượn rượu, anh ôm chặt và hôn tôi điên cuồng. Lòng tôi hoan hỉ. Khi tay anh lướt trên người tôi, tôi thích như vậy tôi khát khao như vậy, tôi vui sướng reo lên, reo tới mức tim mình run rẩy. Khi ở bên anh, tôi chỉ muốn tìm thấy vui sướng. Tôi đúng là một con đàn bà hạ lưu, không hề nghĩ tới người chồng bệnh hoạn ở nhà. Đêm đó tôi không về nhà. Trên giường Hùng, tình dục của tôi được sống lại. Đêm đó tôi điên rồ tới mức chính tôi cũng không dám tin. Đúng là tôi thèm khát, quá nín nhịn bị đè nén lâu quá cuối cùng cũng bùng nổ. Những vuốt ve kia, những âm áp khiến người ta ngất ngây kia, tôi đòi hết lần này tới lần khác, thật tham lam, thật hung bạo...

Chỉ đến khi trời sáng, tôi khóc. Khóc vì số phận đáng thương của mình, đáng thương tới mức cần phải dùng cách này để tiếp tục sống. Hùng an ủi tôi, nói rằng sẽ yêu tôi. Thậm chí còn nói sẽ sống với tôi. Khi nghe anh nói "yêu", tôi như bừng tỉnh. Không thể, không thể để anh ấy yêu tôi, hoặc không thể để tôi yêu anh ấy, tôi

không thể yêu. Nếu đúng như có tình yêu, tôi và anh ấy sẽ đau khổ. Không, tôi vẫn yêu chồng tôi. Hùng nhìn tôi ngờ vực, anh không tin tôi không yêu anh. Anh hỏi tại sao muốn lên giường với anh. Tôi cười, nói chỉ vì cần mà thôi. Thế là anh dùng những từ ngữ rất khó nghe chửi tôi. Tôi như mù mẫm đi. Có thật tôi chỉ cần tình dục không? Tất nhiên là không. Nhưng tôi có thể nói yêu với người khác không? Cuối cùng Hùng vẫn không hiểu được tôi. Anh quát to đuổi tôi đi. Trên đường về, tôi chỉ khóc, cảm thấy oan ức rất lớn.

Về tới nhà, chồng tôi nhìn tôi bằng ánh mắt khác lạ. Im lặng hồi lâu, tôi thấy khóe mắt anh lặn xuống một giọt lệ. Chắc chắn chồng tôi đã biết xảy ra chuyện gì. Tôi bước tới, ôm anh, khẽ nép vào lòng anh, lặng lẽ khóc. Chồng tôi khẽ vuốt tóc tôi, vẫn dịu dàng như trước. Tôi cảm động vì sự dịu dàng và khoan dung của anh. Tôi xót xa cho anh. Hẳn anh cũng đau khổ vô cùng, tận mắt nhìn thấy người phụ nữ mình yêu sâu nặng đã thay đổi mà bất lực. Đối với một người đàn ông, đó là vết thương quá to lớn. Chúng tôi ôm chặt nhau khóc, khóc cho cuộc đời bi thảm của chúng tôi.

Sau đó, tôi lại cố gắng đè nén dục vọng vì không muốn chồng tôi lại bị tổn thương. Mặc dù anh có thể và tha thứ. Nhưng... không được bao lâu, dục vọng khó kìm nén lại bắt đầu bùng ra. Tôi dẩy đạp nhưng vô ích. Tôi quá thèm muốn. Tôi biết mình như vậy thật khốn nạn, nhưng quả thực tôi quá thèm nó.

Tôi tìm tới Hùng. Lúc đó tôi thật hạ lưu, khẩn cầu không chút ngượng ngập hãy ngủ với tôi lần nữa. Hùng cười phá lên chế nhạo, chửi tôi là con đàn bà dâm dăng, rồi đuổi tôi ra khỏi nhà. Tôi như một con chó vô gia cư không biết về đâu. Đúng lúc đó, tôi nhìn rõ số phận mình. Nhưng tôi còn trẻ, con đường sau này phải đi ra sao? Một sáng sớm bình tĩnh, tôi tự nhủ: Hãy khốn nạn đi, bất kể đối tượng là ai, là dạng đàn ông gì, mình cần, cần làm một người đàn bà. Đồng thời, cũng có một tiếng nói khác tự nhắc nhở: Thân thể có thể không trong sạch, nhưng trái tim vĩnh viễn không được phản bội chồng.

Vì thế, tôi bắt đầu buông thả hoàn toàn, thường không về nhà ban đêm, quan hệ với đủ dạng đàn ông. Tôi trở thành một con đàn bà hạ lưu, tôi không biết những ngày tháng đau khổ đó khi nào mới kết thúc. Tôi đã quá mệt mỏi, quá kiệt sức, thậm chí rất nhiều lần nghĩ tới tự sát. Tôi không dám nhìn ánh mắt của chồng, nhưng cũng

không kìm được lửa dục trong lòng. Giờ đây, tôi chỉ muốn điếm tận cùng của số phận đến mau mau.

Tôi Đi Lệnh Đường, Lỗi Tại Ai?

A Lệ, 36 tuổi giám đốc hành chính công ty

Ba năm trước, điều mà A Lệ thường nghĩ tới hàng ngày chỉ là làm sao để nấu một bữa ăn ngon cho chồng, cho con. Lúc đó, cô là một mẫu mực về mẹ hiền vợ đảm. Sau đó, cô mê đắm vào tình yêu trên mạng, hàng ngày chỉ nghĩ tới làm sao tìm được cho mình một người tình. Lúc đó cô là một mẫu mực về ngoại tình. Giờ đây, cô lại quay về gia đình, hàng ngày vẫn nghĩ tới việc làm sao để nấu cho chồng cho con một bữa ăn ngon. Chỉ có điều trong lúc nấu ăn, cô vẫn thường rơi lệ. Nước mắt có lúc vô tình rơi vào thức ăn. Thế là con cô lại trách móc, thức ăn mẹ làm không còn ngon như trước.

Lúc A Lệ gọi điện cho tôi, giọng không tự tin: "Tôi, ngần này tuổi rồi không bị mọi người cười nhạo chứ?". Tôi cười, kể đã từng phỏng vấn nhiều phụ nữ còn nhiều tuổi hơn cô. Rồi cô nhận lời, chỉ xin không được tiết lộ tên thật trong bài viết.

Khi chúng tôi ngồi xuống trò chuyện, tôi mới phát hiện, A Lệ trông rất trẻ. Thoạt đầu tôi còn không tin cô đã có con hơn mười tuổi. Thân hình và nước da cô được giữ gìn rất tốt. Có lẽ đó là nguyên nhân quan trọng khiến cô trông tươi trẻ. Thật ra, tôi có cảm giác tuổi về tâm lý của cô còn nhỏ hơn tuổi thực của cô rất nhiều. Cô rất dễ khóc, nhưng cũng rất dễ cười, y hệt đứa con nít.

Anh thường "ôm" cái máy tính

Chúng tôi lấy nhau tròn 14 năm, hai thằng nhóc sinh đôi năm nay đã lên cấp ba. Đối với những người trung niên như chúng tôi, cuộc sống lẽ ra phải đơn giản và trung thực. Nhưng cuộc sống hai năm qua của tôi không những không bình lặng, mà còn quá bốc lửa.

Tôi và Ngụy chồng tôi tuổi tác chênh lệch rất xa. Anh hơn tôi mười tuổi, rất biết chăm sóc. Nếu không phải vì chuyện gia đình thêm cá

máy vi tính, tình cảm giữa chúng tôi cũng không đến nỗi.

Ngụy là bác sĩ khoa nội. Tháng 2 năm 2000, để tiện thu thập tư liệu viết luận văn, anh mua một chiếc máy tính hiệu IBM. Từ đó, gia đình chúng tôi trở nên "bất an". Đầu tiên, chỉ có một mình anh dùng máy. Lúc đó, tôi chưa có hứng thú gì về máy tính. Để tránh hai đứa trẻ khởi hư, Ngụy còn đặt mật mã riêng cho máy. Mật mã chỉ có mình anh biết.

Từ đó, anh không quan tâm tới truyền hình, báo chí nữa. Chỉ cần không phải làm đêm là tối nào anh cũng dán mắt vào trước máy tính cho tới tận 12 giờ khuya vẫn chưa chịu nghỉ. Thời gian đầu, đợi lũ trẻ ngủ say, anh thường gọi tôi lại. Lúc thì để tôi thưởng thức những chiến tích các trò chơi điện tử của anh, lúc lại đọc những câu văn lạ đời trên mạng cho tôi nghe. Đàn ông năm mươi tuổi đầu rồi mà xem ra vẫn như hai đứa trẻ.

Thời gian sau, dường như anh chỉ thích ôm máy một mình. Không những không cho tôi tham gia cùng mà thời gian ngủ cũng rất muộn, nhiều khi tới gần sáng. Đối với người làm bác sĩ, đó là điều đại kị. Sau ba tháng từ khi mua máy tính về, cuộc sống của hai vợ chồng đã rạn nứt ghê gớm. Ngụy thanh minh muốn kịp làm luận văn. Tuy tôi không hiểu gì về internet, nhưng nhìn ánh mắt anh, tôi biết, chắc chắn anh không tìm kiếm tư liệu như anh nói.

A Lệ ngồi trước mặt tôi, trang phục rất giản dị, cũng không chú ý trang điểm. "Đó là năm tuổi của tôi, có lẽ phụ nữ vào năm tuổi cũng đặc biệt nhạy cảm. Tôi luôn cảm thấy, từ khi có máy tính, tôi đã không còn sức hấp dẫn trong mắt anh nữa". Mặt cô u uất, lúi túi trong túi ra nửa gói khăn giấy.

Phát hiện bí mật trên mạng

Tuy không hiểu mạng. Nhưng tôi đã được nghe nói về "tình yêu trên mạng". Tôi đâm nghi ngờ chồng. Ngụy kiên quyết không dạy tôi lên mạng. Tôi chỉ có thể học máy tính từ một sinh viên mới tốt nghiệp được phân về phòng tôi. Tôi cũng không đến nỗi ngu dốt chưa đầy mười ngày sau, tôi đã hiểu được thế nào là chat room, thế nào để gửi được e-mail, cũng học được cách kiểm tra nhật ký những

trang web đã sử dụng.

Đồng nghiệp thấy tôi đột nhiên "phát sốt" như vậy đều trêu chọc, hỏi tôi có phải muốn tìm "tình yêu trên mạng" không. Tôi chỉ cười. Cả ngày ở công ty, cứ có điều kiện, tôi lại lên mạng ngay. Nhưng buổi tối sau khi về nhà, tôi không để lộ chút gì. Vào một tối cuối tuần đầu tháng 7, đợi chồng đi trực đêm ở bệnh viện, hai con tôi lúc đó cũng đi dự trại hè do nhà trường tổ chức, lần đầu tiên tôi lên mạng ở nhà.

Tôi không ngần ngại mật mã của Ngụy. Sau khi đem ngày tháng năm sinh, số nhà ra ghép nối, đánh lên một lượt, tôi đã vào được máy dễ dàng. Sau đó lại càng dễ hơn, lên mạng, vào chat room, xem hết nhật ký ghi lại các cuộc trò chuyện của anh với bạn chat. Để thuận tiện, anh đã lưu lại hết tên nick và mật mã lên máy tính. Thế là tôi giống một tên ăn trộm lấy được một chùm chìa khóa, ngang nhiên bước vào nhà.

Tối đó, quả nhiên tôi phát hiện được rất nhiều trò mèo mỗ của Ngụy. Tôi dùng nickname của anh để vào phòng chat. Quả nhiên có một cô lướt tới chào, còn gọi anh là "Chồng ơi". Cổ nhin con tức giận, tôi giả giọng anh trò chuyện tâm tình. Quả nhiên không nằm ngoài sự suy đoán của tôi: Ngụy không những tâm sự với cô ta hàng đêm, mà đã từng hẹn hò gặp nhau bên ngoài, đang trong "giai đoạn nồng thắm".

Một giờ đêm, cuối cùng tôi không thể kiên nhẫn nổi liền đánh lên dòng chữ: "Cô đã mắc lừa. Hôm nay nói chuyện với cô là vợ Ngụy. Tôi cảnh báo cho cô biết, không được tìm anh ta nữa", Rồi tôi đóng rầm một cái, ngắt luôn điện nguồn.

Chỉ trong hai mươi phút, A Lệ đã dùng hết nửa gói khăn giấy. "Người đã đứng tuổi lại học đòi như thanh niên. Tôi không thể dễ dàng bị bắt nạt như vậy được. Anh ta tìm cách giấu tôi. Tôi vẫn có cách phá anh ta". A Lệ chìa tay ra đón khăn giấy của tôi, đột nhiên cô bật cười. Sự thay đổi bất ngờ này quả thực không phù hợp với tuổi tác của cô.

Tìm được "đối thủ" tâm hồn

Tôi trần trọc mãi trên giường. Một tiếng sau, lại nhô dậy, bật máy tính lên mạng. Cũng không rõ tâm trạng tôi lúc đó ra sao nữa, chỉ âm thầm tìm cho mình một lý do lên để tìm đứa con gái đó, thưởng thức niềm vui được trả thù.

Nhưng tôi không vào lại phòng chat đó, mà đi lang thang trên trang web văn học. Một bài viết có tên "Phụ nữ 36" lập tức thu hút tôi. Tên của nhà văn đó rất đặc biệt, gọi là "Đã Từng". Có lẽ do đêm khuya, tư duy đặc biệt sinh động. Sau khi đọc xong bài viết, tôi xúc động gửi một lá thư vào địa chỉ e-mail của tác giả, kể hết câu chuyện hôm nay. Thư gửi xong, tôi xóa hết mọi dấu vết trên máy tính, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vài ngày sau, lúc ở cơ quan, tôi phát hiện thấy trong hòm thư điện tử của mình có một bức thư mới- đó là thư hồi âm của tác giả "Đã Từng". Lá thư rất ngắn, cũng không hề có những lời thăm hỏi thông thường. Anh cho tôi địa chỉ một trang web, nói rằng tên thật của anh là Hiểu Tiêu. Trang web đó do anh tự làm, trong đó có rất nhiều bài văn anh viết.

Lúc trả lời email, tôi cứ như tên ăn trộm, chỉ vì đang làm việc ở cơ quan. Không biết tại sao, tôi học theo cách đưa con gái nọ, dưới cuối thư còn thêm vào kí hiệu ":P". Từ đó, chúng tôi thường liên lạc email với nhau.

Lúc mới bắt đầu, giao tiếp của chúng tôi rất nhạt nhẽo, chỉ thăm hỏi nhau thông thường. Anh giới thiệu cho tôi vài bài văn mới. Mỗi lần Ngụy trực đêm, tôi lại ở nhà lên mạng đọc văn của anh. Hiểu Tiêu luôn đem lại cho tôi cảm giác "đối thủ" về cả tâm hồn lẫn tư tưởng. Điều đó khiến các cuộc trò chuyện của chúng tôi cực kỳ gắn bó. Lúc nhận thức được điều này, tôi rất cảm động, cũng thấy một niềm vui âm ỉ. Dần dần, các lá thư điện tử đã không còn thỏa mãn được nhu cầu giao lưu giữa chúng tôi. Thế là điện thoại ở cơ quan trở nên nóng hổi.

Lễ tình nhân năm 2001, tôi và Hiểu Tiêu lần đầu tiên gặp nhau. Trước khi gặp, chúng tôi đã biết rõ khoảng cách tuổi tác giữa hai người. Anh nhỏ hơn tôi vài tuổi, đã từng trải qua nhiều sóng gió tình cảm, tới nay vẫn độc thân một mình. Hiểu Tiêu thẳng thắn cho tôi biết, anh quen yêu những người hơn tuổi. Bạn gái nào của anh trước kia cũng lớn hơn anh vài tuổi. Và tôi là người lớn tuổi nhất trong số đó.

Có lẽ vì Ngụy lớn hơn tôi khá nhiều nên đối với tôi, một người đàn ông vừa tròn ba mươi tuổi đối với tôi vẫn có cảm giác mới mẻ, rất lạ lẫm. Tôi cũng hiểu rõ rằng chính sự mới mẻ đó đã khơi dậy những thứ còn ẩn sâu trong lòng tôi. Một phụ nữ truyền thống như

tôi lại đột nhiên không kìm chế nổi yêu anh.

Ngày lễ tình nhân đó ở quán bar, tôi nói với Hiếu Tiêu rằng: Nếu giờ đây tôi chỉ hơn 20 tuổi, tôi sẽ không do dự gì mà không bỏ đi với anh.

A Lệ dường như quên mất một nhân vật chính trong câu chuyện- đó là Ngụy. Khi tôi ngắt lời cô, hỏi về anh, cô hơi sửng người, lặng đi hồi lâu mới đáp: "Có lẽ cô gái trên mạng đã nói cho anh ta biết về sự xuất hiện của tôi. Nhưng giữa chúng tôi cũng không có gì căng thẳng. Dù sao, anh cũng là một người đàn ông tốt. Từ đó, anh ít liên lạc hơn, nhưng đã muộn .

Chồng trở nên bất an

Hiếu Tiêu biết rõ tôi có gia đình nhưng thề thốt cam đoan rằng anh sẽ không ảnh hưởng tới gia đình tôi. Trái lại sẽ đem lại cho tôi một niềm vui khác ngoài gia đình. Điều này khiến tôi rất cảm động. Các hội gặp gỡ Hiếu Tiêu không nhiều, thường thì một hai tháng mới gặp một lần, nhưng lần nào cũng trò chuyện không dứt. Thời gian rồi, chúng tôi thường nhắn tin hoặc lên mạng liên lạc với nhau. Vì được bài học về Ngụy, tôi cực kỳ cẩn thận, lần nào cũng xóa sạch mọi bằng chứng phạm tội.

Khác với Ngụy ở chỗ, cậu nhà văn ít tuổi này rất lưu luyến tôi. Từ chỗ là người rất ghét mạng, giờ đây tôi lại bị ma đưa lối quỷ dắt đường trở thành kẻ nghiện mạng. Nhưng trong trạng thái này, thật ra đau khổ nhiều hơn sung sướng. Vì dù sao tôi vẫn có Ngụy và hai đứa con. Hơn nữa tôi cũng không phải là người giỏi đóng kịch. Tâm tư bất an của tôi rất nhanh chóng bị Ngụy nghi ngờ. Tháng 11 năm ngoái, bị anh căn vặn mãi, tôi đành nói thật. Tôi đã ngoại tình. Nhưng vì bản thân cũng có "vấn đề", Ngụy thậm chí không dám lên cơn bão tố. Từ đó, chiếc máy tính trong nhà trở thành khu vực cấm kị, không ai được dễ dàng đụng vào. Ngụy trở nên cực kỳ bất an về đa nghi khủng khiếp, hoàn toàn mất hẳn phong độ của một bác sĩ. Lúc thì anh cảm thấy đều là lỗi do anh tự gây ra, lúc lại chửi mắng tôi "không chung thủy". Chúng tôi như nằm trong cuộc chiến.

Nước mắt A Lệ lại tuôn rơi, cô nói liên tiếp những câu kiểu như "Tôi thật sự rất mâu thuẫn". "Tôi không dám lên mạng, thậm chí khi dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, tôi cũng không dám lau bụi bám trên máy tính". Cô nhìn cái máy tính tôi đặt trên bàn, đột nhiên cô lại cười, cao giọng nói: "Nếu không phải vì Ngụy, tôi đi tới bước đường như hôm nay, anh nói tôi trách ai cơ chứ?".

Càng ngày càng buông thả

Nói thật, tôi là một phụ nữ truyền thống. Từ năm 22 tuổi lấy Ngụy tôi vẫn kiên trì hai chữ thủy chung, chưa từng làm chuyện gì có lỗi với chồng. Nhưng tiến triển mọi việc sau đó ngay cả tôi cũng không thể ngờ được. Tôi đã quá mê đắm Hiểu Tiêu. Cùng với những lần tiếp xúc ngày càng tăng, những dục vọng chìm đắm bấy lâu nay của tôi dần dần được thức tỉnh. Tôi càng đi càng xa, cuối cùng đã xảy ra chuyện tình một đêm với anh.

Thực ra khi chồng tôi biết chuyện giữa tôi và Hiểu Tiêu, quan hệ giữa chúng tôi đã không còn chỉ dừng ở mặt tinh thần. Tôi luôn cẩn thận né tránh sự vồn vã và chăm sóc nồng ấm của anh. Nhưng thái độ của chồng tôi sau đó khiến tôi không còn kiềm chế nổi nữa. Chúng tôi thường xuyên cãi nhau, cùng trách nhau không chung thủy. Một gia đình đang tốt đẹp bỗng biến thành chiến trường không ai chịu nhường ai. Tôi cũng không cam tâm vì bản thân tôi lúc đó chưa thực sự "ngoại tình". Quan hệ giữa tôi và Hiểu Tiêu lúc đó vẫn chưa xảy ra chuyện gì đáng xấu hổ. Nhưng chồng tôi không chịu tin, thậm chí còn chửi mắng tôi là đồ đàn bà hạ lưu. Một buổi tối, anh còn đánh tôi, chửi tôi là con điếm ngay trước mặt con cái. Phẫn nộ, tôi chạy ra khỏi nhà, lập tức đến ngay nhà Hiểu Tiêu. Nhìn vết thương trên mặt tôi, anh rất đau lòng, an ủi tôi rất lâu, còn khuyên tôi nên về nhà. Tôi nói không thể quay về căn nhà đó nữa. Rồi Hiểu Tiêu lấy nước cho tôi tắm, nấu một bát mì cho tôi. Lúc ăn mì, tôi lại khóc, nhớ tới sự tuyệt tình của chồng, và rất hận chồng. Hiểu Tiêu lúc đó càng khiến tôi rung động hơn ngày thường. Tôi nghĩ: chẳng nào chồng cũng không tin mình trong sạch, chỉ bằng cú "hư" một lần cho xong".

Thoạt đầu Hiểu Tiêu không đồng ý, nói rằng không muốn phá vỡ

hạnh phúc gia đình tôi. Anh càng giải thích, tôi càng cương quyết muốn yêu anh một lần. Cuối cùng, tôi ngã lên giường của Hiếu Tiêu. Đêm đó suốt đời tôi không thể quên.

Nhưng sau khi trời rạng, tôi vẫn về nhà. Không phải vì sợ chồng mà chỉ lo cho hai đứa con. Lúc vừa vào nhà, chồng tôi đang gọi điện thoại. Tôi không thèm nhìn anh. Anh lập tức đặt máy xuống phần nộ nhát chiếc gạt tàn trên bàn nước ném về phía tôi. Rồi tôi thấy máu mình chảy, nhưng tôi nhịn đau, không nói câu nào. Tôi tuyệt vọng tới cực điểm, cuối cùng hai từ "ly hôn" cũng bật ra từ miệng tôi.

Quan hệ vợ chồng tồn tại trên danh nghĩa

Cho tới giờ, chúng tôi vẫn chưa ly hôn. Chồng tôi kiên quyết không chịu. Thực ra tôi cũng không nhẫn tâm, chỉ vì nghĩ tới hai đứa con. Nhưng quan hệ giữa chúng tôi đã vỡ nát. Từ khi anh đánh tôi, tôi chuyển từ buồng ngủ ra phòng khách, không nói với anh một câu thậm chí không thèm nhìn. Có lúc, tôi cũng thấy rất đau lòng. Một cuộc hôn nhân đang đẹp đẽ là vậy bỗng dưng phát triển tới bước này. Nhưng tôi không thể tha thứ cho chồng. Mặc dù tôi đã làm những việc có lỗi với anh, nhưng lẽ nào có thể trách riêng tôi?

Cuộc sống của tôi giờ nay biến thành một mớ rối bời. Chồng tôi cũng vậy. Hai đứa con lại càng không còn thấy nụ cười. Tôi không biết cuộc sống sau này của tôi sẽ tiếp tục ra sao. Tôi tuyệt vọng quá thực sự không nhìn thấy tia hy vọng nào.

A Lệ càng khóc càng thảm thiết. Ánh mắt cô ngập tràn sự phẫn nộ và tuyệt vọng. Cô nói lúc đó rất căm hận mạng. Internet đã hủy hoại gia đình hạnh phúc ấm êm của cô. Nhưng rồi cô lại cười, nói rằng những ngày tháng đó thực sự cũng không đến nỗi tệ. Sau đó cô sống tự do hơn so với trước, muốn làm gì thì làm. Chồng cô cũng không can thiệp vào cuộc sống của cô. Đường như mọi người đã trở thành bạn đồng hành.

Cuộc sống của tôi không thể nói là không chút ý nghĩa. Hai đứa con tôi tất nhiên vẫn rất quan trọng. Tôi vẫn chăm sóc chúng chu đáo

như trước, vẫn làm mọi việc nội trợ, quan tâm tới việc học của chúng. Chỉ có điều không hỏi han gì về chồng tôi. Không những thế, sau đó, các tối anh ấy cũng thường không về nhà. Không biết anh ấy có ai khác ở ngoài không. Tôi không quan tâm. Cả hai đều chẳng để ý tới nhau nữa. Rồi tôi tự nhủ, không thể để mình đau lòng suốt từ sáng tới tối, phải đi tìm niềm vui cho mình. Thế là ngoài việc chăm sóc tốt hai đứa con, phần lớn thời gian hàng ngày của tôi đều ôm lấy mạng. Nói cho cùng, tôi cũng là đứa đàn bà chẳng ra gì. Gia đình tôi đã bị internet phá tan, nhưng tôi vẫn không thể kìm nén nỗi khát vọng lên mạng, đúng như bị nghiện vậy. Hiểu Tiêu chẳng mấy chốc đã kết hôn, không liên lạc với tôi nữa. Điều này cũng khiến tôi đau lòng. Thế là tôi trò chuyện với đủ dạng đàn ông. Ai có hứng thú liền buông lời với người đó, cũng không từ chối gặp gỡ bạn chat mà tôi thích. Nhưng tôi cũng không gặp được những người đàn ông hấp dẫn tôi như Hiểu Tiêu. Vì thế tôi cũng không quan hệ tình dục với bạn chat. Nhưng tôi muốn nói rằng, trên mạng tôi gặp được một việc mà không ai có thể tưởng tượng nổi- tôi và chồng tôi đã yêu nhau trên mạng.

Mạng trả lại gia đình cho tôi

Việc này nói ra thật ngại. Tôi đã từng kể cho mấy người bạn thân. Họ đều cười ngặt nghẽo. Không biết đó có phải do ông trời trêu đùa không. Tôi lại yêu phải đúng chồng tôi trên mạng.

Tôi không biết lúc đó anh lên mạng ở đâu. Có thể ở cơ quan. Lúc đó tôi lên mạng ở nhà. Hôm đó, tâm trạng tôi rất tồi tệ vì nhớ tới chồng tôi trước đây tốt như thế nào. Dù sao cũng là vợ chồng mười mấy năm, nếu nói không còn chút tình cảm gì nữa e rằng nói dối. Nhưng chúng tôi không thể có khả năng hòa hợp. Anh và tôi cũng vậy cả, đều là rất cố chấp, đều không muốn nhượng bộ. Tôi lại càng như vậy, vì tôi thấy mình rất oan ức. Dù sao việc tôi đi sai đường phần lớn cũng do anh tạo nên. Tóm lại cả ngày hôm đó đầu óc tôi rối bời, cũng nghĩ tới việc làm thế nào để cứu được gia đình. Nhưng lại thấy không đủ sức, và cũng không thể nhịn nhục hơn. Dù sao chồng tôi cũng không chủ động nhượng bộ trước. Anh là đàn ông cơ mà. Lẽ ra lúc đó anh cần phải nỗ lực hơn, nhưng không hề làm gì. Tôi rất hận anh.

Lúc buồn, tôi thường nghĩ đến mạng. Thế là đêm đó tôi lại lên mạng, vào phòng chat vẫn thường vào. Hôm đó rất nhiều người trò chuyện với tôi, nhưng phần lớn đều không có ý tốt. Nói thật, tôi rất ghét những gã đàn ông trần trụi, câu đầu tiên vừa lên đã là có muốn làm tình không. Những động vật đầu óc đơn giản như vậy không thể thu hút được sự chú ý của tôi. Nhưng một người đàn ông có nick là "Hận" đã rất nhanh chóng gây được cảm tình đối với tôi. Nói là thích thì không đúng, phải nói là đồng cảm vì cả hai đều trải qua những chuyện tương tự nhau. Anh nói hôn nhân của anh giờ đây không hạnh phúc, vì vợ anh không chung thủy nữa. Và nguyên nhân dẫn đến việc ngoại tình của vợ chính do mạng. Tôi thông cảm. Chẳng phải cuộc hôn nhân của tôi cũng bị mạng phá hỏng đó sao. Rất nhanh, tôi có cảm giác tri kỷ với người đàn ông này và dần dần mở lòng mình. Tôi kể cho anh nỗi khổ của mình, kể thật mọi chuyện xảy ra giữa hai vợ chồng tôi. Phần lớn thời gian, tôi chỉ nói về chồng tôi, về những yêu và hận mà tôi dành cho anh. Còn kể lại những kỷ niệm đẹp đẽ trước đây của hai vợ chồng.

Khi gõ xuống những dòng chữ này, tôi không thể ngăn nổi nước mắt. Hồi ức về chồng càng nhiều, như từng trang sách được lật ngược, tôi càng nhớ tới những gì tốt đẹp mà chồng đã dành cho tôi. Con người dù sao cũng là động vật có tình cảm, hướng hồ đã là vợ chồng. Chúng tôi đã chung sống mười bốn năm, biết bao kỷ niệm tươi đẹp.

Tôi gõ chữ xuống như bay, như dốc hết tình cảm kể cho người kia về nỗi nhung nhớ chồng của tôi. Tôi khát vọng được nói một lần cho thỏa, nhưng dường như vẫn chưa đủ. Tôi chờ đợi "Hận" hiểu và an ủi tôi. Tôi nghĩ nhất định là một người đàn ông biết động viên người khác. Nhưng kỳ lạ là tôi nói càng nhiều, những câu trả lời của anh càng ít, lại kiên trì đòi tôi nói số điện thoại di động vì muốn trò chuyện với tôi qua điện thoại. Lúc đó, tôi rất muốn có người tâm sự điện thoại nên không chút do dự đã đọc luôn số. Chẳng bao lâu, điện thoại réo vang. Nhưng điều khiến tôi bất ngờ là trên điện thoại của tôi lại hiện ra số của chồng tôi. Lúc đó đã hai ba giờ đêm, muộn thế này, chồng tôi còn muốn nói gì? Tôi ngần ngại mãi mới nhận điện thoại. Giọng nói của chồng tôi đã thay đổi, dịu dàng hơn rất nhiều, khiến tôi rất bất ngờ. Rồi tôi cười, cười mà nước mắt tràn trề. Chồng tôi nói rằng, anh chính là "Hận".

Chỉ Yêu Người Đứng Tuổi

Dư Lam, 26 tuổi, tài vụ công ty

Đã rất lâu rồi nhưng tôi vẫn nhớ tới một cô gái có tên là Dư Lam. Cô không hút thuốc, không uống rượu-một cô gái hiếm có trong số những người tôi phỏng vấn. Hôm đó, cô mặc một chiếc váy liền màu trắng. Màu trắng tinh khiết khiến tôi cảm động. "Vẫn biết mặc đẹp thế". Cô cười khẽ, cười rất yếu ớt. Tôi nghĩ, chắc cô không quen cười. Ấn tượng sâu nhất đối với tôi là ánh mắt của cô, y hệt một đứa trẻ bất hạnh. Tinh khiết, yếu đuối, bất hạnh-đó là tất cả những từ ngữ miêu tả Dư Lam khi lần đầu nhìn thấy cô.

Có lẽ mọi người thấy tôi là một cô gái nội tâm. Không phải vậy. Rất nhiều người không hiểu tôi. Khi ở nhà và ở cơ quan, tôi tương đối đúng mực. Nhưng về mặt tình cảm, tôi không phải là một cô gái khỏe mạnh."

Dư Lam cúi đầu, mặt đỏ bừng, có vẻ hơi khó nói. Tôi có thể hiểu những tâm trạng của một cô gái khi phải tâm sự những tình cảm riêng tư cho một người đàn ông lạ. Đúng vậy, lòng tin cũng cần được bồi dưỡng dần theo thời gian. Nhưng tôi không có nhiều thời gian để giúp cô dần thích nghi với tôi. Về điểm này phải nói là hơi tàn khốc. Tôi cười, hỏi một số chuyện không có liên quan như công việc, sở thích để cô thoải mái hơn. Nhưng thời gian trôi qua đã lâu mà cô vẫn chưa "thực sự nhập đề". Tôi nghĩ, cô gọi điện tìm tôi cũng nhất định không phải muốn nói những thứ này. Vì thế, tôi góp ý lần gặp mặt sau, hãy kể về chuyện tình cảm của cô. Thoạt đầu, cô gật đầu, lúng túng giải thích rằng rất muốn kể nhưng không nói ra được. Tôi hiểu, những chuyện như vậy không phải là lần đầu. Nhưng khi tôi đứng dậy cáo từ, cô lại gọi tôi lại, nói rằng muốn kể vì giấu mãi trong lòng cũng không vui vẻ gì.

Bố là toàn bộ cuộc đời

Tôi không biết anh có thể hiểu được tôi chăng. Nhưng tôi cảm thấy mình là một cô gái phát triển không bình thường. Cũng không rõ vì sao, tôi đặc biệt mê đắm những người đàn ông nhiều tuổi, ngang tầm bố tôi. Đối với những thanh niên trạc tuổi tôi, tôi hoàn toàn không có cảm giác.

Bố tôi trông không đẹp trai, thân hình cũng thấp. Năm nay ông 50 tuổi, làm giáo viên ngữ văn của một trường cấp ba, cũng không phải là người lanh lợi. Làm giáo viên nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa làm được giáo viên chủ nhiệm. Mọi người nói ông quá thật thà, không biết đưa đón. Trong con mắt nhiều người, ông là một người đàn ông không có sức hấp dẫn. Nhưng đối với tôi ông rất đặc biệt. Tôi luôn có cảm giác ỷ lại rất mạnh mẽ vào bố mình. Năm nay tôi đã 26 nhưng vẫn thích ở cùng bố. Những lúc ông không có nhà, cuộc sống tôi trở nên lộn xộn, mất phương hướng. Đúng là tôi đã được ông chiều quá đậm hư, tất cả mọi việc trong nhà đều không phải làm. Mãi tới bây giờ, thậm chí bố tôi vẫn giặt cả quần áo lót cho tôi.

Nhưng bố tôi quá yêu chiều tôi cũng có lý do. Năm tôi ba tuổi, mẹ tôi bị tai nạn xe hơi qua đời. Những kỷ niệm về mẹ mỏng mảnh như sương mù, chỉ nhìn thấy hình dáng trên tấm hình, nhưng cảm thấy rất xa lạ. Thế là ngay từ nhỏ, bố đã trở thành toàn bộ cuộc sống của tôi. Mọi tình yêu và tình thân mà tôi cảm nhận được đều từ bố. Tuy trưởng thành trong một gia đình không trọn vẹn, nhưng tôi không hề có cảm giác thiếu hụt tình yêu. Bố tôi đã đem lại cho tôi quá nhiều. Ông thường nhìn tôi bằng con mắt hiền từ, rất lâu sau và rất khẽ khàng, tôi nhìn thấy mắt ông ẩm ướt rồi lại lặng lẽ quệt đi. Không cần nói bất cứ câu gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được, tôi là tình yêu duy nhất trong cuộc đời bố tôi.

Thế là tôi trở thành viên ngọc trân châu trong mắt bố tôi. Ông hết mực cưng chiều tôi, không để tôi làm bất cứ thứ gì, cũng không để tôi buồn. Những lúc tôi không vui, ông thường nghĩ đủ mọi cách để nựng tôi, mua cho tôi rất nhiều đồ chơi, thường dẫn tôi đi chơi công viên. Tuổi thơ của tôi không có chút bóng tối, mặc dù những người khác nhìn vào vẫn cho rằng tôi là một đứa trẻ bất hạnh.

Tuy nhiên tình yêu của bố tôi cũng đem lại những ảnh hưởng không tốt. Tôi rất kiêu căng, cũng rất mềm yếu không có tình yêu,

tôi không làm nổi điều gì. Cuộc sống không có tình mẹ cũng khiến những từng trải của tôi lắm ký ức ngại ngùng hơn những người khác. Suốt từ bé đến cấp hai, bố tôi vẫn đều tăm cho tôi. Tôi nói chuyện này với một số bạn gái thân. Bọn chúng đều mắng bố tôi biến thái, tôi không trách mắng chúng vì không muốn chúng nói nhiều đến chuyện gia đình tôi. Nhưng lúc đó tôi cũng cảm thấy ngại. Hôm đó về nhà, thậm chí tôi không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt của bố tôi. "Biến thái"-suốt một thời gian dài, hai từ đó cứ giày vò tôi. Tôi không dám hỏi bố rằng quan hệ giữa hai bố con như vậy có phải là "biến thái" không. Tôi nghĩ không cần thiết hỏi vì biết chắc rằng nó không giống như mọi người nói. Chỉ vì tôi không có mẹ, chỉ vì mỗi điều đó. Thế là tôi thử tưởng tượng tâm trạng của bố tôi khi tắm cho tôi. Nhất định lúc đó ông rất buồn vì thân là đàn ông mà phải làm những việc phụ nữ phải làm. Nhưng bạn bè cười nhạo cũng tác động ít nhiều tới tôi, mãi tới tận ngày nay vẫn còn để lại di chứng. Đó là tôi đặc biệt nhạy cảm đối với từ "biến thái". Trên đường phố khi vô tình nghe được từ này, mặt tôi đã đỏ bừng, lập tức nhớ ngay lại cảnh bố tắm cho tôi.

Lần đầu tiên tôi tự tắm cho mình là vào mùa đông năm lớp 7. Lúc đó trong nhà vẫn chưa có bình nóng lạnh. Bố tôi như thường lệ, vẫn đun mấy ấm nước nóng cho tôi, rồi pha nước ấm vào một cái chậu tắm to. Tôi cũng như thường lệ sẽ cởi quần áo trước mặt bố, rồi nhảy vào chậu. Nhưng đợi mãi vẫn không thấy bố tắm cho tôi, chỉ đứng im ở bên cạnh. Tôi nhìn bố không hiểu. Ông quay mặt lại vẻ không tự nhiên, thậm chí tôi còn nhớ rõ mặt ông hơi đỏ, ánh mắt cũng rất lạ, chưa thấy ông như vậy bao giờ. Rồi ông nghiêm khắc nhìn tôi, nói, con lớn rồi, từ nay về sau tự tắm lấy. Lúc đó tôi không hiểu, cảm thấy rất ảm ức, cứ tự hỏi mình, sao bố không tắm cho mình nữa? Lẽ nào bố không còn yêu mình nữa? Bây giờ nghĩ lại, lúc đó quả thật không hiểu biết gì.

Thế là tôi tự tắm lấy. Từ đó, bố tôi cũng thay đổi, trở nên rất thích để ý những chuyện vặt vãnh. Ông thường dạy tôi lúc đi vệ sinh nhớ khóa cửa, khi thay quần áo phải vào phòng mình thay... Lúc đó, tôi cực kỳ không vui, suốt một thời gian cứ cho rằng bố tôi không còn yêu tôi nữa. Mãi cho tới khi học môn vệ sinh sinh lý, tôi mới hiểu ra rằng thì ra trong con mắt bố tôi, tôi đã lớn. Còn nhớ năm đó tôi phát dục rất nhanh. Thảo nào bố tôi nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ

như vậy.

Chuyện này tác động tới tôi rất nhiều. Suốt một thời gian dài khi chưa nhận thức được điều này, tôi vẫn không dám nhìn vào ánh mắt của bố. Cứ cảm thấy ông nhìn tôi thật lạ. Tôi nghĩ lúc đó hẳn tôi đã có manh nha về ý thức tình dục.

"Thử nghiệm tình dục" thời ấu thơ

Thực ra, tôi phát triển tình dục rất sớm. Ngay từ khi còn rất nhỏ đã có thử nghiệm. Đó là năm tôi lên năm, sáu tuổi, tôi và một đứa bé trai hàng xóm đã có những cọ xát thân thể rất thân mật. Cậu ta sống tầng trên nhà tôi. Có lúc mẹ cậu đi vắng, lại gửi cậu xuống nhà tôi, nói là để chúng tôi bầu bạn. Giờ đây, tôi không nhớ rõ hình dáng của cậu ta nữa. Chúng tôi thường ở bên nhau, phần lớn thời gian là xem phim hoạt hình, truyện tranh. Một chiều mùa hè, chúng tôi nằm ngủ trên giường. Cánh tay cậu ta vắt qua người tôi. Thoạt đầu tôi không để ý, sau đó mọi việc diễn ra khiến tôi bất ngờ. Cậu ta đột nhiên thọc tay vào váy tôi, sờ soạng cơ quan sinh dục của tôi, vừa sờ vừa cười. Lúc đó hình như tôi cũng không thấy khó chịu nhưng cũng không có phản ứng gì, và cũng không hiểu gì, cứ để cậu ta sờ rất lâu. Rồi cậu ta lại tự sờ cơ quan sinh dục của cậu ta, lại hỏi tôi tại sao của tôi và của cậu ta lại khác nhau. Cũng không nhớ lúc đó tôi trả lời ra sao, chỉ có điều sau đó chúng tôi cười ha ha không ngớt. Sau đó cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt. Thực ra bây giờ kể lại thật buồn cười. Hồi đó không hiểu cái gì cả, cũng không cảm thấy những hành vi cử chỉ đó có gì đặc biệt. Chỉ thấy rất ngộ. Có lẽ lúc đó cậu ta cảm thấy vậy. Nhưng trong ký ức tuổi xuân của tôi, nó có tác động rất lớn. Sau khi nhận thức được sự khác biệt về giới tính và có ý thức về giới tính, nhớ lại cả giai đoạn thời nhỏ đó, tôi rất hưng phấn. Thậm chí tới tuổi tác của tôi giờ đây vẫn có cảm giác kỳ lạ. Chỉ có điều cảm giác này giờ đây ngày càng nhạt dần.

Chuyện đó sau này tôi cũng không dám nói cho bố tôi biết, chỉ kể lại cho bạn thân nghe. Hình như chuyện này cũng không có gì đặc biệt. Mấy đứa bạn tôi đều nói lúc nhỏ chúng cũng từng trải qua những chuyện tương tự. Có đứa kể lúc nó đi mẫu giáo cũng từng có hành động sờ soạng bộ phận sinh dục với một cậu bạn. Kinh

những trải nghiệm của cô ta còn kinh hơn, nói rằng lúc đó suýt nữa đã làm tình với cậu bạn kia, chỉ có điều vẫn chưa ăn sâu vào mà thôi. Mấy đứa bạn gái tôi lúc đó sau khi nghe xong rất kinh ngạc. Còn nhỏ thế mà đã dám làm những chuyện như vậy.

Tôi không biết mọi người nhìn nhận thế nào về những trải nghiệm tình dục thời thơ ấu. Riêng tôi rất coi trọng chuyện này. Tôi vẫn luôn cho rằng mình là một phụ nữ có tình dục mạnh mẽ. Có lẽ điều này có ít nhiều liên quan tới những trải nghiệm tình dục của tôi thuở ấu thơ.

Yêu phải thầy chủ nhiệm

Những trải nghiệm tình dục thực sự của tôi được xảy ra vào năm lớp 11. Lúc đó lần đầu tiên tôi mới ý thức được mình có xu hướng yêu người nhiều tuổi. Thật kỳ lạ từ khi bắt đầu thời kỳ thanh xuân, tôi đã không có cảm giác với thanh niên bằng tuổi. Tôi thích ở cùng tụi con trai, nhưng chỉ coi chúng như những người bạn, không hề nảy sinh tình cảm đặc biệt với bất kỳ ai. Trước đây, tôi không ý thức được điều đó bất bình thường. Nhưng tới lớp 11, lớp có thầy chủ nhiệm mới- thầy Trương, cũng giống như bố tôi là giáo viên ngữ văn. Năm đó thầy hơn bốn mươi, thân hình cũng không cao, nhưng trông khá hấp dẫn, nhất là đôi mắt rất mê hồn. Lần đầu tiên nhìn thấy thầy đi vào lớp, trong lòng tôi đã nảy sinh một cảm giác thật kỳ lạ. Cảm giác đó tôi chưa từng có, cứ như mất hồn vậy, cứ như thầy đã hút hết hồn tôi.

Thế là chỉ cần tới tiết của thầy, tôi vui vẻ hẳn. Tôi thích nhìn trộm thầy khi đang xoay lưng viết lên bảng, thích ngấm nhìn nụ cười thanh tao của thầy, lại càng mê mẩn giọng giảng bài đầy tình cảm của thầy. Giọng nói của thầy rất trầm ấm, cách nhả chữ rất rõ ràng. Trong giờ của thầy, tôi rất thích thể hiện, thích nêu vấn đề, thường hỏi thêm thầy sau giờ giảng. Thực ra từ trước, tôi chưa bao giờ tích cực như vậy.

Sau đó tôi phát hiện thấy thầy cũng thích được học sinh hỏi, nhất là các nữ sinh. Rất nhiều lần tôi hỏi, thầy đều trả lời rất chi tiết. Có điều, đối với tất cả nữ sinh, thầy đều như vậy cả.

Sau đó rất lâu, thầy mới đặc biệt chú ý tới tôi. Đó là một chiều mùa hè, tôi tới văn phòng tìm thầy. Thật cũng không có việc gì đặc biệt, chỉ muốn hỏi thầy nơi mua một cuốn giáo trình ngữ văn khá nổi

tiếng thời đó. Tất nhiên đó cũng chỉ là cái có mà thôi. Còn nhớ sau khi gặp thầy, tôi rất căng thẳng. Vừa nhìn thấy thầy, mặt tôi đã đỏ bừng. Trong văn phòng lúc đó chỉ có mỗi mình thầy, thầy đang đọc tiểu thuyết. Thấy tôi, thầy hơi ngạc nhiên, rồi kêu tôi ngồi xuống, hỏi lý do tới tìm thầy. Lúc nói chuyện với tôi, thầy cẩn thận cất cuốn truyện đang đọc dở vào ngăn bàn. Tôi liếc qua, thấy trên bìa trình bày hơi lố lồ, như thể tiểu thuyết tình ái bán lảng nhăng trên các sạp vỉa hè.

Sau khi nói địa chỉ nhà sách, thầy Trương còn trò chuyện với tôi hồi lâu. Trò chuyện với thầy mới thấy thầy rất hài hước, rất biết cách khiến người ta cảm động. Hôm đó chúng tôi cũng không trò chuyện gì đặc biệt, chỉ thấy khoảng cách giữa tôi và thầy Trương ngày càng gần. Cảm giác của tôi đối với thầy ngày càng tăng. Nhìn nụ cười của thầy, ngữ khí của thầy, tôi thường có cảm giác rất vững tâm, giống như tình cảm đối với bố tôi vậy. Rồi tôi yêu thầm thầy, rất muốn ngày nào cũng được nhìn thấy thầy, thậm chí còn muốn ôm ghì thầy vào ngực. Thực ra, lúc đó chỉ nghĩ vậy mà thôi. Nhưng mọi diễn biến về sau thật khó ngờ.

Cuối cùng tôi vẫn không dẫn được viết cho thầy một bức thư tình. Thật ra nó cũng chưa được coi là một bức thư tình tiêu chuẩn. Lúc đó chúng tôi tuần nào cũng phải nộp một bài văn nhật ký, không giới hạn đề tài thích viết gì cũng được, cứ viết mọi việc theo cảm hứng của mình. Thế là một hôm tôi viết hết những say đắm của mình đối với thầy. Ở cuối bài, tôi còn viết rõ đó là người đàn ông trung niên vẫn ở bên cạnh tôi. Tôi nghĩ, thầy là người thông minh, chắc chắn sẽ hiểu tôi định nói về ai.

Chưa đầy mấy ngày sau, thầy gọi tôi tới văn phòng. Hôm đó là một buổi chiều chạng vạng cuối tuần, tôi thắc thỏm theo thầy đi từ lớp học tới văn phòng. Suốt lúc đi, thầy im lặng. Tôi đoán được thầy tìm tôi về chuyện bài nhật ký. Không biết tại sao, tâm trạng tôi lúc đó rất kỳ quái, hơi căng thẳng, cũng hơi mừng thầm. Có lẽ vì chuyện này bị đè nén đã lâu cuối cùng nay cũng có thể nói rõ ra.

Trong văn phòng của thầy, chúng tôi mới đầu không nói chuyện. Phải qua đi rất lâu, thầy mới nhắc tới chuyện nhật ký. Thầy hỏi cảm giác của tôi viết trong bài có phải thật không. Tôi gật đầu, ngượng ngùng nhìn thầy. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt thầy, nhưng cũng rất muốn tìm ra được đáp án trong đôi mắt đó. Thầy

thờ dài, nói những chuyện như vậy thật không hay, dễ ảnh hưởng tới học tập, rồi hỏi người đàn ông mà tôi thích là ai. Nhìn thái độ của thầy, chắc hẳn thầy đã đoán được từ lâu. Tôi ngần ngừ, cuối cùng vẫn dốt hết dũng cảm nói ra. Thầy rất kinh ngạc, im lặng mãi không nói. Sau đó, thầy châm một điếu thuốc, trông sắc thái mệt mỏi. Tôi hoan hỉ vô cùng, nhìn thầy phải đau khổ vì tôi như vậy, tôi đâm ra tự hào. Tôi nghĩ lúc đó chắc hẳn thầy cũng để ý tới tôi, nếu không việc gì phải đau khổ như thế. Nói ra cũng thật lạ, tôi ngày càng to gan. Lúc đầu tôi tự nói với mình, dù sao thầy cũng biết rồi, sợ cũng chẳng ích gì nữa, cứ mạnh dạn lên. Thế là tôi đi lên, ôm lấy thầy, vùi đầu vào ngực thầy. Thầy không cự tuyệt, điều này khiến tôi hơi bất ngờ. Thầy dịu dàng vuốt ve mái tóc tôi nhẹ nhàng khuyên. Tôi gì mà khổ thế, tôi gì phải yêu một người đàn ông như tôi? Thầy còn nói với tôi rằng con gái thầy còn lớn hơn tôi, thầy sẽ không tiếp đón những suy nghĩ điên rồ của tôi. Thực ra lúc đó tôi cũng chưa nghĩ tới việc mình muốn quan hệ với thầy như thế nào. Tôi biết thầy đã có gia đình, và cũng không hề nghĩ tới sẽ phá vỡ hạnh phúc gia đình thầy. Lúc đó tôi muốn cái gì, tôi cũng không rõ nữa. Chỉ thấy mê mẩn thầy, nhớ nhung thầy, muốn ngày nào cũng được ở bên thầy. Tôi kể hết những cảm giác đó cho thầy nghe. Thầy vẫn nói không thể chấp nhận và cảnh cáo tôi phải vứt bỏ suy nghĩ đó, phải nhanh chóng bước ra khỏi cảm giác không bình thường.

Lúc đầu tôi thấy thầy là một người cực kỳ tốt, thậm chí đã định vứt bỏ tình cảm bất thường đối với thầy. Nhưng hành vi sau này của thầy khiến tôi thật bất ngờ. Giờ đây nói lại mới thấy đàn ông thật giỏi lừa đảo, đối với họ, tình dục luôn có sức hấp dẫn.

Một hôm, ở văn phòng thầy, tôi và thầy trò chuyện rất nhiều. Tôi kể với thầy rằng ngay từ nhỏ, tôi đã không còn mẹ. Còn kể với thầy một số chuyện giữa hai bố con tôi. Khi nghe tới đây, tôi phát hiện thấy sắc mặt thầy dần thay đổi, ánh mắt cũng kỳ lạ hơn. Trời hôm đó cũng u ám, thầy đứng dậy đi về phía cửa. Tôi cứ tưởng thầy định bật đèn cho sáng, nhưng không. Thầy khẽ khàng đóng cửa lại, cẩn thận liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc đó đã hơn bảy giờ tối, sân trường vắng tanh. Sau đó, thầy tiến về phía tôi, nom rất căng thẳng, thở hổn hển, nói: "Lam Lam, thầy rất thích em". Nghe vậy tôi cũng rất hoảng loạn, mặc dù lúc đó vẫn còn rất mê thầy. Hơi thở của

thầy, thân nhiệt của thầy, ánh mắt của thầy, tất cả đều khiến tôi cảm thấy trĩu nặng đến ngột ngạt. Lúc đó đầu tôi cứ trầm nghĩ: “Ông ấy là đàn ông, mình là đàn bà”. Cơ thể tôi bắt đầu không kìm chế nổi, tôi sợ quá, tình dục khiến người tôi chao đảo. Thầy nhẹ nhàng vuốt lên bờ vai tôi kêu tôi bình tĩnh. Nhưng thầy càng muốn tôi thả lỏng, tôi lại càng sợ hơn. Cuối cùng tôi vẫn ngã nhào vào lòng thầy. Lúc đó tôi nghĩ không phải tôi thực sự muốn gần gũi thầy, mà chỉ muốn xóa tan cảm giác căng thẳng lúc đó. Nhưng giờ đây, tôi đã hiểu ra rằng đàn ông là vậy. Có lẽ thầy hiểu lắm rằng tôi thực sự muốn gần gũi với thầy. Không phải vậy, tôi thích tình yêu thương và sự chăm sóc của thầy về tinh thần. Nhưng tôi không có khát vọng hoặc ham muốn thầy về thể xác. Thậm chí tôi còn muốn chạy trốn, thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt này. Nhưng tôi không thể chạy nổi, thầy đã ôm chặt lấy tôi không chút ngại ngùng. Thầy từng trải như thế, ham muốn mãnh liệt như thế, chẳng bao lâu, thầy bắt đầu hôn tôi. Đó là nụ hôn đầu đời của tôi, khi vừa chạm vào lưỡi thầy, tôi đã mềm nhũn, cơ thể như nhào ra như một đồng bùn, mặc cho thầy ra sức vuốt ve. Nói thật, lúc bàn tay thầy lướt trên người tôi, tôi không hề cảm thấy sung sướng chút nào, chỉ thấy sợ hãi và ghê tởm. Tôi thực sự thấy thất vọng. Mùi vị trong miệng thầy thật ghê, có lẽ tại thuốc lá. Rồi tôi cự tuyệt nụ hôn tiếp theo của thầy, nhưng không thể ngăn nổi hai bàn tay của thầy. Cũng hơi hưng phấn nhưng đa phần là căng thẳng. Khi thầy cuồng bạo định lột quần tôi ra, tôi đã tát thẳng cho thầy một cái rồi bỏ chạy.

Sau đó, cứ mỗi lần nhìn thấy thầy, tôi lại cười thầm. Trên bục giảng thì đạo mạo, chừng chặc là vậy, thật không ngờ. Thật không thể hiểu nổi đàn ông là cái giống gì, trong đầu nghĩ gì? Thế là những tình cảm tôi dành cho thầy ngày càng mờ nhạt. Tôi không chủ động đi tìm thầy nữa. Trái lại đều là thầy hẹn tôi nói chuyện vài lần. Nào là giáo dục tôi cần phải học giỏi ra sao. Tôi nghe thật đáng ghét. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi và thầy không liên lạc với nhau nữa.

Thất thân sau cơn say

Trước khi vào đại học, cuộc sống của tôi vẫn rất đơn điệu. Ngoài câu chuyện về thầy chủ nhiệm cấp ba, phần lớn cuộc sống của tôi trong ba năm cấp ba cũng giống hệt các học sinh khác, chỉ biết học

và học. Tôi luôn cảm thấy những kỷ niệm về thời trung học ít đến đáng thương. Nhưng từ sau khi lên đại học đã khác hẳn. Tôi tiếp xúc với rất nhiều người, đàn ông cũng vậy. Tôi gặp được rất nhiều người đàn ông khiến tôi rung động. Nhưng có điều những người thực sự khiến tôi mê mẩn đều đứng tuổi. Tôi cũng không thể nói rõ được là tại sao. Hồi đại học cũng có mấy cậu sinh viên rất xuất sắc theo đuổi tôi. Tôi và một cậu trong đó còn định yêu nhau, nhưng sau nửa năm quen nhau, tôi đã mất cảm giác với cậu ta.

Trái lại, khi gặp những người đàn ông trung niên từng trải, phong độ, tôi đặc biệt dễ nảy sinh tình cảm. Tất nhiên yêu những người này rất mệt vì phần lớn họ đều có gia đình. Đối với họ, tôi chẳng qua chỉ là một vật trang sức trong cuộc sống buồn tẻ của họ mà thôi. Tôi vĩnh viễn không thể là toàn bộ cuộc đời họ. Họ cũng không thể yêu tôi vô điều kiện như bố tôi, cũng không thể mê mẩn tôi chân thành như tụi trẻ. Tôi chỉ là một đồ chơi, một vật trang trí. Dẫu biết như vậy, tôi vẫn thích ở bên họ, cứ như gặp ma vậy. Nhiều lúc cũng tự khuyên mình phải sửa chữa căn bệnh này, nhưng vô ích. Tôi tình nguyện làm người tình cho những người đàn ông trung niên, thậm chí làm đồ chơi của họ. Nhưng lại rất khó nảy sinh tình yêu với các thanh niên cùng trang lứa. Rồi tôi gặp phải vô số thăng trầm trong tình cảm, bị lừa dối, bị lừa gạt, thậm chí bị đánh ghen, nhưng tôi vẫn khó thay đổi được. Giờ đây, tôi cam chịu, có lẽ đó là số phận tôi đã định trước.

Nhưng tôi không phải là một phú nữ dâm đãng bẩm sinh. Lần đầu tiên của tôi thật bất hạnh, tôi bị cưỡng hiếp sau một cơn say. Giờ đây tôi không nhớ rõ tên thằng khốn nạn đó. Đó là một thương gia. Hình dáng của hắn, tôi cũng quên mất. Tàn nhẫn, xảo quyệt, đó là những từ mà con người hắn thích nói tới. Có điều hắn có dáng vẻ bề ngoài rất hấp dẫn, nụ cười mê hồn.

Tôi gặp hắn trong một quán bar. Lúc đó tôi đang học năm thứ hai. Một bạn cùng phòng rủ tôi tới Tam Lý Đồn chơi. Các quán bar ở đó rất hấp dẫn các nữ sinh như tôi. Cô bạn tôi rất thoáng, đã đổi mấy anh bồ, còn hút thuốc và uống được rượu. Tụi con gái trong ký túc đều không thích nó, nhưng tôi và cô ấy nói chuyện vẫn rất hợp. Sống với nhau càng lâu, tính cách và cách sống của cô ấy tác động tới tôi ngày càng mạnh.

Tôi có cảm giác mỗi lần ở cùng cô ấy, tôi lại đặc biệt biến thành

"khêu gợi". Lúc chúng tôi ở bên nhau phần lớn đề tài đều nói về "tình dục". Vì kinh nghiệm của cô cực kỳ phong phú, vì thế phần lớn lúc cô nói, tôi đều tròn mắt lên nghe. Điều khiến tôi kinh ngạc là những chuyện mà tụi con gái thường ngượng ngùng mở miệng như vậy nhưng cô ấy lại có thể thao thao bất tuyệt. Có điều tôi không có hứng thú gì về đám trai trẻ, đầy sức sống mà cô ấy thích. Cô ấy kêu tôi biến thái, căn vặn tại sao không thích. Khi tôi nói chỉ thích những người đàn ông đứng tuổi, cô ấy cũng hiểu ra, còn nói sau này nếu gặp được người đàn ông trung niên nào xuất sắc nhất định sẽ giới thiệu cho tôi.

Hôm đó chúng tôi tới một quán bar náo nhiệt. Cực kỳ đông, âm nhạc ồn ào. Tôi không thích những môi trường như vậy. Cô bạn tôi chẳng bao lâu đã gặp được một anh đẹp trai: Rồi họ chỉ xoắn vào nhau mãi trò chuyện uống rượu, vứt tôi một mình. Nhưng không lâu sau, tôi không thấy vô vị nữa. Gã đàn ông đó xuất hiện trước mắt tôi, cũng chưa đến nỗi đứng tuổi, khoảng 30. Hắn ngồi xéo trước mặt tôi. Ánh mắt đăm đăm nhìn tôi, miệng ngâm điệu thuốc, nở nụ cười trêu chọc. Lúc đầu, tôi không để tâm, có lẽ do hắn chưa lớn tuổi lắm. Nhưng hắn rất táo bạo. chưa đầy mấy phút sau đã tiến lại gần tôi, xin phép được ngồi đối diện với tôi. Lúc đó tôi và bạn tôi đều kinh ngạc. Nhưng hắn nhập hội rất nhanh. Hắn rất kinh nghiệm, cũng rất hào phóng, gọi thêm mười chai bia tới, còn mời riêng tôi một chai cocktail đắt tiền. Sự xuất hiện của hắn khiến không khí náo nhiệt thêm rất nhiều. Mọi người tự nhiên uống nhiều hơn. Hắn là người Quảng Đông, tiếng phổ thông chưa chuẩn lắm, nghe rất ngộ. Điều bộ nói chuyện cũng rất nực cười nhưng cũng rất mới mẻ. Hắn còn kể vô số chuyện vấp phải trên thương trường, là những chuyện mà chúng tôi chưa từng nghe. Rồi cũng nhờ vào ba tác lười, hắn trở thành bạn của chúng tôi rất nhanh. Mới đầu hắn nói với mỗi người mấy câu, rồi cuối cùng chỉ nói chuyện với một mình tôi. Hơn khen tôi đẹp, có phong cách rất đặc biệt. Tôi biết nhất định hắn cũng nói y hệt như vậy với tất cả các cô gái khác, nhưng những lời lẽ như vậy ai cũng thích nghe. Nói chuyện với hắn càng nhiều, tôi càng thích hắn, tuy không mãnh liệt. Tôi đã nói rồi, tôi chỉ có cảm giác thực sự với những người đàn ông trên bốn mươi. Nhưng hôm đó tôi rất trống rỗng. Trước nay tôi chưa từng uống rượu, nhưng hôm đó tôi uống rất nhiều, không hiểu tại sao.

Có lẽ tại lần đầu vào quán, tâm tư được thả lỏng, muốn điên một lần. Hắn rất xảo quyệt, nắm rõ tâm tính phụ nữ. Nhìn tôi uống đã say, hắn mời tôi và bạn tôi tới một sàn nhảy gần đó. Cô bạn tôi và chàng trai mới quen đang mải tâm sự thắm thiết, đều không thiết đi nhảy nhót. Còn tôi thoát đầu cương quyết không đi, nhưng bị hắn nài nỉ mãi, lại được cô bạn thúc giục, đành đi chơi với hắn. Không biết lúc đó cô bạn tôi nghĩ gì. Lúc đó, đầu óc tôi đã quay cuồng vì rượu, thân hình đã mềm nhũn, cứ ngoan ngoãn đi theo hắn ra khỏi quán. Cảm giác lúc đó rất đặc biệt, tới mức chính tôi cũng không tin nổi. Lúc đó tôi thực sự có cảm giác với hắn không? Tôi cũng không rõ nữa, có lẽ một chút nhưng không mạnh mẽ. Tôi nghĩ nếu không phải vì tác dụng của rượu, tôi không dám táo bạo như vậy. Rồi tôi và hắn đi ra khỏi quán nhưng mới đi được nửa đường, tôi đã bị nện. Hắn vội đưa khăn giấy cho tôi hỏi tôi khó chịu lắm không, có muốn lên xe hắn nằm nghỉ không. Tôi choáng váng vì men rượu, liền vào luôn xe hắn đậu ở bên đường. Rồi hắn mua nước suối cho tôi, dịu dàng lau mặt hộ tôi, khiến tôi rất cảm động. Những việc trên xe tôi không nhớ rõ lắm, hình như hắn hôn tôi, còn nói đi thuê phòng để tôi nghỉ ngơi.

Sau đó một cơn đau xé ruột đánh thức tôi. Chỉ nhớ lúc đó tôi khóc lóc van xin hắn hãy nương nhẹ, nhưng vô ích. Hắn như một con dã thú. Không bao lâu tôi lại ngất đi. Ngày hôm sau tỉnh dậy, hắn đã chạy mất, chỉ thấy trên giường một ít tiền. Tôi khóc, trần truồng nằm khóc trong một căn phòng xa lạ. Rồi dần dần khi nhận thức được, tôi thấy nửa người phía dưới đau ghê gớm. Lật chăn ra, tôi thấy mấy vết máu trên tấm drap giường. Tôi khóc cho số phận của mình. Vì sao, vì sao tôi lại gặp phải chuyện này?

Người tình một đêm an ủi vết thương

Hôm đó, tôi chỉ nhớ đến bố tôi. Tôi biết chỉ có ông mới an ủi được thân hình thương tích của tôi. Nhưng tôi không về nhà. Tôi sợ nhìn thấy nước mắt của ông. Ông đã già, hắn không thể chịu được sự tấn công này. Tôi chỉ biết lê thân xác bị tổn thương của mình quay về trường, lặng lẽ rửa vết thương, âm thầm khóc trong đêm. Từ đó, tôi quen với những ngày tháng u sầu. Suốt một thời gian dài, tôi sợ đàn ông. Cứ nhìn thấy họ cười, tôi sồn hết cả người. Tôi thấy họ thật

bản thiêu, thật tàn nhẫn. Thậm chí tôi còn thề sẽ báo thù đàn ông, sẽ giày vò họ bằng những cách tàn khốc nhất. Quả thực tôi đã làm như vậy. Tôi quyến rũ mấy gã đàn ông đốn mạt. Khi chúng chết lẫn lóc vì tôi thì tôi tàn nhẫn và lạnh lùng bỏ đi, thậm chí còn không đưa ra một lý do. Những lúc như vậy, tôi rất vui, nhưng sau cơn vui lại là sự trống rỗng.

Sự xuất hiện của Hưng đã khiến tôi thay đổi. Tôi không những lại nghĩ về đàn ông, mặc dù với anh chỉ ngắn ngủi có một đêm. Sau đêm đó, tôi lại quay về với thế giới lạnh như băng giá.

Hưng là bạn chat của tôi. Tuy mới chỉ trò chuyện trên mạng một lần, nhưng tôi vẫn gọi anh là bạn chat. Sau đó chúng tôi liên lạc chủ yếu bằng điện thoại. Tôi và anh thực sự rất gần gũi. Vào một đêm khuya, tôi cô đơn nên lên mạng vào phòng chat, nhìn thấy tên anh, tôi đã muốn liên lạc với anh. Nick của anh là "Chỉ đem lại hơi ức vui sướng cho phụ nữ". Không rõ lúc đó tại sao vừa nhìn thấy nick name của anh, tôi đã thấy ấm áp, lập tức cảm thấy anh là một người đáng tin cậy. Tôi tìm anh trò chuyện, nói rất nhiều. Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi tâm sự với một người xa lạ về nhiều điều riêng tư đến vậy. Anh trả lời rất ít, chỉ động viên tôi nói ra nhiều hơn để lòng nhẹ nhõm. Sau khi chat suốt đêm, tôi nói cho anh số điện thoại di động của tôi. Tôi nói muốn nghe thấy giọng nói của anh. Bấy giờ sáng hôm sau, anh gọi điện thoại cho tôi, tiếng nói đó suốt đời tôi không thể nào quên, rất trầm ấm. Anh nói hơn bốn mươi tuổi, độc thân, cách đây bốn năm, anh có một cô vợ xinh đẹp. Họ rất yêu nhau, nhưng cô ấy cũng giống như mẹ tôi, chết vì tai nạn. Lúc tả vợ mình, anh khóc. Lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng khóc của người đàn ông, lại là một người đàn ông trung niên. Tình cảm sâu lắng và u sầu của anh đã hấp dẫn tôi, cũng rất phù hợp với tâm trạng tôi lúc đó. Lúc đó tôi chỉ thích những thứ u sầu. Rồi tôi đắm mê say người đàn ông trung niên này. Không chỉ một lần, tôi đã hét to trong điện thoại đòi gặp anh, rằng tôi yêu anh, nhưng anh luôn từ chối gặp mặt. Anh nói tôi chỉ là một đứa con nít, về căn bản không hiểu tình yêu là gì. Quả thật, tôi không rõ tình yêu là gì. Nhưng tôi có thể nhìn thấy rõ những suy nghĩ và vấn vương của tôi về anh ấy. Tôi thường nhớ tới anh ấy lúc đêm khuya, nhớ tới sự cô độc và buồn bã của anh ấy trong đêm. Tôi muốn dựa vào anh. Đối với tôi, anh là hy vọng của tôi. Lúc đó tôi còn cho rằng mình có thể

thay đổi được cuộc sống của anh. Và anh đủ sức mạnh để vượt ve linh hồn đau thương của tôi. Tôi kể với anh về suy nghĩ của mình. Anh lạnh lùng khuyên tôi đừng ảo tưởng. Anh nói đã mất, anh đã mất khả năng yêu người phụ nữ khác, rằng trái tim anh đã mất theo người vợ quá cố. Nghe những lời này, tôi khóc. Không phải vì ảm ức do anh cự tuyệt, mà vì đau xót cho anh, cho nỗi buồn của anh.

Vì anh lạnh lùng, nên chúng tôi cứ kéo dài lần nữa suốt nửa năm mới gặp được nhau. Giữa thời gian đó, chúng tôi gọi không biết bao cuộc điện thoại. Không được nghe tiếng anh, suốt ngày tôi không yên: Trong nửa năm đó, tôi đã quen được nghe giọng nói của anh để chìm vào giấc ngủ. Rất nhiều lần tôi gặp anh trong mơ, một cái bóng mờ, một đôi mắt đau buồn. Cuối cùng cũng gặp được anh thật, quả nhiên có đôi mắt đau buồn thật, nó u uất tới nỗi người ra chỉ muốn ghì siết lấy anh.

Hôm đó là sinh nhật tôi tròn 24 tuổi. Tôi khóc trong điện thoại. Khóc rất thương tâm. Tôi nói nhất định phải gặp anh. Nhưng trong điện thoại anh kiên quyết không chịu gặp. Nhưng tới sáu giờ tối, khi tôi đang buồn bã bước ra khỏi công ty, một người đàn ông trung niên rất phong độ bước tới, gọi tên tôi. Nghe thấy giọng anh, tôi không kìm được, lại bật khóc. Cuối cùng, anh vẫn đến. Người đàn ông mà tôi đau khổ nhưng nhớ suốt nửa năm qua cuối cùng cũng chịu xuất hiện. Tôi ôm anh thật chặt, chỉ sợ vừa tuột tay, anh sẽ biến mất.

Anh hấp dẫn và sáng ngời hơn tôi tưởng tượng. Anh thích cười, nụ cười rất rạng rỡ. Đó là điều khiến tôi bất ngờ nhất. Nhưng sau khi chúng tôi ngồi xuống trò chuyện trong một tiệm ăn, tôi không còn cảm giác xa lạ nữa. Anh rầu rĩ hút thuốc, không nhìn tôi, cũng không nhìn gì khác ngoài cái nhẫn cưới trên tay. Tôi nghĩ, chắc chắn đó là chiếc nhẫn cưới vợ anh đã trao cho anh. Nhiều năm qua rồi mà anh vẫn nhìn nó da diết đến vậy. Tôi cảm động quá, đúng là một người đàn ông giàu tình cảm.

Anh không hứng thú gì với tôi, chỉ khuyên bảo tôi nên sống một cuộc sống lành mạnh như dạy dỗ một đứa trẻ vậy. Tôi lúc đó rất bừa bãi, tàn khốc, thích giày vò đàn ông. Đó là những lý do khiến tôi tìm kiếm được niềm vui. Nói xong, anh lại cúi đầu ngắm cái nhẫn. Thấy anh vẫn quá đắm đuối vào quá khứ và thờ ơ với tôi, tôi không kìm được nước mắt. Tôi nghĩ tới số phận mình, có lẽ mình

không chui vào được tình cảm của anh. Anh ngược đầu nhìn tôi, rồi rất nhanh lại cúi xuống. Tôi cười, vừa lau nước mắt vừa cười ngốc nghếch. Tôi hỏi anh có mang quà sinh nhật cho tôi không. Anh cười đáp anh chính là món quà sinh nhật cho tôi. Tôi cười to, hỏi anh có thể đáp ứng một yêu cầu của tôi không. Anh im lặng nhìn tôi, hút thuốc và thở ra những làn khói dày đặc. Chắc hẳn anh đã đoán được tôi định đòi thứ gì. Anh cự tuyệt, từ chối rất thẳng thừng. Tôi nói chỉ cần một đêm, rồi sẽ dùng cả đời để nhớ anh. Anh cương quyết lắc đầu. Tôi khóc, khóc vì tuyệt vọng. Tôi nói chỉ cần có đêm nay, tôi sẽ có dũng cảm sống tiếp. Khi tôi muốn truy lục, tôi sẽ nhớ lại những ký ức này để cứu thoát chính mình. Trong đêm tối mùa đông lạnh giá, tôi sẽ dùng những kỷ niệm đó để sưởi ấm....

Tôi thấy mắt anh ướt dần. Anh nhận lời để tôi làm vợ anh một đêm. Thế là tôi lại khóc, khóc thảm thiết khiến các bàn xung quanh phải kinh ngạc. Nhưng tôi mặc kệ. Tính tiền xong, tôi vui sướng khoác tay anh đi vào bóng đêm mờ mịt của thành phố.

Đối với tôi được làm vợ một đêm đã là cả cuộc đời. Có lẽ anh sẽ quên ngay một đứa con gái ngốc nghếch như tôi. Nhưng tôi không thể nào quên được cái đêm đó. Từng chi tiết, từng cử chỉ vẫn như hiện diện trước mắt tôi. Thậm chí tôi còn nhớ rất rõ tên khách sạn hôm đó chúng tôi vào - Lan Huệ. Sau đó, có mấy lần tôi tới trước cửa khách sạn một mình, đứng đó rất lâu, lưu luyến hồi tưởng.

Đêm đó, tôi rất vui, anh cũng vậy. Thậm chí khi làm tình với tôi, anh còn cười rất sung sướng. Nhớ lại anh ôm chặt tôi, gọi một cái tên xa lạ hết lần này tới lần khác- "Bảo Bảo". Tôi biết đó anh thường gọi vợ như vậy. Suốt đêm đó anh chỉ gọi hai từ "Bảo Bảo", thậm chí ngay cả khi đi vào người tôi, anh vẫn không hề gọi tên tôi một tiếng. Nhưng tôi không phiền lòng. Tôi hiểu tình cảm sâu sắc của anh, hiểu được tình yêu của anh, cũng hiểu rằng tình yêu không phân biệt sinh tử.

Lúc tỉnh dậy, anh đã không còn ở đó nữa. Trên ba lô của tôi là một bức thư và một chiếc lược gỗ màu đỏ. Trong đó anh viết đã giả vờ lạnh nhạt với tôi. Mặc dù nửa năm qua luôn nhớ về tôi cũng không kém gì những tình cảm của tôi dành cho anh. Anh cảm ơn tôi về tình yêu dành cho anh suốt nửa năm qua. Nó đã giúp anh thay đổi rất nhiều, không còn u sầu như trước nữa, đã khiến anh

thêm yêu đời hơn. Vì tôi giúp anh nhìn thấy được cái đẹp, sự lương thiện và ánh mặt trời của cuộc đời. Nhưng, anh nói mình đã thực sự mất khả năng yêu. Trái tim anh trở thành vật tảng theo người vợ đã khuất bốn năm trước. Dưới lá thư, anh dặn tôi hãy sống tốt, đừng nghĩ tới anh nữa.

Nước mắt tuôn rơi trên giấy trắng, thấm mãi, thấm mãi đến khi những dòng chữ trên nên nhòe nhoẹt. Rồi tôi đi tới trước gương, cầm chiếc lược anh tặng tôi, cẩn thận chải mái tóc dài của mình. Bao năm qua, tôi già đi rất nhiều. Nhìn dáng mình trong gương, tôi không khỏi đau lòng. Sau nửa năm, lần đầu tiên tôi học được xót thương mình. Nhìn mình trong gương, tôi cười, tự nhủ: Hãy sống tốt, không nên truy lục nữa!